

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>





# SHE STARTED IT

A NOVEL

SIAN GILBERT





# SHE STARTED IT

A Novel

SIAN GILBERT

*wm*

WILLIAM MORROW

*An Imprint of HarperCollinsPublishers*



# Adanmışlık

*Büyükannem Marie Blackmore için.  
Kitap sevginiz benimkine ilham  
verdi.*

## İçindekiler

*Kapak*

*Başlık*

*Sayfası*

*İthaf*

Önsöz Bir:

Annabel İki:

Chloe Üç:

Tanya Dört:

Esther Beş:

Annabel Altı:

Chloe Yedi:

Tanya Sekiz:

Esther Dokuz:

Poppy On:

Annabel

Onbir: Chloe

On iki: Tanya

On üç: Esther On

dört: Poppy On

beş: Annabel On

altı: Chloe On yedi:

Tanya On sekiz:

Esther On dokuz:

Poppy Yirmi:

Annabel Yirmi Bir:

Chloe

Yirmi İki: Tanya Yirmi  
Üç: Esther Yirmi Dört:  
Annabel Yirmi Beş:  
Chloe Yirmi Altı:  
Esther Yirmi Yedi:  
Poppy Yirmi Sekiz:  
Annabel Yirmi Dokuz:  
Esther Otuz: Annabel  
Otuz Bir: Annabel  
Otuz İki: Poppy Otuz  
Üç: Annabel Otuz  
Dört: Poppy Otuz Beş:  
Annabel Otuz Altı:  
Annabel Otuz Yedi:  
Annabel Otuz Sekiz:  
Wendy

*Teşekkür Yazar*  
*Hakkında Telif*  
*Hakkı*  
*Yayıncı Hakkında*

# Önsöz

## Robin

*22 Mayıs 2023*

Beni bekleyen sadece gelin var ve o da kanlar içinde.

Normalde bu adadaki bir tatilin sonunda tüm parti bavullarıyla hazırdır, güneş yanığı ama neşelidir. Güverte tekneyle onlara doğru ilerlerken, genellikle bana değil, adanın etrafına son bir kez bakıyorlar: beyaz kumlu plajları, berrak suyu, palmiye ağaçları.

Bu sabah denizde olmak için mükemmel bir gün. Güneş sırtımı ısıtıyor ve gelgit benden yana.

Ama beni bekleyen gelin her şeyi değiştirdi.

Kendime kolay sarsılan biri demezdim. Özel bir ada işletiyorsanız, her olasılığa karşı hazırlık yaparsınız. Anakaradan sürat teknesiyle sadece otuz dakika uzaklıkta, bir şeyler ters giderse her zaman oradayım. Bir şey Konuklar adayı kendilerine ayırdılar ama ben onları mahsur bırakmadım. Acil durum telefonu, işaret fişekleri ve tamamen dolu bir ilk yardım çantası var.

Krizler daha önce de yaşandı, elbette yaşandı.

Birisi uçurumun kenarına tırmanmayı düşündü ve sonunda bacağını kırdı. Başka bir kadın hamileliğinin sorun olmayacağı konusunda ısrar etti ve ilk gece doğum sancısı tuttu. Sanırım her şeyi gördüğümü sanmıştım.

Bunu görmedim.



Tekne iskeleye ulaşıyor ve gelin aceleyle gelmeden önce motoru durdurup emniyete alabiliyorum.

"Ne oldu?" Sesimin ne kadar güçlü çıktığına şaşırarak soruyorum.

"Herkes iyi mi? Ambulans çağırmam gerekiyor mu?"

Şimdi bana ulaştığına göre, gelin şok geçiriyor gibi görünüyor. Ellerinde derin yaralar var, ama bu yaraların ince beyaz elbisesindeki tahribata neden oluyor. Elbisenin ön tarafında, zamanla kararmış kocaman kan lekeleri var. Yüzünün bir tarafı çiziklerle kaplı. Sol gözünün altında hafif bir morluk oluşuyor.

Çekingen bir el uzattım ve geriye doğru sarsıldı.

"Özür dilerim!" Etrafıma bakıp diğerlerinden bir iz bulmaya çalışıyorum.

Burası çok sessiz. Birkaç gün öncesini düşünüyorum, bu adaya götürdüğüm mutlu ve gürültülü kadın grubunu, onları hayatlarının bekârlığa veda partisine hazır bırakarak. Hiçbir şey sıra dışı görünmüyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

Gelinin gözleri sonunda bana odaklandı, geniş ve korkulu. "Nedimeleriniz mi?" Israr ediyorum.

"Neredeler?"

"Her şey ters gitti," diyor.

Ben konuşmak üzereydim ama gelin daha bitirmemişti. Kendini kamburlaştırıyor, iki kolunu kavırıyor, kavurucu havaya rağmen kendini bir kucağa sarıyor.

Sonraki sözleri beni soğuttu.

"O başlattı."

# Bir Annabel

18 Mayıs 2023

Davetiye'yi tekrar çıkarıyorum, kabartmalı yazıları olan krem rengi kalın kartı Bahamalar'a giden birinci sınıf uçak biletinden daha etkileyici. Taksim'in havaalanına varmasına birkaç dakika var, bu yüzden pencerenin yanındaki kadife koltuğa oturup her şeyi bir kez daha inceliyorum.

*Sevgili Annabel, yazıyor. Umarım bu davetiye hoş bir sürpriz olmuştur. Gelecek yıl yaz aylarında evleniyorum ve nedimem olursan çok sevinirim. Bekârlığa veda partisini Bahamalar'da tamamen özel bir adada gerçekleşecek şekilde organize ettim ve bir kuruş bile harcamana gerek yok. Hepiniz geldiğinizde düğün hakkında daha fazla ayrıntı gelecektir! Lütfen gelebileceğinizi bildirmek için bana geri yazın. Tüm talimatlar aşağıda ve uçak biletlerinizi de ekledim. Sevgiler, Poppy Greer*

Poppy Greer, onca insan arasından. Davet sürpriz oldu, orası kesin. Onu neredeyse on yıldır görmemiştik, konuşmamıştım bile. A seviyelerimizin sonundan beri. En sevdiğim kişi de değildi. Dördümüzün, yani ben, Chloe, Esther ve Tanya'nın Poppy'den pek hoşlanmadığımızı ve bu yüzden onunla dalga geçtiğimizi söyleyebilirim. Zararsız bir alaydı, ciddi bir şey değildi. Ama yine de, nedimesi olmamızı istemesi bir yana, bizi davet etmesi bile şok ediciydi.

Hepimiz aynı mektubu aldığımızı fark ettiğimizde Chloe, "Bedava birinci sınıf uçuşu ve özel bir adada kalmayı geri çevirecek değilim," dedi. "Özellikle de dördümüz içince."

Zarfin içinde davetiye ve uçak biletleriyle birlikte bir de broşür var. Adanın adı Deadman's Bay, ilk izlenim uğursuz ama berrak okyanus suyunu görünce kolayca unutuluyor. Dalgalara doğru uzanan küçük, beyaz badanalı ahşap bir iskele, uzaktaki anakaranın bir şeridini ve yukarıdaki mavi gökyüzünü sergiliyor. Broşürün içinde adanın kendisine ait birkaç fotoğraf var. Sık yeşillikler arasında bakımlı bir çimenlik; palmiye ağaçları sokak lambaları gibi etrafa serpiştirilmiş, bazıları kıvrımlı, diğerleri çubuk gibi düz, hamaklarla birbirine bağlanmış ve ortada şezlonglarla çevrili bir ateş çukuru duruyor. Arka planda bir an için beyaz kumsal, şezlonglar ve kırmızı-beyaz çizgili küçük bir açık çardak. Adanın arka tarafındaki dört küçük kulübenin önündeki en büyük konaklama yeri olan sahil evi, alan için savaştan dört büyük palmiye ağacının, pembe pencereleri ve pembe ön kapısı olan tek katlı küçük beyaz bir binanın arkasına gizlenmiştir. Yanında, neredeyse gözden uzakta, barbekü ile tamamlanmış bir teras alanı.

Evet demek zor olmadı. Hiçbir planımı değiştirmek zorunda bile kalmadım; hiçbir planım yoktu ve çalışmıyorum. Kocam Andrew da dört günlüğüne uzakta olmamı sorun etmedi.

Diğer üçünün de işi var. Esther Driscoll üst düzey bir firmada yatırım bankacısı ve izin alabilmek için yalvarmak, borç almak ve çalmak zorunda kaldı. O çok hepimizden daha ciddi. İş dışında bile sürekli telefonunun başında, e-postalara yanıt veriyor. Okul ve üniversitedeki vahşi ruhundan çok uzakta, her zaman bir partiden en son ayrılan o olurdu. Ama annesinin ona şu anki işi için mülakat ayarladığını biliyorum ve bize asla itiraf etmese de kendini çok büyük bir performans baskısı altında hissediyor.

Bugünlerde bir partiden en son ayrılan kişi Tanya Evesham, ama bu çünkü onları organize eden kişi o. O bir etkinlik planlayıcısı, ünlülerin katıldığı etkinliklerden birinci sınıf doğum günü partilerine kadar. İlk başladığında, bizi o gece düzenlediği partiye davet ederdi, bize bedava kokteyller ve

sosyal elit. Tanya'nın belli bir çekiciliği var. Bir odanın dikkatini çekebilir ve bu konuda başarılı olur, insanları her zaman daha fazlasını ister halde bırakır. Tanya'nın etkinlikler herkesin takvimine yazdığı sosyal etkinliklerdi.

Ta ki birkaç ay önce aniden öyle olmayana kadar. Tanya bizi partilere davet etmeyi bıraktı ve biz de onlardan haberdar olmayı bıraktık, ancak bu onun partiler düzenlemesine engel olmadı ve her zamankinden daha meşgul görünüyor. O ve onun erkek arkadaşı Harry -bir politikacının profesyonel koruması- bir yer satın

aldı

Geçen yıl Londra'nın dış mahallelerinde bir eve taşındı ve yeniden dekore etmekle meşguldü, bu yüzden üçümüz onu çok az gördük ve o da bizi yeni eve taşınma partisi için davet etmedi.

Chloe için bu gezi iş sayılır. İçimizde en çok seven o. Chloe Devine (gerçek adı Chloe Smith, bize söylediğine göre asla iyi yapamayacağı umutsuzca sıradan bir soyadı) bir Instagram sansasyonu: bir milyondan sadece elli bin takipçi uzakta. Farklı paylaşımlarında reklamını yaptığı çeşitli sponsorluk anlaşmalarıyla dolup taşan Chloe, hiçbir şeyi sevmiyor zenginliğini takipçilerine gösterme fırsatından daha fazlası. Ancak özel bir adaya birinci sınıf bir uçuş tamamen yeni bir seviyedir ve bu durum için yedi farklı bikini satın almıştır. Bir kafede kahve yudumlarken çektiği fotoğraf gibi basit bir şey bile yüz binlerce beğeni alıyor.

Zengin ve ünlü olmak için gereken tek şeyin burun estetiği olduğunu bilseydim, bunu ondan önce yapardım. Ama kıskanmıyorum. Chloe hala bekar.

sayısız ilişki yaşadı. Tabii bunlara ilişki denebilirse.

Mutlu bir evliliğim var. Şanslı olan benim.

Andrew sanki aklımı okumuş gibi oturma odasına geliyor ve beni pencerenin yanında kıvrılmış, her şeyi güvenli bir şekilde yerine yerleştirirken buluyor.

zarfım ve Prada çantam. Güzel tasarım eşyaları olan tek kişi Chloe değil.

"Anahtarlarımı gördün mü?" Andrew koltuk minderlerini kaldırıp tekrar yere atarak soruyor. "Yemin ederim hep yerlerini değiştiriyorsun."

İç çekiyorum. Andrew her dışarı çıkmak üzere olduğunda anahtarlarını kaybediyor ve her seferinde benim hatam oluyor. "Paltonun cebini kontrol ettin mi?"

"Ceketimin cebinde mi?" diye yineliyor, sanki delirmişim gibi. "Ne diye-" Cümlesinin geri kalanı onunla birlikte kapıya doğru kayboluyor ve bir anahtar şangırtısı duyuyorum. Kaşlarını çatmış bir halde geri geliyor. "Onları buraya sen mi koydun? Dün işten sonra onları dışarı çıkardığıma yemin edebilirim."

"Neden anahtarlarının yerini değiştireyim ki?" Gülmeye ve olayı hafifletmeye çalışıyorum ama Andrew'un ifadesi kararıyor.

"Her zaman eşyalarımın yerini değiştiriyorsun." Şöminenin önünde duruyor, yukarıda asılı aynada kravatını düzeltiyor.

"Bugün işte bir şey var mı?"

Sesimden irkiliyor ama kravatı nihayet yerine sabitleniyor. "Özel bir şey yok. Neden sordunuz?"



"Bugün kravatınla çok meşgul görünüyorsun. Ve tıraş olmuşsun."

Bu onun iç çekmesine neden olur. "Gerçekten Annabel, sabah rutinimi gözlemlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?"

"Bugün benim yolculuğum var," diyorum çünkü bundan bahsetmiyor gibi görünüyor. Beni havaalanına bırakmasını beklemiyordum, bu çok saçma olurdu. Ama belki de erken kalkıp birlikte kahvaltı etmeyi, vedalaşmak için sabah seksi yapmayı bekliyordum. Bunun yerine, Andrew erteleme düğmesine bastım ve mutfakta tek başıma avokadolu tost yedim. "Dört geceliğine gideceğim."

"Doğru, bekarlığa veda partin" diyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Her an gelebilir," diyorum telefonumu kontrol ederek. "Taksi birazdan gelir."

"Gitmeye hazır gibi görünüyorsun." Yanımdaki bavula başını sallıyor, sonra saatine bakıyor. "Geç kalamam bebeğim."

"Sorun değil." Çünkü bu bir sorun değil. Çalışmak zorunda, buralarda parayı kazanan o, ancak para konusunda oldukça cimri olabiliyor, istediğim kadar alışveriş yapmama nadiren izin veriyor. Ama bunu aşmanın yollarını biliyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. "Seni özleyeceğim."

"Çok eğleniyor olacaksın," diye cevap veriyor, onu sardığım kucaktan kendini çekerek.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Seni seviyorum. Hey, bana bir hoşça kal öpücüğü ver." Gülüyor. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

O daha fazla itiraz edemedi dudaklarına bir öpücük kondurmak üzereyken telefonum çalıyor, ani ses yaşadığımız romantik anı bozuyor. Taksi olduğunu düşünerek, arayanın kim olduğuna bile bakmadan aceleyle cevap verdim.

"Alo?" Telefonu kulağıma götürdüğümde Andrew omzuma sıkar ve dışarı çıkar. Telefonun diğer ucundaki kişi cevap bile veremeden ön kapı arkasından kapanır.

"Annabel, sevgilim, sen misin? Aramalarımın birine cevap verdiğine inanamıyorum. Normalde çok *meşgulsün*."

Annem.

İçimden inliyorum. Belki de çok geç değildir; şimdi telefonu kapatıp sinyal sorunu varmış gibi davranabilirim.

"Anne," diyorum, bir an önce bitirmeye karar vererek.

"Tanrı aşkına, nasılsın? Senden en son haber alalı aylar oldu."

Annemle kopuk bir ilişkim olduğunu söylemek kibarca ifade etmek olur. Dramatik bir ayrılık olmadı, neden Bristol'un diğer tarafına taşınıp bir daha geri dönmediğime dair derin ve karanlık bir sır yoktu. Üniversiteden sonra kendimi yeniden keşfetmek istemem çok doğaldı. Annem gibi bir dükkanda çalışmakla yetinen biri değil, daha iyi bir insan oldum.

Büyüdüğüm Hartcliffe'in kenarındaki iki yatak odalı küçük ev, babam uzun zaman önce ayrıldıktan sonra bile annemin her zaman bulunduğu yerdirdi.

Andrew'la tanıştığымda ve

Beni kendi ailesiyle tanıştırdı - babası eski bir milletvekili ve annesi bir dermatologdu, Clifton'ın merkezindeki beş katlı Gürcü malikanelerinde yaşıyorlardı - annemden ayrılmak doğal geldi.

Andrew onunla sadece bir kez tanıştı, düğünde, onu davet etmek zorunda kaldığımda.

Bütün günü cahilce bir şey söyleyecek diye sürekli panik halinde geçirdim, sürekli onun yerine konuştum ve ne zaman bir espri yapmaya çalışsa hemen güldüm ki dikkatler onun üzerinden dağılsın. Denemişti, gerçekten denemişti ama Next'ten aldığı çok dar elbisesi ve düğün hediyesi saksı bitkisi

Andrew'un ailesinin sofistikeliğiyle yarışamazdı. Andrew'un annesi Chantilly dantelli Givenchy elbisesiyle geldiğinde ve bize sadece elmas bir sürahi ve bardaklar hediye ettiğinde değil.

açmanız için bir şeyler vardı" sözlerinin yanı sıra İzlanda'da beş yıldızlı bir spa merkezinde yedi gece konaklama. Zevkleri daha yüksek.

Annem gittiğinde rahatlamıştım ve Andrew o zamandan beri onu görmek istemedi.

Duyguların karşılıklı olduğunu varsayıyorum. O Hartcliffe'de daha iyi durumda ve biz de burada, Andrew'un ailesinin birkaç sokak ötede yaşadığı evin aynısı olan Gürcü evinde daha iyiyiz.

"Aslında tatile çıkmak üzereyim," diyorum, taksinin her an yanaşıp bana telefonu kapatmak için bir bahane vermesini umarak. "Bir bekârlığa veda partisine gidiyorum."

"Kim evleniyor?" Annem soruyor, her zaman doğrudan konuya giriyor. En son ne zaman tatile gittiğini merak ediyorum. Ben çocukken hiç tatile gitmediğimiz kesin, çünkü hep kıskanırdım herkesin harika yazları.

"Komik olan da bu." Bir an için ona söyleyip söylememekte kararsız kaldım ama ne zararı olabilirdi ki? "Bu Poppy Greer'ın düğünü."

"Poppy Greer?" Annem şaşırmış bir sesle söylüyor. "Sizin okuldan Poppy Greer mı?"

"Evet, şu Poppy," diyorum. "Biraz tuhaf, değil mi? Ama bizi Bahamalar'daki özel bir adaya davet etti. Tam olarak hayır diyemezdik. Bu."

Hattın diğer ucundan bir i çekme sesi geliyor. "Bunu reddetmek zor olurdu, kabul ediyorum. Onu yakın zamanda gördünüz mü?"

"Uh-hayır," diye itiraf ediyorum, bunun kulağa tuhaf geldiğini fark ederek. "Uçak biletlerini davetiyeyle birlikte gönderdi. Ama onu Instagram'da düğünüyle ilgili paylaşımlar yaparken gördük. Birkaç ay önce hepimizi takip etmişti."

"Kim bu 'biz'?"

"Ben, Chloe, Esther ve Tanya." Neden şimdi ona açıkladığımda garip geliyor? Annemin her zaman olayları olduğundan daha kötü gösterme gibi bir huyu vardır. "Hepimiz onun nedimesi olacağız."

"Ama düşündüm ki ..." Sesi uzaklaşıyor. "Ne?"

"Boş ver, yanılmış olmalıyım." Boğazını temizler. Ses tonu hafifliyor. "Her şeyden sonra bu, dördünüz için Poppy'nin gönlünü almak için bir fırsat olacak. Umarım sadece bedava bir tatil değil, bunu da düşünüyorsunuzdur. Evleniyor olması ne kadar güzel."

Yine bu. Ne zaman bana laf atma şansı olsa, elinde kürekle hemen oraya geliyor.

"Ona bir şey telafi etmemize gerek yok," diyorum. "Hepsi bu kadar. Yıllar önce. Ve aptalca gençlik sorunlarıydı, ciddi bir şey değildi. şu anda onun yaşadığından çok daha fazla sorun yaşıyorum!"

"Senin sorunun Annabel, her zaman geçmişin bir önemi yokmuş gibi hissetmen çünkü geçmişte kaldı. Eylemlerin her zaman nasıl sonuçları olduğunu düşünmüyorsun. Kendine çok odaklanmışsın ve diğer insanlara yeterince odaklanmamışsın."

Aynı eski mesaj. Sanki yeterince işim yokmuş gibi.

Belki de uzaklaştığımı hissediyor, çünkü bir yanıt beklemeden devam ediyor.

"Ciddiyim. Bu fırsatı Poppy'nin geçmişini telafi etmek için kullan. Yapmazsan pişman olursun. Belki de bu yolculukla amaçladığı şey budur, arayı düzeltmek için bir şans." Tekrar i çekiyor, derin bir nefes veriyor. "Senin için endişeleniyorum, aşkım. Ama sosyal programın dolu olduğu ya da Andrew işinde çok meşgul olduğu için değil. Potansiyeline ulaşamadığın için endişeleniyorum. O diplomalarına ne oldu? Ailemizde üniversiteye giden ilk kişinin ve onları kullanmadın bile."

Taksi nihayet, merhametli bir şekilde, yolumuzun üzerinde duruyor ve şoförün inip telefonumu aradığını görebiliyorum. Ona camdan el sallıyorum ve her şeyi bir araya toplamaya başlıyorum.

"Şimdi gitmem gerek anne, taksi şoförü geldi."

"Ne dediğimi bir düşün. Seni özledim. Seni Noel'den daha sık görmek güzel olurdu. Belki tatilden sonra gelip birkaç günlüğüne beni görebilirsin?"

"Belki," diyorum. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, sevgilim. Seni seviyorum. Harika bir bekârlığa veda partisi geçir."

Telefonu kapatmamı bekliyor. Bunu her seferinde yapıyor. Neden bilmiyorum, son söz ondayken. Ama aramayı bitirip telefonumu çantama atıyorum ve kapıdan çıkmadan önce her şeyi son bir kez kontrol ediyorum.

Daha önce ondan duymadığım bir şey değil, eğitimimle ilgili bir şeyler yapmam gerektiğine dair bu ısrar. Bu konuda hiç düşünmemiş de değilim. Psikoloji okumayı seçtim çünkü o zamanlar insan zihnini anlama konusunda tutkuluydum ve bugün de öyleyim. Andrew etrafta olmadığına, genellikle bilgisayarının başında ilginç bulduğum farklı çalışmaları araştırıyorum. Bu benim kimseye göstermediğim bir yönüm, annem yatağımın ucuna oturup A seviyelerim için yaptığım revizyonlar hakkında gevezelik etmemi dinlediğinden beri.

Ama artık diplomalarımı kullanmam için bir sebep yok. Evet, derece, çoğul. Ben de Psikoloji alanında yüksek lisans yaptım, biyolojik tarafta uzmanlaştım.

Birden fazla psikolojik faktörün bir araya gelmesinde çok etkileyici bir şey var.

bozukluklar taramalar ve testlerle görülebiliyor, gerçek etkilerinin fiziksel kanıtı olabiliyor. Ben Freudyen psikoloji tartışmaları yapan biri değilim.

Duygular ve onları geçmiş travmalarla ilişkilendirmek bana saçma geliyor.

Taksi şoförü, ona en parlak gülümsememi gösterdikten sonra yapacağını bildiğim gibi çantalarımı taşımama yardım ediyor ve hatta arabanın kapısını açıyor. Biliyorum ki o bir

Büyük bir bahşış çünkü evimizin büyüklüğünü gördü ama yine de fazladan çaba gösterdiğini bilmek beni gururlandırıyor.

Arabadan inerken evimize son bir kez daha bakıyorum. Andrew'un adına ve onun parasıyla alındı ama ben yine de "bizim" diyorum. Dışarıdan bakıldığında bana çocukluğumdaki diş hekimliğini hatırlatıyor; o da ihtiyaçlarına uygun olarak büyük bir Gürcü evini dönüştürmüştü. İçi boşaltılmış, her oda soğuk ve klinik hale getirilmiş, berbat muşamba zeminli

beyaz badanalıydı.

Telefonumu kontrol ediyorum ama Andrew bana bir veda mesajı göndermemiş, oysa cep telefonunu hiç yanından ayırmıyor, televizyon izlerken ya da duştayken sağ elinin yanında sürekli bir varlık.

Andrew'u aklımdan çıkarmak için biletlerin olduğu zarfı açtım ve Broşür tekrar içeride, adanın resimlerine bir kez daha göz gezdiriyor.

Geçmiş için kendimi suçlu hissetmiyorum. Annem beni etkilemedi. Poppy ile telafi edilecek bir şey yok ve bu davetiye de bunu kanıtlıyor. Biz gidiyoruz.

Harika vakit geçirip geride bıraktığımız gerçek dünyayı unutacağız.

Poppy hala kin besliyor olsaydı bizi davet etmezdi. Artık rahatlayabilirim.

Bu harika olacak.

# İki Chloe

*18 Mayıs 2023*

Tamam, sanırım sonunda yeterince fotoğraf çekebildim. Bu uçak yolculuğu *delice*.

Poppy'nin her şeyi ödediğini görene kadar gitmeyecektim. Poppy Greer ne zamandan beri zengin bir sürtük oldu? Kıskanmadığımı söyledim ama bu tamamen yalan olur. Onun parasına sahip olsaydım haftada en az iki kez uçağa biner, tüm bu lüksün tadını çıkarırdım. Kim bilir? Eğer benim Sponsorluklar iyi gitmeye devam ediyor ve insanlar tatilindeki fotoğraflardan hoşlanıyor ... oh, bu da ne? Üst düzey bir havayolu şirketi. Bilirsiniz, diyelim ki Emirates, dünyanın neresine giderseniz gidin birinci sınıf seyahatin keyfini çıkarmanız için size sponsor olmak istiyor? Bu çok zor bir iş, ama biliyor musunuz, yapacağım.

Havaalanı salonuna varmak bile gerçek dışıydı. Kahvaltının sunulduğu kendi alanımız vardı. Taze meyve smoothie'leri ve çeşitli hamur işleri, yoğurtlar, peynirler ve granola ile tamamlanan gerçek bir kahvaltı. Her ne kadar çoğunu Esther yemiş olsa da en çok Sunulan her şeyden güzel bir tabak, hatta yanında fındık ve zeytinli yüksek kaliteli şarap. Yanımızda küçük bir kahvaltı yapan birkaç iş adamı vardı ve yanlarında doğaçlama fotoğraf çekimi yapılmasından kesinlikle hoşlanmadılar ama bu da bir iş, üzgünüm beyler.

Şu anda bir milyon takipçiye çok yakınlım, dokunma mesafesinde. Menajerim, Carla adında zayıf bir kadın.



kereviz çubukları ve stres, işler böyle gitmeye devam ederse bu ay içinde gerçekleştirebileceğini söyledi. Ona Poppy'nin küçük kaçamağından bahsettiğimde çok sevindi ve yolculuğun her adımının fotoğrafını çekmem için ısrar etti. Keşke yanımda uygun ışık setimi getirebilseydim ama Bazı takipçilerim şimdiden şu anki "doğal" görünümümü tercih ettiklerini söylediler.

Herkesle yeniden buluşmak aslında ilk başta biraz garipti. Dördümüz bir araya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ve son zamanlarda Annabel'den belli sebeplerden dolayı biraz kaçıyorum. Şu anda Tanya'yı görmek de pek eğlenceli değil.

Pek iyi görünmüyorum. Bu gece için çaba bile göstermedi. uçak yolculuğu - yani, birinci sınıftayız, Tanrı aşkına, en azından ait olduğun gibi görünmeye çalış - sadece tayt ve büyük boy bir kazak giyiyordu. Sanırım ne kadar zayıfladığını saklamaya çalışıyordu ama bunu yüzünde saklayamazsın. Artık zayıf bir ifadesi var ve gözlerinin altında kocaman torbalar var. Belki de bunu nasıl kapatacağı konusunda ona bazı ipuçları vermiydim,

Çünkü bir sorun olduğunu saklamakta oldukça kötü bir iş çıkarıyor.

Annabel ya da Esther fark etmemiş gibiydi. Annabel geldiğinde büyük bir çılgılık attı, etrafta koşuşturup yanaklarımızı öptü ve hepimize ne kadar güzel görüldüğümüzü söyledi. Annabel'in en azından güzel görüldüğüne güvenilebilir.

Gerçi çalışmadığı halde Prada çanta almaya nasıl parası yetiyor, hiç bilemeyeceğim.

"Dördümüz böyle bir araya gelmeyeli ne kadar oldu?" Annabel, şov yaparken çıkardığı o aptal nefesli sesiyle sordu.

Esther sırtarak, "Hepimiz davetiyeleri konuşmak için bir araya geldik," dedi. Düşündüm de, Esther de bir şeyler saklıyormuş gibi giyinmiş. Esther egzersiz yapmaktan hoşlanıyor (bana sorarsanız, süper fit insanların sadece güzel bir kıça sahip olmak için acı çeken bizim gibi normal insanlara karşı üstünlük sağlamak için söyledikleri bir şey), bu yüzden gerçekten tonlanmış bacaklarını ve kollarını göstermesi gerekiyor, ancak bunun yerine tamamen bol bir kıyafetle örtünüyor.

pantolon ve uzun kollu bir balıkçı yaka giymişti. Annabel'in havaalanına gelmesini beklerken, benimle ve Tanya'yla neredeyse hiç konuşmadı, onun yerine telefonunda erkek arkadaşından gelen sürekli mesajlarla dikkati dağılıyordu. Dudağını o kadar çok çiğnemişti ki derisi yarılmıştı ve üzerinde bir ruj lekesi vardı.

ama fark edene kadar ne kadar zaman geçeceğini tahmin etmekten oldukça keyif alıyorum, bu yüzden ona söylememeye karar verdim.

Annabel elini umursamaz bir tavırla ona doğru salladı. "Oh, ne demek istediğimi anlıyorsun. Sadece kısa bir öğle yemeği ya da başka bir şey değil. Hepimiz birlikte vakit geçiriyoruz. Harika değil mi?"

"*Muhteşem*," dedim ama onunla dalga geçtiğimi fark etmemiş gibiydi çünkü bana gülümseyerek karşılık verdi.

Uçakta bize koltuklarımıza kadar eşlik edildi ve koltuk derken sütlerden bahsediyorum, ki bu oldukça inanılmaz. Ayrı bir yatak ve oturma alanı var, hepsi bu serin nötr griler ve beyazlarda, üzerinde turuncu bir yastık var. deri koltuk. Uçaktaki altı süitten dördünü biz kullandık. Son iki odadan biri boştu, diğeri ise arka taraftaydı ve takım elbiseli, oldukça sert görünümlü, kel kafalı bir adam beni kıkırdatırken Esther'in gözlerini devirmesine neden oldu.

İtiraf etmeliyim ki kalkış beni biraz tedirgin etti, uçak yükselirken yaşanan o hafif düşüş beni düşmek üzere olduğumuza dair paniğe sevk etmekte asla başarısız olmadı.

Kalkıştan hoşlanan insanlarda bir sorun var; gökyüzünde süzülme bizim için doğal değil ve her an

Fizik kanunları hatırlayacak ve bizi aşağıya gönderecek.

Portakal suyu ve sıcak bir havlu korkularımdan uzaklaşmama yardımcı oldu. Yedek makyaj malzemelerimin ayaklarımın yanındaki çantada olduğunu bilerek havluyu yüzüme bastırdım ve gözlerimi kapattım. Sonunda düzlüğe çıktığımızda ve emniyet kemeri işaretleri söndüğünde rahatlayarak iç çektim.

Şimdi herkes benim odamda toplanmış durumda. Sanırım hepimiz hâlâ burada olduğumuza ve Bahamalar'daki bir adada Poppy Greer'e katılmak üzere olduğumuza inanamıyoruz. Bir parçam, uçak biletlerimizin ilk geldiğimizde taranıp sahte çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu, daha önce yaptığımızın intikamının son bir parçası olarak, havayolu personeli bize gülecek ve bizi gönderecekti.

Birkaç ay önce davetiyeler ilk geldiğinde hep birlikte öğle yemeğine çıktığımızda Esther de aynı şeyi söylemişti. Hepimiz davetiyeleri getirmiş ve Sezar salatalarımızın yanında masaya koymuştuk, Poppy'nin bize verdiği bilgilerin aynısını almıştık, tek fark isimlerimizdi.

"Bence gitmemeliyiz," dedi Esther, bu düşünce karşısında başını sallayarak. "Bu bana biraz şüpheli görünüyor."

"Nasıl şüpheli olabilir?" Çatalımın üzerinde bir parça tavuk çevirerek sordum. Takipçilerim, onlara "ailem" demeyi seviyorum (ki kendi aileniz hapisteki bir baba ve alkolik bir anneden oluşuyorsa bunu yapmak çok

kolay).

Sağlıklı besleniyorum (bu yemeğin fotoğrafı yüz binden fazla beğeni aldı). "Her şeyin parasını o ödüyor." Bunun en önemli nokta olduğunu düşündüm.

Esther ikna olmamıştı. "Ama neden bunun için para ödesin ki? Bizim için mi? Bizi uzun zamandır görmediği halde neden nedimesi olarak seçti?"

"Bu arada," dedi Annabel kaşlarını çatarak, "aslında düğün hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Mesela, nerede? Tam olarak *ne zaman*? Elimizdeki tek şey bekârlığa veda partisi davetiyesi ve daha fazla ayrıntı sözü."

"Oraya vardığımızda öğreneceğiz. Önemli değil. Belli ki hepimizin nasıl olduğunu görmek istiyor." Omuz silktim, telefonumu aldım ve Instagram'ına göz attım. "Bizi takip ettiğinden beri tüm fotoğraflarımızı beğeniyor. Hatta az önce çektiğim salata fotoğrafını bile beğendi."

Poppy bir süre önce bizi Instagram'da takip ettiğinde hepimiz çok şaşırılmıştık. İlk önce tabii ki beni takip etmişti ama çok geçmeden diğerlerinin hesaplarını da bulmuş ve ne zaman bir şey paylaşırsak fotoğraflarımızı ve hikayelerimizi beğenmişti. Esther'in bile, ki Esther Instagram'da umutsuz vakadır ve sadece bir fotoğraf paylaşır. Üç ayda bir paylaşım yapıyor ve binden az takipçisi var. Poppy'nin hesabı takipçi sayısı açısından onunkinden çok daha iyi değil ama çok sayıda paylaşımı var. İlk birkaçı çoğunlukla Londra gece hayatı, kokteyller ve kulüplerin bulanık görüntüleri ve tabii ki kendisinin ya da hayranı olduğu sanat eserlerinden bazılarıydı (Poppy bir sanat delisi), ama hepimiz gördük ki

Sol elindeki pırlanta yüzük parlıyordu.

Onu takip etmek Annabel'in fikriydi, sadece gülmek için. Yani, ben sadece ünlüleri takip ediyorum ama diğer üçü de takip etti ve ne olduğunu görebildik.

o yapıyordu. O yüzüğü delicesine kıskanan tek kişi ben değildim, Poppy Greer onca insan arasında nasıl oldu da kendine böyle bir yüzüğü olan bir adam buldu?

Para mı?

Bundan sonra, denediği gelinliklerden çeşitli potansiyel mekanları keşfetmesine kadar bir gelin fotoğrafı telaşı vardı. Gelinliği için hazırladığı kısa liste eğlenceliydi. Hepimiz bir gece benim evimde sarhoş olduk ve onun gönderileri arasından en çok hangi gelinliği beğendiğimizi oyladık. Ben şahsen ipeksi bir Versace modeli tercih ettim, ancak diğer herkes onun daha geleneksel seçeneklerini tercih etti. Aslında bu bizim için biraz oyuna dönüştü - Poppy bundan sonra ne paylaşacak ve fotoğraflardan herhangi biri bize şimdi nasıl görüldüğünü gösterecek mi? Çünkü bu düğün

paylaşımlarının hiçbirinde onun yüzü yoktu.

Davetiyelerimizi almadan birkaç ay önce Poppy, süslü püslü düğün davetiyelerinin önünde düğününe kimi dahil edeceğini merak eden bir hikaye paylaşmıştı.

Bazı insanları görmeyeli çok uzun yıllar oldu, diye yazmış. Bir çeşit okul toplantısı yapmak eğlenceli olmaz mıydı?

"Seni arayacak Tanya," diye şaka yaptım o sırada. "Sen onun baş nedime."

Tanya gözlerini devirerek, "Sanki bizi hiç davet edecekmiş gibi," diye cevap verdi. "Okuldan insanları davet etmeyi düşünmesine bile şaşırdım."

Bekârlığa veda partisi için davetiyeler kapıdan içeri girdiğinde yaşadığımız şaşkınlığı hayal edin. Sadece Tanya için değil, her birimiz için.

Ne yapacağımızı tartışırken hepsine sııttım. "Hey, eğer Bahamalar'a tatile gitmek için para ödemeye razı olursa, sanırım Poppy Greer sonunda bizden biri olabilir."

Annabel buna gülümsedi ama o bile hâlâ isteksizdi. "Kendi tavuğumuz olsaydı hiçbirimizin birbirimize karşı bu kadar cömert olacağından emin değilim. partiler."

"Esas olarak onlara davet edilmeyeceği için!" Güldüm.

Bu noktaya kadar düşüncelere dalmış olan Tanya kaşlarını çatı. "Belki de mesele bu değildir. Belki de ... bilirsin, nasıl olduğunu görmek için gitmeyi düşünmeliyiz. Her şeyden sonra."

"Birileri eski arkadaşını mı özlüyor?" Alay ettim. "Onun için üzüleceğine güveniyorum."

"Sadece söylüyorum." Tanya yarısı yenmiş yemek tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "Ona karşı oldukça kabaydık, özellikle de son zamanlarda. Bu, geçmişe sünger çekmek için bir şans olabilir. Yanımızda hiçbir şey taşımamak artık."

"Kim yanında bir şey taşıyor?" Esther sordu. "Ben taşımıyorum."

"Hepimiz gitmeliyiz," dedi Tanya. "Bence bu çok önemli."

"Ve Poppy hâlâ tuhaf biri olsa bile, dördümüz özel bir adada dört gün boyunca lüks bir hayat yaşayacağız," diye ekledim Tanya'nın sinirli iç çekişini duymazdan gelerek.

Esther pes etti, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, geleceğim. Hepimiz gideriz."

Annabel başını salladı. "Evet, tamam. Ama ben kumsallar ve kokteyller için gidiyorum, çocukluk terapisi seansı için değil."

"Yaşasın!" Şarap kadehimi kaldırdım. "Buna kadeh kaldıralım."

"İzin alabildiğim sürece," diye mırıldandı Esther, ama sırtıttı ve kadehini de kaldırdı. "Bahamalar'a!"

"Bahamalar'a!" diye bağırdık.

Şimdi konuşma Poppy'ye dönüyor. Ben koltukta oturuyorum, Esther ve Annabel yatakta oturuyor ve Tanya da açıklığın yanında duruyor. Bir uçuş görevlisi geliyor ve az önce bitirdiğimiz yemekten sonra hepimize kahve ikram ediyor, biz de kabul ediyoruz. Kahvelerimizi alıp gittikten sonra doğru düzgün konuşabiliyoruz.

"Şimdi nasıl olduğunu merak ediyorum," diyorum, uzun zaman önceki Poppy'yi hatırlayarak. "Instagram'ında hiç fotoğrafı yoktu."

Okulda her zaman, görünüşte oldukça sıradan bir çocuk olmasına rağmen asla uyum sağlayamayan bir çocuk vardır ya hani? Onlarda büyük bir sorun yoktur, gülünecek bir özellikleri de yoktur. Yine de her zaman uçurumun kenarındadırlar, asla gruba tam olarak katılamazlar ve şakanın ne hakkında olduğunu anlayamazlar, çünkü büyük olasılıkla şaka onların üzerindedir.

O Poppy Greer'dı. Elbette, biraz kiloluydu ve hepimiz onu bu konuda çağırmaktan asla çekinmedik (on iki ya da on üç yaşındayken bir keresinde Poppy Greedy'nin aylarca onun lakabı olduğunu hatırlıyorum), ama onda kimsenin istemediği bir şey vardı.

onun arkadaşı olmak için. *Star Wars* ve hatta *The Great British Bake Off* gibi belirli konulara takılıp kaldığı ve bu konular hakkında asla susmadığı tuhaf, takıntılı bir kişiliği vardı. En tuhafı da ürpertici resimleriydi. Sanatı çok severdi ve okulda sürekli kendi resimlerini sergilerdi. Hala On altı yaşındayken bile diş teli takıyordu. O aslında ve sürekli sınıf birincisi oldu. Bilirsin, o çocuklardan biri.

Başarılı olacağını hiç düşünmemiştim, çünkü dünya ne kadar kendine güvenen, çekici insanları ödüllendiriyor. Yani, bana bakın. Altıncı sınıfta üç D ile sınıfta kaldım ama bunun bir önemi yok çünkü çift D'lerim bana her ay binlerce dolar kazandırıyor.

Resimler. Annabel'e de bakın: güzel, sarışın, benimkini yaptırmış olmama rağmen benden daha iyi bir burnu var ve lezzetli Andrew ile birlikte ve hiçbir şey kazanması gerekmiyor. Bu arada Esther çok daha ortalama biri, iyi giyinmesine ve harika bir vücuda sahip olmasına rağmen sıkıcı bankacı işini yapmak zorunda.

Tanya'ya gelince, şu anda onun hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi, ama o bir köpek değil. Bu yüzden üst düzey etkinliklerdeki işi işe yaradı. Hem bir partinin canı ve ruhu olup hem de bir otobüsün arka tarafı gibi görünemezsiniz.

"Her zaman zeki biriydi," diyor Esther. "Belki o da yatırım bankacılığı yapıyordur."

Annabel sırtıtarak, "Belki de oraya bağlantıları olmadan gelmeyi hak etmiştir," diyor.

Esther kahvesini yudumlarken bu iğnelemeyi duymazdan gelmeyi tercih ediyor. "Altıncı sınıftan sonra ona ne olduğunu bile bilmiyorum. Ailesiyle birlikte taşınmadı mı? uzakta?"

"Böyle bir şey hatırlıyorum," diyorum. "Küçük kız kardeşi ondan daha zeki değil miydi? Belki de kız kardeşinin şehir dışında dahiler için açılan havalı bir altıncı sınıfa gidebilmesi için taşınmışlardır."

"Onu görmek çok tuhaf olacak," diyor Annabel. "Annem bunun telafi etmek için iyi bir fırsat olacağını söylemeye çalıştı, inanabiliyor musunuz?"

Tanya, "Hâlâ annenle konuştuğunu bilmiyordum," deyince Annabel kızarır.

"Bu sabah tam taksi beklerken beni aramayı başardı," diye mırıldanıyor. "Telefondakinin o olduğunu fark etmedim, evi bulurken kaybolduklarını sandım."

"Tüm o görkemli evlerle bunu yapmak kolay," diye kabul ediyor Esther. "Yine de ne demek istiyor-telafi etmek mi? Neyi telafi etmek?"

Özellikle Annabel ve Esther'in okulda hiçbir şey olmamış gibi davranma eğilimleri var. Ben daha dürüst bir yaklaşım sergiliyorum. Demek istediğim, bu yıl hepimiz yirmi sekiz yaşındayız ve Poppy Greer ile olanlar kadar küçük bir şeyi kabullenemiyorsak, bunun biraz olgunlaşmamış bir davranış olduğunu düşünüyorum.

"Bunu yemekte de söylemeye çalıştım. Davranışlarımız için üzgün olduğumuzu söyleyebiliriz," diye öneriyor Tanya. "Onun nedimesi olacağımız için heyecanlıyız."

"On yıl önce olan bir şey için kim özür diler ki?" Annabel diyor ki. "Hayır, sanırım bundan hiç bahsetmiyoruz. Bu her zaman daha kolaydır." "Anlaştık," diyor Esther. "Hiçbir şeyden bahsetme. Özellikle de senden, Chloe."

Kaşlarımı çatıyorum. Onlardan sakladığım bazı şeyleri bilse çok şaşırırdı.

"Asıl soru kiminle evleneceği," diyor Annabel.

"Doğru," diyorum kıkırdayarak. "Kim Poppy Greedy ile evlenmek ister ki?" Hepimiz gülüyoruz ve gerginlik dağılıyor.

Poppy bizimle adada buluşuyor, bu yüzden orada daha uzun süre mi kaldı yoksa farklı bir uçuş mu yaptı emin değilim. Sanki kasıtlı olarak



Bunca yıl sonra onu görmemizin yarattığı bir gerilim havası var ama onu suçlamıyorum. Dokuz saatlik uçuşu ve kaldığımız yere kadar olan yolculuğu hepimiz paylaştık biraz garip olurdu.

Ayrıca, ilk defa düşünmüyorum, belki de biz onun nedimeleriyiz. Çünkü başka arkadaşı yok. Onlara en çok biz yaklaşmış olabiliriz.

Ve bu gerçekten çok üzücü.

Diğerleri kendi odalarına geri dönüyorlar; Tanya yolun geri kalanında uyuyacağını ve onu rahatsız etmeyeceğini söylerken, Esther bazı iş e-postalarına yetiştirmeyi ve kendisine bir düzine mesaj atan erkek arkadaşı Brad'e cevap vermeyi planlıyor. Geri kalan zamanda sadece Annabel ve ben uçuşun tadını çıkarıyoruz; onun bir film izlediğini ve daha fazla yemek sipariş ettiğini belli belirsiz duyabiliyorum ve ben de kendi fotoğrafımı yüklemeyi bitirdikten sonra aynısını yapmayı planlıyorum.

Yatağa uzanmışım ve telefonu yüzümün çok yukarısında tutuyorum, saçlarımın ağarmış bir hale gibi başımın etrafına seksi bir şekilde yayıldığını görüyorum. Mile High Club'a katılmak için uçak tuvaletinden çok daha güzel bir yol, diye yazıyorum altına, çok küstahça olduğunun farkındayım ama ara sıra yaptığım bu paylaşımların bana çok daha fazla beğeni getirdiğini de biliyorum. Tabii ki, şimdiden yüzlercesi var. üzgün yaşlı adamların burada bana katılmak istediklerine dair yorumları. Sanki.

Bir film ve birkaç kadeh şarap eşliğinde bir başka saçma yemekten sonra, görevli son bir içki ve pastayla gelir.

"Birazdan varmış oluruz," diyor bana, topuzunun ne kadar sıkı bir şekilde bir araya getirildiğine, tüm bu süre boyunca hiç durmadan ayakta olmasına rağmen makyajının nemli tazeliğine hayran kalırken. "Umarım uçuşunuzdan keyif almışsınızdır."

"Büyüleyiciydi," diyorum ona ama iniş için emniyet kemeri işaretleri tekrar yanar yanmaz midemde yine o gergin, gergin his belirliyor.

# Üç Tanya

*18 Mayıs 2023*

Poppy'nin davetiyelerle birlikte verdiği broşür buranın güzelliğini yansıtamıyordu.

Sadece anakaradaki iskelede durmak bile burada her şeyin ne kadar parlak ve keskin görüldüğünü bir perspektife oturtuyor. Okyanusun çok ötesinde, kalacağımız adayı görebiliyorum, ufukta tüm maviliğin ortasında küçük karanlık bir boşluk. Havaalanından yolculuk neredeyse bir saat sürdü, dördümüz rahatsız edici derecede sıcak bir taksiye tıktık ve bunun çoğunu gözlerim kapalı, havasızlıktan migrenimin başlamasını önlemeye çalışarak geçirdim. Zaten ne kadar kötü hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Şimdi dışarıdayım, hava çok daha taze görünüyor, İngiltere'deki duman ve kirlilikten çok farklı.

Bir yanım hâlâ eve dönmek istiyor, kaçınılmaz olanla yüzleşmek istemiyor. Ama bir yanım da sonsuza kadar burada kalmak, her şeyden uzakta bir ada hayatı yaşamak ve geri döndüğümde beni nelerin beklediğini düşünmek zorunda kalmamak istiyor. Yine de zor. Sık sık kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsümde çarpıyor ve ellerim titriyor. Sürekli hatırlatıcılar, beni çatlatmaya kararlı.

İskelenin sonunda, bir teknenin yanında duran orta yaşlı bir kadın selamlamak için elini kaldırdı ve öne gelmemizi işaret etti. Hayal ettiğim gibi biri değildi, hippie kıyafetleri giymiş, güneşte kızarmış tenli, uzun bacaklı, atletik bir sarışın hayal etmiştim. Onun yerine oldukça sıradan, çiçekli-

desenli taytları ve kalın botları, geniş bir gülümsemeye dönüşen ve kırıksıklıkları ortaya çıkan ağzı.

"O zaman çantalarımızı taşımamıza yardım etmeye gelmiyorlar," diye mırıldanıyor Annabel, el çantasını omzuna atarken. "Birinci sınıf hizmet için çok fazla."

Ondan sadece yirmi metre uzaktayız, söylemek istiyorum. bavulunun tekerlekleri. Ama dilimi tutuyorum, ki Annabel'e karşı yapılacak en iyi şey de budur.

Yaklaşırken, kadının bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyorum, dört aşırı giyimli kadın, yüksek topuklu ayakkabılarımızla çantalarımızla birlikte mücadele ediyoruz. Büyük kazağımla aramızda en sık giyinen benim ama o bile fazla geliyor, özellikle de bu sıcakta. Zaten umutsuzca terlememeye çalışan biri için pek de iyi bir fikir değil, ama şimdi de çıkaramam. O son derece daha pratik ve sanırım onun önüne geldiğimizde yüz ifadesinde bir parça eğlence yakalıyorum.

"Siz bekârlığa veda partisi olmalısınız," diyor ve sesi de beklenmedik. Onu yakından gördüğümde, deri gibi ve güneşten parlamış, saçlarını geriye at kuyruğu şeklinde toplamış, sesinin hırçın, neredeyse erkeksi olduğunu düşünmüştüm.

Yine beni şaşırttı, yumuşak Gal aksanıyla. Yerli olmadığını fark etmemiştim. "Hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

"Harika," diyor Esther. "Burası çok güzel."

"Buna asla alışamazsın," diyor kadın başını sallayarak ve bize manzarayı seyretmemiz için bir an daha veriyor. "Bu arada ben Robin. Sizi güvenli bir şekilde kalacağınız yere götüreceğim." Elini kaldırıyor ve işaret ediyor. Ufukta daha önce gördüğüm karanlık şekle doğru ilerledi. "Üzerinde bulunacağınız ada bu. Deadman's Bay."

Bu isim hâlâ tüylerimi ürpertiyor. Robin fark ediyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor.

"Merak etmeyin, adı kulağa olduğundan daha ürkütücü geliyor" diyor. "Burası tarihi bir yer, ilk olarak gemi kazası geçiren bir denizci tarafından yerleşilmiş. Anakaradan bir kadınla evlenmiş ve birlikte bir ev inşa etmişler, ancak bu ev günümüze ulaşmamış. Kalacağınız evin sahibinin yeni evi de aynı yerde inşa edilmiş. Korkunç ölümler olmayacak, size söz veriyorum."

"Ada sizin değil mi?" Chloe iskelenin ucunun fotoğrafını çektikten sonra nihayet dinleyerek soruyor.

Robin güler. "Keşke. Sadece anakara ile ada arasında taksicilik yapıyorum. Ama sahipleri Amerika'da yaşıyor, ben de burada günlük işleri yürütüyorum."

Bana güzel bir iş gibi geldi. Robin'i inceliyorum, Galler'den geldiği belli olan bu hoş ve kibar kadını. Neden buraya kadar taşındı?

Belki de herkesin bir şeylerden kaçtığını hayal etmeyi bırakmalıyım. Ama hayatım boyunca kaçmışım gibi hissediyorum.

Bize yardım etmek için öne çıkıyor, sırayla her birimizin çantasını alıp tekneye yüklüyor. Bunu ustalıkla yapıyor; bir ayağı iskelede, diğeri tekne de, tekne hafif gelgitle kayarken korku ya da dengesizlik yok. Çantalar yüklendikten sonra, binmemize yardımcı olmak için her birimize elini uzatıyor.

Annabel kararsızca, "Beni korkunç derecede deniz tutuyor," diyor. "Yolculuk ne kadar sürecek?"

"Bu öğleden sonra gelgit iyi," diyor Robin ona. "Yarım saatten fazla sürmez, en fazla kırk dakika. Rüzgâr bize karşı eserse bu süre iki katına çıkabilir."

"O kadar uzun mu?" Annabel bize bakıyor, yüzü solgun. "Ve orada yapayalnız mı kalacağız?"

"Sabit hatla bağlanan bir acil durum telefonu var," diyor Robin, "o da olmazsa buradan kolayca görülebilecek işaret fişekleri var. Ama hiç kimse bunları kullanmak zorunda kalmadı."

Kaba bir şekilde tekrar elini uzatır. Annabel yenilgiyi kabul eder ve tekneye biner, arkadaki uzun koltuğa oturana kadar topuklarının üzerinde sallanır.

Esther hiç şikâyet etmeden Annabel'e katılır ve hatta onu rahatlatmak için elini sıkar.

Chloe yola çıkmaya hevesli görünüyor; yardıma bile ihtiyaç duymuyor, bunun yerine tekneye adım atıyor ve kendini oturtuyor. Ama ben tam Robin'in elini tutarken, Chloe sanki aklına yeni gelmiş gibi konuşuyor. "Ya fırtına çıkarsa?"

"Fırtına mı?" Robin bunu düşünmek için duraksıyor ve elimi sallantıda bırakıyor. "Geceleri genellikle gök gürültüsü ve şimşek olur ama endişelenecek bir şey yok."

"Ama kötü bir şey olursa yine de bize ulaşabilecek misin?" Chloe ısrar ediyor, gözlerindeki parıltıdan Annabel'i korkutmaya çalıştığını anlıyorum. İşe yarıyor; Annabel Esther'i sıkıca kavlıyor.

Robin ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Böyle bir şey olursa dışarıdan yardım almak zorunda kalacağımı kabul ediyorum. Fırtına o kadar kötüyse. Ama tekrar söylüyorum, böyle bir şey hiç olmadı. Size bir şey olmayacak. Bu bir tatil, unutmayın hanımlar! Eğitim kampı değil!"

Karşıdaki adaya bakıyorum, ne kadar uzak ve küçük göründüğünü fark ediyorum.

Gökyüzü açık, tek bir bulut bile yok. Rüzgar sakın.

Hala. Başımı anakaraya doğru çeviriyorum, yardımın hemen geleceğini bilmenin rahatlığıyla.

"Tanya'ydı, değil mi?"

İsmimi duyunca irkildim. Robin beni bekliyor.

"Bana hepinizin adının yazılı olduğu bir bilgi notu verildi," diyor açıklama yaparken. "Gemiye gelmeye hazır mısınız?"

Bu beni rahatsız ediyor, ama bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum ve elini tutuyorum.

Dördümüz sonunda yerleştik, Robin öne geçti, arabanın gürültüsü Motorun uykusundan uyandırılması Annabel ve hatta Chloe'nin sıçramasına neden oldu.

Tekne okyanusa açılıp hızlandıkça, rüzgâr bizi geriye doğru itiyor, esinti burada çok daha güçlü. Hareket etmekten, temiz havayı içime çekmekten memnunum. Başım Chloe'nin bavullarından daha ağır geliyor ve yola çıkmadan önce yan tarafa kusacak olanın ben olacağımdan endişeleniyordum.

"Seni uyarmalıyım," diye sesleniyor Robin motorun ve dalgaların sesinden. "Yaklaşık beş dakika içinde Wi-Fi bağlantınızı kaybedeceksiniz. Adada sinyal var ama düzensiz olabilir. Korkarım Deadman's Bay kolay internet erişimi açısından henüz yirmi birinci yüzyıla ulaşamadı."

Şimdi dehşetle bakma sırası Esther'de. "Wi-Fi yok mu? Önümüzdeki dört gün boyunca mobil verinin beni idare edeceğine güvenemem."

Chloe de itiraz ediyor. "İnternet yoksa tatilimin fotoğraflarını ve videolarını nasıl yükleyeceğim?"

"Bu bir macera!" Robin öyle diyor. "Zaten gelin için buradasın."

Chloe çoktan aceleyle Instagram'ına bir şeyler yüklüyor, Esther de telefonuna bir şeyler yazıyor.

Poppy için buradayım. Diğerlerine de bunu söylemeye çalıştım ama şimdi gerçekten gerçekleşiyor olması çok garip. Bunca yıl ve sonunda tekrar yüz yüze geleceğiz.

Benim için tek düşünebildiğim on yıl önce geride bıraktığımız kız. Onu hepimiz gibi bir yetişkin olarak, bizim etkimizden bağımsız bir hayat yaşarken düşünmek garip geliyor.

Bizi affetti mi? Özellikle beni affetti mi?

Bazen diğerklerine bakıyorum ve yüzlerine bağırarak istiyorum. Geçmişte ne yaptığımız umurlarında mı? Hala bunu düşünüyorlar mı? Çünkü özellikle daveti aldığımdan beri tek yapabildiğim şeyin bu olduğunu düşündüğüm günler oluyor.

Adaya doğru ilerlerken suda başka kimse yok, sadece okyanusun büyük boşluğu bizi çevreliyor. Küçük dairemi, banyodaki küfü düşünüyorum çünkü pencere yok ve ev sahibi ne derse desin aspiratör asla yeterince iyi bir iş çıkarmayacak.

Robin'in iş paylaşımı yapıp yapmayacağını merak etmeye başladım.

"Nasıl hissediyorsun, Annabel?" diye bağırıyor, Annabel'in sözde deniz tuttuğunu hatırlayan tek kişi o.

Biraz solgun görünüyor ama herhangi bir belirti yok. Zayıf bir başparmak işareti yapıyor. "İyiym. Yola çıkmadan hemen önce daha kötüydü ve hâlâ sallanıyordu."

"İyi olacağını biliyordum," diyor Robin. "Harika bir bekârlığa veda partisi yapacaksın. Düğün ne zaman?"

Bu yorum bizi şaşırttı.

"Düğün mü?" Annabel soruyor. "Benim düğünüm mü?"

"Sen gelinsin, değil mi?" Robin bakışlarını ileriye dikerek söylüyor. Adanın karanlık şekli daha görünür hale geliyor, artık ufukta daha büyük bir işaret. "Nedimelerinden biri senin gelişin için hazırlık yapmaya geldi."

Bunu nasıl yanlış anlamış?

Diğerklerine söylediklerime rağmen, benim de en başından beri bu seyahatle ilgili çekincelerim vardı. Davetiye geldiği anda, aslında üç aylar önce. Postadan bir şey almam bile ilk uyarı işaretiydi. Artık kimse bana mektup ya da kart göndermiyor. Bu yüzden kapının yanında yerde fatura olmayan bir şey gördüğümde ensemdeki tüyler diken diken oldu, ilkel bir tehlike hissi: burada bir terslik var.

Ve sonra Bahamalar'daki bu adaya bir davetiye olması için. Poppy Greer'ın nedimesi olmak için. O zaman diğerklerinin de davet edildiğinden haberim yoktu. Bunun iğrenç bir şaka olduğunu düşündüm ve neredeyse davetiyeyi, broşürü ve uçak biletlerini oracıkta yırtıp atacaktım.

Ama onları yırtmadım. Bir süre onlarla kucağımda oturdum ve sonra o birinci sınıf biletleri düşündüm. Ne anlama gelebileceklerini. Birkaç tane

Saatler sonra Annabel hepimizi aradı ve herhangi birimizin de davetiye alıp almadığını sordu. Bu sadece benimle ilgili değildi.

Geçmiş düşünmek hâlâ zor. Bir parçam, şu anda başıma gelen her şeyin bunun için bir tür ceza olup olmadığını merak ediyor. Evren bana başıma gelenleri hak ettiğimi söylüyor. Ben korkunç bir insanım. Belki de bunu af dilemek için bir şans olarak görmek bir bakıma hala bencilce.

Diğerleri Poppy'nin nasıl biri olacağını görmek için çok heyecanlılar. Ben daha çok bizim hakkımızda ne düşüneceği konusunda endişeliyim.

Esther Robin'e, "Bence bu işi yanlış anladın," diyor.

Ama Annabel bu hatayı çok komik bulur. Başını geriye atar ve güler. "Doğru. Ben gelirim. Değil mi çocuklar?"

"Doğru." Chloe sırtıyor, ama bir şey beni hâlâ kuşkulandırıyor. Robin neden böyle düşünsün ki?

Robin başını sallar. "Sadece beşiniz. Küçük bir bekârlığa veda partisi ama belki de tam size göre."

"Daha iyi hissediyor musun, Tanya?" Chloe bana fısıldıyor, gözlerinde yine o parıltı. "Poppy kendine yeni bir arkadaş edinmedi."

Üçü de Poppy ve benim eskiden iyi arkadaş olduğumuzu unutmama asla izin vermediler. En iyi arkadaşlar, sanırım. Aynı ilkokula gidiyorduk ve her günümüzü birimizin ya da diğerimizin evinde geçiriyorduk, konuşmakla ve zaman geçirmek için hayali hikayeler uydurmakla yetiniyorduk. Ama ortaokula gittiğimizde ve ben diğer üçüyle arkadaş olduğumda, Poppy ve ben birbirimizden uzaklaştık. Bu sadece o şeylerden biriydi. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Ara sıra, hepsi bana neredeyse Poppy gibi olduğumu hatırlatmaktan hoşlanıyor. Her şeyin dışında, hep kenarda kalmıştım.

"Kapa çeneni Chloe," diyorum sertçe, ama bana gülümsüyor.

Robin tartışmalarımızı görmezden gelerek devam ediyor. "Siz farkına bile varmadan orada olacağız."

Yolculuğun geri kalanı başka bir konuşma olmadan geçer. A Huzur tekneyi ele geçirdi, dördümüz sert yatağa yerleştik. beyaz koltuklarda ama kendi dünyalarımızda. Tıpkı Annabel'in havaalanında söylediği gibi, dördümüz birlikte bir şeyler yapmayalı gerçekten uzun zaman olmuştu

Bunun gibi. Son birkaç aydır ara sıra öğle yemeği yiyoruz, ancak hiçbir zaman bir araya gelmiyoruz, ancak bunlar hızlı ve kolay, yiyecek ve içecek siparişi, herkesin hayatından kısa sohbetler, hepimizin neler yaptığından kısa kesitler ve ardından hesabı paylaşıp yolumuza devam ediyoruz.

Bu yüzden şu anda biraz garip, biraz taze, dördümüz yıllardır olmadığı kadar birlikte zaman geçiriyoruz. Her ne kadar bu konuda kendimi suçlu hissetsem de, özellikle Annabel ile bire bir takılmak daha kolay oldu. Esther son zamanlarda hep isteksiz görünüyor. Chloe'ye gelince, bana sürekli dehşetle bakmasın diye ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. Bunu havaalanında bile yapıyordu, o yargılayan gözleri dünyaya bende bir sorun olduğunu haykırıyor gibiydi. Diğer üçünün bensiz buluşması gerektiğine eminim. Bazen biraz huysuz olabiliyorum, bunu biliyorum. Hatalarıma karşı kör değilim. Ve son zamanlarda kesinlikle daha zor biriyim.

Ama tüm suç bende değil.

şimdi adaya yaklaşıyoruz ve çok daha yakın olmamıza rağmen ne kadar küçük olduğunu anlayabiliyorum. Bunu yüksek sesle söylediğimde Robin başıyla onaylıyor ve anakaradakinin ikizi olan iskeleye yaklaşırken motoru durduruyor.

"Her tarafı yaklaşık yirmi dönüm," diyor. "Ama içinde çok şey barındırıyor." Anakaranın aksine, iskeleye bağlanan beyaz bir kumsal yok;

Bunun yerine, ağaçlar ve çalılarla çevrili, ancak aralarında tozlu bir patika olan toprağa sırtını dayıyor. Bunun arkasında, adanın daha gerisinde, zirveye doğru kıvrılan görünür uçurum patikaları olan küçük bir dağ var.

Robin tekneyi bir halatla direğe sabitledikten sonra hepimize tekrar yardım ediyor ve bakışlarımı fark ediyor. "Ben buna Ölü Adam Tepesi diyorum ama resmi bir adı yok. Burası gerçekte olduğundan çok daha korkutucu görünüyor. Çocuklar bu patikaları kolayca yürüyebilir, sadece oraya çıktığınızda düşmemek için dikkatli olmanız gerekir." Kendine bir sırtıma izni veriyor ve ayakkabılarımıza başını sallıyor. "Yukarı çıkmayı planlıyorsanız umarım yanınıza yüksek topuklu ayakkabılardan fazlasını almışsınızdır."

"Korkma, ben sahilde kalacağım," diyor Chloe, ama pek etkilenmemiş görünüyor. "Bir kumsal var, değil mi? Sadece bu çamurlu yama değil mi?"

"Merak etmeyin, şimdi şu patikadan gideceğiz ve göreceksiniz," diyor Robin. Bavullarımızı iskeleye çıkarıyor ve onları tuttuğumuzdan emin oluyor. "Denize yuvarlanmalarını istemeyiz! Yine de en azından nereye düşüklerini görebiliriz."

Doğru; su burada daha berrak ve o kadar da derin değil. Kum sadece bir metre kadar aşağıda.

"Oh!"

Chloe'nin küçük ünlemi hepimizin dönüp ona bakmasına neden oluyor. İleriyi, adanın ana kısmına giden yolu işaret ediyor. "Bu



Poppy mi?"

Bir kadın bize doğru geliyor.

"İşte geldik," diyor Robin. "Tekneyi duymuş olmalı. Gelin partiniz artık tamamlandı."

# Dört Esther

*18 Mayıs 2023*

Diğerleri için sorun yok. Bu gezi gündeme geldiğinde mesele dört gün izin almanın etkisi değil, yeterince bikinileri olup olmadığıydı.

Benim için bu, benim yaşımdaki profesyonel kadınlara hala her an çocuk doğuracakmışız gibi davranan ve korkunç bir hamileliği onaylamadan önce onlardan kurtulmak için bir neden arayan patronumla uzun bir konuşmayı içeriyordu. Mutlu değildi ama ailemle arkadaş ve bir yılı aşkın süredir bir gün bile izin almadım, bu yüzden bu kadar kısa sürede olduğu için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını dile getirmekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu

(üç ay önceden) ve kritik bir zamanda (ne zaman değil ki?).

Bu yolculuk sırasında telefonumda okumayı planladığım o kadar çok okunmamış e-posta var ki. Stres atmak için en sevdiğim kolyeme tutunuyorum, üzerinde el yazısı ile "Esther" yazan altın bir zincir, ismimi boynuma yaslıyor.

Annabel'in uçaktaki bağlantılarla ilgili yorumu beni hala rahatsız ediyor. Her zaman bizden daha iyi, daha zeki, daha yetenekli olduğunu düşünmeyi sevmiştir ve hayatının ne kadar sığılaştığına işaret etmemek için her şeyimi vermem gerekiyor. En azından ben kendiminkiyle bir şeyler yapıyorum.

Kocasını tabii ki onsuz dört günlüğüne tatile çıkmasını sorun etmedi. Erkek arkadaşım Brad ise bunu, üç yıllık birlikteliğimizin ardından bile ilişkimize tam anlamıyla bağlı olmadığının bir başka işareti olarak algıladı.

Ayrılmadan önceki gece, bu durumdan ne kadar mutsuz olduğunu açıkça belirtti.

Her şeyi. Diğerleriyle de konuşurdum ama hepsi kendi dünyalarına o kadar dalmış durumdalar ki dinlermiş gibi yapacaklarından bile emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, neden hala onlarla arkadaş olduğumu bilmiyorum. Dördümüzün okuldan beri birbirimize tutunmamız gerçekten biraz üzücü, değil mi? Tanıdığım çoğu insan hayatına devam etti, okul arkadaşlarıyla hala arkadaş olmayı hayal bile edemezdi. Üniversitede bile, Warwick'e gittiğimde, onlardan kurtulmayı başaramadım. Üçü de yerinde kalmıştı; Annabel Bristol Üniversitesi'nde, Tanya UWE'de ve Chloe de kısa ömürlü

Photoshop'u keşfetmeden önce çıraklık yapıyordu. Bu benim kopma şansımı ama gerçek şu ki, üniversitede arkadaş edinmek düşündüğümünden daha zor oldu. Elbette, onları edindim, ama mezun olduktan sonra hepsi Londra'ya gitti ve beni içermeyen baloncuklar içinde mutlu bir şekilde kendi hayatlarını yaşadılar.

Ben de sonunda bu üçlüye geri döndüm ve o zamandan beri birbirimize bağlıyız. Tanya yeni işi için Londra'ya taşındıktan sonra bile o kadar sık geri geldi ki sanki hep buradaymış gibi hissettim. Aynaya bakıyorum Bazen kaş çatma çizgilerinin başlangıcını görür ve yılların nereye gittiğini merak ederim.

Kendi düşüncelerimle o kadar meşgulüm ki Tanya'nın beni dürtmesi gerekiyor.

Herkesin dikkati ilerideki bir şeyde. Kafamı kaldırıyorum ve sonra bize doğru gelen kadına bakakalıyorum.

"Bu Poppy olamaz," diyor Chloe, ağzı açık kalmış bir halde. "Bu Poppy," diyor Robin, bizim yaşadığımız şoktan habersiz ve Emin olamadığımız için kafamız karışık.

Poppy Greer, diş telleri ve yağlı, dağınık saçları olan şişman, beceriksiz bir kızdı. Yürürken omuzlarında hafif bir kamburluk vardı, muhtemelen yüzü hep yere dönük olduğu için. Kötü bir koku gibi onu takip eden bir çaresizlik havası vardı ve sıcak günlerde bunun kokusu da olabilirdi.

Bu bize doğru yürüyen Poppy Greer değil, uzun boylu, kıvrak ve tarçın kokuyor, parfümü o kadar güçlü ki bir metre ötede durmasına rağmen bize doğru sürükleniyor. Düz sandaletler giyiyor ama yine de en az bir kafa uzunluğunda.

Üstümüzde, hatta benim bile, açık örgü askılı elbisesi parlak turuncu bikinisinin içindeki bronzlaşmış atletik vücudunu zar zor gizliyor. Sadece görünüşü değil, çok farklı olsa da - kesinlikle dudaklarını dolgunlaştırmış ve Burnu değişmiş, kaşları köşeli yüzünü çerçeveleyecek şekilde şekillenmiş; ama kendini taşıma şekli sanki yeni bir insanmış gibi. Omuzları geride,

Çenesini kaldırmış ve artık karşımızda durmaktan korkmadığını belli eden bir rahatlık, sakın ama güçlü bir duruş var.

Tanrım, ona sarılalım mı? Buradaki protokol nedir? Annabel bunu düşünüyor gibi görünüyor, Poppy kıpırdamayınca kollarını gönülsüzce kaldırıyor.

Başka bir senaryo olsaydı, karşımdaki her kimse hoşuna gitse de gitmese de onu kucaklamak için ileri atılırdım, çünkü ben öyle bir insanım. Ama bu başka bir senaryo değil. Bu Poppy Greer. Ve bildiğimiz Poppy Greer da değil; yeni, kendinden emin, çekici Poppy tüm bedenimi geriyor.

"Herkes merhaba," diyor. Sesi bile değişmiştir. Daha önce Her zaman ne kadar gergin olduğunu gösteren hafif bir titremesi vardı. Şimdi ise derin ve kontrollü. "Hepinizi gördüğüm için çok mutluyum."

Gözlerinde hâlâ eski Poppy'yi görüyorum. Parlak mavi, onun en iyi özelliği ve şimdi daha yakın olduğu için hala Çiller bir yanağından diğerine, yeni burnu boyunca ilerliyor. Saçları da aynı, ancak yağla ıslanmak yerine denize girmiş, faremsi saç telleri bir omzuna sarkan bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru kaymış.

"Bunun gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diyor Chloe, her zamanki gibi açık sözlü. "Çok farklı görünüyorsun!"

Poppy buna gülüyor, bana yanlış gelen kısa bir çınlama. "Korkarım öyle. Bunu bir iltifat olarak kabul edebilir miyim?"

"Kesinlikle." Chloe'nin hiç nezaket anlayışı yok. "Bana kişisel antrenörünüzün adını vermeniz gerekecek."

Poppy, "Aslında bunların hepsi benim kendi çabam," diyor.

Tam da Chloe'nin Poppy'nin ne kadar iyi görüldüğüne dair kaba yorumlarına katlanarak bu iskelede sonsuza kadar duracak mıyız diye düşünürken Robin kontrolü ele alıyor.

"Ben hâlâ buradayken sizi adanın etrafında bir tura çıkarayım," diyor. "Yol boyunca çantalarınızı konaklama yerlerine bırakabiliriz."

O patıkaya doğru ilerliyor, biz de arkasından takip ediyoruz. Doğal çiftlere ayrıldık. Annabel Robin'le birlikte, belli ki birkaç dakika daha gelin gibi davranmaktan hoşlanıyor, Poppy ve Chloe ortada, Tanya ve ben de arkadan geliyoruz. Biz yürürken Tanya kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve başıyla ön tarafı işaret ediyor.

"Poppy hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. Parmaklarıyla burnunu ovuşturuyor, dikkat dağıtıcı hareketinin farkında değil gibi görünüyor. Dudakları çatlamış, parlayan güneşle daha da belirginleşmiş.

"Çılgınca," diye tıslıyorum, topuklarıma çok fazla toz bulaştırmamaya çalışıyorum ama bunun nafile bir çaba olduğunu fark ediyorum. "Tamamen farklı biri gibi görünüyor."

"Neredeyse," diyor Tanya. "Her şeyin altında onu hâlâ görebiliyorum. Gerçekten bu kadar değiştiğini düşünüyor musun?" Ona hayranlık duyuyor gibi görünüyor, bakmaktan kendini alamıyor. Sanırım elleri bile titriyor.

"Henüz kararımı vermedim," diyorum. Ve Tanya gülümsüyor.

Patikadan ilerliyoruz ve broşürde gördüğümüz ana çimenliğe açılıyor. Küçük bir kertenkele çimenlerde koşarak yanımızdan geçiyor ve Chloe'nin çığlığını duyuyorum. Eve ulaştığımızda arkada gizlenmiş bir rüzgar türbini var ve bir dizi şezlong ve rastgele dış mekan mobilyası, broşürün bize inandırdığından daha dağınık görünmesini sağlıyor. Ancak deck alanı çok güzel, taş zemine vuran ve tekrar yukarı sıçrayan ışık, büyük bir güneş tuzağı. Köşedeki brandanın altına gizlenmiş büyük bir nesnenin jakuzi olduğuna eminim ve denemek için sabırsızlanıyorum. Tüm alan oldukça geniş, palmye ağacı yaprakları esintide fısıldıyor ve Poppy'nin yeni kesilmiş çimlerin üzerinde güneşlendiğini görebiliyorum çünkü bazıları Havlular yerde, Pimm's'e benzeyen sürahiler tarafından tutuluyor. Robin,

"Burası ana alan ve şurası da merkez loca," diyor.

Ön kapıyı açıyor ve hepimiz içeri giriyoruz, hatta bu sabah evi gezmiş olması gereken Poppy bile. Kapı, turuncu fayanslar, beyaz duvarlar ve modern bir mutfak ile aldatıcı derecede büyük bir yemek alanına açılıyor.

"Burada her türlü konfor var, merak etmeyin. Elektrik için bir rüzgar türbinimiz ve güneş panellerimiz var. Ayrıca Poppy'nin istediği tüm yiyecekleri bu sabah yanımda getirdim, yani buzdolabı tamamen dolu. Bir de kiler var ve o da dolu. Kesinlikle büyük bir parti planlıyorsunuz."

Orada hüznü bir ton var mı? Robin hiç adada kaldı mı? Chloe,

"Wi-Fi dışında her şey var," diyor.

Robin gülümsemeyi bırakmıyor ama biraz gergin görünmeye başlıyor. "Maalesef öyle."

Yaşam alanını geçince, her birinde tam boy duş bulunan iki banyo yer almaktadır.

Son olarak arka tarafta bir yatak odası var, hala aynı turuncu fayanslar var. Evin tamamını kaplayan nevresimler ve perdeler yetmişli yıllardan kalma gibi görünüyor. Kral boy çift kişilik yatak, evin en belirgin özelliğidir. Oda, cıfcaflı aksesuarlar dışında oldukça çıplak. Sağ üstte

Yatağın üzerinde büyük bir tablo var ama ben daha doğru dürüst bakamadan Poppy konuşmaya başlıyor ve hepimiz ona dönüyoruz.

"Bu odayı ben tuttum, umarım sakıncası yoktur," diyor.

"Burası en modern konaklama yeri," diyor Robin. "Her ne kadar kulübelerin banyosu olsa da, banyoların oldukça huysuz olduğunu söylemeliyim."

Huysuz mu? Chloe ve Annabel dehşet içinde birbirlerine bakıyorlar, bu da benim sırtımda neden oluyor.

Turumuza devam ediyoruz, Robin bizi evin arka tarafındaki, ağaçlar ve çalılarla kaplı kısa bir patikanın aşağısındaki kulübelere götürüyor. Bunlar doğrudan yatak odalarına açılıyor, şeftali ağaçlarıyla daha zevkli bir şekilde dekore edilmiş

Halılar ve bebek mavisi çarşafklar, dışarıdaki yeşilliklerle aynı renkte, sadece duş, tuvalet ve lavabodan oluşan küçük banyolara götürüyor. Basit ama en azından düzgün akan su ve klima var. Sonunda bir hayatta kalma programındaymışız gibi görüneceğimizden biraz endişeliydim. Her birimiz bir kulübe seçtik, çantalarımızı yatakların üzerine bıraktık ve Robin bizi sahile götürdü.

"Aman Tanrım," diye ciyaklayan Chloe, aceleyle kumun üzerine çıkıp fotoğraf çekmek için telefonunu çıkarıyor. "Biri arka planda deniz varken fotoğrafımı çeksin! Bu çılgınlık!"

Öyle. Bir kartpostalı ya da filmi fırlamış gibi görünüyor, umutsuzca berrak suya paralel uzun, lüks beyaz bir kum şeridi, gelgit küçük dalgaları içeri ve dışarı itiyor. Şezlonglar patıkaya en yakın bölgede sıralanıyor ve daha ileride broşürdeki çardak var ama aynı zamanda yeni olması gereken, çeşitli harika alkol şişeleriyle tamamlanmış bir bar alanı da var. Plaj da oldukça aşağıya doğru uzanıyor, bir yönde en az bir mil kadar. Sağ tarafın aşağısı dağa geri dönüyor. Koşu ayakkabılarımı yanımda getirdiğim için memnunum. Burası denemek için mükemmel bir yeni parkur.

Robin, "Diğer tarafta daha küçük bir plaj daha var ama ağaçların arasından geçmek biraz zaman alıyor," diyor. "Ben olsam buna takılırdım. Yeterince ilerlerseniz, balık tutmak için harika olan kaya havuzları var."

"Bunu yapacağımızdan emin değilim," diyor Annabel. "Ama bu inanılmaz."

Tanya bile, soğuk algınlığı yüzünden acı çekiyormuş gibi görünüyor. hepimiz havaalanına vardığımızdan beri, manzaraya bakıp gülümsemeden edemiyor. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kuma yerleştiriyor ve hepimiz aynı şeyi yapmaya başlıyoruz. Öğleden sonra kaybolmaya başlıyor,

gökyüzünde hafif pembe ve turuncu ipuçları oluşmaya başlıyor ve kumda  
öyle bir sıcaklık var ki  
üzerime bir rahatlık dalgası getiriyor.

"Poppy'ye acil durum telefonunun nerede olduğunu gösterdim, ama referans olarak rüzgâr türbininin yanında," diyor Robin, gerçi şu anda sadece ben dinliyor gibiyim. "İşaret fişekleri mutfak lavabosunun altında ve ana kulübedeki her iki banyoda da ilk yardım çantası var. Son bir sorunuz var mı?"

"Bir şeyler içmek için kalmak istemiyor musun?" Poppy soruyor.

"Ben olsam rahatsız etmezdim." Robin başını sallar. "O zaman hava kararmadan gitsem iyi olacak."

"Seni uğurlamaya geleceğiz," diyor Poppy. "Her şey için teşekkürler." "Sorun değil. İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Artık biliyorum." Poppy bunu söylerken bize başını sallıyor, bu da kaşlarını çatmama neden olmamalı ama oluyor.

"Hadi gidelim millet," diyor Poppy ve biz de bir şey söyleyemeyecek kadar kibar hissederek onun peşinden gidiyoruz.

Patika boyunca geri yürürken Chloe bize mırıldanıyor. "Ne zamandan beri Poppy Greer bize ne yapacağımızı söylüyor?"

"O gelin," diye hatırlatıyor Annabel ve Chloe dilini çıkarıyor. "Tur rehberimiz bunun farkında değil gibi görünüyor!"

"Ona karıştığını söyleyecek misin?" Ben soruyorum.

"Hayır." Annabel kıkırdar. "Ne zararı oldu ki? İlgi odağı olmak oldukça güzeldi."

"Poppy'ye nişanlısını sormamız gerekecek," diye fısıldıyor Chloe. "Şu Rachael gittikten sonra."

"Robin," diye düzeltiyorum. "Onun adı Robin." "Her neyse." Omuz silkiyor.

Biz endişelenmeden, dördümüz yetiştiğimizde Robin çoktan tekneye binmiş, motoru çalıştırmış ve uzaklaşmaya başlamıştı. Poppy iskelenin ucuna yakın bir yerde duruyor ve vedalaşmak için sesleniyor. Şu anda kendimizi ondan çok uzakta hissediyoruz, bu yüzden birkaç adım öne çıkıp ben de bir veda çığlığı atıyorum.

Robin olmadan çok garip olacak, orası kesin. O gidince Poppy ile vakit geçirmek zorunda kalacağız. Ve kaçış yok.

Yine de Annabel, Tanya ve Chloe ile vakit geçirmenin neredeyse bir görev olduğunu düşünüyorum. O kadar uzun zaman oldu ki onların Chloe'nin küstahlığı, Annabel'in sözleri ve Tanya'nın yoğunluğu gibi sinir bozucu tuhaflıklar.

Tekne hızlanmaya başlarken Robin bize son bir el sallıyor. Beşimiz de onun gidişini izliyoruz, ta ki sonunda teknede bir noktadan başka bir şey kalmayana kadar.



uzakta, şimdi çok uzakta görünen anakaraya doğru geri dönüyor. "Peki o zaman," diyor Poppy. Elinde birkaç şişe  
Her iki elimde birer şampanya. "Şu bekârlığa veda partisini başlatalım mı?" "Şimdiki zaman gibisi yok," diyor Chloe.  
Robin dikkat dağınıklığının arasında kayboldu; okyanusa bakmak için geri döndüğümde tamamen yalnızız.

*Ne düşünüyorsun, Poppy?*

*Bu bekârlığa veda partisinde gelin olmak nasıl bir duygu? Her şeyi kontrol eden kişi olmak?*

*Belki de özgürleştiricidir. Sonunda biraz güç sahibi oluyorsunuz.*

*Daha adaya varır varmaz bile, herkesle birlikte Hepimiz bunu hesaba kattıkça atmosfer değişiyor, en ince değişimler yaşıyorduk. Bir kez olsun takip eden değil, lider olan sendin. Olanlar için hissettiğim tüm o suçluluk duygusu; bununla birlikte hayatıma devam edebilmeliyim.*

*Burayla ilgili bir şey var. Sonsuz olasılıklar. Kalbimin derinliklerinde biliyorum ki devam etmek bunlardan biri değil.*

*Buraya gelmemin bir sebebi var. Diğerlerinin en ufak bir fikri bile yok. Geçmiş sonsuza dek kapatmanın zamanı geldi. Kesin olan bir şey var: Herkes bu adadan canlı ayrılmayacak.*

# Beş Annabel

18 Mayıs 2023

**"Her** şeyin bir ilki var," diyor Poppy. "Hepinizin telefonuna ihtiyacım olacak."

Hep birlikte sahile bakan güvertede şampanyalarımızı yudumluyoruz. Chloe hepimiz adına konuşmadan önce ne söylediğini algılamamız bile bir anımızı alıyor.

"Ne demek telefonlarımıza ihtiyacınız var?"

Poppy onun bariz rahatsızlığına gülümsüyor. "Zaten burada çok iyi sinyal yok, ama bekârlığa veda partimin birinci kuralı teknoloji olmamasını istemem. Burası bir ada ve tamamen anın içinde olmamızı istiyorum. Mesajlaşma yok, arama yok, dikkat dağıtıcı şeyler yok. Ve eğer fotoğraf çekmek istiyorsanız bununla çekebilirsiniz." Bizi hayrete düşürerek, en son kırklı yıllarda görülen küçük bir dijital fotoğraf makinesi çıkarıyor.

"Anladığını sanmıyorum," diyor Chloe. "Telefonum benim işim. Bu tatilin fotoğraflarını çekip yüklemem gerekiyor."

"Bunu sonra da yapabilirsin." Gülümsemesi sabit kaldı. Bunu bekliyordu. Onlardan kolay kolay vazgeçmeyeceğimizi biliyordu ama umurunda değildi.

Telefonumu kontrol ettim ama zaten çekmiyordu. Vermekten zarar gelir mi?

"Devam et o zaman," diyorum. Benimkini ona uzatıyorum ve bu işe yarıyor gibi görünüyor.

Tanya omuz silkiyor ve kapalı olup olmadığını kontrol ettikten sonra

kendisininkini de uzatıyor. "Onları odamda güvende tutacağım," diyor

Poppy. "Kimsenin eline geçmeyecek.

Merak etme. Ama bu benim bekarlığa veda partim ve ben de gelin olduğum

için

Hepinizi bu lüks kaçamağa getirdikten sonra bana küçük bir iyilik yapmayı borçlusunuz."

Esther iç geçirir. "İşten izin almam gerekiyordu, hâlâ e-postalarımı kontrol etmem değil. Her neyse. Kabul et."

Elinde üç telefon olan Poppy kaşlarını kaldırarak Chloe'ye bakıyor. "Bekârlığa veda partisi daha başlamadan beni üzmeyeceksin, değil mi Chloe?"

Chloe başını sallar. "Tanrım, her neyse, tamam. Al bunu. Her zaman sosyal medya detoksu yaptığımı iddia edebilirim."

"Mükemmel." Poppy sandalyesinin altından süslü ahşap bir kutu çıkarıyor. Açınca koyu mavi kadife bir astar görüyorum ve kutunun içine Telefonlar içeride, bir çırpıda kapanıyor ve hatta küçük bir anahtarla kilitleyecek kadar ileri gidiyor. Chloe buna itiraz etmek için ağzını açtı ama Esther onu susturmak için kolundan tuttu. "Şimdi geri dönmek yok. Bunu odama koyup hemen döneceğim."

Poppy'nin kendinden emin adımlarla ve atkuyruğunu ileri geri sallayarak uzaklaşmasını izlerken Chloe, "Bundan emin değilim," diye mırıldanıyor. "Neden teknoloji konusunda bu kadar takıntılı?"

Uzaklardan bir kuş sesleniyor, sonra ağaçları hışırdatarak uçup gidiyor. Akşamın erken saatlerinde gün batımı arkamızdaki okyanusa yerleşmeye başladığında, rüzgâr hızlanıyor, bu yüzden iklimin hafif sıcaklığı için minnettarız.

"Burada telefonlarımıza güvenmemek doğru geliyor," diyorum. Ayrıca Andrew'dan gelen mesajları kontrol edip hiçbir şey bulamamak da güzel olacak. "Şuraya bak."

"Annabel haklı," diyor Esther. "O kadar da önemli değil. Sadece dört gün. Döndüğümde en az iki yüz e-posta alacağımı bilerek söylüyorum bunu. Bu gerçekten çok özgürleştirici. Bu iyi bir şey olabilir."

Chloe gözlerini deviriyor. "Hepiniz çıldırmışsınız. Ama her neyse. Olay çıkaran ben olmayacağım."

"Bu iyi bir değişiklik olacak," diye espri yapıyorum ve Chloe'nin bakışları kararırken diğerleri gülüyor.

Çantamda telefonumun olmaması kendimi çıplak hissettiriyor. Elim dalgınca onu aramak için dalıyor ve hatırlayana kadar bir saniye çırpınıyor, onun yerine dudak parlatıcımı çıkarıp Chloe ne yaptığımı zafer kazanmışçasına fark etmesin diye tekrar sürüyorum. Poppy topuklarını tahtaya vurarak güverteden bize dönüyor, yanında bir şişe daha şampanya ve biraz şarap getiriyor.

"Biraz daha içki, hanımlar?" diye soruyor, bardaklarımızı doldururken. "Yeniden bir araya gelmemize kadeh kaldıralım, olur mu?"

Herkesin en son ne zaman bir araya geldiğimizi ne kadar hatırladığını merak ediyorum. Ama yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve kadehimi kaldırıyorum.

"Yeniden bir araya gelmemize," diye ilan ediyorum ve diğerleri de benim duygularımı yankılayarak içkilerini yudumluyorlar. Şampanya boğazımdan aşağı kolayca kayıyor, köpüklü ve meyveli.

"Milyonlarca sorunuz olmalı," diyor Poppy, hepimize birer kadeh beyaz şarap doldurup neredeyse ağzına kadar doldurarak. "Ama önce hepiniz burada olduğunuz için ne kadar mutlu olduğumu tekrar söylemek istiyorum."

Chloe, her zamanki gibi açık sözlü, hepimizin merak ettiği soruyu soruyor. "Neden en başta bizi davet ettin? Ve nedimelerin olmamız için?"

"Siz dördünüz benim için önemlisiniz." Poppy şarabından bir yudum alıyor ve sanırım ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum, kendinden emin havasına ihanet ediyor. "Bu duygunun karşılıklı olmadığını biliyorum ama dürüstçe söyleyebilirim ki siz dördünüz hayatımın tüm yörüngesini şekillendirdi. Siz olmasaydınız bugün olduğum yerde olamazdım."

Bu anlaşılınca garip bir duraklama olur. Chloe bile birkaç saniyeliğine ne diyeceğini şaşırıyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor.

"Ama neden daha önce bize hiç ulaşmadınız?" diye soruyor sonunda. "Hepimiz ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşündük, bekârlığa veda partisine davet edildik, oysa on yıldır sizden haber almamıştık."

Poppy omuz silkiyor. "Daha önce hiç doğru zaman gibi gelmemiştir. Seni öğle yemeğine ya da başka bir şeye davet etmek çok önemsiz olurdu. Bu en iyi andı. Hayatımın önemli bir döneminde. I hepinizin orada olup görmenizi istedim. Ve şükürler olsun ki hepiniz kabul ettiniz. Kabul edeceğinizi biliyordum."

"Peki ya sana yaptığımız onca şey?" Tanya sessizce söylüyor ve hepimizin bakışlarını üzerinde topluyor. Terlediğini görebildiğim halde hâlâ uçak yolculuğundan kalma kocaman kazağını giyiyor. Neden çıkarmıyor ki?

Tanya okuldaki aptalca şakalarımızın etkisini her zaman abartmıştır. Ve sanırım Poppy de öyle, eğer hayatında ne kadar etkili olduklarından bahsediyorsa. Benim için çok önemsiz. Birinin okulda olan herhangi bir şeyi aklında tutması fikri bana çok saçma geliyor. Artık yetişkiniz, ergen değil. Daha önce olanların hiçbir önemi yok.

"Tanya," diye tersliyor Esther, ama Poppy gülüyor.

"Bütün mesele de bu zaten," diyor. "Geçmişin geçmişte kalmasını istiyorum.

Geçmiş unutulmaz. Gençken tek istediğim hepinizle arkadaş olmaktı. Şimdi bunun mümkün olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Tanya fısıldıyor, ama Chloe'nin onun üzerinden konuşması araya giriyor.

"Özel ada tatilleri için para ödemeye devam edersen belki" diyor, ama her zamanki gibi materyalist olan kendisinin bile Şaka yapıyor olmalısın.

"Peki şanslı damat kim?" Esther geçmişin konusundan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde soruyor. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ah, evet," diyor Poppy. "Damadım."

Geri kalanımız belirsiz bakışlar atıyor.

"Damadım hakkında daha sonra konuşuruz sanırım," diyor Poppy. "Hepimiz biraz daha alkol aldığımızda."

"Benim için sorun değil," diyor Chloe, şarabını yudumlayıp bir tane daha doldururken. "Peki şimdi ne yapıyorsun, Poppy? Beni takip ettiğini gördüm, Instagram'da çok büyük olduğumu biliyor olmalısın. Neredeyse bir milyon takipçim var."

Poppy etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırıyor ama rol yaptığını hissediyorum. "Evet, gördüm. Beni takip edecek zamanı bulamamış olsan da her gün takip ediyor olmalısın. Aferin Chloe. Bana gelince, aslında Great Ormond Street Hastanesi'nde doktorum. Şu anda pediatrik kardiyoloji alanında uzmanlaşmak için eğitim alıyorum."

Bu Chloe'yi susturur.

"Oh, bu harika," diye mırıldanıyor.

Bu harika. Yani, hepimiz Poppy'nin zeki olduğunu biliyorduk ama bizimle aynı yaştayken böyle bir konuma ulaşması inanılmaz görünüyor. Tanya ve Esther bile etkilenmiş görünüyor -şok olmuş ve etkilenmiş karışımı bir şey. Sanki hepimiz Poppy Greer'ın zekâsına rağmen sonunun bizim gibi, hatta daha kötü olacağını düşünmüştük. Belki de çıkmaz bir ofis işinde tıkalı kalacak ve nasıl biri olması gerektiğini hayal edecekti.

"Başaracağını biliyordum," diyor Tanya ve Poppy ona tuhaf bir bakış atıyor. "Hâlâ resim yapıyor musun?" diye soruyorum.

Poppy başını sallıyor ama bu durumdan pek memnun görünmüyor. "Çalışmalarımı ülke çapındaki galerilerde sergileyecek kadar şanslıyım. Bir sürü insan buna bayılıyor. Kendim için oldukça iyi bir isim yapmaya başladım."

"Bu harika," diyorum, ama yıllar önce yaptıklarımızı düşününce midem sıkışıyor.

Poppy'nin tüm enerjisinde bir gariplik var ama ne olduğunu bulamıyorum. Belki de yeni Poppy'ye alışamadım, ama bundan daha fazlasını hissediyorum. İşini duyururken bir kendini beğenmişlik var. İş söz konusu olduğunda hepimizden üstün olduğunu biliyor. Ve kesinlikle sohbeti o yönetiyor.

"Hepiniz ne yapıyordunuz?" diye soruyor ama bana bakıyor. "Annabel? Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Bana anlatmak zorundasın."

Kaşlarımı çatıyorum. Evlilik hayatı nasıl? Emin değilim. Andrew bile yapmadı

Romantik bir evlenme teklifi - bir kuyumcunun önünden geçiyorduk ve ben beğendiğim yüzüklerden bahsettim, o da "muhtemelen" evlenmeyi düşünüp düşünemeyeceğimizi sordu. O sırada o yüzüklerden birini bile almamıştım. Onun yerine bana imzalamam için evlilik öncesi bir anlaşma verdi. Ama o kadar aşıktım ki, umurumda bile değildi. Şimdi düşünüyorum da o yüzük için ısrar ederdim. Oh neyse. Daha sonra gidip kendime bir tane aldım.

Andrew bana kredi kartını verdi ve

Ne istersem alabiliyordum, yani temelde aynı şey. Üç yıl oldu ve harika bir evliliğimiz var. Pek çok çift gibi hiç tartışmıyoruz. Andrew'un iş arkadaşlarıyla sürekli yemeğe ve içmeye gidiyoruz.

"Güzel," diyorum, herkesin bir yanıt beklediğinin farkında olarak. "Bundan zevk alacaksın, Poppy. Doğru adamı seçtiğin sürece. Benim yaptığım gibi."

"Kesinlikle iyi bir tane seçmişsin," diyor Poppy.

Esther, "Andrew'la hiç tanışmadın," diyor. "Öyleyse nasıl olur da iyi bir tane seçip seçmediğini biliyor musun? Ama sen biliyorsun Annabel," diye ekliyor düşen yüzüme. "İnan bana, biliyorsun. Tanya da öyle, Harry ile birlikte."

"Evlilik üç yıl sürdüğüne göre iyi biri olmalı, değil mi?" Poppy öyle diyor. "Sence de öyle değil mi Chloe?"

Chloe irkilmiş görünüyor. Belli ki dikkatini vermiyordu ve muhtemelen hâlâ telefonunun elinden alınmasıyla ilgili yaygara koparıyordu. "Ah, doğru."

"Böyle düşünmene sevindim," diyor Poppy.

Tam Poppy'ye soru soracakken, Poppy içeri giriyor ve dikkatini Esther'e yöneltiyor. "Peki sen ne iş yapıyorsun, Esther?"

Esther çenesini kaldırarak, "Goldman Sachs'ta yatırım bankacısıyım," diye cevap veriyor. "Kendim için çok iyiyim, teşekkür ederim."

"Bu harika." Poppy öne doğru eğildi. "İşinize gerçekten değer veriyor olmalısınız."

"Evet," diyor Esther. Gergin bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim için her şey demek."

"Anlıyorum," diyor Poppy başını sallayarak. "Ben de kendiminkiyle aynıyım. O işe sımsıkı sarıl ve onu bırakmadığından emin ol."

Esther nedense önce Tanya'ya, sonra da kucağına bakar ve yüzü kızarır. Chloe de Tanya'ya bakıyor gibi görünüyor. Bir şey mi kaçırıyorum? Neden bu kadar sessiz?

Poppy aniden ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor ve sıkı karnını ortaya çıkarıyor. "Bu partiyi jakuziye taşımaya ne dersiniz? CD çalar için yakınlarda bir priz var. Biliyorum, çok retro. Chloe, neden içkileri getirmeme yardım etmiyorsun, küçük bir parti için hazırlanalım?"

"Tamam." Ne yapacağını söylemesine alışık olmayan Chloe ayağa kalkıyor.

Esther, Tanya ve ben, sonunda birilerinin bu küçük divaya emir vermesine ve bunu bu kadar soğukkanlılıkla yapmasına gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Hepimiz gitmek için ayağa kalktık, ama Poppy iki kez bakınca durduk.

"Tanya'ya şu anda ne yaptığını sormadım!" diyor. "Tabii ki biraz biliyorum. Tanya Evesham'ın muhteşem sosyal etkinliklerini kim duymamıştır ki? Bugünlerde kendimi davet ettirmem gerekiyor."

Tanya yakalanmış gibi görünüyor, yüzü kızarıyor. "Onları duyduğunu sanmıyordum."

"Peki, neden olmasın?" Poppy diyor ki. "Biz Londralılar birbirimize destek olmalıyız, değil mi? Bristol'un sıkıcılığından kaçıp yeni zirvelere ulaştık. Partileriniz eskiden sezonun en önemli olaylarıydı. Açıkçası, işimle o kadar meşguldüm ki hiçbirine gidemedim, ne yazık ki."

"Eskiden hepimiz giderdik," diye ağzımdan kaçırıyorum, çünkü Tanya donmuş, ağzı açık kalmış gibi görünüyor. "Yani üçümüz. Tanya bizi Londra'ya davet ederdi ve bütün bir hafta sonunu orada geçirirdik. Uzun zamandır hiç gitmedim. Bir zamanlar Altı ay önce bir tane vardı ama ben gelemedim."

"Sanırım ben de bunu duymuştum," diyor Poppy. "Bir mirasçının doğum günü partisi değil miydi, Tanya?"

"Hatırlayamıyorum," diyor Tanya, parmaklarını büküp açmaya devam etse de. "Çok fazla atıyorum."

"Sen de oradaydın Esther, değil mi?" Poppy diyor ki.

Esther şaşırmış görünüyor. "Evet, sanırım öyleydim. Chloe de öyleydi."

"Bir süredir hiç duymadım," diyor Poppy. "Beni bir sonrakine davet etmeniz gerekecek."

"Elbette," diyor Tanya, her şeyi yapacağını ima eden bir ses tonuyla.



Jakuziye gidiyoruz ve alanı parti için hazır hale getirmeye başlıyoruz. Poppy bize her şeyin nerede olduğunu açıklıyor ve sonra Chloe ve ben kulübenin çatısına ve jakuzinin üzerindeki palmiye ağacına kocaman pembe harflerle "TEBRİKLER GELİN OLACAK!" yazan pankartlar asıyoruz ve hatta bazı balonları şişirip etrafındaki zemine yapıştırma zahmetine bile giriyoruz. Alkolden sorumlu Chloe, küvetin yan tarafına elma şarabı ve biralarla dolu bir buz kutusu getirmekle kalmadı, aynı zamanda birkaç şezlong, bir sıra içkiler, karıştırıcılar ve plastik bardaklar hazır. Hatta bir de Yüksek taburelerin üzerinde Poppy'nin daha önce pişirdiğini söylediği ve soğuk yenebilecek birkaç pizza. CD çalar açıldı ve seçim çok iyi olmasa da, *Now That's What I Call Music* çalıyor ve kimse iyi bir Britney şarkısını reddedemez. Ortam aydınlandı. Poppy bikinisini çıkarıyor ve davetkâr bir şekilde fokurdayan sıcak küvete giriyor. Kalçalarında çatlaklar olduğunu, tamamen mükemmel olmadığını görmek beni biraz olsun rahatlattı mı? Belki de.

"Git ve üstünü değiştir," diyor. "Seni burada bekliyor olacağım."

Ben hazırlanırken Chloe kulübeme girdi. Parlak turuncu iki parçalı kıyafetini giymiş, yatağın üzerinde oturmuş saçlarını karmaşık bir şekilde toplamaya çalışıyor.

"Poppy çok fazla estetik ameliyat geçirdi," diyor selamlarken.

"Çok konuşuyorsun." Chloe'nin yanında üstümü değiştirmekten utanmıyorum, yıllardır arkadaşız, bu yüzden taytımı, üstümü ve sütyenimi çıkarıyorum, uzun yolculuktan sonra bunlardan kurtulmayı umuyorum. Duş almak, uçaktan, taksiden ve adaya giden tekmeden kurtulmak istiyorum ama bunun herkesi bekleteceğini bildiğim için Andrew'un bir keresinde beğendiğini söylediği soluk sarı bikiniyi giyiyorum. Bavulum açık duruyor, açılmayı bekliyor.

Poppy bize yerleşmek için hiç zaman tanımadı; her şey birbiri ardına geldi ve bize nefes alacak çok az yer bıraktı.

Chloe saçını bir tokayla tutturuyor ve gardırobun yanındaki boy aynasında kendine bakmak için ayağa kalkıyor. Burnunu kıvrıyor ve kaşlarını oynatıyor. "En azından ben doğal görünüyorum. Poppy filtrelerimi takınca bana benziyor ve bu iyi bir şey değil."

"Tek duyduğum kıskançlık!" Chloe'nin bana fırlattığı saç fırçasını savuşturup gülüyorum. "Hadi ama Chlo, estetik cerrahının kim olduğunu sormak için can attığını itiraf et."

Suratını asıyor ama inkar etmiyor. Saç fırçasını almaya giderken, pencerenin yanındaki duvarda asılı bir tablonun önünde durur.

"Huh, şuna bak."

Ses tonunu duyunca aynaya döndüm. "Ne?"

"Şu resim." Gülüyor ama zoraki bir gülüş. "Bana Poppy'nin geçmişteki sanatını hatırlattı, hepsi bu. Eski resimlerinin sergilenmesini istemediğini mi sanıyorsun?"

Resme bakıyorum. Doğru, öyle. Sanatının belirgin bir işareti vardı - kalın boyayı harmanlayan ve geleneksel bir şey çizerken bile şekiller arasındaki çizgileri bulanıklaştıran geniş fırça darbeleri. Genellikle narin arka planlarda göze çarpan sert renkler kullanırdı ve bu da bir istisna değildir. *Son Akşam Yemeği'nin* bir versiyonu olan bu resimde figürler ve özellikle de İsa, soluk ve küçülmüş arka planın ötesine uzanıyormuş gibi görünmelerini sağlayan cıvılcık renklerle boyanmıştır.

Onun tarzına benziyor. Belki daha başarılı. Gençliğinden daha az belirgin.

"Belki de tüm odalara resim asmasına izin vermişlerdir," diyorum, yatak odasındakini de düşünerek. "Burası özel bir ada. Neredeyse her şeyi yapmana izin veriyorlardır."

"Garip ama, değil mi?" diye soruyor. "Olanları düşününce."

Ne demek istediğini düşünmek istemiyorum. Omuz silkiyorum, sorun değilmiş gibi davranıyorum. "O her zaman biraz tuhaftı, bunu herkesten daha iyi biliyoruz."

"Evet, haklısın." Gözlerini kaçırmak için yoğun bir çaba harcıyor ve dikkatini dağıtacak bir şey arıyor. "Senin için saçını toplamamı ister misin?"

Hoş bir şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Evet, teşekkürler Chloe."

Ben yatağın kenarına oturuyorum, o da arkamda bağdaş kurup oturuyor, tıpkı okulda yatıya kaldığımız zamanlardaki gibi. Telefonum olmadığı için resme bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Renklerin öfkeli kontrastı midemi bulandırıyor. Her bir figür ağlıyor.

Aynı tarzda geri çekerken, iç çekerken nefesini hissediyorum.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey." Ama yalan söylüyor, eminim.

Sözünü bitirmesini bekliyorum, sonra da resme bir saniye daha bakmamak için arkamı dönüyorum. "Sanırım biraz daha alkole ihtiyacın var."

"Biliyor musun," dedi, "bu hiç de fena bir fikir değil."

# Altı Chloe

*18 Mayıs 2023*

Poppy'nin burun estetiği tuhaf görünüyor.

Üzgünüm ama öyle. Şimdi bu jakuzide yan yana sıkışmış durumdayız, bu arada inanılmaz bir şey, tam karşısındayım ve sol tarafında hala bir şişlik görebiliyorum. Çok küçük ama fark ediliyor. Bu rezalete binlerce pound harcamış olmak çok yazık.

Soğuk pizza yedik ve her birimiz yaklaşık dört şişe elma şarabı içtik ve şimdi nihayet sandalyelerin üzerine çok güzel bir şekilde yerleştirdiğim içkilere geçiyoruz. Esther herkese votka limonata doldurma işini üstlendi ve sonra hepimiz Poppy'nin bekarlığa veda partisine ve gelecekteki düğününe tekrar kadeh kaldırdık.

Başta pek istekli değildim, özellikle de her şeyi hazırlamasına yardım etmemi istediğinde. Neredeyse ana kulübede banyo yapıp uyumaya karar verecektim. Ama geldiğim için mutluyum çünkü gerçekten eğlenmeye başladık. Poppy ile takılmak artık çok daha keyifli ve herkes biraz gevşemiş görünüyor.

"Siz dördünüz hep böyle tatiller yapıyor olmalısınız," diyor Poppy. "Böyle şeyleri birlikte yapabileceğiniz kız arkadaşlarınızın olması güzel olmalı."

Esther'le bakiştık. Bu Poppy'nin gerçekten başka arkadaşı olmadığı anlamına mı geliyor? Bir anlık bir gariplik oluyor, ben de devam etmek için gevezeliğe başlıyorum.

"Bu şekilde değil ama birkaç yaz önce Fas'ta beş yıldızlı bir tatil köyüne gitmiştik ve muhteşemdi."

"Fas mı?" Annabel kaşlarını çatıyor ve o anda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum.

İplik gibi kaşları şaşkınlıkla birbirine dolandı. "Fas'a kim gitti?"

Yanaklarımın pembeleştiğinin farkında olarak, "Andrew'la meşguldün sanırım," diye böbürleniyorum. "Çok özel bir şey değildi."

"Üçünüz bensiz mi gittiniz?"

Tanya boğazını temizler. "İlgileneceğini düşünmemiştik." "Ama neden olmasın?" Tanrım, gerçekten üzgün görünüyor. Kızgın bile değil.

"Chloe'nin dediği gibi, meşguldün," diye söze girdi Esther yumuşak bir sesle. "Kasıtlı değildi. Özür dileriz. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Poppy güler. "Ah canım, orada bir şey başlatmak istememiştim."

Annabel'in şakağında bir damar atıyor ve Poppy'ye dönüyor. "Peki arkadaşların nerede?"

"Ah!" diyor ama ses tonunda bir hafiflik var ve tekrar kıkırdıyor. "Beni yakaladınız. Zavallı Poppy Greer-arkadaşsız ve bekârlığa veda partisi için siz dördünüze başvurmak zorunda, eminim hepiniz bunu düşünüyorsunuzdur."

Evet. Bunu söyleyen o.

Yüzlerimize bakarak başını sallıyor. "İşten arkadaşlarımla daha küçük bir kutlama yaptık ama bu özellikle siz dördünüz için. Dışarıdan gelenlerin bu özel günü mahvetmesini istemedim. Ve hey, benimle *hepiniz* davetlisiniz."

Annabel'in gülümsemesi sanki her an kırılacakmış gibi geriliyor. Olay olduğunda ona Fas'tan bahsetmemiz gerektiğini biliyordum ama Esther bahsetmememiz konusunda ısrar etti.

Poppy neden bahsediyor? Her zaman biraz tuhaf biri olmuştur. Annabel'e daha önce bir şey söylemedim, ama dürüst olmak gerekirse odamda kalmam gerekenden daha uzun süre kalmaktan biraz korkuyordum. İçimde ürpertici bir his vardı.

Duvarımda da *bir* sanat eseri asılı.

*Çılgılık*, ama bu sefer bir kadın, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Gerçekten iç karartıcı şeyler, pek de mutlu tatil görüntüleri değil. Bu konuda biriyle konuşacaktım ama dürüst olmak gerekirse girdiğim yerin Annabel'in kulübesi olduğunu fark etmemiştim. Tanya'yı ya da Esther'i umuyordum. Onun dışında herhangi biri. Şu anda onun yanındayken hâlâ çok rahatsız oluyorum, kendimi ele vermemek için ne yaptığımdan bahsetmekten kaçınmaya çalışıyorum. Ama sanırım düşüncelerimi gizleyerek oldukça iyi bir iş çıkardım.

"Hadi Never Have I Ever oynayalım!" Poppy öneriyor. "Birbirimiz hakkında bilmediklerimizi bu şekilde kolayca öğreniriz."

Esther inliyor. "Üniversiteden beri bu oyunu oynamadım."

Annabel içkisinin geri kalanını devirir, sonra kendine bir şişe daha alır. "Gerçekten mi, Poppy?"

"Hadi, eğlenceli olacak," diyor.

"Ben varım," diyorum. Parti oyunlarına bayılırım. Biraz komik olsa bile, sanki kayıp gençliğimizi geri kazanmaya çalışıyormuşuz gibi. Böyle hep birlikte olmak bizi on yıl önceki halimize döndürüyor.

Umarım tamamen değildir.

Garip ama Poppy bana sırtıttığında memnun oluyorum, sanki ortak komplocuymuşuz gibi. Düşünsenize, Poppy Greer'ın onayından memnun oluyorum. "Harika. İlk ben gideceğim."

Hepimize tek tek bakıyor ve ne söyleyeceğini ciddi ciddi düşünüyor. "Daha önce hiç çıplak denize girmedim."

Blackpool, dört ya da beş yıl önce. O zamanlar devam ettiğim çıraklık kursundan bir grup arkadaşım ile farklı bir bekarlığa veda gecesindeydik ve Ekim ayı olmasına rağmen hepimiz bunu yaptık. Nedimelerden biri soğuk algınlığına yakalandı ve gelinin bileziği geride bıraktığımız kıyafet yığınının çalındı.

Bir yudum alıyorum, Tanya ve Annabel'in de aynısını yapmasını izliyorum. Esther başını sallıyor.

Poppy gülüyor. "Tamam, belki de bu çok kolay oldu! Daha önce hiç biriyle tek gecelik ilişki yaşamadım."

O gerçek mi? Yüz ifadesine bakıyorum ama masumca gülümsüyor, kimin bir yudum alacağını görmek için bekliyor. Kimsenin şaşırmasına rağmen, geri kalanımız içiyor. Belki de hala eski Poppy Greer'dan bir parça vardır.

"Çok gelenekselsin!" Annabel diyor ki. "Tanrı seni korusun, Poppy."

"Chloe, sıra sende," diyor Poppy. "Daire şeklinde döneceğiz. Her tura katılmaya devam edemem."

"Ben hiç ..." Ne yapmadığımı düşünmek zor, beni kolay biri gibi göstermeden. İyi vakit geçirmeyi severim.

Hayatımı dolu dolu yaşadığım için özür dilerim. Ama sonra aklıma bir şey geldi. "Asla bir kadınla seks yapmadım."

Kimsenin içki içmesini beklemiyorum. Annabel, Tanya ve Esther kıpırdamadan duruyorlar.

Annabel bardağını yarıya kadar kaldırdı, sonra ne söylediğimi anladı ve

tekrar yerine koyuyor. Ama Poppy plastik bardağından büyük bir yudum aldığı anda hepimiz aval aval bakıyoruz.

"Ne zaman?" Ben soruyorum. Ve sonra, kendime engel olamadığım için, "Damadın varlığından haberdar mı, Poppy?"

Kıkırdıyor. "Umarım öyledir, çünkü ben de size bunu söyleyecektim. Benim damadım aslında bir damat değil. O başka bir gelin. O bir kadın."

"Bir kadın mı?"

Diğerleri bana bakıyor, patlamam karşısında şaşıyorlar. Şaka mı yapıyorlar? Bundan rahatsız olan tek kişinin ben olduğuma inanamıyorum.

"Her şey yolunda mı, Chloe?" Poppy diyor ki. "Bununla ilgili bir sorunun yok, değil mi? İkisinden de hoşlanmak sorun değil, biliyorsun."

"Tebrikler," diyor Annabel çabucak. "Birini bulduğuna sevindim." Poppy onu görmezden gelir. "Chloe?"

Geri adım atacak biri olmadığımı bilmeli. Bunu o istedi.

"Normalde kendimi senin gibi insanlarla ilişkilendirmem," diye çıkışıyorum. "Yine de pek sürpriz olmadı, değil mi?"

Tanya başını sallar.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Poppy soruyor. Ciddi görünmeye çalışıyor ama sorusunun ardındaki incinmişliği gizleyemiyor.

"Herhangi biri tarafından sevilme için yeterince çaresiz," diyorum.

"Sen her zaman Poppy Greedy'ydin."

Poppy'nin yüzünde bir şey yanıp söner. Diğer herkes de sessizleşti.

Kimse beni desteklemeyecek mi gerçekten? Hepsi içkilerine bakıyor, umutsuzca göz temasından kaçınıyorlar. Ne kadar acınası.

Bak, belki çok içmiş olabilirim ama siktir et. Fikrimi söyleme hakkım var.

"Ne?" "Ne?" dedim. "Tanrım, herkes sakın olsun. Şaka yapıyorum, tamam mı?"

Şaka yapmıyorum, ama her neyse. Karşımda oturduğu ve yaklaşmadığı sürece, bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Eminim yıllardır benden hoşlanıyordur. Şaşırmazdım.

Bir an hepsi birbirine ve sonra da içkilerine bakar. Poppy hâlâ öfkeli. Sonunda Annabel gülümseyerek kıkırdamaya başlar ve Tanya ile Esther de ona katılır.

"Hiç değişmemişsin Chloe," diyor Poppy. Ama şimdi yine gülümsüyor. Oyunda sıra Esther'de ama o tereddüt ediyor.

"Devam et!" Poppy diyor ki.

Esther, "Asla birini aldatmadım," diyor.

Herkes ne kadar dürüst olmak istediğini düşünürken bir duraklama oluyor. Gözlerim Annabel'e bir bakış atmaktan kendini alamıyor, içmesi için umutsuzca çırpınıyorum ama o kıpırdamadan duruyor. Sikerler. Ne zaman, nerede ya da en önemlisi kim olduğunu sorgulayamazlar. Takım için bir tane almaya ve önce içmeye karar veriyorum.

Tanya ve Poppy yudumluyor. Tanya'yı merak ediyorum ama o sorulardan kaçmak için aceleyle sırasını bekliyor.

"Daha önce hiç dövme yaptırmadım," diyor.

Kalçamda küçük bir kelebek var, içerken onu gösteriyorum. Aslında eşleşen bir dövme, ama bunu kimseye söylemem. Benim annem Kalçasında da bir kelebek var. Son içkisini içmesini ve ayık kalmaya başlamasını kutlamak için birlikte yaptırmıştık. Ne yazık ki o kadar kalıcı olmadı. Şimdi insanlara Tayland tatilinde çılgın bir gece geçirdikten sonra yaptırdığımı söylüyorum; bu çok daha heyecan verici bir hikaye. Poppy bir an için bileğini bize doğru sallıyor, ortası koyu kırmızı bir çiçek, sonra içiyor.

"Gelincik mi?" Annabel diyor ki.

"Bu kendine yaptığın bir aşk dövmesi, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Belki," diyor Poppy ama daha fazla açıklama yapmıyor. "Daha önce hiç bir randevuyu ekmemiştim."

Bunu düşünürken garip bir sessizlik oluyor. Poppy soğukkanlılığını koruyor ama gözlerinin arkasında neler olduğunu, ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bir randevuya gelip onun gerçekte neye benzediğini gördükten sonra kaçmak da sayılır mı?" Çabucak söylüyorum. "Çünkü eğer öyleyse kesinlikle içmem gerekecek."

"Bence bu da sayılır," diyor Poppy. "Birine herhangi bir nedenle gitmiyorsanız, bu da sayılır."

İçiyorum, bunu yapan tek kişi olduğumun acı bir şekilde farkındayım. Annabel'in bir şeyler bulmasını beklerken oyunda biraz durgunluk oluyor.

"Bu ada çok güzel değil mi?" Poppy etrafımızı işaret ediyor. Jakuzi ana çimenliğe bakıyor, kumsal arka planda zar zor görünüyor, dalgaların sessiz bir sessizliği içeri girip çıkıyor, eğer dinlemeye zorlarsanız duyulabilir. Çoğunlukla, CD çalarda bangır bangır çalan pop müziğin dışında bir sessizlik ve bize ne kadar izole olduğumuzu hatırlatan giderek artan bir karanlık var. Üstümüzde gökyüzü kirlilikle değil, kalın bir yıldız örtüsüyle kaplı.

Esther arkasına yaslanıp bulunduğumuz yerin tam üzerinde hilal şeklinde asılı duran aya bakıyor. "Burada olmak çok garip. Bildiğimiz her şeyden çok uzakta."

"Bu adada çok böcek var mı?" Yüzümü buruşturuyorum. İsteddiği kadar güzel olsun, üzerimde kocaman bir örümcekle uyanırsam burası resmen kâbus olur.

Poppy eğlenmiş görünüyor. "Böcekleri sevmez misin Chloe?" Ürperiyorum. "Hiç de değil."

"Bence iyi olacaksın. Ama bir adada ne olacağını asla bilemezsin. Tabii ki etrafta olacaklar."

Annabel şarabından temkinli bir yudum alır. "Oyun için başka bir şey düşünemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, o işe yaramaz. Tam bir şey önerecektim ki Poppy araya girdi.

"Daha önce hiç hayır için bir şey yapmamıştım."

Oh, harika. Vaaz veren bir tip olacak. Dördümüz bu turda hareketsiz kaldık, bir damla bile alkol tüketmedik.

"Yalan söyledim," diyor Poppy. "Her ay üç farklı hayır kurumuna bağış yapıyorum ve ayrıca her Pazar evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyorum. Sadece merak ettim."

"Hey, bu hiç adil değil!" İtiraz ediyorum. "Öylece bir şey uyduramazsın." İçkisini bir dikişte bitiriyor, sonra yeniden dolduruyor.

"İşte. Şimdi içtim."

"Aslında bu sayılmaz," diyor Tanya.

"Hiçbiriniz gerçekten hayır kurumlarına bağış yapmıyor musunuz?" diye soruyor. "Ama hepiniz çok para kazanıyorsunuz."

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar yargılayıcı olduğundan emin değilim. "Bu benim param ve onunla istediğimi yapabilirim. Ve gençken keyfime bakmayı planlıyorum. İleride başkalarına yardım etmek için çok zamanım olacak."

"Chloe haklı," diyor Tanya. Tabii ki Tanya beni destekliyor. Bana büyük borcu var. "Hem zaten birine yardım etmenin hayır kurumlarına bağış yapmaktan daha başka yolları da var. Duyduğuma göre bağışların çoğu idari birimlere gidiyormuş. maliyetler."

"Onun yerine ne yapıyorsun, Tanya?" Poppy sorar.

"Şey, bazı etkinliklerim belirli konularda farkındalık yaratıyor," diye böbürleniyor.

"Annabel mi, Esther mi?" Poppy ısrar ediyor. "Sadece hayır kurumları değil. Diğer insanlar için bir şey yapıyor musunuz?"



Annabel votkasını içerek cevap vermekten kaçınır.

"Hiçbir şey," diye açık açık itiraf ediyor Esther. "Ama bazılarımızın kendi sorunları var."

Atmosfer şu an gerçekten ölü. Poppy ne düşünüyordu? Ben ona ters ters bakarken göz göze geliyoruz ve o da şaşkınlık içinde bana tüm gücüyle karşılık veriyor ve bu yoğunluğu, yenilmiş bir şekilde başını çevirmek zorunda kalan ben olana kadar sürdürüyor.

"Belki de o bir hataydı," diye kabul ediyor Poppy. "Chloe haklı, bu adil değildi. Kurallara göre hiç yapmadığınız bir şeyi söylemek zorundasınız."

"Oh, sorun değil." Esther, her zamanki barışçı tavrıyla, yatıştırmaya çalışır. "Hadi başka bir şey yapalım. Belki de yatma vakti gelmiştir."

"Asla uyuşturucu kullanmadım," diye ağzından geçirir Annabel.

Oh, Tanrım. Tanya'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama onu görmezden gelip bir içki alıyorum. Umurumda değil. Bırakın beni yargılasınlar.

Fitness fanatığı Esther bile içki içmek zorunda. "Üniversitenin ilk yılında biraz ot içmiş olmam sayılırsa," diye mırıldanıyor. Tanya ve Poppy oldukları gibi kalırlar.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Tanya," diyor Poppy. "Sen de mi hiç uyuşturucu kullanmadın?"

Gerçekten mi?" Nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum ama

Tanya kararlılığını koruyor. "Asla," diyor.

Poppy büyük bir şaşkınlık gösterisi yapar. "Ama Londra'da partiler düzenliyorsunuz. Herhalde bu işin raconu böyledir. Azıcık bile kokain yok mu?"

Tanya başını sallıyor, ama şimdi kaşlarını çatıyor. Kalbim küt küt atıyor.

Gökyüzünde büyük bir gök gürültüsü patlıyor. Bir dakika geçiyor ve sonra bir tane daha, ilkinden daha tehditkâr. Yaklaşıyor.

"Sanırım bu geceyi bitirdiğimizizin işareti," diyor Poppy. "Artık hepimiz yeniden tanıştığımıza göre, bekârlığa veda partisinin yarın tam anlamıyla başlaması için sabırsızlanıyorum."

"Plan nedir?" Esther soruyor.

"Akşamdan kalma olmadığımız sürece, güzel bir kahvaltı yaparız ve ardından Deadman's Peak'e doğru yürürüz diye düşünüyorum. Günün geri kalanına gelince, göreceksiniz."

Başım otomatik olarak kulübenin arkasında beliren ve öğleden sonra olduğundan daha da uzun görünen uçurum kenarına bakıyor. Bir şimşek çakması sahneyi aydınlatıyor ve bir kuş ani parlaklıktan ürkererek uzaklara doğru uçuyor.

Tanya, "Ben sudan çıktım," diyor ve hepimiz aynı şeyi yapıyoruz, aceleyle jakuziden çıkıp havlulara sarılıyoruz.

Poppy'nin bakışları gökyüzünde. "Robin burada sık sık gece fırtınaları olduğunu söyledi. Gündüzleri asla bilemezsin."

"Sadece birkaç şişirilmiş sandalye ve yuvarlanan elma şarabı şişeleri," diyor Annabel. "Yarınki yürüyüşü dört gözle bekliyorum."

Öyle mi? Benim tanıdığım Annabel açık hava aktivitelerinde ölü bulunmazdı. Bu Esther'in daha çok sevdiği bir şey. Belki de yine yağ çekmeye çalışıyordur, yabancılara karşı takındığı ve onları kendisine ısındıran o çekicilik. Ama Poppy bir yabancı değil, her ne kadar öyle hissetse de.

"Sabah görüşürüz hanımlar," diyor Poppy. "Biriniz küvetin kapağını yerine koyabilir mi? Oyun için teşekkürler, çok ilginçti."

Ayrılıyor, güverteden geçip ana kulübeye doğru ilerliyor.

"Poppy'den hoşlandığımı sanmıyorum," diyor Tanya ve ben ilk kez tam anlaşma.

"Yani, bu yeni bir şey değil," diye belirtiyor Annabel küçük bir gülümsemeyle.

"Hadi ama, o kadar da kötü değil." Esther örtüye uzanır ve kendi üzerine yerleştirir, sonra CD çaları kapatır. "Sadece biraz üstünlük kompleksi var, hepsi bu. Sanki siz üçünüz de bazen kötü değilmişsiniz gibi."

"Biz öyle değiliz," diyorum.

"Her neyse." Esniyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Zaten yorgunluktan ölüyorum. Gidiyor muyuz?"

"Bir dakika içinde," diyor Tanya. "Chloe ile konuşmak istiyorum."

Diğer ikisi şaşkın bakıyor ama itiraz etmiyor, patikadan kulübelerimize doğru ilerliyorlar.

Esther ayrılırken "Yarın sabah görüşürüz," diyor ve bana Tanya'nın ne dediğini soracağından eminim.

Önemli değil. Ona söylemeyeceğim.

Artık sadece ikimiz olduğumuz için adanın izolasyonu artıyor. Gök gürültüsü ve şimşek bize doğru yol almaya devam ediyor ve ilk yağmur damlaları yağmaya başladı. Mideme bir sinir çukuru giriyor. Ne söyleyeceğini bilmiyorum.

Ama Tanya beni şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Bu konuyu açmanın gerçekten zamanı mı?

"Doğru," diyorum.

"Poppy'yi görmek," diyor, "tuhaf, değil mi?"

"Evet."

"Sen benim için iyi bir arkadaşsın Chloe, bunu unutmuyorum. Ben de senin için iyi bir arkadaş oldum, değil mi?"

Tanya'nın kelimeleri gevelemeye başlıyor, yüzünde donuk bir ifade var. Sarhoş olmuş.

"Biraz uyu Tan," diyorum. "Buna ihtiyacın var."

Öne doğru uzanıp kolumu kavıyor, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü.

"Ciddiyim. Teşekkür ederim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum her kelimeyi vurgulayarak. "Ama tamam."

Beni bırakıyor, yavaşça kulübesine doğru yürüyor. Tökezlemediğinden emin olmak için gidişini izliyorum.

Onu yanımda tutmalıyım, ama değdiğinden daha fazla sorun çıkarmaya başladı.

# Yedi Tanya

*19 Mayıs 2023*

Bir an için nerede olduğumu unutuyorum.

Yumuşak sabah ışığı odaya doluyor. Uyumadan önce perdeleri ve pencereyi açmış olmalıyım, esinti yüzüme hoş bir serinlik veriyor. Saat hâlâ erken, bu yüzden güne hazırlanmak için acele etmiyorum. Doğrulup kollarımı geriyorum, omuzlarımdaki hafif kıpırtıların tadını çıkarıyorum. Bulunduğum yerden ormanın içinden Esther'in kulübesine giden yolu görebiliyorum, yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir görüntü.

Bu oda, bu ada, bildiklerimden çok farklı bir dünya.

Chloe'nin şaşkın yüzü dün gecedен aklıma geliyor. Utanması, konuşmayı ilerletmeye çalışması, bu konuda konuşmak istememesi. Belki de en iyisi bu, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranması. Belki de bu şekilde başa çıkmaya karar vermiştir. Ben de öyle yapmalıyım.

Belki de Poppy geçmişi unutmak istediği konusunda gerçekten samimidir. Dün yeterince mutlu görünüyordu, hayır işleri için bir şey yapmamamızdan duyduğu hayal kırıklığı dışında. Belki de bunca yıl boşuna endişelenmişimdir.

Kendimi yataktan atmak üzereydim ki Annabel'in Esther'in kulübesinden fırladığını görüyorum, yüzü gök gürültüsü gibi. Esther de onu takip ediyor, koşu kıyafetlerini giymiş, onu yatıştırmaya çalışıyor. İkisi de başlarını çevirip bakmaya cesaret etseler beni yatakta oturmuş onlara bakarken göreceklarının farkındayım, bu yüzden tekrar uzanıp ne söylediklerini duymaya çalışıyorum.

"Ve dün gece hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkması! Hepimiz Fas'a gittik. Şu Chloe. Bazen çok kendini beğenmiş bir sürtük oluyor." Annabel'in sesi çığlık gibi çıkmıştı. Esther onu susturmaya çalıştı.

Tartışıkları şey gerçekten bu mu? Kanlı Fas mı? İki yıl önceydi. Zaten konuyu açan da Chloe'ydi. Neden Esther'e saldırıyorsun?

"Annabel, sakinleşmen gerek. Tam olarak hayır diyemezdin, değil mi? Ve gitmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemedim."

"Eminim öyledir. Bunu kalbinizin iyiliği için yapıyordunuz."

"Geçtiğimiz iki yıl benim ne kadar iyi kalpli olduğumu kanıtlamadı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ne hakkında konuşuyorlar?

"Bunu yüzüme vurmaya devam edemezsin. Deniyorum, gerçekten-"

"Bunun sona ermesi gerekiyor, Annabel. Bunu yapmaya devam edemem. Düşünmen gerek.

çünkü tek başınasın." "Esther!"

Gizlice yukarı bakıyorum ve Esther'in bu kez Annabel'den hışımla uzaklaştığını görüyorum, muhtemelen koşularından birine çıkmış. Annabel kulübenin yanında ayakta duruyor ve bu mesafeden bile her kasının öfkeyle gerildiğini görebiliyorum.

kaşları çatılmıştı. Başka bir yerden -belki de Chloe'nin kulübesinden- yere bir şey çarptı ve sanki bir ışık yandı, Annabel'in Yüz hatları bu kadar çabuk değişir. Öfke eriyip gitmiş ve yerine sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir ifade gelmiştir.

Bütün bunlar da neydi böyle? Annabel aceleyle uzaklaşıyor, muhtemelen ani gürültüden endişeleniyor ve Esther'in kulübesinin yakınında yakalanmak istemiyor. Tekrar doğruluyorum, zihnim dönüyor. Belli ki ikisi de bir şeyler saklıyor. Annabel Fas'a onsuz gitmemize kızmış olamaz.

Ayağa kalkıp küçük banyoya gidiyorum, düşün ısınması sadece birkaç dakika sürdüğü için minnettarım.

Kabarık şeftali rengi havlumu üzerime sararak bavulumu açmaya başlıyorum. Acele etmeden, katladığım her bir eşyayı meşe sandığa dikkatlice aktarıyorum.

Pencerenin altında çekmeceler, yatağın üzerinde günlük kıyafetlerimi hazırlıyorum. Tanrım, doğru ya, şu lanet uçurum yürüyüşü. Doc Martens ayakkabılarımı çıkardım.

Hızlı bir makyaj ve hazırım. Kendimi aynada yüzüme uzun uzun bakarken buluyorum, kaş çatma çizgilerimi, solgunluğumu gözlemliyorum, Gözlerimin altındaki torbalar. Gerçekten o kadar sert mi görünüyorum, yoksa çok mu odaklanıyorum?

Çok mu? Ne kadar nefes alırsam alayım burnum tıkanıyor ve çok uzun süre hareketsiz kalırsam ellerim titremeye başlıyor. Gerçi diğerlerinin fark ettiğini sanmıyorum.

"Tak tak."

Esther kapıdan kafasını uzattı. "İçeri girebilir miyim?" "Tabii."

Yatakta oturuyor. Geriye doğru taranmış saçları omuzlarına dökülüyor ve yüzü kızarıyor.

"Koşuya çıktın mı?" Sanki bilmiyormuşum gibi soruyorum.

"Evet. Sahil boyunca. Uyanıp e-postalarımı kontrol etmemek çok güzeldi, biliyorsun."

"Ne zamandır ayaktasın?"

"Saatler. Her zaman erken kalkarım." Bacaklarını uzatıyor ve ellerini uzatıp ayaklarını tutarak öne doğru katlanıyor. "Yine de koşmak için harika bir sahil." Tekrar ayağa kalkıyor. "Robin'in diğer uçta kaya havuzları olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Onları buldum."

"Enerjinizi nereden aldığınızı bilmiyorum."

"Burayı çok seviyorum" diyor. "Fırsatım varken her sabah kesinlikle koşuya çıkacağım. E-postalarımın uzak kalabildiğim tek yer burası. Ve Brad'den gelen mesajlardan."

"Ona mesaj atmayı özlemeyecek misin?" Biz telefonlarımızı teslim etmeden önce bile ona o kadar çok mesaj atmıştı ki, ne zaman sinyal alsak kızınki sürekli bip sesi çıkarıyordu. "Çok sevgi dolu biri."

Tuhaf bir yüz ifadesi takınır. "Öyle de diyebilirsin. Hayır, sanırım teknolojiye ara verdiğim için mutluyum. Bugün uçurumun kenarına gidiyoruz, değil mi?"

"Dün gece Poppy de öyle dedi." Omuzlarıma ve kollarıma güneş kremi sürüyorum. "Bu biraz tuhaf bir bekârlığa veda partisi aktivitesi. Bütün günü sahilde bronzlaşarak geçireceğimizi düşünmüştüm."

"Yapabileceğimiz en iyi şey tadını çıkarmak." Esther omuz silkiyor. "Bizi gelmeye ikna eden sendin, unutma."

Kendi suçluluk duygularım mideme saplanıyor ve beni rahatsız eden tek şeyin üzerine düşüyorum. "Dün geceki hayırseverlik olayının senden daha kutsal olduğunu düşünmüyor musun?"

"Elbette. Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum." Kapıya doğru yöneldi, sonra bana döndü. "Bu arada, ben dönerken Poppy çoktan kalkmış, hepimize kahvaltı hazırlıyordu. Ona herkese haber vereceğimi söyledim."



"Bu yüzden mi beni görmeye geldin?" O gitmeden önce söyledim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Poppy'nin kahvaltı hazırladığını söylemek için." Sesimin tuhaf geldiğini fark ediyorum ve neşeli bir sırıtiş deniyorum. "Yoksa bana bir şey mi sormak istiyordun?"

"Ne zamandır ayaktasın?"

Annabel'le tartışırken beni pencereden bakarken gördü mü?

Omuzlarımı silkiyorum. "Çok uzun değil. Yaklaşık bir saat kadar." "Doğru."

Bu rahatlama mı? Bilemiyorum. Sonra bir şey fark ettim. "Hey, kolyen gitmiş."

"Ne?" Boynuna dokunur, sonra aceleyle aynaya bakar ve orada hiçbir şey göremez. "Kahretsin. Koşarken düşmüş olmalı. Daha sonra aramam gerekecek."

"Her zaman o şeyi giyiyorsun," diyorum.

"O şey binlerce dolar eder," diye tersliyor Esther. "Tanrım, belki de ben uyurken düşmüştür. Bazen böyle şeyler olabiliyor. Ben de odama bakacağım." Ve sonra başka bir şey söylemeden dışarı çıkar.

Daha görmeden kahvaltının kokusu burnuma geliyor, Poppy Barbeküde pastırma ve sosis pişiriyor. Ana masayı dışarıya kurmuş. Çimlerin üzerinde, gölgelik bir yerde, her bir yere çatal bıçak takımı ve portakal suyu bardakları yerleştirilmiş durumda. Ortada kruvasan dolu bir kase ve yanında kızarmış ekmekle dolu bir tabak var.

"Bir ordunun ziyarete geldiğini fark etmemiştim," diyorum, sabaha onunla olumlu bir notla başlamak için elimden geleni yapıyorum. Burada onunla birlikte olmak hâlâ tuhaf hissettiriyor. Geçmişin konuşulmayan tüm meseleleri hâlâ alttan alta kaynıyor.

Zayıf şakama gülümseyerek spatulasıyla beni ileriye doğru sallıyor. "Günaydın, Tanya. Görünüşe göre sen ve Esther erken kalkma konusunda diğerlerini geride bıraktınız."

"Hepimizi yenmiş olmalısın."

"Ah, şey, ben sayılmam," diyor. "Uyumakta zorlanıyorum, görüyorsunuz. Uykusuzluk."

"Doğru. Bu yemeği hazırladığınız için teşekkürler." Masayı işaret ediyorum. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Poppy ve ben işimizi bitirdiğimizde diğerleri sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktılar.

Poppy masanın başına oturmuş, az önce bana söylediklerinin tam tersine, harika bir gece uykusu çektiğini anlatıyor. Ama

Uykusuzluk iddialarına rağmen iyi dinlenmiş ve oldukça genç görünüyor. Hiç makyaj yapmamış ve yüzünde yuvarlak bir kalite var, aynı yaşta olmamıza rağmen benimkinin kaybettiği bir tazelik.

aynı yaşta.

"Aranızda kolyemi gören var mı?" Esther hepimiz oturur oturmaz soruyor. "Sanırım koşarken kayboldu. Odamda bulamadım. her yerde."

"İsminizin şeklindeki altın renkli olan mı?" Poppy diyor ki. "Sahip olduğumu söyleyemem. Yine de çok güzel."

Chloe başını sallar. "Ben de öyle."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Esther nefesinin altında. "Annabel? Onu gördün mü?" Annabel irkilmiş görünüyor, sonra o da başını sallıyor.

"Hayır, üzgünüm."

Hâlâ tuhaf geliyor. Özellikle de birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Onu şimdi doğal ışıltısıyla görünce, küçükken anne ve babasının arka bahçesinde çamurdan turtalar yaptığımız, birbirimize cadı olduğumuzu ama iyi cadılar olduğumuzu söylediğimiz, toplumdan saklanıp Kurbağa ve salyangoz gibi küçük hayvanların koruyucuları olduğundan eminim.

Bu anı dudaklarıma bir gülümseme getiriyor ve Poppy sanki aklımı okumuş gibi gözümü yakalıyor ve ona karşılık veriyor.

"Portakal suyundan biraz daha alabilir miyim?" Esther başıyla masanın bizim tarafını işaret ederek soruyor.

"Elbette." Poppy sürahiyle birlikte durup sürahiyi bana doğru getiriyor ve ben sanki olacakları daha önceden biliyor gibiyim.

"Aman Tanrım! Özür dilerim, Tanya!"

Poppy sürahiyi düşürdü, içindekilerin tamamı kucağıma döküldü, sürahi bir gümbürtüyle yere düştü ama kırılmadı. Yanımdaki Chloe ve Annabel şaşkınlıkla ayağa fırlarken, ben de sandalyemde geriye doğru kariyer yapıyorum.

"Tanrım, iyi misin?" Poppy elimi tutup beni ayağa kaldırıyor ama portakal suyu tutuşunu kayganlaştırmış, tam ayağa kalkacakken bırakıyor ve beni tekrar yere düşürüyor. "Oops! Özür dilerim!"

Chloe koşturup kalkmama yardım ediyor. Üstüm mahvolmuş, karnımda kocaman turuncu lekeler var, bacaklarım ve kollarım yapış yapış. Annabel üzerinde bir iz var mı diye etrafına bakmaya devam etse de diğerlerine dokunulmamıştır.

"Çok sakarım," diyor Poppy. "Yeni bir üst için ödeme yapacağım, söz veriyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

"Unut gitsin," diye çıkışıyorum.

Belki de içimde kaynayan öfke yüzünden, ama Poppy'nin kelimeler yanlış görünüyor. Şimdiye kadar her şeyi tek başına idare eden bu kadın ne zamandan beri sakar? Yarım saat önce bir parça pastırmayı havaya fırlatıp spatulasıyla yakaladığını gördüğüm kadın? Ama yüz ifadesinde hiç utanma yok. Neredeyse bir meydan okuma gibi görünüyor. Bakışları şunu söylüyor: *Bu konuda bir şeyler yap, sana meydan okuyorum.*

Tüm eminliğim, daha önceki iyi hislerim yok oldu.

"Kahvaltınız soğuyacak." Chloe umutsuzca etrafına bakınıyor. "Daha sonra ısıtman için buzdolabına koyalım mı?"

"Şimdi yiyeceğim. Sorun değil."

Poppy sırtarak, "Biliyor musun, neredeyse altına işemişsin gibi görünüyor," diyor.

Chloe'nin nefesi kesildi ve ortalık sessizleşti.

Öyle demedi.

Her şeyden sonra, geçmişi geçmişte bırakmakla ilgili tüm konuşmaları, tüm pozitifliği ve arkadaş olmamızı istemesi ve o bunu mu söylüyor?

Herkes acı içinde bana bakıyor. Meyve suyunun aşırı farkına vardım, sanki tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuşum gibi ve buna bir an daha dayanamıyorum.

Üstümü çıkarıyorum, kıyafetimin altına bir bikini giydiğim için minnettarım ve sandalyeyi başka bir sandalyeyle değiştiriyorum. Ben bunu yaparken hala sessiz.

Poppy sonunda buzları eritti. "Şaka yapıyordum millet."

"Belki de bu konuyu hiç açmamalıyız," diye mırıldanıyor Esther, yüzü kızarmış bir halde. "Geriye dönüp bakmayı sevmiyorsunuz, değil mi?"

Poppy öyle diyor.

Herkes yerine dönüyor, bakmadığımı düşündüklerinde bana bakış atıyorlar. Ne diyeceğimi bilemiyorum. O portakal suyunu bilerek mi düşürdü, meramını anlatmak için mi? Yoksa bu bir kaza mıydı? ne kadar? Emin değilim ve etrafa baktığımda onlar da emin değil. "Şey,"

diyor Poppy kısa bir kahkaha atarak. "Ben de ne kadar güzel bir ama şimdi o kadar emin değilim! Hadi, neşelenelim. Kutlamamız gereken bir bekârlığa veda partimiz var!"

Diğerleri de onunla birlikte gülüyor ve ben de ortalıkta huysuz gibi oturarak ortamı bozduğumun farkındayım. Ama umurumda değil. Meyve suyunun yapışkanlığı yüzünden kalçalarımın sandalyeye yapışmış olduğu gerçeğini görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, ağzıma kürek kürek yemek atıyorum, güzel tadı pek takdir etmiyorum ve Esther mutfaktan biraz daha portakal suyu getiriyor. İkinci kruvasanımdayken bir ayağın ayağıma bastığını hissediyorum ve başımı kaldırdığımda Annabel'in

karşımda cesaret verici bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"Hadi o zaman, anlat bana," diyor Poppy. "Son on yılda neler yaptığını duymak istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Aslında konuşacak pek bir şey yok," diyor Annabel. "Size zaten işlerimizden bahsettik. Yani, onlar anlattı. Ben sadece ev hanımıyım."

"Her zaman çok zekiydin." Poppy öne doğru eğiliyor, çatalında yemek sallanıyor. "Bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu? Umarım sadece kocanı mutlu etmek için değildir."

Annabel kızardı. Nedeni kesinlikle buydu. "Bilmiyorum, ne yapmak istediğime karar veremedim."

"Utanç verici görünüyor." Poppy kahvaltısından bir lokma alıyor ve yutmadan önce düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Zeka konusunda her zaman rakibim oldun."

Büyüleyici. Esther de en az benim kadar sinirli görünüyor.

Annabel, daha önce hiç bahsetmemiş olmasına rağmen, "Asla bilemezsin, belki işe geri dönerim," diyor.

"Sen olsan ne yapardın?" Poppy soruyor.

"Psikoloji. Diplomalarımı kullanırdım."

Söyler miydi? Yüzü yeterince ciddi görünüyor ama bunu hiçbirimize söylememiş olmasına şaşıyorum. Diğer ikisini kontrol ediyorum ama onlar da benim kadar şaşkın görünüyorlar.

"Hobi olarak ne yaparsınız?" Poppy ısrar ediyor.

Nedense bu durum Annabel'i rahatsız ediyor, kimsenin gözüne çarpmamak için başını eğiyor. "Fazla değil."

"Koşmayı seviyorum," diyor Esther onu kurtarıırken. "Her gün koşuyorum."

"Evet, seni bu sabah gördüm." Poppy portakal suyu bardağını bitirirken bana öyle bir göz kırptıyor ki onu yumruklamak istiyorum. "Çok takdire şayan. Ben daha çok yoga ve pilates yapan bir kıyım."

"Ben de," diyor Chloe. Kahvaltısına neredeyse hiç dokunmamıştı, birkaç dilim domuz pastırması ve bir dilim kızarmış ekmek yiyor ve tabağındaki diğer her şeyi beş yaşındaki bir çocuk gibi karıştırıyordu.

"Ortağın yok mu Chloe?" Poppy diyor ki. "Bu beni şaşırttı. Okuldayken en çok erkek arkadaşı olan hep sendin."

Bu bir alay mı? Chloe de yüzündeki şaşkın ifadede bunu anlayamıyor, ama iyi niyetle kabul ediyor. "Şu anda değil. Erkekler için fazla zamanım yok."

"Bunun doğru olamayacağına eminim." Poppy uzanıp onun dizini okşadı. "Doğru yerlere bakarsan doğru adamı bulursun."

"Chloe bu konuda pek iyi değil." Sözcükler elimde olmadan ağızımdan çıkıverdi.

Bana kaşlarını çatıyor ve çok ileri gittiğimi anlıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Annabel kaşlarını çatarak soruyor. "Başlama yine," diyor Esther bıkkınlıkla.

Poppy ilgisini çekmiş görünüyor.

"Boş ver," diyorum onun hayal kırıklığına. "Sadece sürtüklük yapıyordum." "Yerinde olsam buna dikkat ederdim," diye tersliyor Chloe. "Sen zaten

"Bugün kendinizden bir sahne."

"Onu orada bırakalım!" Chloe ve ben birbirimize ters ters bakarken Esther ısrar ediyor.

"Peki ya sen Poppy?" Annabel konuşmayı ilerletmek için sorar. "Son on yıldır neler yapıyorsun? Ailen nasıl?"

Komik; aradan uzun zaman geçtikten sonra birine sorulacak çok kolay, tipik bir soru ama Poppy donup kalmış gibi görünüyor.

"Her şey yolunda," diyor zoraki bir rahatlıkla. "Kendimi meşgul tutuyorum. Biliyorsun, işim çok fazla çalışma gerektiriyor. Üniversiteyi yeni bitirmiştım ki doğrudan bu işe girdim. Benim açımdan rapor edilecek pek bir şey yok. Ben daha çok siz dördünüzle ilgileniyorum."

"Ah, doğru." Annabel buna ne diyeceğini bilemiyor, bu yüzden kahvaltının geri kalanını arkadaşça bir sessizlik olduğunu umduğum, ancak her şeyden çok rahatsız edici görünen, geçmişten gelen cevaplanmamış sorularla dolu bir havada yiyoruz.

Herkes yemeğini bitirdiğinde Poppy, Chloe'nin kruvasanını didiklemesini görmezden gelerek, "Sanırım artık bu yemeği atlatmamız gerekiyor," dedi. "Tanya'ya üstünü değiştirmesi için on dakika vereceğiz ve sonra dağa çıkıp Robin'in bahsettiği manzarayı göreceğiz. Herkes hemfikir mi?"

Esther, "Gelin sensin, bu senin kararın," diyor. "Yemekleri sen pişirdiğine göre tabakları temizleyebilir ve her şeyi toparlayabiliriz."

Poppy gülümser. "Ben şezlongda dinleneceğim, sen de gitmeye hazır olduğunda gelip bana haber verebilirsin."

Chloe itiraz etmek için ağızını açıyor ama Esther masanın karşısından ona başını sallıyor. En azından bundan alabileceğim bir keyif var. Annabel ve Esther tabakları toplamaya başlarken Chloe etkilenmemiş görünüyor ve iki eliyle kruvasan kasesini gönülsüzce alıyor.

Poppy, "Üstünü değiştirdiğinden emin ol Tanya, gerçekten berbat kokuyorsun," diyor.

Bunu söylerken çok neşeli ama sanki alay ediyormuş gibi hissediyorum.

Birdenbire

Üzerime yayılan turunçgil kokusunun, tenimin yapışkanlığının yeniden farkına vardım.

Başka kimse onun yorumunu duymaz. Poppy şezlonglara doğru yürür ve bir tanesine uzanır, bir elini yüzünü korumak için yüzüne doğru kaldırır. sert güneş.

"Gelin olduğunu biliyorum ama biraz yardımcı olabilir," diye homurdanıyor Chloe yanımdan geçerken.

"Bu onun hafta sonu." Esther her zamanki rahatlığıyla omuzlarını bir kez daha silkiyor. "Patron o."

Bu ilginç bir güç dinamiği. Alışılmadık bir şey. Poppy'yi bir süre daha izliyorum, diğerleri masadaki her şeyi toplayıp mutfığa gittikten çok sonra. Ve onu doğrulup etrafa bakarken, söyleneni yapıp yapmadıklarını kontrol ederken yakalıyorum. Bakışlarımı tekrar yakalıyor ama bu, aynı masum çocukluk anısını hatırlıyor olabileceğimizi hissettiğim önceki gibi değil. Bana önceki gibi meydan okuyan bir bakışla bakıyor ve sonra eliyle sanki kokum hala ona ulaşmış gibi bir hareket yapıyor.

# Sekiz Esther

*19 Mayıs 2023*

Zirvede şaşırtıcı bir ferahlık **var**. Kolyeyi kaybettikten sonra sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onu ne sahilde ne de odamda bulabildim. Bir yerden çıkacağını biliyorum, çıkmak zorunda, ama onsuz kendimi tuhaf bir şekilde çıplak hissediyorum ve elim sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkacağı umuduyla boynuma gidiyor.

Robin'in dediği gibi yolculuk çok zorlu değildi, özellikle de benim için, Annabel ve Tanya kayaların üzerinde oturup nefes almaya çalışıyorlardı. Kulübelerin ötesinde, dağın başlangıcındaki eğimli tepeye ulaşana kadar ağaçların arasından patikayı takip ettik, patika yukarı doğru belirgin bir savaş haline gelene kadar giderek dikleşti. Sonlara doğru daralan patika, zirve açılana kadar tek sıra halinde yürümemizi sağladı

Önümüzde birkaç metre genişliğinde bir yol vardı. Yüzeyindeki pasa bakılırsa, uzun zaman önce birileri sivri kayaların ötesine geçip uçurumun kenarına bir haç yerleştirmiş. Ayaklarımızın altındaki otlar uzun ve serbest, her yerde yabani otlar filizleniyor. Yüzey, kulübenin yanındaki çimenlik gibi düz değil, oldukça engebeli, bu da adım attığım yere dikkat etmemi sağlıyor. Yalnız bir

Ortada bir ağaç duruyor, altında birkaç karahindiba filizlenmiş. Zirvenin kendisi çok güzel değil, oldukça fazla büyümüş, küçük bir alan.

Ben kenara yaklaşırken diğerlerinin koltuk olarak kullanmaktan memnun olduğu kayalar her yere yapışıyor.



Aşağıya bakmak, her ne kadar buna gerçek bir dağ diyemeyecek olsam da, yüreksizler için değil. Bahse girerim en az altmış metrelik bir düşüş vardır, doğruca aşağıdaki okyanusa iner, dalgalar burada daha güçlü bir akıntıyla karşı karşıyadır ve kaya yüzeyine öfkeyle çarpar. Deniz de daha az berrak, belki de akıntı kumları yukarı itiyor ve suları bulanıklaştırıyor, bu yüzden aşağıda ne olduğu konusunda ek bir belirsizlik var.

Ama yanlış şeylere odaklanıyorum. Zirve, aşağı iniş, okyanus... Asıl cazip olan bunlar değil. Robin haksız değildi. Manzara muhteşem.

Durduğum yerden tüm adayı görebiliyorum. Ana plaj bir tarafı boyunca uzanıyor, bembeyaz parlıyor ve diğer tarafta daha küçük bir kumsal uzanıyor, adanın tepesinde küçük bir kum parçası. Yanında bir kulübe daha var, bu kulübe etrafındaki ağaçlarla uyum sağlaması için yeşile boyanmış.

"Bu kulübe ne için?" İşaret ederek soruyorum. Diğerleri yanımda durmuş, gözlerini kısarak parmağımın gösterdiği yöne bakıyorlar.

"Hiçbir şey göremiyorum," diyor Annabel. "Tam olarak neye bakıyoruz? Ne kulübesi?"

"Yeşil olan." Tekrar işaret ediyorum. "Küçük sahile yakın, hemen üst tarafta."

"Gördüm!" Chloe zafer çılgınlıkları atıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Bu çok garip, Robin başka bir kulübeden bahsetmemişti. Ne için olduğunu biliyor musun, Poppy?"

Poppy de kaşlarını çatmış, kulübeyi incelerken kaşları çatılmış. "Belki de bu ada ilk inşa edildiğinde buradaydı. Şu anda yaşanabilir olduğundan şüpheliyim."

"Koşularımdan birinde deneyip araştırmam gerekecek," diyorum. "Eski eşyalarla dolu olabilir."

"Oh-gerçekten!" Poppy elini alnına vuruyor. "Robin bana bunun ne için olduğunu söyledi. Güç jeneratörünün burada tutulduğunu söyledi. Orada her türlü elektrik olduğu için uzak durmanın en iyisi olduğunu söyledi. Zaten geri kalanımıza da kapalı sayılır."

"Çok yazık."

"Yine de bu manzara," diye nefes alıyor Annabel.

Açık havada olmak Annabel'in tarzı değil. O tam bir içerideki kız, alışveriş ve ikinci çayı ile geçen bir günde yürüyüş yapmaktan ve doğa koşullarına göğüs germekten çok daha rahat. Bu sabahki anlaşmazlığımızdan sonra beni sürekli olarak görmezden geliyor ve şimdi bile sanki ben yokmuşum gibi dışarıdaki manzaraya odaklanıyor. Normalde iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmakta daha başarılı olan Tanya, portakalın ardından bütün sabah asık suratlıydı.

meyve suyu fiyaskosu, tamamen yeni bir jean şort ve üst giymiş, kaşlarını çatmış.

Bu arada, Annabel'den bile daha fazla şikayet edeceğini düşündüğüm ve buraya kadar tüm yolculuk boyunca ayakkabılarının sürtünmesinden yakınan Chloe, geldiğimizden beri onu hiç görmediğim kadar moralli. Poppy'nin yanında getirdiği dijital fotoğraf makinesini aldı, adanın manzarasının bir yönden ve diğer yönden birkaç dramatik fotoğrafını ve yukarıya doğru yürüyüşün birçoğunu çekti ve şimdi de birisinin manzaranın ortasında onunla birlikte bir fotoğraf çekmesi için yaygara koparıyor.

"Lütfen, Tanya!" diye yalvararak kamerayı Tanya'nın ellerine tutuşturur. "Sadece bir çift, sonra da ışığı kontrol etmem için bana bir şans ver."

"Tanrım, tamam." Sadece Chloe, Tanya'yı fotoğrafçı yapabilirdi. Chloe poz verirken Tanya'nın fotoğraf çekmesine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Oldukça formdasın, değil mi?"

Poppy'nin yanımdaki sesi beni sıçrattı. Bana doğru geldiğini duymamıştım.

"Yani, sanırım öyle diyebilirim," diyorum ona. "Her yıl bir maraton koşuyorum."

Ama hiç gücüm yok."

"Bu harika. Yine de koşarken dikkatli olmalısın." "Ne demek istiyorsun?"

Bileğimi işaret ediyor, üzerindeki morluk artık bariz, üç farklı iz var. "Bu sabah koşarken bileğini çarpmış olmalısın?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım öyle. Emin değilim. Çok kolay morarıyorum."

En azından bu doğru. Ufak bir darbe bile günlerce morarmama neden oluyor. Elimi bileğime doladım. Kollarımın kıvrıldığını, kollarımı dünyaya açtığımı fark etmemiştim. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, böylesi daha iyi.

"Bağlılığınızdan etkilendim."

"Gerçekten mi?" Chloe'nin dün gece Poppy'ye yaptığı kaba yorum hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Ona gülmemeliydim; bu benim zayıflığımdı. "Hey, dün gece Chloe için özür dilerim," diyorum şimdi sessizce.

Poppy şaşırmış görünüyor, iki kaşını da kaldırmış. "Daha kötülerini de duydum. Hem zaten bunu söyleyen sen değilsin."

"Hayır, ama Chloe'nin özür dileyeceğine güvenmezdim." Bu onu eğlendirmişe benziyor. "Güven bana, dilemeyeceğim."

"Zor biri olabiliyor," diyorum, uzlaştırıcı olmaya çalışarak.

"Umarım kolyeni yakında bulursun," diyor, sanki başından beri bunu konuşuyormuşuz gibi.

"Hadi bir grup fotoğrafı çektirelim!"

Chloe'nin heyecanlı çılgılığı dikkatimizi dağıtıyor ve bizi bir selfie için bir araya topluyor. Poppy önce kenarda duruyor, bu isteğe dahil olup olmadığından emin değil, sonra onu içeri çekip Tanya'yla aramıza koyuyorum. Chloe kamerayı yüksekte tutarak hepimizi içine alıyor ve biz de genişçe gülümsüyoruz.

"Herkes 'bekârlığa veda partisi' desin!" diye bağırıyor.

"Tavuk partisi!" diye yankılanıyoruz ve gerçek bir birliktelik duygusu var. Hepimiz birbirimize sırtıyoruz ve Tanya bile gülümsüyor.

"Buraya gelmek harika bir fikirdi," diyor Chloe biz ayrılırken. "O zaman şu fotoğrafa bir bakalım." Chloe'den fotoğraf makinesini alıyorum ve Beşimizin görüntüsünü inceleyin. Hepimiz gülümsüyoruz, Chloe'ninki herkesten daha geniş, ama bunda doğru olmayan bir şey var. Chloe sanki her an düşecekmiş gibi elini Tanya'nın omzuna atmış. Annabel grubun kenarından ayrılmış ve kameraya tam olarak bakmıyor. Poppy'nin benimle Tanya'nın arasında olması da tuhaf görünüyor, sanki hep orada olması gerekiyordu ama yine de bir şekilde göze batıyor. Morluğum Tanya'nın arkasına saklanmış, Tanrı'ya şükür.

"Çok güzel," diyorum, herkesin bir yanıt beklediğini fark ettiğimde. Fotoğraf makinesini Chloe'ye geri veriyorum. "Hepimizin bir fotoğrafının olması çok güzel."

"Ve telefona gerek yok," diye ekliyor Poppy, muzaffer bir edayla.

Tanya bir kayanın üzerine otururken geri kalanımız manzarayı seyretmeye devam ediyor. Annabel bile cesaretini toplayıp kenara yaklaştı.

"Seninkini özlemiyor musun?" Chloe'ye sordum.

"Sorun yok." Chloe kamerayı kaldırıp manzarayı iyice inceliyor.

Poppy, Annabel'in yanında yürüyor. "Beşimizin en son ne zaman böyle bir arada olduğunu hatırlıyor musun?"

"Okulda mı?" Annabel kaşlarını çatarak, "Okulda mı?" diye soruyor.

"Ondan daha kesin," diyor Poppy.

Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi alıyor.

"Sanat sınavı," diyorum.

Poppy başını sallar. "İşte bu kadar. Tam tarihi hatırlayan var mı?" "Mayıs'ın yirmi ikisinde," diyor Tanya, beni şaşırtarak.

"Bu neredeyse tam on yıl önceydi," diyor Poppy bize. "Şimdi ve o zaman arasında koca bir on yıl var. O andan itibaren on yıl içinde hepimizin yeniden bir arada olacağına inanabilir miydiniz?"

Neden bu konuyu açıyor? Ne olduğunu bildiğimiz için hepimiz tedirgin bir şekilde bakıyoruz.

Poppy ileri atılıyor ve elini Annabel'in sırtına koyuyor. O kadar hızlı ki hiçbirimizin tepki verecek zamanı yok. Annabel dehşet içinde başını Poppy'ye doğru çeviriyor, ağzı açık, elleri savunmaya kalkıyor.

Poppy onu itiyor.

Annabel öne doğru tökezler, ancak herhangi bir zarar vermesi için kenardan çok uzaktadır. Ayaklarının üzerine düşer ve kendini dengeler.

Nazik bir itmeydi. Zarar vermek için değil, kızdırmak için tasarlanmış bir itme.

Poppy kahkahalara boğulurken hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz.

"O da neydi öyle?" Annabel bağılıyor, çıkıntıdan geri çekiliyor ve Arkamda duruyordu. Tanya bir adım öne çıkıyor ve Chloe de bize katılmak için etrafımızda dolaşıyor, böylece gözünden bir damla yaş silerek hâlâ kıkırdayan Poppy'nin karşısında bir sıra halinde duruyoruz.

"Bu hiç komik değildi," diyorum. "Annabel ölebilirdi."

"Yapma Esther," diyor Poppy, sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi sırtarak. "Kenardan yaklaşık bir metre uzaktaydı. Ufacık bir itme onu öldürmezdi."

"İyi misin?" Annabel gözyaşı dökmeye başlayınca Chloe sorar. "İyisin, uçurumun kenarına yaklaşmadın, söz veriyorum."

"Bunu nasıl yapabildin?" Tanya diyor ki.

Poppy ellerini havaya kaldırır. "Bu bir *şakaydı*. Onları hatırlıyorsun, değil mi? Dördünüzü? Eskiden şakaları çok sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

Hatırlıyor. Biliyordum.

"Şaka yaptığını biliyorum ama bir daha böyle bir şey yapma." Poppy'ye başımı sallamaya çalışıyorum ama doğrudan bana bakıyor.

"Burada korkması gereken biri varsa o da benim," diyor. "Ne de olsa hepinizin neler yapabileceğini biliyorum."

# Dokuz Poppy

4 Eylül 2006

Sevgili günlük,

Aman Tanrım. Ortaokulun ilk günü! Herkesin söylediği kadar büyük ve korkutucu. On bir yaşına yeni girmiş bir yetişkin olmama rağmen, annem ve babam beni her şeyin yolunda gideceğine ne kadar ikna etmeye çalışsalar da bir işe yaramadı. Kendimi çoktan aptal yerine koydum.

Üzgünüm, günlükler böyle başlamamalı, değil mi? Oh neyse! Bu benim günlüğüm ve istediğimi yapabilirim. Ama belki de kendimi tanıtmalıyım, çünkü annem bana hep yeni insanlarla tanışırken bunun kibarlık olduğunu söyler. Yeni biri olduğundan değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun.

Gelecekte, mesela bundan yüz yıl sonra, biri bu günlüğün saklı olduğunu keşfederse Yeryüzünde, "Keşke bunun kim olduğunu bilseydik ve onu tarih boyunca ünlü yapabilseydik" derler. Bu yüzden işimi şansa bırakmıyorum! Yine de kesinlikle ünlü olacağım. Ünlü bir sanatçı olacağım, bekleyin ve görün. Ve sonra bu günlük daha da şaşırtıcı olacak çünkü ünlü bir kişinin günlüğü olacak. Picasso'nun, Van Gogh'un ya da Leonardo da Vinci'nin günlüğünü bulduklarını düşünün. Temelde aynı şey.

Yine kendimi aşıyorum, değil mi? Adım Poppy Greer, on bir yaşındayım ve Bristol'de yaşıyorum. Bugün ortaokulun ilk günüydü ve tam bir FELAKETTİ.

Mutlak utanç verici yüz kızartıcı ölümlü aşagılanma seviyesinden bahsediyorum. Bu konuda cesur bir yüz ifadesi takınmak ve bunu aşmaya çalışmak istiyorum ama ya şimdi buysa? Her zaman ilk gün kendini utandıran o ezik kız olarak bilineceğim.

Tanrıya şükür Tanya var. O benim en iyi arkadaşım, ilk günden beri öyle. Resepsiyonda küçük çocuklardık. Ben köşede kitap okurken yanıma geldi ve ne hakkında olduğunu sordu ve o zamandan beri birlikteyiz.

Artık ikimiz de yedi yaşındayız ve ne kadar büyüdüğümüzü düşünmek çılgınca. İlkokula kıyasla sunulan tüm farklı dersleri çok seveceğim (ama Sanat yine de en iyisi olacak elbette!). İki yüzden fazla Yedinci Sınıf öğrencisinin katıldığı hoş geldin toplantısında başöğretmen bize müfredatımızı ve ne tür şeyler yapacağımızı anlattı. Her şey kulağa harika geliyordu ve ben de bu sırada Tanya'nın yanında oturuyordum.

dinliyordum çünkü o da benim öğretmen grubundaydı, Tanrı'ya şükür. Tiyatro bölümü hakkında konuşmaya başladıklarında elini sıktım. Tanya oyunculluğu çok seviyor ve büyüdüğünde ünlü bir oyuncu olmak istediğini söylüyor ve biliyorum ki çoğu insan bu hayaline asla ulaşamıyor.

ama Tanya'nın gerçekten yapacağını düşünüyor.

Tanya Hollywood filmlerinde rol alabilir ve ben de dünyanın tüm ünlü sanat galerilerinde sergilenebilirim. İlkokul öğretmenim sanatta gördüğü en iyi kişi olduğumu söylerdi ve istediği zaman oldukça acımasız olabilirdi. Hiçbir zaman laf olsun diye övgü uydurmazdı, bu yüzden doğruyu söylediğini ve yetenekli olduğumu biliyorum.

Her neyse. Korkunç olaya geleyim, çünkü asıl odaklanmak istediğim konu bu.

Öğretmen grubumuzla birlikte okulu geziyorduk ve öğretmenimiz bize yol gösteriyordu. (Aman Tanrım, öğretmenimiz! Konuyu dağıtmak istemem ama bence insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en tatlı adamı olabilir. Ve kesinlikle böyle düşünen tek kişi ben değilim!) Kızların çoğu grubun ön tarafındaydı, hevesle onu takip ediyorlardı, erkekler ise ortada bir şekilde geziniyorlardı. Tanya ve ben arkada kalmış, okulun manzarasını seyretmenin keyfini çıkarıyor ve kaybolmamak için yolu hatırlamaya çalışıyorduk. Bizden d a h a da arkada, sanki hiç umurlarında değilmiş gibi davranan bir grup kız daha vardı. Bay Edwards sessiz olma m ı z gerektiğini söylese de sürekli birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

İçlerinden biri yüksek sesle kahkaha attı. Bay Edwards'a dönüp baktım, Tanya'yla benim olduğumuzu düşünmesinden korkuyordum ama duymamıştı bile, tura devam etti ve dünya savaşları ve süfrajeterle ilgili posterlerle dolu bir koridora girdiğimizde Tarih bölümünü anlattı.

Onlara bakmamalıydım. Biliyorum, biliyorum! Ama onlar benim baktığımı gördüler ve bize yaklaştılar.

"Ben Annabel," dedi ortanca olan. "Bunlar da Chloe ve Esther."

Chloe gerçekten yüksek sesle gülmüştü ve hâlâ kıkırdıyordu. Bakıyorum Arkasında bir şey tuttuğu çok belliydi ama ben Annabel'e odaklanmakla meşguldüm, tamam mı?

"İsimleriniz nedir?" Esther sordu ve evet, onun da arkasında bir şey vardı.

Onlara adımı söyledim ama gerçekten gergindim ve Tanya kendi adını söylediğinde onun benden ne kadar daha özgüvenli olduğunu düşünmeden edemedim.

"İkinizin de tarihten bu kadar korktuğunuzu fark etmemiştim," dedi Annabel. Yanından geçmekte olduğumuz sergilerden birini işaret etti. "Oldukça grafik görüldüğünü biliyorum, ama öğrenilmesi önemli. Korkmamalısınız."

"Korkmuyoruz," dedim. O sırada kafam tamamen karışmıştı. Tarihi seviyordum, aptal bir posterden korkmuyordum. Romalı kadınlarla ilgili projemle ilkokulda birincilik ödülü almıştım.

Tanya benden önce gördü ve geriye doğru atlamayı başardı. Chloe ve Tanya'yı gördüğümde kaşlarımı çatmış, neyden korkmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Esther arkalarından birer Capri-Sun çıkardı ve kasıklarımızı hedef alarak üzerimize fışkırttı. Sırılsıklam olmuştum, ama daha da kötüsü, kendimi ıslatmış gibi görünüyordum. Esther ve Chloe Capri-Sun'ları yakındaki bir çöp kutusuna attılar ve kahkahalarla çığlık atmaya başladılar.

Evet. Koridorun ortasında altını ıslatmış gibi görünüyordum. Ama

endişelenmeyin, daha da kötüleşiyor.

"Aman Tanrım! Efendim!" Annabel seslendi. "Bu kız az önce altını ıslattı! Poppy az önce altını ıslattı!" Ve sonra o da kahkahalara boğuldu.

Dehşete kapıldım ve tüm sınıf olduğu yerde durup bana bakmaya başladı. Edwards grubun önünden aceleyle geçip manzarayı inceledi. Ben, ıslak pantolonum ve sıcak yüzümle. Ayaklarımın arasındaki sıvı birikintisi. Üç kız

Beni işaret ederek diğerlerinin de katılmasını sağladı, herkes kahkahalarla kükrüyordu ve ben şaka malzemesi oluyordum. Kimseye bakamıyordum bile.

"İyi misin, Poppy?" Bay Edwards sordu. Diğer herkese döndü ve sesi yükseldi. "Bu kadar yeter! Hepinizin ona gülmesine izin vermeyeceğim. Gidin ve koridorun sonunda beni bekleyin ve eğer sizi yaramazlık yaparken yakalarsam, ilk gün olmasına rağmen hepiniz ceza alacaksınız! Anlaşıldı mı?"

Kelimesi kelimesine hatırlayabiliyorum, çünkü tek düşündüğüm şeydi: Aman Tanrım, Bay Edwards altıma kaçırdığımı düşünüyor. Beni korumaya çalışıyor. Durumu daha da kötüleştiriyor.

"Altımı ıslatmadım," dedim zayıfça, çok geç kalmıştım. "Chloe ve Esther'di-" Annabel o sırada yanımdan geçti ve bana başını salladı.

"Chloe ve Esther?" Bay Edwards söyledi. "Ne yaptılar?" İlk günden muhbirlik yapamazdım. Olamazdım işte. "Hiçbir şey," dedim.

Bay Edwards kaşlarını çattı ama bu işin peşini bırakmaya karar verdi. "Hadi seni temizleyelim, eminim beden eğitiminden yedek pantolonlar vardır. Seni resepsiyona götürecek birini bulacağım ve onlar sana yardımcı olacaklar, tamam mı? Ve eğer mesanen için doktordan bir rapor alman gerekirse..."

"Efendim, hayır," diye fısıldadım, ne kadar acı çekmiş göründüğümü biliyordum. "Altımı ıslatmadım. Söz veriyorum. Lütfen bu konuda bir şey söylemeyin."

"Peki, tamam." O sırada başka bir öğrenci yanından geçiyordu ve onu yanına çağırdı. "Yedinci sınıf öğrencilerimden birini resepsiyona götürebilir misiniz?"

"Evet efendim," dedi öğrenci, merakla beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Bay Edwards bana gülümsedi. "Sonra görüşürüz. Merak etme, bir daha kimsenin bundan bahsetmemesini sağlayacağım."

Sınıfın geri kalanına döndüğünde, bunu nasıl başaracağını merak etmekten kendimi alamadım. Ben bile Tanya'yla ilk gün altını ıslatan kız hakkında konuşacaktım ve o ne kadar ısrar etse de ona inanmayacaktım.

Artık sonsuza dek bir hikaye olacak. O kız ben olacağım.

Ve aşağılanmışlığımı daha da arttırmak için, diğer öğrenci ve ben ayrılmak üzereyken bir temizlikçi paspas ve kovayla geldi. Bu noktada koridor boşalmıştı ama yine de Korkunçtu ve her an başka bir Yedinci Yıl grubunun turları için buraya gelmesinden korkuyordum.

Diğer öğrencinin 10. sınıftan bir kız olduğu ortaya çıktı ve kibarca neden ıslak pantolonla orada durduğumu sormadı ve bunun yerine beni gitmem gereken yere götürdü. Resepsiyon personeli bana üzerimdekinden çok da farklı görünmeyen yedek bir pantolon ve diğer pantolonumu eve götürmem için plastik bir torba verdi. Öğretmen odama döndüğümde dersler başlamıştı ve Bay Edwards bana matematik dersime kadar eşlik etmek zorunda kaldı. İçeri girerken bakışları ve fısıltıları duymazdan geldim, çantamı bacaklarımın arkasına saklamaya çalıştım.

Neyse ki Tanya benim için bir koltuk ayırmıştı ve oturduğumda uzanıp elimi sıktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bana birkaç yedek pantolon verdiler. Hepsi bu kadar."

"Bay Edwards'a Chloe ve Esther olduğunu söylemediniz mi?"

İsimlerini duyunca onları bulmak için etrafıma bakındım. Chloe, Esther ve Annabel dört kişilik bir masada oturuyorlardı, diğer koltukta da kafasını masaya dayamış bir çocuk oturuyordu. Beni bakarken yakaladılar ve sırtarak burunlarını tutuyormuş gibi yaptılar.

"Hayır," diye mırıldandım Tanya'ya. "İspiyoncu olmak istemedim. Ama olmalıydım. Peki neden bana yardım etmedin?"

"Özür dilerim." Elimi tekrar sıktı. "Gerçekten üzgünüm, Poppy. Bir daha olmayacak. Bundan sonra birlikte hareket edeceğiz."



Bu istediğim ilk gün değil. Tanya sözünü tuttu, üç kız onunla konuşmaya çalıştığında onları görmezden geldi ve hatta Esther daha önce olanlardan bahsetmeye çalıştığında ona sessiz olmasını söyledi. Ama eve döndüğümde, elimde o aptal taşıma çantası, bitkin düşmüştüm.

Doğruca yukarı çıkıp tüm bunları buraya yazmak istedim ama annemle babamı o kadar kolay atlatamazdım.

Ebeveynler, değil mi? İyi niyetli olduklarını biliyorum ama bazen sadece kendi işinizi yapmak istersiniz ve onlar sizi sürekli rahatsız eder. Aşağıda kalıp onlarla vakit geçirmeye zorluyorlar. Her yemeği onlarla birlikte yiyorsun ve tabağındaki her şeyin b i t t i ğ i n d e n emin olsan iyi olur! Üzgün olsan bile. Ama onlara üzgün olduğunuzu söylemeyin çünkü o zaman bütün gece konuşacağınız tek şey bu olur.

Bak, annemle babamı seviyorum, gerçekten. Sadece biraz fazla olabiliyorlar, tamam mı?

Mutfağa doğru yürüdüğümde yemek pişiriyorlardı, çantalarımı ada tezgahının yanına bıraktım ve bir tabureye atladım. Doğruca yukarı çıkmanın bir anlamı olmadığını biliyordum, çünkü içlerinden biri peşime düşecek, neyin yanlış olduğunu, neden merhaba demek için gelmediğimi soracaktı, özellikle de ilk günüm olduğu için. Annem patates soyarken babam da tencereye bakıyordu ama ikisi de beni görünce işlerini bırakıp bana sarıldılar. Normalde kendi hayal dünyasında sıkışıp kalmış olan küçük kız kardeşim Wendy bile köşedeki koltuktan kalkıp kucaklaşmaya katıldı. Onu ilkokulumun renklerini taşıyan üniformasıyla görmek beni hüznlendirdi ve biraz da duygulandırdı.

Keşke geri dönebilseydim.

Hayır, yazmıyorum! Sayfayı dağınık göstereceği için üstünü çizmeyeceğim ama öyle demek istemedim. Bunu neden yazdığımı bile bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, aptalca bir an yüzünden saçmalyorum.

"Ortaokuldaki ilk günün nasıldı, tatlım?" Annem patateslerine dönerek sordu. "Kutlamak için bu akşam sana en sevdiğinden yapıyoruz, ev yapımı cips ve babamın peynirli makarnası."

"Lezzetli," dedim otomatik olarak. "İkinize de teşekkür ederim." Yine de ailemden hiçbir şey kaçmıyor.

Babam tahta kaşığı bana doğru salladı. "Soruya cevap vermedin. Okul nasıldı? Öğretmenler iyi miydi? Yeni arkadaşlar edindin mi? Sanat bölümünü gördün mü?"

İki numaralı utanç verici an geliyor.

"Nedir bu?" Wendy kargo poşetini aldı ve içine baktı. "Neden içinde kokan bir pantolon var?"

"Ne?" Annem kontrol etmeye geldi ve ben taburenin beni bütünüyle yutmasını istedim. "Poppy, bu ne?" Bana doğru düzgün baktı ve fark etti. "Farklı bir şey giyiyorsun.

Pantolonlar. Ne oldu?"

"Üzerime biraz Capri-Sun döküldü, hepsi bu," dedim. "Bu yüzden okul bana beden eğitimi pantolonu verdi."

"Kokusunu hâlâ alabiliyorum!" Annem pantolonu çıkardı ve poşetin yere düşmesine izin verdi. ve sertçe kokladı. "Hatta hâlâ biraz nemli. Üzerine ne kadar döküldü? Bu bütün paket gibi görünüyor!"

Wendy kaşını kaldırdı. Bu işte iyiye gidiyor. Benim yapamadığım bir şeyi yapabilmesi her zaman hoşuna gider. "Capri-Sun nasıl döküldü?"

"Aynen benim düşüncelerim." Annem pantolonu çamaşır makinesine koyduktan sonra mutfak adasının üzerine eğilerek bana odaklandı. "Biri bunu kasıtlı olarak yapmadı, değil mi?"

"Hayır, anne!" Gözlerinin acıyla açıldığını görmekten nefret ederek tersledim. "Sana bunun bir kaza olduğunu söyledim. Hepsi bu. Günüm iyiydi, tamam mı? Sadece iyiydi."

"Poppy-" Annem bana doğru uzandı ama ben tabureyi iterek ayağa kalktım.

"Beni yalnız bırak." Mutfaktan koşarak çıktım, aceleyle merdivenleri çıktım ve yatak odamın güvenliğine girdim.

İşte şu anda sana yazıyorum, günlüğüne. Yakında geleceklerini biliyorum. Beni rahatlatacaklarını, güldüreceklerini, her şeyi biraz daha iyi yapacaklarını biliyorum. Ama ben sadece bu birkaç dakikayı kendime ayırmak istiyorum.

Bu çok saçma. Her şey yoluna girecek.

Tanrım, şimdi de kapı çalıyorlar. İşte rahatlık tugayı geliyor.

27 Haziran 2007

Sevgili günlük,

Öncelikle, buraya son yazdığımdan bu yana neredeyse bir yıl geçtiğini biliyorum. Özür dilerim, tamam mı? İşler çok zordu.

İşler zorlaştığında ne yaparım? Resim yapıyorum. Ben yazar falan değilim. Bu, ortaokulla ilgili tüm harika şeyleri yazmak için bir defter olacaktı. Bütün o davet edileceğim partiler. Tüm o harika arkadaşlar edinecektim.

Evet, öyle bir şey olmadı.

Bu yüzden çok fazla resim yapıyorum. Ve en azından bu iyi gidiyor. Kendi sınıfımda ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen tüm okulda resim konusunda kesinlikle en iyisiyim. Övünmüyorum, resim öğretmenlerim bana böyle söyledi ve resimlerimi okuldaki diğer öğrencilerin yanında sergilenirken gördüm.

Bazı büyük yaş grupları ve üzgünüm ama benimki daha iyi.

Bu beni tamamen kibirli mi gösteriyor? Öyle görünmek istemem. Yemin ederim sadece tek bir şey var. Şu anda beni mutlu eden tek şey sanat, o yüzden birazcık övünmeme izin verin lütfen. Yoksa sanırım tamamen delirebilirim. Belki de zaten öyleyimdir? Bütün bu Günlük girişi şu ana kadar çılgınlıktan başka bir şey değildi.

Sanat bölümü okulun zemin katında, arka tarafa sıkışmış bir alan, yani oraya bir ders için gitmediğiniz sürece tamamen kaçırabilirsiniz. Ancak koridordan aşağıya doğru yürümeye başladığınızda, diğer öğrencilerin yaptığı tüm bu muhteşem resim ve heykelleri görüyorsunuz.

öğrencilerin yıllar içinde yaptıkları. Resimlerimden biri de şu anda orada, bazı altıncı sınıf öğrencilerinin yanında, bu da beni oldukça özel hissettiriyor. Kesinlikle daha uysal resimlerimden biri, sadece güzel bir alan ve çimlerde oynayan birkaç kız. Öğretmenler bana şimdiden

Bazı parçalarımda biraz fazla deneysem, ama ifade tarzıma engel olamıyorum, ya da onlara öyle söylüyorum, ki bence bu kulağa çok yetişkin ve önemli geliyor, sanki gerçek bir sanatçımışım gibi.

Üç resim öğretmenimiz var ama benim favorim Bayan Wersham, çünkü genç ve güzel bir kadın ve bazen sakın o l m a m ı söylese de yaptığım her şeyden çok etkileniyor. Bana sıradan bir kalemle nasıl gölgelendirme yapacağımı gösterdi, böylece gerçekten gerçekçi görünüyor ve o zamandan beri pratik yapıyorum. Geçen hafta bir resim çizdim.

Yuvasından düşen yavru kuş ve onu arayan anne kuş... Bana, tekniği gerçekten öğrenmeye başlamış olmama rağmen, sergilenmek için biraz fazla üzücü olduğunu söyledi.

Yani, dürüst olmak gerekirse! Sanatın duygularla ilgili olması gerekmiyor mu?

Ollie'nin denemesini, uzaya fırlayan bir roket gemisinin aptalca küçük çizimini astı. Bana kurşun kalem tekniğini gösterirken o da oradaydı ve elbette denemek zorundaydı.

Ollie Turner resim sınıfımdan bir çocuk. Fena değil, o da sanatta kesinlikle çok iyi, ama benim kadar iyi değil. Ben en iyisiyim. O ikinci olmakla yetinmek zorunda ve bence onu gerçekten kızdırıyor, çünkü Bayan Wersham onunkini astığında çok kendini beğenmiş görünüyor.

Benimkini. Ona bunun sebebinin benimkinin "harika" olmasına rağmen (Bayan Wersham'ın gerçekten söylediğine yemin ederim!) sergilenemeyecek kadar duygusal ve üzücü olması olduğunu söylemeden edemedim. İnsanları üzebilirdi.

Yeteneğimin insanlarda bir duygu yaratması fikri oldukça hoşuma gidiyor. En iyi sanatçılar bunu yapmaz mı? İnsanları üzmemek.

Ve her neyse, ben üzgünüm! Gerçeğimi sanata yansıtıyorum! Buraya tekrar yazmamın sebebi de bu.

Evet. Büyük haber. Korkunç haber. Buraya yazmamamın sebebi Çünkü dönüp bana geri gelmesini bekledim, çünkü yedi yıllık arkadaşlık, ilk gün üzerime aptal Capri-Sun döken aptal bir kızdan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ama artık eminim. Yani artık saklamak yok.

Tanya ve ben en iyi arkadaş değiliz. Annabel, Chloe ve Esther ile gitti. Ve benim kimsem yok.

O kadar kademeliydi ki ilk başta fark etmedim bile. Soyadları alfabede birbirine yakın olduğu için Tanya, derslerimizdeki oturma planında Annabel'in yanına oturtuldu. Yani aynı işi yaptıkları için birbirleriyle konuşmak zorundaydılar.

Ancak haftalar geçtikçe, Tanya eskiden her gün takıldığımız okuldan sonra meşgul olmaya başladı. Haftada bir, iki haftada bir ve daha sonra hiç görüşmez olduk. Annesinin artık okulu daha ciddiye alması gerektiğini söylediğini anlattı.

Bu yüzden dışarı çıkacak zamanı yoktu.

Ben aptal değilim. Bunun doğru olmadığından şüphelenmiştim. Belki de okuldaki bazı çocuklar onu bir yerlere davet etmişti ve o da bunu bana söyleyemeyecek kadar kötü hissediyordu. Yine de her gün takılırdık.

Noel'den sonra kötü bir soğuk algınlığına yakalandım ve üç gün izin almak zorunda kaldım. Geri döndüğümde, Tanya'nın bensiz çok sıkılacağını düşünürken, onu Annabel, Chloe ve Esther ile eğlenirken ve dedikodu yaparken buldum ve çok isteksiz bir şekilde benimle oturmak için geri geldi.

Bu birkaç hafta daha sürdü ve sonra benimle takılmayı tamamen bıraktı. Ve daha da kötüsü, o zaman onların alaylarına katılmaya başladı.

Evet. Bu durmadı. Bu sadece ilk gün şakası değildi. Her gün benimle dalga geçiyorlar. Bazen sırf onlardan kaçmak için hasta numarası yapıp okuldan kaçıyorum ama annem artık şüphelenmeye başladı.

Öğle yemeklerinde sık sık Bayan Wersham'ın odasında kalmaya çalışıyordum ve o da ilk başlarda bunu sorun etmiyordu ama bu her gün olmaya başlayınca o bile benden sıkılmaya başladı. Bunun bir faydası olmadı.

Ollie ve diğer bazı sanatçı çocuklar ekstra yardım aldığımı ve bunun bir tür sanat öğle yemeği kulübü olduğunu düşündüler, bu yüzden hepimize gitmemizi söylemek zorunda kaldı.

Her neyse. Şimdi sana yazmamın sebebine gelelim. Doğum günü felaketim.

Haziran sonunda doğum günüm geldiğinde, Tanya ve ben konuşmayı tamamen bırakmıştık.

birlikte. Ama sorun ailemin bunu bilmemesiydi. Annene babana söylemeyeceksin.

Birdenbire tam bir ezik oldun, değil mi? Bilmemeleri onlar için daha iyiydi. Ama bu, onlara yalvarma çabalarımın rağmen Tanya'yı partime davet etmekte ısrar ettikleri anlamına geliyordu.

Annem, "Tanya'yı davet etmelisin, o senin en iyi arkadaşın," dedi ve Tanya'nın annesini aramak için telefonu eline aldı.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Sadece aile olmak istiyorum. Ben, Wendy, sen ve babam. Bu güzel olurdu."

"Saçmalık," diye cevap verdi ve hepsi bu kadar.

İşte bu yüzden mutfak masasında oturup doğum günümü kutlarken Tanya'yı beklemeye dayanamıyordum. Zaman ilerledi ve çok geçmeden sadece on dakika gecikmekle kalmadı.

yarım saatti.

Bunu yazmak bile benim için utanç verici ama bir yanım onun gelebileceğini düşündü. Doğum günümdü. Kimseye söylemesine gerek yoktu. Söylemezdim. Eski günlerdeki gibi olabilirdi.

Geçen yıl birlikte bir su parkına gittik ve sonra benim evimde yatıya kaldık, büyük bir ziyafet olarak paket pizza yedik. Arkadaşlık bileklikleri yaptık ve en iyi arkadaş olacağımızı söyledik. Sonsuza kadar arkadaş.

Spoiler, ama ortaya çıkmadı.

Annem kaşlarını çatarak, "Bu Tanya'nın yapacağı bir şey değil," dedi ve saatini üçüncü kez kontrol etti. "Acaba bir şey mi oldu?"

Wendy, "Tanya uzun zamandır buraya gelmedi," diye mırıldandı.

Wendy'ye olan bitenden hiç bahsetmedim ama o anlayışlı biri. Annem ve babamın onun bir tür dahi çocuk olduğunu düşündüklerini biliyorum ve zaten keman, Mandarin ve ileri matematikte özel dersleri varken onun için yeterince şey yapmadıklarını sürekli vurguluyorlar. Annem bakmıyorken gizlice bir sandviç alıp ağzına tıktı ve bana omuz silkti.

Yine de doğruydı. Tanya en son Paskalya tatilinde yatıya kalmaya gelmişti ve bunun tek nedeni Tanya'nın annesinin bir iş nedeniyle Manchester'da. Baştan sona garipti, özellikle de Annabel, Chloe ve Esther o hafta Tanya'nın onlara anlattıklarına dayanarak evim hakkında benimle dalga geçtiklerinde.

"Hadi yiyelim," dedim. "Bütün bunların boşa gitmesini istemiyorum."

Annem ve babam on iki yaşına girmemi kutlamak için azami çaba göstermişlerdi. Bütün bir krallığı doyurmaya yetecek kadar vardı.

Sanki daha kötüsü olamazmış gibi, annem kaosu seçmeye karar verdi. "Dur bakalım, Jane'i arayayım."

Tanya'nın annesi.

Durması için yalvarmaya çalıştım, dürüstçe yaptım. "Anne, yapma! Sorun yok."

Beni görmezden gelerek ev telefonunu aldı ve Tanya'nın ev numarasını çevirdi. Bu numarayı ezbere biliyordu, eskiden o kadar yakındık. Çaya gelip gelmeyeceğimi sormak için hep orayı aramak zorunda kalırdı.

"Merhaba Jane, sen misin? Ben Sue, Poppy'nin annesi." Bana arkasını döndü. telefonu kapatması için. "Poppy'nin doğum günü partisindeydik ve Tanya'nın henüz gidip gitmediğini merak ediyorduk. Onu bekliyorduk, görüyorsunuz, ve- o da ne?"

Gözlerimi kapattım.

"Bunu ne zaman yapacaktı? Bu sabah telefonu kimse aramadı." Annem bana baktı.

"Doğru ya. Anlıyorum. Teşekkür ederim Jane. Hayır, ben teşekkür ederim, bunu iletacağım. En iyi dileklerle." Telefonu kapattı ve iç çekti.

"Eee?" Babam söyledi. "Tanya geliyor mu?"

"Hayır." Annem telefonu yerine koydu ve oturdu. "Görünüşe göre bir tür karışıklık olmuş. Bugün gelemeyecekmiş. Ama Jane sana söylememi istedi. doğum gününüzü kutluyor ve postada sizin için bir kart var. Şimdi başlayalım, olur mu?"

Jane'in ne dediğini bilmiyorum ama daha sonra Facebook'u kontrol ettiğimde gerçeği kendim gördüm.

**Bugün en iyi arkadaşlarımla harika vakit geçiriyorum!**

Tanya, Annabel, Chloe ve Esther'i etiketleyerek, dördünün parkta birlikte takılıp dondurma yerken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. Hepsi kameraya gülümsüyordu, kollarını birbirlerine dolamışlardı, arkalarında güneş parlıyordu.

*Çok basit bir gündü. Özel bir şey yoktu. Sadece parkta dondurma. Ve Tanya her şeyden sonra doğum günümde benim için bundan bile vazgeçemedi.*

*Yorganın altına girdim ve ağladım. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünmemiştim. Sadece ağladım, ağladım ve bir daha asla dünyayla yüzleşmek istemedim.*

*Lekeler için özür dilerim. Bunu yazarken ağlamak istememişim. Bir şeyler yazmanın sana iyi geleceğini sanıyordum. Bu tamamen yalan o zaman.*

*Hala. En azından arkadaşımışsın gibi davranabilirim, günlük. Bana Anne Frank'in günlüğünü hatırlatıyor, "Kitty "ye adanmış ve çok daha sofistike yazılarını. Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum.*

*Ama sana bir isim vereceğim.*

*Bu beni daha da yalnız hissettirecek.*

# On Annabel

*19 Mayıs 2023*

Beni böyle ittiğine inanamıyorum, tam uçurumun kenarında. Dağdan aşağı inerken garip bir atmosfer vardı ama Poppy bir sorun yokmuş gibi davranmaya kararlı görünüyor. Düşmemin mümkün olmaması umurumda değil - kaderi kışkırtıyor, beni korkutuyordu. Her şey Aşağı inerken sanki hala üzgün olduğumu bilmiyormuş gibi yüksek sesle, iğrenç bir şekilde konuşmaya devam etti ve şimdi sahildeyiz, sanki bütün sabah unutulmuş gibi.

"Güneşlenmek için mükemmel bir zaman, sence de öyle değil mi?" Şezlongların yanında toplandığımızda Poppy şöyle diyor. "Bize biraz margarita yapacağım ve öğle yemeğinden önce burada bir saat kadar dinlenebiliriz."

Zoraki görüldüğünü bile bile yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Kulağa harika geliyor." Bekârlığa veda partisini mahveden kişi ben olmayacağım. Bunu sineye çekeceğim ve onun çarpık espri anlayışına bağlayacağım. "Gidip duş alacağım. Tırmanmaktan ter içinde kaldım."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Poppy. "Zaten gelip içkileri hazırlamam gerekiyor."

Harika. Diğerlerini şezlonglara uzanmaları için bırakıyoruz (Chloe kendi şezlongunu palmiye ağaçlarının gölgesinden açık kumlara doğru yeniden konumlandırıyor) ve ana kulübeye doğru geri dönüyoruz. Hava bu sabahkinden çok daha sıcak. Duşa girdiğim için minnettar olacağım. Yüzüm sümüksü ve saçlarım şakaklarıma yapışmaya başladı.

İlk başta sessizce yürüyeceğimizi düşünüyorum, ki bu daha iyi olurdu, ama Poppy uzanıp kolumu tutuyor ve sıkıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"İyiyim. Dediğim gibi, sadece biraz terli hissediyorum." Elini kolumdan çekmeye çalışıyorum ama sıkı sıkı tutuyor.

"Hâlâ o itme olayına üzülüyorsun, değil mi?" Boştaki elini saçlarında gezdiriyor, sonra beni serbest bırakıyor. "Dalga geçiyordum. Özür dilerim."

Bu şekilde yan yana yürürken, samimi olup olmadığını anlamak için gözlerini yakalayamıyorum. Ama sesi yeterince samimi geliyor, ben de zayıflıyorum. "Hayır, özür dilerim. Bu konuda aptalca davranıyorum. Bu kadar ciddiye alacağımı nereden bilebilirdin ki?"

"Farkına varmalıydım. Eskisi gibi şakalaşamıyoruz. Ne de olsa on yıl oldu."

Nefesim sığılaşıyor. Geçmiş ilk kez gündeme getirmiyor, her ne kadar geçmiş geride bırakmak istediğini ısrarla söylese de.

"Haklısın," diyorum. "Uzun zaman oldu. Birbirimizi yeniden tanımaya başlıyoruz."

Güverteye ulaştığımızda duruyor, ana kulübeye girmeye ve kokteylleri hazırlamaya hazır. Kimse saatin henüz öğlen olmasından rahatsız olmuş görünmüyor ama sanırım bunun bir bekârlığa veda partisi olması gerekiyor.

"Çok uzun sürmesin Annabel," diye sesleniyor ben uzaklaşırken. "Tek bir şeyi bile kaçırmayı istemiyorum."

Cevap olarak ona elimi sallıyorum. Kulübemin arkasından kulübeme doğru ilerlerken kulübenin getirdiği gölge için minnettarım. Bir yanımda dönüp Poppy'den telefonumu isteyip Andrew'un bana mesaj gönderip göndermediğine bakmak istiyor, ama içimden bir ses onun böyle davranmayacağını söylüyor.

bu konuda anlayışlı.

Kulübemin küçük verandasına ulaştığımda ön kapının açık olduğunu fark ediyorum.

Zar zor fark ediliyor, en küçük çatlaklar ama yine de açık.

Bu sabah dışarı çıktığımda kesinlikle kapattım.

Kapatmadım mı?

Düzgün kapanmama ihtimaline karşı kapıyı sonuna kadar açıp kapatmayı deniyorum. Ama belirgin bir çatırtıyla kapanıyor, daha önceden tanıdık geldiğine emin olduğum bir ses. İçeri girdiğimde olağan dışı bir şey yok, buraya başka birinin girdiğine dair bir işaret yok. Tıpkı bıraktığım gibi görünüyor, saç ürünleri ve makyaj malzemeleri çekmecenin üzerine saçılmış, kıyafetlerim ise açık valizimde yığılmış, düzgünce açılmayı bekliyor. Resim hâlâ odanın üzerinde duruyor ve bana Poppy'ye resmi onun

yapıp yapmadığını sormam gerektiğini hatırlatıyor.



Açtığımda duş fokurduyor, bu sabahki güçten eser yok. Sadece yavaş bir damlama sesi geliyor, arada sırada öksürerek büyük sıçramalar yapıyor. Ayrıca en iyi ihtimalle ılıktan daha fazla ısınmıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Karayipler'in ortasında bir adada olduğumuzu biliyorum ama beş yıldızlı lüksün size bazı temel olanaklar sağlayacağını düşünürsünüz. Belki de erzak zaman ayarlı çalışıyordur, sabahları daha fazla veriyordur. Nereden bilebilirim ki? Elimden geldiğince bununla başa çıkmaya çalışıyorum, su özenle vücudumdan aşağı iniyor ve sonunda bu tropik sıcakta üşüyerek çıkıyorum.

O kadar uzun sürdü ki Poppy'nin beni aramaya gelmemesine şaşırdım. Ama kendime ayırdığım bu zamana çok ihtiyacım vardı. Evde tek başıma bu kadar çok zaman geçirirken günün her saniyesinde dört kadınla çevrili olmak çok tuhaf. Neredeyse hiç evde olmasa da Andrew'u da özlüyorum.

Andrew'un bana aldığı korkunç lacivert payetli bir bluz var. Noel'de yanıma almıştım. Neden getirdiğimi sormayın. O şeyi bir kez Noel akşamı içerken giydim, hiç tarzım değil. Sanırım bana onu hatırlatıyor. Belki eve biraz daha yakın hissetmek için giyerim.

Daha önce giydiğim beyaz şortu tekrar giydim ve sonra da üstünü bulmak için etrafı karıştırıyorum. Burada bir yerde olduğunu biliyorum ama onu bulmak için tüm kıyafetlerimi çıkarıp çekmecelere koyuyorum. Sonunda bavulumun dibine ulaşıyorum ve elimde birkaç tayt ve eski bir gecelik kalıyor.

Üst kısım burada değil.

Tekrar kontrol ediyorum, daha önce kaldırdığım kıyafetleri gözden geçiriyorum ve hatta sihirli bir şekilde oraya düşmüş olma ihtimaline karşı odanın etrafına ve yatağın altına bakıyorum. Ama hiçbir şey yok, bir önceki misafirden kalan unutulmuş bir çorap bile yok. Oda tertemiz ve bavulum boş.

Aklım ilk geldiğimde açık olan kapıya gidiyor. İçeri biri mi girdi? Ama neden biri -ki bu dört kişiden biri olmalı- içeri girsin ve açıkçası mavi, ışıltılı bir üstlükten başka bir şey almasın? İğrenç mi? Bunu çıkarmak için tüm kıyafetlerimi karıştırmaları gerekirdi. Bunun bir anlamı yok.

Daha önce ne tartışmış olursak olalım, Esther böyle önemsiz bir şey yapmaz. Çocukça davranmak onun tarzı değil. O daha çok

onu rahatsız eden şeyler hakkında açık sözlüdür. Bu yüzden ilk başta anlaşmazlık yaşadık.

Hayır, her şeye rağmen onu paketlememiş olmalıydım. Oysa evde yatağımın üzerine koyduğumu ve yanımda getirmeye hazır olduğumu hatırlıyorum. Belki de çantanın fermuarını çekmeden önce bir noktada düşmüştür. Muhtemelen yatak odasının zemininde duruyordur, Andrew her sabah ve akşam yanından geçip gidiyordur ve eğilip onu alabileceğinin farkında değildir.

Yine de. Kaşlarımı çatıyorum ve başka bir üst seçiyorum.

Tekrar ana kulübenin önünden geçerken Chloe ve Tanya'yı çimenlerin üzerinde, ellerinde havlularla birlikte dururken görüyorum.

Hepsinin güneşlendiğini sanıyordum. Başları yakın, yüz ifadeleri ciddi.

Dikkatleri o kadar dağınık ki, konuşmalarının sonunu yakalamayı başarıyorum ve adımı duyduğumda donup kalıyorum.

"Annabel hâlâ bilmiyor, o yüzden bunu belli etmeyi bırakırsanız-" "Ona söylemek zorundasınız."

"Ona senin hakkında neler söyleyebileceğimi düşün, neden düşünmüyorsun?" "Bu hiç adil değil." Tanya bunun üzerine döndü ve beni yakaladı. Yüzü kızardı.

"Annabel!"

Chloe tiz bir kahkaha atıyor ama kimseyi kandıramıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor ve gözlerimle tam olarak buluşamıyor. "Neden gizleniyorsun?"

Yüz ifadeleri endişe dolu. Ne duyduğumu bilmiyorlar. Ne kadar zamandır orada durduğumu bilmiyorlar.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi soruyorum. "Arkandan geldiğimi fark etmedin bile."

"Yok bir şey," diyor Chloe, ama çok hızlı, çok temkinli.

"Biz de Poppy'den bahsediyorduk, bilmen gerekiyorsa," diyor Tanya, Chloe başını sallıyor. "Onun hakkında emin değiliz."

Yalan söylüyorlar ama ben yemi yutuyorum. Şu anda onlardan bir cevap alamıyorum. "Ne demek ondan emin değilsiniz?"

"Bütün bu yolculuk boyunca." Tanya omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Daha önce uçurumda yaptığı hareket, o itme. Ve sonra bu sabahki portakal suyu fiyaskosu. Bunları kasıtlı olarak yapmadığından emin miyiz?"

"Birbirimizden ayrılmamalıyız," diyor Chloe. "Dördümüz ona karşı sadece bir kişiyiz. Bizimle uğraşsın olsa bile, çok kötü bir şey yapamaz."

Acaba Poppy bavulumun üstünü mü çaldı? Ama neden? Ne anlamı olabilir ki?

Tanya, sanki bir tür tarikatın içindeymişiz gibi, "Dördümüz ondan sadece bir tanesine karşıyız," diye yineliyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Buraya dönerken benden özür diledi. Sanırım arkadaşlarının yanında nasıl davranması gerektiğini bilmiyor."

"Onunla arkadaş mıyız?" Chloe sırtıyor. "Brighton'da bir hafta sonu olsaydı herhangi birimiz buna gelir miydi?"

"Hadi ama." İkisinden de rahatsız oluyorum ve bir saniye daha onlarla birlikte olmaya dayanamıyorum. "Poppy nereye gittiğimi merak edecek."

"Hemen geliyorum," diyor Chloe.

Sahile döndüğümüzde Poppy ve Esther güneşin altında uzanıyorlardı, belli ki benim nerede olduğumla hiç ilgilenmiyorlardı. İki sürahi margarita ve birkaç tabak meyve gölgede duruyordu. Tanya ve ben gelip onlara katıldığımızda ikisi de doğruluyor, güneşin sert parıltısı enseme vuruyor ve keşke daha fazla güneş kremi sürseydim dedirtiyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Esther soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Burada güneşin altında uzanıp her şeyi unutmak güzel. Ama midemdeki bu rahatsız edici hissi atamıyorum ve bunun ne için olduğundan bile emin değilim. Poppy'nin tuhaf davranışları, zirvede beni itmesi mi? Ne? Kayıp üst? Chloe ve Tanya benim hakkımda gizli bir toplantı mı yapıyorlar? Kendimi sakinleştirmek için elimi karnıma koyuyorum ama işe yaramıyor.

Ve sonra dördümüz Chloe'nin çılgınlığını duyduk.

# On bir Chloe

*19 Mayıs 2023*

Makyajım mahvoldu. Mahvoldu. Her fondöten şişesi yere düşüp kırıldı ve döküldü. Kaş kalemlerim bile kırıldı. Pahalı göz farı paletim yüzüstü düşmüş, her bölümü mahvolmuş. Masanın arkasındaki pencere ardına kadar açık ve perdeler esintiyle sallanıyor.

Buna inanamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar aptal olmamıştım. Bütün bunlar,

Yüzlerce sterlin değerinde, mahvoldular çünkü onları pencerenin yanındaki sehpanın üzerine koymuştum ve güçlü bir esinti hepsini uçurmuş olmalı.

"Chloe?" Esther aceleyle içeri girdi.

Ne olduğunu bilmeme rağmen ona bağırmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu siz mi yaptınız? Hanginiz yaptı bunu? Her şey mahvoldu!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Önüme baktı ve yerdeki dağınıklığı gördü.

"Aman Tanrım."

"Şimdi ne yapmam gerekiyor? Yanımda getirdiğim tek şey bu.

Geriye kalan tek şey biraz rimel ve pudra. Bu işe yaramaz!"

"Makyaj malzemelerimizi ödünç alabilirsin," diyor Esther, eğilip parçaları toplamaya başlarken. "Ya da bunların bir kısmını kurtarabiliriz."

"Zahmet etme," diye çıkışıyorum, bunun onun hatası olmadığını bildiğim halde umursamıyorum. "Bir anlamı yok. Hazır başlamışken biraz para da yakayım bari."

"Bu nasıl olabilir?"

"Ya içinizden biri hayatımı mahvetmeye karar verdi ya da aptal pencere yüzünden oldu!" Pencereyi işaret ediyorum, sonra yatağı çöküyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Rüzgâr hepsini devirmiş olmalı. Ben tam bir aptalım."

"Rüzgâr mı?" Esther parçalanmış parçaları masaya geri koyar, sonra kaşlarını çatarak pencereyi inceliyor. "Bugün o kadar da rüzgarlı değildi, değil mi?"

Şimdi bahsettiğine göre öyle değilmiş. Makyajım bu sabah kesinlikle yerindeydi, kanlı bir şekilde yüklendim. Ve hava bütün gün sakindi.

"Belki de rüzgâr bir şekilde buraya yöneliyordur," diye mırıldanıyor Esther, benden çok kendi kendine. "Daha güçlü bir kuvvet yaratıyor ve makyajını bozan da bu."

"Belki." Ama şimdi şüpheliyim. Diğerlerinden biri gerçekten makyajımı bozar mı?

Aklıma hemen Poppy geldi. Dün yaptığım bi yorumdan hoşlanmadı, biliyorum. Bugünlerde çoğı insan gibi o da çok hassas. Ve onun böyle olması benim suçum değil.

Esther dışarı çıkıyor ve birkaç dakika sonra elinde ıslak bir sünger ve mutfak havlusuyla geri dönüyor. "İşte," diyor ve yerleri temizlemeye başlıyor. "Şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok ama yerinizde olsam şu pencereyi kapattırdım."

"Tamam, teşekkürler." Sıkıca kapatıyorum, sonra Esther yerimi temizlerken tekrar yatağı oturuyorum. "Bunu yapmana gerek yok."

"Zaten seninle konuşmak istiyordum," diyor, bu da beni sinirlendiriyor. Zemini bitiriyor, sonra gelip yatağın kenarına oturuyor, yüzü ciddi.

"Ne oldu?"

"Bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

O ne biliyor ki? Yüzümü tarafsız tutmaya çalışıyorum ama berbat bir oyuncu olduğumu biliyorum. Kalbim çarpmaya başladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dedim. Ses tonumdaki sahte hafifliğı ben bile duyabiliyorum.

"Tanya ile. Sanırım bir sorun var."

Tanya. Tanya'dan bahsediyor. Rahat bir nefes almamak için her şeyimi verdim. Tanrıya şükür.

"Hiçbir şey fark etmedim," diyorum yüzüne karşı yalan söyleyerek.

"Siz ikiniz son zamanlarda çok konuşuyorsunuz." Bana bakıyor ve kendisi de gergin görünüyor. Tanya hakkında bir şey biliyor ve merak ediyor *mu*?

Benim de öyle mi? İkimiz de aynı şeyi mi düşünüyoruz? "Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Son zamanlarda biraz keyifsizdi ama bu konuda konuşabilir miyim bilmiyorum." "Çok şey yaşadı. Ve şimdi çok hasta görünüyor, sanki gerçekten mücadele ediyor." Esther başını sallar. "Boş ver." Lanet olsun.

"Sanırım bir şeyler biliyorsun," diye girişimde bulundum. "Ben de bir şeyler biliyor olabilirim. Ne kadar hasta olduğuyla ilgili."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Bu altı ay önce mi oldu?" Altı ay önce mi? Partiden mi bahsediyor?

İç çekiyor. "Merak etme." Bana mı öyle geliyor yoksa sesi rahatlamış gibi mi? "İstersen bunun hakkında konuşabiliriz," diyorum umutla.

Ama o kararlı. "Hayır. Söylenmemesi daha iyi."

Sinir bozucu bir şekilde belirsiz konuşuyor ama ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimi anlayabiliyorum. "Sen de stresli görünüyorsun, biliyorsun."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Ben iyiyim."

Bunu bir kenara atılmış bir yorum olarak düşünmüştüm, ama düşündükçe Bunun doğru olduğunu daha iyi anlıyorum. Normal Esther'e hiç benzemeyen, soğuk ve tuhaf biriydi. Başlangıçta pek arkadaş canlısı sayılmazdı ama genellikle grubun herkesin iyi olduğundan emin olmak isteyen tek üyesiydi. Sır tutucu. Tanya hakkında onun bilmediği bir şeyi bilmem onu çok rahatsız ediyor olmalı.

Ama boşboğazlık etmeyeceğim. Tanya da benim sırlarımı biliyor ve intikam almak için bunları ifşa etmesine izin veremem.

"Bir sorun olsaydı söylerdin, değil mi?" Sempatik görüldüğünü umduğum bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Elbette." Omuz silkiyor, sonra da konuyu değiştirmeye kararlı görünüyor. "Makyajınla ilgili olanları diğerlerine anlatacak mısın?" "Anlamı yok."

Onların bu olayla bir ilgisi yok ki. Ve olsalar bile Ama bunu açıkça söylemeyeceklerdir.

"Poppy yapmış olabilir," diye fısıldıyor Esther, kimsenin dinlemediğini kontrol etmek için omzunun üzerinden açık kapı aralığına bakarak. "Gelip onları devirmiş olabilir. Uzun zamandır margarita yapıyordu."

"Saçmalama," diyorum, aynı şeyi ben de düşünmüş olmama rağmen. Daha yakına eğildim, sesim de fısıltı gibiydi. "Tuhaf biri, değil mi?"

"Bu öğleden sonra ne planladığından bahsediyordu. Sesi çok heyecanlı geliyordu ama bize ayrıntı vermedi."

"Sanırım bizi rahatsız etmekten zevk alıyor."

"Katılıyorum. Tanrım, hadi ama, burada daha fazla kalırsak hepsi gelmeye başlayacak. Sen çılgık attıktan sonra seni kontrol edeceğimi söyledim, muhtemelen şimdi ikimizin de öldürölüp öldürölmediğini merak ediyorlardır."

"Adada başka kimse yok," diye belirttim. "Onlardan biri olmalı."

"Doğru." Esther gülüyor. "Ama ben olsam bunu yapmazdım. Hadi gidelim."

Kıkırdayarak kapıdan çıkıyoruz ve hemen dışarıda duran Poppy ile çarpışıyoruz. Kulak misafiri olduğı belli olmasına rağmen hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Onun yerine, kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir gülümseme, her şeyden pişkin orada duruyor.

"Tanrım, ödümü kopardın," diyorum. "Konuşmamızı dinliyor muydun?"

"Sadece iyi olup olmadığına bakmak için gelmişim," diyor. "Bütün bu çılgınlıklar da neydi?"

"Makyaj malzemelerim yerlere saçılmıştı," diyorum ve tepkisini bekliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ama gerçek bir şok yaşamıyor. "Ah canım, bu nasıl oldu?"

"Rüzgâr yüzünden olmalı," diyorum. "Kimse bunu kasıtlı olarak yapmaz."

"Öyle olmalı."

"Öğle yemeğı o zaman?" Esther söylüyor. Eliyle ensesine masaj yapıyor ve bileğinde korkunç halkalı morluklar fark ediyorum, sanki biri onu çok sert tutmuş gibi. Beni bakarken yakalıyor ve elini hemen bırakıyor.

Poppy yeterince hoş bir şekilde orada duruyor. Bu kadar kendinden emin olmasına inanamıyorum. Bizi gözetlerken yakalandı ama hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, bize meydan okuyor, onunla yüzleşmemiz için yalvarıyor ve nedense biz bundan çok korkuyoruz. Ki bu çok garip. Bu Poppy Greer. Onunla yüzleşmek bizim eski eğlencemiz. İşlerin bu kadar değişmesi tuhaf.

Bize sırtıyor. "Size bu öğleden sonra ne planladığımı anlatmak için sabırsızlanıyorum. Unutulmayacak bir gün olacak."

## On iki Tanya

*19 Mayıs 2023*

**Öğle** yemeği sonsuza dek sürüyor. Beşimiz kahvaltı yaptığımız masanın etrafında oturuyoruz ve ben kendimi Poppy'den olabildiğince uzakta otururken buluyorum.

portakal suyu olayının tekrarlanmasını önlemek için. Annabel uçurumdan indiğimizden beri keyifsiz ve Chloe'nin bile keyfi yok. Poppy hepimiz harika vakit geçiriyormuşuz gibi davranmaya devam ediyor, işteki zamanlarından komik anekdotlar anlatıyor ve hepimiz yeterince coşkuyla karşılık veriyoruz.

Sonunda Poppy ana kulübede kaybolur ve elinde kocaman, pahalı görünen bir şişe cin ve birkaç zarfla geri döner. Gözleri heyecanla parlıyor. Sürekli bahsettiği öğleden sonrası için eğlenceli planı bu olmalı.

"Bayılana kadar shot mı atacağız?" Chloe şaka yapıyor. "Bu arkasına geçebileceğim bir oyun."

Poppy güler. "Pek sayılmaz. Yine de bu cin inanılmaz. Çok pahalı olduğu için daha önce sadece bir kez içtim ama buna değeceğini söylediğimde bana güvenin hanımlar."

"O zaman ne yapıyoruz?" Annabel öne doğru eğilir ve iki zarfa bakmaya çalışır. Biri şeftali, diğeri bebek mavisi, ama onun dışında boşlar.

Poppy ellerini çırpıyor. "Özel günümün bir parçası olarak, hepiniz bir çöpçü avına katılacaksınız."



"Çöpçü avı mı?" Esther etkilenmemiş görünüyor. "Sanki Kız Rehberleri'nin bir parçasıymışız gibi?"

Ben de şüpheliyim. Poppy'nin söylemesini beklediğim onca şey arasında bu yoktu. Hepimiz bu adada bir şeyler aramak için mi dolaşıyoruz?

"Eminim kuralları size açıklamama gerek yoktur." Poppy megawatt gücünde bir gülümsemeyle bizim heves eksikliğimizi görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Ama kim en çok eşyayla gelirse bu muhteşem cin şişesini ve bu akşamki eğlence için seçeceği aktiviteyi kazanacak."

"Telefonlarımızı geri kazanabilir miyiz?" Chloe soruyor.

"Oh, saçmalama!" Poppy yine güldü, Chloe'yi susturan kısa bir havlama. "Şimdi, hep birlikte beş madde var, bu yüzden siz dördünüzü iki rakip takıma ayırmayı düşündüm. Eğlenceli olmaz mı?"

"Bizimle gelmiyor musun?" Ben diyorum.

"Tabii ki hayır. Tüm eşyaların nerede olduğunu biliyorum."

İyi bir noktaya değindin. Diğerlerine bakıyorum. Her ne kadar sinir bozucu olsa da Chloe ile eşleşmek en mantıklısı olacaktır. Başka biriyle bire bir çok fazla zaman geçirmesini istemiyorum, bildikleriyle değil.

"Sanırım Chloe ve ben-"

"Oh, takımlarınızı çoktan seçtim." Poppy şeftali rengi zarfı bana, bebek mavisini de Annabel'e uzattı. "Esther ve Chloe, siz birliktesiniz. Ve Annabel ve Tanya."

Oh Tanrım.

Esther omuz silkerek yüzünü ona dönerken Chloe korku dolu bakışlarını iyi gizliyor. Bu arada Annabel bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Son zamanlarda ona karşı tuhaf davrandığımın farkındayım ama elimde değil. Gerçekten de, ona söylemediklerimi düşününce, ondan başkasını istemezdim. Ama yüzüme memnunmuşum gibi bir sırıtma yerleştiriyorum.

"Zarfların içinde ilk eşyanız için bir ipucu var," diyor Poppy. "Hepiniz birbirinizi takip etmeyesiniz diye size farklı ipuçları verdim. Bir başka ipucu da eşyayı topladığınızda yanında olacaktır. Her yere baktığınızdan emin olun ve en önemlisi eğlenin!"

İsteksiz yüzlerimize bakıyor ve eğlenerek başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, şu halinize bakın. Özel bir adadasınız, güzel bir gün ve size keşfe çıkma şansı veriyorum. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Birkaç saat daha güneşleneceğiz," diye mırıldanıyor Chloe. Gözlerimi yakalamaya çalışıyor ama onu görmezden geliyorum, onun yerine Annabel'le birlikte zarfı açıyorum.

İpucu, davetiye ile aynı düzgün el yazısıyla yazılmıştır.

*Ölü bir adamın boyuna yakınım, Bir  
çalının içinde yuvalanmışım,  
Yapabilirsen gel ve beni bul,  
Ben bir aşık için nefis bir ikramım.*

"Güzel kafiye," diyorum.

İstediğimden daha alaycı bir şekilde söyledim ve Poppy'nin yüzünde bir şeylerin titreşimi belirdi. Kızgınlık mı? Kızgınlık mı?

"Bu gece için burayı harika göstereceğim," diyor. "Dördünüzün hemen yola çıkması gerekiyor. Ve ipuçlarını paylaşmak yok!"

"Tamam, tamam." Chloe ve Esther'e el sallayarak veda ediyoruz, onlar da ters yönde sahile doğru ilerliyorlar. Annabel ve ben uçuşuma giden patikadan aşağı iniyoruz. Geri dönmüyoruz ama Poppy'nin bizi izlediğinden eminim.

"Ölü bir adamın boyu," diyorum ana kulübenin etrafından dolanıp gözden kaybolurken. "Bu yeterince kolay bir ipucu. Robin buradaki dağa Ölü Adam Tepesi adını vermişti. Buralarda bir yerde, bir çalılığın içinde olmalı."

Annabel başını sallar. "Doğru. Her neyse. Hadi oraya gidelim."

Bu sabahkinden çok daha az hevesli. Şimdi onunla yürürken, bir çift olarak birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizi fark ediyorum. Chloe Instagram kariyeri için tek başına pek çok etkinliğime katıldı (birbirimiz hakkında bildiklerimizi göz önünde bulundurursak iyi ya da kötü) ve Esther'le bile konuşmak yeterince kolay, her zaman sizi rahat ettirmek istiyor. Annabel ve ben dördümüz arasında en mesafeli olanlarız ve şimdi bir araya gelmemiz birbirimizle ne kadar az konuşabildiğimizi gerçekten vurguluyor gibi görünüyor. Okuldayken Annabel'den korkardım. Onda öyle bir kraliçe arı enerjisi, öyle bir özgüven, stil ve zeka vardı ki, hepsi de güzel bir dış görünüşe bürünmüştü.

övünmekten çekinmezdi. Her küçük planımız ya da etkinliğimiz Annabel'e aitti ve her şeyin onun istediği gibi gitmesini sağlardı.

Ve işler yolunda gitmediğinde, hepimiz bunu biliyorduk. Hatırlaması çok kolay.

Poppy ile bu adada olmak bir şeyleri geri getirdi.

Geçmişin hatıralarını düşünmek istemiyorum ama şimdi hepsi geri geliyor. Annabel'in ondan ne sakladığımı öğrenirse nasıl öfkeleneneceğini hayal edebiliyorum. Chloe'nin yaptıklarını.

Belki de onun gazabına uğrayacak tek kişi Chloe ve ben değilizdir. Hâlâ Esther'le ne hakkında tartıştıklarını bilmiyorum. Bu kesinlikle garip bir şey. Esther çok yumuşak başlı. Annabel onu bile kızdıracak ne yaptı? Esther'in iki yıldır bir şeyler yapmasıyla ilgili bir şey. Bu da ne demek oluyor?

Ağaçların örtüsü altında uçuruma doğru yürürken hava böyle karanlık. Her ne kadar kasıtlı olarak ya da birçok yolla oluşturulmuş bir yol olsa da Yıllar geçse de arazi hâlâ yer yer engebeli ve bir noktada Annabel neredeyse takılıp düşüyor ve kendini bir palmiye ağacına yaslamak zorunda kalıyor.

"Bu lanet ada," diyor. "Aklımdaki bu değildi."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ama beyaz kumlu plajlar, berrak okyanus, bunların hepsi nefes kesici. Sadece anlamsız bir görev için geri kalanından geçmeyi beklemiyorduk.

"Bunun tadını çıkarmayı deneyebiliriz," diyorum.

Annabel kaşlarını çatır. "Sen Poppy'nin en büyük hayranısın."

"Birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu," diyorum onu kendime ısındırmak için. "Sadece ikimiz daha sık buluşmalıyız."

"Son zamanlarda keyifsiz görünüyorsun."

*Çünkü gerçeği bilmemene dayanamıyorum.* "Dikkatim dağıldı." En azından bu da doğru. Annabel son altı ayda neler yaşadığını bilseydi, şu anda çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk.

"Harry nasıl? Londra?" diye sorar, o korkunç soruları.

"Bilirsin işte. İyi. Ev nasıl?"

"Tamam."

İkimiz de yalan söylüyoruz. Cevaplarımız plastik, ucuz ve önceden düşünülmenden hazır. Poppy'nin küçük kaçamağının dördümüzü yeniden bir araya getireceğini hayal ettiysem, yanlış hayal etmişim.

Patika yukarı doğru eğim kazanmaya başlıyor, zirveye doğru ilerliyor, ancak sağdaki büyük bir çalı beni yolumda durduruyor.

"Bu o olmalı."

Bu çöpçü avına garip bir şekilde kendimi kaptırmış durumdayım, kolumu tırmalayan dikenleri görmezden gelerek elimi çalılara doğru uzatırken kalbim güm güm atıyor.

"Orada bir şey mi var?"

"Evet! Bir kutu. Baksana."

Oldukça büyük, bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ama fiyonkla hediye paketi yapılmış. Önünde bir öpücükle birlikte "Beni Aç" yazan bir etiket var, bu yüzden ikimiz yakındaki bir taşın üzerine oturduk ve fiyonku açıp kapağı kaldırdık.

Neredeyse düşürüyordum.

İçinde, pembe kağıt mendil ve bu kez altın sarısı kahverengi başka bir zarfın arasında bir ruj var. Çok pahalı bir marka.

Ne renk olacağını anlamak için altına bakmamız ya da açmamız gerekmiyor ama yine de bunu yapıyoruz.

Parlak kırmızı.

"Poppy ne haltlar karıştırıyor?" Annabel ayağa kalkıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bu onun sıkça yaptığı gergin bir alışkanlık. "Neden kırmızı ruju çöpçü avının bir parçası yaptı ki? Bunu gördüğümüzde ne düşüneceğimizi biliyor."

Görüntüler sanki dün olmuş gibi aklıma geliyor. Ruj. Kahkahalarımız. Ardından gelen sataşmalar. Onun aşağılanması.

"O hasta." Annabel'in sesi gergin. "Bizden bir tepki almaya çalışıyor. Ama işe yaramayacak."

"Haklısın." Parmaklarım titreyerek bir sonraki ipucu için zarfı açıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdığımda Annabel'in yüzünün öfkeden bembeyaz olduğunu görüyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Cidden onun aptal oyununa devam etmiyor musun?"

"Başka ne seçeneğimiz var?" Yeni ipucunu çıkarıyorum. "Hoşumuza gitse de gitmese de üç gün daha bu adadayız. Bunu kabul etsek iyi olur."

"Bununla bir sorunu olmadığını iddia ettiği geçmiş deşmeye başlayacaksa ..." Annabel iç çeker ama içindeki mücadele bitmiştir.

"Pekâlâ. Ne yazıyor? Ve şu lanet kapağı yerine koy. O aptal ruja bir dakika daha bakmak istemiyorum."

Ben de öyle. Kutunun kapağını yerine koydum, gözden uzak olduğu için mutluyum. Bir sonraki ipucu hakkında içimde kötü bir his var.

*Ağaçların arasından devam edin,  
Gizli plaja doğru gidin,  
Memnun edecek güzel bir sahne,  
Ama çılgılık attığımı duyarsanız korkmayın.*

"Sanata ve doktorluğa devam etmeli," diyor Annabel ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum, aramızdaki gariplik biraz hafifliyor. "Doğru. Bu sabah uçurumdan gördüğümüz ikinci kumsalla ilgili olmalı. Dağa çıkmak yerine bu patikadan devam ediyor olabilir. Hadi gel, içinde ruj olan kutuyu sen taşırsın."

Adanın ortasına doğru yürüyüş uzun sürmüyor. Robin buranın küçük olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Ama diğer yerlere göre daha az gezilmiş, çünkü bitkiler yolun ortasında filizleniyor ve birkaç Etrafta daha fazla böcek geziniyor. Sonunda yol tekrar açılıyor ve ağaçların arasında tek sıra halinde sıkışmak yerine, daha küçük olan ikinci plaj görünür hale geldikçe ekip olarak yürüyebiliyoruz. Kumsalın yakınında bile değil.

Güneşlendiğimiz yerin büyüklüğünde. Her iki ucu da kolayca görülebiliyor, en fazla yüz metre. Kumun ortasında, yarıya kadar suya batmış bir başka hediye kutusu var.

Annabel eline alır ama açmakta tereddüt eder.

İkimiz de rujun yüzeyi çizdiğini biliyoruz.

"Diğer ikisinin ne bulduğunu düşünüyorsun?" Bunun onun da aklından geçiyor olması gerektiğini bilerek soruyorum.

"Sanat sınavını kullanmaz, değil mi?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Poppy bu sabah tırmanışta konuyu açtığında bayılacağımı sandım. Bunu aklımıza o yerleştirdi ve bu çöpçü avı o ana kadar olan her şeye hüzünlü bir övgü gibi.

"Tamam, belki de özür dilememizi istiyordur," diyorum. "Belki de burada kastettiği budur."

"Ama dedi ki-"

"Ne dediğini biliyorum. Ama sonra bize bir hediye kutusu içinde kırmızı ruj verdi. Eğer bu doğrudan bir ipucu değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Ya bizden bir şey istiyorsa? Para gibi?" Annabel şimdi paniklemiş görünüyor.

Başımı salladım. "O bir doktor, bizden daha çok para kazanıyor."

"Çünkü ben yapamam." Dudağını çiğniyor. "Demek istediğim,

Andrew

Mali durum. Kendime ait hiç param yok."

"Annabel, bu parayla ilgili değil." Neden bu konuda bu kadar endişeli? Bu düşünce birden ortaya çıkmış gibi görünüyor. "Sadece kutuyu aç. Poppy sadece bir noktaya değiniyor. Geri dönüp özür dileyeceğiz ve hepsi bu kadar."

Başını sallıyor. "Özür dilerim. Biraz dağılmış durumdayım. Bu sabahki itiş kakıştan sonra zaten öfkeliydim-"

Bekliyorum ama o duruyor. "Esther'le tartışmanızdan sonra mı?" Sonunda söyledim.

Gözlerini kırptırıyor, irkiliyor ve sonra bakışları sertleşiyor. "Esther sana bundan bahsetti mi?"

"Seni kulübemden gördüm," diye itiraf ediyorum, utanarak. "Oldukça gürültülüydün."

Parmakları kutunun üzerindeki yayla oynuyor, onu çözüyor. "Ne duydun?"

Daha fazlasını duymuş gibi yapmamak zor, ama hakkında hiçbir fikrim olmayan bir konuda blöf yapmamın imkânı yok. Bunun yerine omuzlarımı silkiyorum, bahislerimi koruyorum. "Pek bir şey yok. Fas konusunda üzgündün. Esther sana iki yıl boyunca yardım etmekten bahsetti."

Uzun bir süre beni inceliyor, endişe yüz hatlarına kazınmış. "Doğru, Fas konusunda üzgündüm. Esther'e yıllarca Fas'a gitmek istediğimi söyledim. hep oraya gitmek istemiştım. Bensiz gitmeye karar verdiğiniz için üzgündüm."

Doğruyu söylemiyor. Bu onun sesi, daha yüksek perdeden, sanki rahatmış gibi, oysa içinde panik var. İnsanları okumakta pek iyi değildir ama Annabel açık bir kitap gibi. Bir şey yapmak için dudaklarını birbirine bastırıp duruyor ve gözlerini çöçü avı nesnesine dikeyor.

"Bundan daha fazlası gibi görünüyordu," diye girişimde bulundum. "Esther neden sana da kızgın olsun ki?"

"Bırak onu, Tanya."

Üstümüzde güneş acımasız, bizi terletiyor. Gölgeye gitmeliyiz. Pes ediyorum.

"Pekala, söylediklerimi unutun. Bir sonraki öğeyi açın."

Bu ne olacak? Annabel'in kurdeleyi yere atmasını ve kutuyu açmasını izliyorum. Bir an için tek dayanağım onun tepkisi oluyor. Şaşkın bir bakış.

Annabel, "Bizimle taşak geçiyor," diyor ve kutuyu da kuma fırlatıyor.

Kutu yere düşerken eşya takırdıyor. Yeşil bir zarf okunmayı bekliyor.

Annabel haklı. Poppy kafamızı karıştırıyor.

Çünkü bu benim için kişisel bir şey. Bunu biliyorum. On iki yaşına geldiğinde ona ne yaptığımı, onu görmezden gelip diğerleriyle takıldığımı hatırlıyor.

"Bir parti şapkası, çocukların doğum günlerindeki gibi," diyor Annabel. "Poppy ne yapıyor?"

Ben de bunu merak etmeye başladım.

Hepimizi buraya davet etmesinin bir sebebi var. Sadece tatilin tadını çıkarıp eve dönmeyeceğiz. Sanırım bunu hepimiz biliyorduk.

Asıl soru, ne kadar ileri gitmeye istekli olduğu?

# On üç Esther

*19 Mayıs 2023*

**Bir** çöpçü avı. Tekrar çocukmuşuz gibi.

Plajın sonunda, kaya havuzlarını geçtikten sonra büyük bir mağara açıklığı vardır. Likenlerle kaplı kayaların üzerinden atlayarak geçmek biraz zaman alır.

ve bir noktada Chloe'nin kayıp denize düşeceğini düşünüyorum.

-Ama kuma çıkmayı başardık. Çok uzağa gitmiyor, bu yüzden sadece Mağaranın girintileri karanlık ve telefonlarımız olmadan ışık umudu da yok. Bu kadar içeride olup da kaçış yolumuzu rahatça görebiliyor olmanın klostrofobik bir yanı var. Islanmalarını önlemek için ayakkabılarımı çıkardım ve şimdi burada olduğum için minnettarım çünkü kum ıslak ve yapış yapış. Hava karardığında gelgitin burayı kapladığının açık bir göstergesi.

Uzun süre aramamıza gerek yok. Birkaç metre ileride, hala kuru kalabilecek kadar yüksekte bir kaya var ve üzerinde ikinci eşyamız duruyor. çöpçü avı. Hediye paketi yapılmış başka bir kutunun içinde, mağarayı çevreleyen vahşi doğanın ortasında tuhaf bir görüntü.

Buranın akustiği çok garip. Attığımız her adım, özellikle de hâlâ botlarını giyen Chloe'nin adımları, sanki biri bizi takip ediyormuş gibi yankılanıyor. Burası soğuk ve yukarıdan çeşitli yerlere bir tür su damlıyor. Mağara, adanın geri kalanının sıcak cennetinden bir dünya uzakta ve her ne kadar sıcaktan uzaklaştığım için minnettar olsam da



Güneş, burada ne kadar uzun kalırsak, gelgitin arkamızdan yaklaşıp bizi gafil avlamaya ve karaya oturtmaya hazır olmasından o kadar endişeleniyorum.

Zaten yeterince rahatsızsınız. Sahildeki şezlongların arkasına gizlenmiş ilk eşya boş bir Capri-Sun ambalajıydı. Buna bakan başka biri, bunun oyunun bir parçası olmayan bir çöp olduğunu düşünürdü.

Daha iyi biliyorduk.

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun, kırmızı bir dudak mı?" Chloe öyle diyor. Hiç vakit kaybetmeden kutuyu yırtıp açıyor ve kumun üzerine fırlatıyor, gelgitin onu okyanusa sürükleyeceğini umursamıyor gibi görünüyor.

Bunun bilincinde olarak, onu alıp bizimle birlikte geri getirmeye hazırım. Chloe nesneyi önünde tutuyor, kafası karışmış.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Mağara onun son iki kelimesini bana geri yankılıyor: *Yapıyor musun? Yapıyor musun?*

Elinde bir el aynası tutuyor, ancak ayna kısmı parçalanmış ve kırılmış, geriye birkaç parça kalmış. Pahalı görünüyor. Sapında elmaslar var ve gerçek ahşaptan yapılmış, beyaza boyanmış.

"Belki de bizim-"

"Bu çok aptalca." Chloe sözümü keserek aynayı bana uzattı, ben de kutuya geri koydum. "Eğer böyle oyunlar oynayacaksa bence iki katına çıkmalıyız."

"İki katı mı?"

"Oraya geri dönün ve sadece eğleniyormuşuz gibi davranın. Sanki bu bokla ne yapmaya çalıştığını dair hiçbir fikrimiz yokmuş gibi."

"Bilmiyorum." Kararsız kaldım. Sonunda çok ileri giden bir eğlence olduğunu düşünsek bile, her şeye rağmen özür dilesek daha mı kolay olurdu?

Poppy'nin kaldığı ana kulübede olduğu anlaşılan son eşyanın varış noktasına doğru ilerliyoruz. Dışarı çıkarken ve Kayaların arasından geçerken güneşin sertliği bir an için gözlerimi acıtıyor. Buna kıyasla mağaranın bu kadar karanlık ve nemli olması şaşırtıcı.

Sahilde yürürken Chloe, "Deadman's Bay (Ölü Adam Koyu) biraz açık vericiydi," diyor. "Sence orayı bilerek mi seçti?"

"Bizi ölü adamlar haline getirmesi zor."

Chloe güler. "Rahatla, Esther. Bunun tadını çıkarmalıyız, bir oyun olduğu için. Ve eğer Poppy de bir oyun oynamak isterse, ona yanlış kadınlarla uğraştığını göstereceğiz."

Şimdi Poppy'yi düşünüyorum. Çok değişmiş. Güçlü ve kendinden emin, geçmişte onu tanımlamak için asla kullanmayacağım kelimeler. Ona yaşattığımız onca şeyden sonra, bu ıssız yerde tek başına hepimizi tekrar görmek için ne kadar cesur olduğunu hiçbirimizin takdir ettiğini sanmıyorum. Elbette tuhaftı; nasıl olmasın ki?

"Oyun oynamaktan yoruldum," diyorum ve ilk kez doğruyu söylüyorum.

Chloe ses tonumdaki ciddiyeti fark ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Neyin var senin? Daha önce bana söylemeyi reddettin."

Düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu değilim. En azından Tanya kadar iyi değilim. "Pek bir şey yok."

"Bu doğru değil," diyor Chloe, her zamanki gibi açık sözlülükle. "Buraya geldiğimizden beri tuhaf davranıyorsun. Hayır, biz buraya gelmeden önce. Artık hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorsun ve bunun iş yüzünden olduğunu söyleme, çünkü bugün ve dün telefonun olmadan gayet iyi idare ettin."

Doğru düzgün nefes alamıyorum. "Önemli bir şey değil."

Chloe bana doğru geliyor ve beni yolumda durduruyor. İlk kez yüz ifadesi endişeliydi. "Biliyorsun, bu konuyu benimle konuşabilirsin. Onlara söylemem. Diğerleri."

Neredeyse ona söyleyecektim. Her şeyi göğsümden atmakla ilgili bir şey çok rahatlatıcı görünüyor. Ama sonra onu görüyorum, gözlerinin ardındaki heyecanı, diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyor olabileceği fikrini.

Bunu saf ve basit bir dedikodu olarak görüyor.

Tekrar kapatıyorum. "Bırak onu, Chloe. Hareket etmeli ve şu son şeyi bulmalıyız."

Mağarada kaldıktan sonra sıcaklıktaki kontrast etkisini göstermeye başlıyor. Ne kadar silsem de ter üst dudağıma yapışıyor. Çimenlikte aceleyle ilerlerken Poppy ortalıkta görünmüyor ama bu gece için mekânı süslemiş. Daha fazla pankart asılmış, balonlar her yere saçılmış ve masaya içecekler ve kanepeler konmuş. Bu gecenin ödülü Çöpçü avının galibi olan cin şişesi masanın ortasındaki gururlu yerinde duruyor. CD çalar da açık, eski doksanlı yılların melodileri adaya biraz ev konforu katıyor.

Kulübenin kapısı zaten aralıktı, bu yüzden yenildiğimizi düşünüyoruz, ancak içeri girdiğimizde son eşya hala mutfak masasının üzerinde duruyor, dokunulmamış.

Çok büyük. O kadar büyük ki, aslında mideme bir batma hissi vuruyor ve kalbimin boğazımda olduğunu duyabiliyorum.

"Tanrım, bu ... gibi görünüyor." Chloe sözünü bitiremedi. "Bitir şu işi."

Tanya'nın sesi ikimizi de arkamızdan irkiliyor. O ve Annabel kapıdan içeri girip arkalarından kapatıyorlar. Şimdi dördümüz de mutfaktayız. İleride, Poppy'nin yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ediyorum ve şu anda orada bizi dinleyip dinlemediğini merak ediyorum.

Annabel sanki aklımı okuyormuş gibi, "Poppy uçurumun orada," diyor. "Dönüş yolunda ona rastladık."

"Dışarıda ne işi var?" Chloe kaşlarını çatarak soruyor.

"Fark eder mi? Şu şeye bir bak." Tanya kollarını kavuşturur. "Siz ikiniz küçük çöpçü avınızda ne buldunuz? Bizim doğum günü partisi şapkamız ve kırmızı rujumuz vardı."

Kahretsin. Demek ruj vardı. Chloe gözlerini bana dikti.

"Bir Capri-Sun ambalajı ve kırık bir el aynası."

Annabel iç geçirir. "Biliyordum. Bunların hepsi ona yaptıklarımızla ilgili." Hepimiz önümüzde duran kutuya bakıyoruz.

"Yani bu şey olmalı." Titreyen ellerimin farkında olarak yayı çözmeye başladım. "Sanırım hepimiz ne olduğunu biliyoruz."

Tanya inler gibi bir ses çıkarır. "Tanrım, bitsin artık şu iş."

Açtım ve korkularımız doğrulandı.

Bu bir tuval. Üzerinde bir resim var ama tam olarak ne olduğunu görmek zor. Neredeyse dördümüze benziyor - kesinlikle benzer saçlara sahip dört farklı figür var.

Ama tahrip edilmiş. Birisi üzerine siyah boya atmış ve kumaşta delikler açmış.

Sanırım hasta olacağım.

"Geçmiş kurcalamak çok gereksiz." Annabel elini sallıyor. "Burada zekice davrandığını sanıyor ama bu sadece acınası bir durum."

Sesi yeterince kendinden emin geliyor, ama sesinde rolüne ihanet eden bir titreme var. Tuvali tekrar sargısıyla örtüyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağımızdan emin olamadan garip bir şekilde duruyoruz.

"Sanırım şimdi gidip onu bulacağız," diyorum.

Chloe omuz silkiyor. "Bütün bunları bir kenara bırakıp sahile gidebiliriz. Yolda biraz alkol ve yiyecek alır, kendi partimizi veririz."

"Bu biraz garip." Tanya stres tepkisi olarak ensesini tekrar tekrar ovuşturur. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız. O da istiyor."

"Bizimle yatmak istiyor," diyor Chloe. "Bir konuşma böyle başlamaz. Böyle savaş başlatırsın."

Tipik Chloe, her zaman nükleer seçeneğe yönelir. O her zaman dördümüz arasında en pervasız olanımızdı, asla önceden plan yapmazdı. Okuldayken Poppy'ye karşı en düşüncesiz şeyleri yapan oydu; koridorda ona çelme takmak, öğretmenin ödevini dağıtmayı teklif etmek ve sonra Poppy'ninkinin düştüğünden, buruşturulduğundan ya da kaybolduğundan emin olmak gibi. Daha fazla düşünecek ne aklı ne de enerjisi vardı. Yetişkinliğinde bile hala aptalca kararlar veriyor.

Ama diğerleri beni şaşırttı. Tanya aynı fikirdeymiş gibi sırtıyor ve Annabel bile neşelendi. Bunu muhtemelen olduğu gibi gören bir tek ben varım - bir çağrı, ama çok dramatik bir şey değil. Sadece ona yaptıklarımızın tadını alıyoruz, yaptıklarımızın bir hatırlatıcısı.

"Biraz sakinleşelim," diyorum. "Günün sonunda bu bir oyun." "Ne diyor bu?" Annabel söylüyor. "Aptalca oyunlar oyna, aptalca kazan ödülleri."

"Ne olursa olsun birbirimizden ayrılmayacağız," diyor Chloe. "Dörde karşı bir. Her zaman olduğu gibi."

Annabel başını sallar. "Doğru. Biz bir takımız."

Öyle miyiz? Şu anda bir arada dursak bile tam olarak birleşmiş sayılmayız.

Annabel, Chloe ve Tanya'dan sır saklıyor. Tanya, Annabel ve Chloe'den sır saklıyor. Ben hepsinden sır saklıyorum. Ve eminim ki farkında bile olmadığım daha çok sır var. En iyi arkadaş olduğumuzu iddia ediyoruz ama artık bunun doğru olduğundan emin değilim. Eğer öyleyse bile.

Gerçekte hepimiz birbirimize bağlıyız çünkü geçmişte yaptıklarımızı başka hiç kimsenin anlayamayacağını biliyoruz. Ve sorun şu ki, hepimiz yaptığımız şeyin doğru olduğuna o kadar ikna olmuşuz ki, bunu yaptığımız kadının davetini kabul etmişiz.

"Esther?" Chloe bastırıyor. "Bizimle birliktesin, değil mi?" "Elbette," diyorum.

İyi bir oyuncu olmayabilirim ama başarılı bir yalancıyım. Bu kadınlara hiçbir konuda güvenmem ve işler kötüye giderse arkamı kollayacaklarına da güvenmiyorum.

"Oh, harika!"

Poppy'nin sıcak sesi hepimizi yerinden sıçrattı. Kapıda duruyordu; hiçbirimiz onun geldiğini duymadık.

"Tüm eşyaları bulmuştunuz." Ellerini birbirine vuruyor. "Buraya kimin önce geldiği konusunda tartışalım mı? Bence hepiniz kazandınız."

"Poppy," dedim. "Bu eşyaların ne anlama geldiğini biliyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Rahatsız olmadan gülümsüyor. "Yakında her şey açıklığa kavuşacak. Haydi, partiyi başlatma zamanı. Hepimizin en iyi şekilde görünmesini istiyorum!"

"Ama, resim ..."

"Beklemek zorunda kalacağımı söyledim." Poppy başka bir şey söylememi engellemek için elini kaldırdı. "Ne de olsa on yıl oldu. Kısa bir süre daha bekleyebilirsin."

Annabel dudağını çiğniyor. "Yani tüm bunların bir anlamı olacak mı?"

"Belli ki." Poppy ona aptalmış gibi bakar. "Ben olsam gitmezdim. Aksi takdirde tüm bu çabalar boşa gidecektir."

"Neden bize şimdi söylemiyorsun?" Chloe diyor ki. "Bütün bunlar biraz rahatsız edici olmaya başladı. Buraya iyi vakit geçirmek için geldiğimizi sanıyordum." Az önceki kabadayılığı biraz azalmıştı. Ne olduğunu bilmiyorum ama Poppy'nin hepimiz üzerinde tuhaf bir etkisi var gibi görünüyor. Sanki her şeye rağmen ona hayranlık duyuyoruz. Sanki karşımızda durup bize ne yapacağımızı söylediğine inanamıyoruz ve bu yüzden itaat etmek zorundayız.

"Ve öyleyiz! Bu yüzden bu gece partiye odaklanmamızı istiyorum. Bekârlığa veda partimi hak ettiği gibi kutlayacağız. Eğlenmemiz için her çeşit alkol var. Parti yemeklerinden bahsetmiyorum bile."

"Hepimiz kazanırsak, bu gece ne yapacağımıza kim karar verecek?"

Tanya soruyor. "Sanırım ben bu gece ne yapacağımıza çoktan karar verdim. Ve

çünkü ben gelirim, hiçbiriniz hayır diyemezsiniz."

"Bunu zaten anlamıştık," diye mırıldandı Chloe.

Poppy başını sallar. "Evet, öyle olduğunu görüyorum. Ve zamanı gelmişti. Şimdi hadi, hepinizin en iyi şekilde görünmesini istiyorum. Gidip en iyi kıyafetlerinizi giyin."

Bir an için ona hayır demeyi düşündüm. Her şeyden vazgeçip yatağa gitmek ve katılmayı reddetmek. Ama gözlerinde hoşlanmadığım bir parıltı var.

Poppy Greer'ı son gördüğümüzden bu yana on yıl geçti. Bu süre içinde neye dönüştüğünü bilmiyoruz.

Diğerleri de bunu hissedebiliyor, günün olaylarının değişen gelgitini. Bu gelin ne isterse onun kaprisini çekiyoruz.

Ve belki de bunu hak ediyoruz.

# On dört Poppy

20 Şubat 2010

Sevgili günlük,

*JULIAN DAVIS BANA ÇIKMA TEKLİF ETTİ!!!*

*Hayır, gerçekten. Gerçekten bana çıkma teklif etti. Bir randevuya! Çıkıyorum!*

*Ne düşündüğünü biliyorum. Ben mi randevuya çıkıyorum? Poppy Greer, tüm 10. sınıfın en büyük eziği? Hiç arkadaşı olmayan, zamanının çoğunu Öğle yemeğinde ve teneffüste koridorlarda dolaştığı günlerde hareketsiz kalıp o dördüyle karşılaşmak yerine bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi mi davranıyor?*

*Evet, bu doğru. Şaka yapmıyorum.*

*Hep bir erkek arkadaşım olsun istemişimdir. Herkesin çiftleşmesini ve çok mutlu görünmesini izlemek çok adaletsizdi. Geçen gün eve doğru yürüyordum ve yaşlı bir adam yanlışlıkla bana çarptı, çok uzun boyluydu, sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı, bir an için birbirimize baktık ve benden gizlice hoşlandığına ikna oldum. Ama sonra yoluna devam etti ve arkasına bakmadı, hatta yolun sonunda durup geri dönüp benimle konuşması için ona bir şans verdiğimde bile.*

*Bu dördünün de erkek arkadaşları vardı. Evet, Tanya'nın bile. Neden olmasınlar ki? Çok güzeller. Annabel sarı saçlarını, parıldayan ve dikkatinizi çeken farklı tokalarla karmaşık bir şekilde örüyor ve eteğini bronzlaşmış bacaklarını gösterecek kadar kısa giyiyor.*

*Koridorda yürürken her erkek Annabel'i izliyor. Ve sonra*

*Chloe o kadar canlı, parlak ve açık ki, gömleğinin düğmelerini o kadar aşağıya açıp, altından belli olan pembe ve siyah sütyenler giyerek nasıl kurtulduğunu bilmiyorum.*

*İzin verilmemesine rağmen bir ton da makyaj yapıyor,*

*Öğretmenlerine tamamen doğal olduğu konusunda mutlu bir şekilde ısrar ediyor ve arkalarını döndüklerinde gözlerini deviriyor. Sadece bu yıl üç erkek arkadaş oldu! Her hafta hakkında bir hikaye var*

*Chloe şu ya da bu adamla öpüşüyor ve ben o kadar kışkırtıyorum ki çılgılık atmak istiyorum.*

*Hepsi çok ince ve muhteşem. Saçları her zaman yerinde, asla yağlı görünmüyor ve erkeklerin yanında nasıl davranacaklarını biliyorlar. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürüyorum.*

Tanya sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gidiyor, tabii diğer üçünün bana sataşmasına katılmıyorsa. O da eteklerini kısa giyiyor, poposunu zar zor örtüyor ve dans kurslarına gitmeye başladı, bu yüzden bacakları gerçekten sıkı görünüyor. Eskiden neredeyse benimle aynı boydaydı.

Çok şişmanım. Bir keresinde eteğimi kısaltmayı denedim ama sarkık bacaklarımı daha da ortaya çıkardı ve dördü öyle bir güldü ki herkesin bakmasını önlemek için kazağımı arkadan bağlamak zorunda kaldım. Ve size söyleyeyim, doğru sebeplerden dolayı bakmıyorlardı.

Benimle konuşan tek çocuk Art'tan Ollie ve o da sadece istediği zaman konuşuyor. Biraz yardım. Şimdi ikimiz de GCSE Sanat'ta olduğumuz için benim fikirlerimi dinlemeye çok daha açık çünkü iyi notlar aldığımı biliyor. Ama benimle ilgilenmiyor, o şekilde değil. Bence insanların hakkımızda böyle düşünmesinden ölmeyi tercih eder. Bence çoğu erkek bunu ister.

Asla bir erkek arkadaşım olmayacağını sanıyordum. Ama yanılmışım! Çok yanılmışım.

Pazartesi günü okulda bunu herkesin gözüne sokmak için sabırsızlanıyorum! Bunu yapmayacaklar. Julian ve ben bu geceki muhteşem randevumuzdan sonra el ele içeri girdiğimizde buna inanamıyorum. Düşünüyorum da, ya onun elleri terliyse? Ya benimkiler de terliyse? Herkes bize bakacak ve ben kesinlikle kıpkırmızı olacağım. Ama ondan önce el ele tutuşacağımız kesin. Belki bu gece bile.

Ya ÖPÜŞÜRSEK?

Nasıl yapılacağını bildiğimden emin değilim. Açıkçası filmleri izledim ve bana her zaman oldukça iğrenç görünüyor, çok ıslak ve düzgün nefes almak zor ve dergilerde ne yapmanız gerektiğini okudum. Ama gerçekten hiç yapmadım. Eminim Julian onlarca kez yapmıştır. Yüzlerce. Binlerce.

Matematik dersinde yan yana oturuyoruz. Bay Holmes'a selam olsun! En iyi iki kişi olduğumuz için bizi bir araya getirdi ve mümkün olan en iyi notları almamız için birbirimize yardım etmemizi söyledi.

Gelecek yılki GCSE'lerimiz için. Dersteki sohbetlerimizden hoşlanan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum, beni herkesin gördüğü o tombul tuhaf tip olarak görmüş olabileceğini düşünüyordum.

Yine de çok çabaladım. Artık kısa etek yok! Bu ben değilim. Ama yeni topuklu ayakkabılarım var. Bu dördünün henüz dalga geçmediği ayakkabılar ve yeni saç kesimimin beni atılmış bir Barbie bebek gibi gösterdiğini söyleseler de bence oldukça hoş görünüyor. Saçlarımın rengini açtım ve kat kat kestirdiğim için yüzümü gerçekten iyi çerçeveliyor, yuvarlak yanaklarımı ve

Çift çene. Ayrıca yeni gözlüklerim var, kırmızı küçük gözlükler yerine büyük siyah gözlükler. Daha önce kullandığım dikdörtgenler yüzümü geniş gösteriyordu. Fondöten bile sürmeye başladım, ancak henüz rengini doğru ayarladığımdan emin değilim çünkü Chloe Oompa-Loompa gibi göründüğümü söyledi.

Esther ve Annabel de aynı matematik sınıflındalar ve hatta Esther ben ve Julian ile aynı masada oturuyor. Bir ay önce erkek arkadaşı Aaron'dan ayrıldı ve O zamandan beri kesinlikle Julian'la birlikte olmaya çalışıyor. Gerçekten komik olmaya çalışmasa bile, onun tüm şakalarına o aptal tiz sesiyle gülüyor ve oturduğu için Onun karşısında dirsekleri üzerinde öne doğru eğilip göğüslerini sıkarak dekoltesine baktığından emin olmaya çalışıyor. Çok utanç verici ama Julian'ın bundan hoşlandığına kesinlikle emindim, çünkü o ne zaman böyle bir şey yapsa Julian yaptığı şeyi bırakmayı asla ihmal etmiyordu.

Bir keresinde Esther bana her şeyi bildiğimi söylediğinde ona durmasını söylemişti. Bu konuda da oldukça sertti, ona hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

Her şeye rağmen bana karşı hep iyi davrandı. Varlığını görmezden gelen ve beni asla partilere davet etmeyen diğer çocuklar gibi değil. Pazartesi günleri herkesin hafta sonu yapılan çılgın aktivitelerden, içkiden ve çılgın maskaralıklardan bahsettiğine kulak misafiri oluyorum ve kıskançlıktan yanıyorum. Hep düşündüm, bana ne zaman sıra gelecek? Ben de eğlenmek istiyorum.

Evet. Sonunda benim sıram geldi!

Bana mesaj attı! Bay Holmes bizi numaralarımızı değiştirmeye teşvik etti, böylece revizyon söz konusu olduğunda bir arkadaşımız olacaktı, ancak Bay Holmes başka birine yardım etmek için hareket ettiğinde Julian'ın benden benimkini isteyeceğini beklemiyordum.

"Gerçekten numaramı mı istiyorsun?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Elbette," dedi, çok sakın ve rahat bir şekilde, sanki hiçbir şey olmamış gibi. İnanılmaz bir buruşukluğu var.

Gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseme ve o da bunu yaptı, beni Jane Austen romanlarındaki bir kadın kahraman gibi bayılttı. "Neden olmasın? Cebimde kıcıma tekme bastın. İleride biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Esther'in yüzü çok içindeydi, ağzı açık kalmıştı. Kesinlikle ondan hoşlanıyor. Hemen hemen herkes hoşlanıyor, ben de dahil! O yeşil gözlere kim karşı koyabilir ki?

Onun önünde isteğini kabul etmek çok tatmin ediciydi. "Bu harika olur. Yani, harika." Doğru anladığından emin olmak için ona iki kez okudum.

Elini uzatarak, "Şimdi telefonuna numaramı yazacağım," dedi.

Bir an için parmakları parmaklarıma değdi ve aman Tanrım, kalbimin bir roket gibi fırladığını söyleyebilirim.

"Oh, hayır!" Dedim. O kadar gergindim ki ciyaklamış olmalıyım. "Yani, sadece koyacağım. Sana yaptığım gibi bana da söyle."

Rehber listemde toplam beş kişinin olduğunu görmesine izin veremezdim: Annem, babam, Wendy, ninem ve Tanya, ki Tanya'nın numarası sadece tüm tanıdıklarına yeni bir telefon aldığını bildirdikten sonra yanlışlıkla bana gönderdiği için girilmişti. Bu çok aşağılayıcı bir durumdu.

kimsenin bilmesini istemezdim. GCSE Sanat sınıfımdaki insanlardan hiçbiri bile numaramı istemedi, hepsinin hafta sonları birbirleriyle takıldığını bilmeme rağmen.

Kaşlarını kaldırdı (sağ kaşında hafif bir yara izi olduğunu söylemiş miydim? Çok havalı) ama omuzlarını silkti ve başını salladı. "Tabii, sorun değil."

Ve şimdi altı bağlantım var ve bunlardan biri tüm okuldaki en yakışıklı çocuk.

Dün mesaj geldiğinde, Julian ismi ekranımda belirdiğinde, kalbim güm güm atmaya başladı ve mesajı okuduğumda aşırı hızlandı. İşte, tam olarak yazmama izin verin, çünkü hala inanamıyorum:

Hey Poppy, geçen gün matematik dersinde çok güzel görüldüğünü düşündüm. Seni düşünmeden edemiyorum. Sevgilim olmak ister misin? Yarın akşam saat 6'da Greville Smith Park'ta, kubbede buluşalım.

Çok güzelim! Julian Davis güzel olduğumu düşünüyor! Ve nasıl mesaj attığına bak. Sanki aşk mektubu yazıyor! Bu çok şaşırtıcı.

Ve kubbede buluşmak istiyor!

Kubbe, parktaki çocuk oyun alanının bir parçası, ancak arka tarafa doğru sıkışmış durumda. Normalde, tamamen özel o l d u ğ u i ç i n sessiz bir yerde sevişmek isteyen gençlerle dolu. İçeride kubbe rahatça ayakta durabileceğiniz şekilde açılıyor ve bana yüzme havuzlarını çağrıştıran mavi ve beyaz fayanslarla dekore edilmiş.

Daha önce bir kez kubbeye girmiştik, gündüz vakti küçük çocuklar etraftayken, sadece yaygarayı görmek için. Orada tek başıma durduğumda kendimi özel hissetmedim, özellikle de bir

boş votka şişesi geride kaldı. Ama onu alıp çöp kutusuna attım ve orada içki içtiğimi düşünmüş olmalı ki çocuk arabalı bir anne bana yargılayıcı bir bakış attı.

Keşke! Ama birinin benim de böyle biri olabileceğime inanması bir an için bile olsa güzeldi. Arkadaşları olan ve cesur şeyler yapan biri.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım soğukkanlı davranamayacağımı bildiğim için hemen seve seve mesaj attım. Ama hemen cevap verdi! Baksanıza!



Bu bir randevu. Yarın görüşürüz. Bana bir daha mesaj atma. İlişkimizdeki gerilim havasını seviyorum.

*Randevu mu? İlişkimiz mi? Kızardığıma inansan iyi edersin. Ona mesaj atıp bunun sevgili olduğumuz anlamına gelip gelmediğini sormamak çok zordu. Merak etme, ben bile bunun Tamamen çılgınca! Önce birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızı görmeliyiz.*

*Umarım benden hoşlanıyordur. Çünkü ben ondan hoşlanıyorum.*

*O akşam yemekte anneme, babama ve Wendy'ye söyledim.*

*"Randevu mu?" Babam homurdandı, tipik vahşi ve zorba baba sesini takındı, sonra da sırtıttı. Kendini çok komik sanıyor! "Kızım ilk randevusunda! Yine de ikinizin bir parkta birlikte takılması fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Sizi sinemaya falan götüremez mi?"*

*"Buluşacağımız yer tam da orası," dedim, ancak bunun olup olmayacağından kendim de emin değildim. Yine de ne fark ederdi ki? "Eminim daha sonra bir yere gideceğiz."*

*"Dikkatli ol," dedi annem, ama alttan alta sevindiği belliydi. "En geç saat dokuzda dönmeni istiyorum, daha on dört yaşındasın."*

*"Dokuz! Bu çok erken." "On*

*olsun o zaman. Ama bu son."*

*"Peki bu Julian nasıl biri?" Babam sordu. "Annenin benimle tanıştığında olduğu kadar şanslı olacak mısın?"*

*"Baba," diye inledim. "O harika biri. Gerçekten."*

*Wendy öne doğru eğildi. "O da zeki baba. Bütün üst sınıflara giriyor. Ve çok sportif, futbol takımının kaptanı ama aynı zamanda basketbol takımının da bir parçası. İyi birine benziyor."*

*"Bu harika," dedi annem. "Ve tabii ki bizim Poppy onun onda birine bedel, ama bu kadar sevimli biri tarafından çıkma teklif edildiği için mutluyum."*

*"Yine de kızlar arasında çok popüler." Wendy kaşlarını çatı ve ben onun ne düşündüğünü biliyordum. Her zamanki gibi açık sözlüydü, bunu dile getirmek zorundaydı. "Neden sana çıkma teklif etti, Poppy? Sen tam olarak ... değilsin."*

*"Tam olarak ne değil?" Ona meydan okudum.*

*"Wendy," dedi babam, sesinde bir uyarı tonu vardı.*

*"Ben de popüler diyecektim," dedi Wendy suratını asarak. "Sadece biraz tuhaf görünüyor, hepsi bu."*

*"O insanları ne kadar popüler olduklarına göre yargılamıyor," dedim. "Belki sen de aynı dersi almalısın."*

*"Yemek masasında tartışmayalım," dedi annem, her zamanki barışçı tavrıyla. "Tatlı olarak elma parçamız var."*

*"Ben getiririm," dedi babam tabakları toplarken. "Beni bu akşam için garsonunuz olarak düşünün hanımlar."*

*Wendy ve ben masanın karşısından birbirimize kaşlarımızı çatarak baktık. Bir kız kardeşe sahip olmak kolay değil.*

*Wendy gibi, sana söyleyeyim. Daha on iki yaşında ama şimdiden hemen hemen her konuda beni geçti. Görünüş olarak birbirimize tamamen zıtız. Ben daha fareyim, o ise esmer. Bende de çok çili var, neredeyse hiç yok. Buna boy da dahil. Bana annemin küçük bacakları miras kalmışken, Wendy babam gibi uzun ve zarif, en kötüsü de benim kadar yemesine rağmen zayıf. Benden daha yakışıklı olmasını, ben diş telleriyle boğuşurken onun bembeyaz dişlere sahip olmasını affedebilirim ama benden daha zeki olması da Haksızlık. Bir sürü arkadaşı var ve her zaman odasında avazları çıktığı kadar karaoke yapıp eğleniyorlar.*

*Belki de şimdi ilk benim yaptığım bir şey olduğu için biraz kıskanıyordur. Hem de olabilecek en iyi erkeklerle. Bana ilgi gösterip çıkma teklif eden biri oldu. Onun böyle bir şeyi olmadı.*

*Yine de tüm o güzel siyah saçlarına ve popülerliğine rağmen.*

*Ama yemekten sonra beni durdurdu.*

*"İyi olacaksın, değil mi?" diye sordu. "Aptalca bir şey yapmayacaksın değil mi?"*

*"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım." İçimi çektim, beni kolumdan tutup ona bakmamı sağladığında onu görmezden gelmeye kararlıyım.*

*"Ciddiyim," dedi. "Sırf o istiyor diye onun istediği hiçbir şeyi yapma, tamam mı?"*

*"Burada abla kim?" Güldüm. "Bana bir şey olmaz. "Ben iyi olacağım.*

*Zaten şaka yapıyor, o yüzden bir şey yapmaya kalkarsa hemen fark ederim."*

*Wendy hâlâ endişeli görünüyordu. Çoğunu gördüğünü biliyorum; aynı okula gidiyoruz. O da Annem ve babamdan birçok gerçeği sakladığını biliyor. Hiç arkadaşım olmadığını biliyorlar, tabii ki biliyorlar, yıllar oldu. Ama ne kadar kötü zorbalığa uğradığını bilmiyorlar.*

*Her gün uyuyana kadar ağlamamam bir mucize. Wendy dışlanmayı, kahkahaları, şakaları görüyor. Ama sanki konuşulmamış bir anlaşmamış gibi, annemle babama bundan bahsetmiyor.*

*Her ne kadar onu kıskansam da, o hala benim küçük kız kardeşim ve onu çok seviyorum.*

*Neyse, şimdi acele etmeliyim. Gitmem gereken muhteşem bir randevu var! Nasıl geçtiğini daha sonra bildireceğim.*

## *Daha sonra*

*Sevgili günlük,*

*Daha önce yazdığım her şeyi karalamak istiyorum.*

*Hayır, onu yırtıp tüm küçük parçalarını bir çöp kutusuna atmak istiyorum. Çok aptalım.*

*Tabii ki kimse beni sevmeyecek. Tabii ki asla bir erkek arkadaşım olmayacak.*

*Kim bu kadar çirkin, bu kadar acınası birini ister ki?*

*Kendimden nefret ediyorum. Ve onlardan nefret ediyorum.*

*ONLARDAN NEFRET EDİYORUM. Keşke ölselerdi.*

*Sonunda parka çok erken geldim. Tabii ki geldim, çaresiz ve üzgün olan benim. Asla geç kalmayacak ve sakın davranacaktım, değil mi? Telefonum saatin altıya çeyrek kaldığını söylüyordu, bu yüzden kubbeye varırken hızımı yavaşlatmaya çalıştım. Etrafta başka kimseyi göremiyordum ama o çoktan içeride olabilirdi, bu yüzden başımı eğdim ve içeri girdim.*

*Üstünde bir not olan küçük bir kutu vardı. Kutu kırmızı ipekle fiyonkla sarılmıştı ve içinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu ama notun üzerinde benim adım yazılıydı.*

*Poppy, tanımadığım düzgün bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: Kendini daha da güzelleştirmek için bu gece bunu giy. Biriktirdiğim parayla seni güzel bir restorana götüreceğim! Sevgiler, Julian x*

*Aşk! Julian "aşk" yazmış! Nefes nefese fiyongu açtım ve bir kolye ya da bilezik olabileceğini düşünerek kutunun kapağını çıkardım. Bana muhteşem demişti, o yüzden her şeyi takmaya hazırdım!*

*Tanrım. Ağlamayı bırakıp bunu yazmalıyım. En azından kalemi öfkeyle kağıda saplamak beni biraz daha iyi hissettiriyor, çünkü kağıt onlarmış gibi davranabiliyorum.*

*Mücevher değildi. Rujdu.*

*Gerçek ruj, yetişkin kadınların kullandığı ve Chloe'nin okula gizlice sokmaya çalıştığı, ancak nude ve pembe tonlarından uzak durduğu ruj.*

Kapağını açtığımda parlak, kavurucu bir kırmızı görünüyordu. Kalın ve mat. Neredeyse bir biberin ya da Londra'daki çift katlı bir otobüsün rengindeydi.

O zaman bile bilmeliydim. Bu ben değilim. Daha önce hiç ruj sürmemiştim, hele de film yıldızları gibi şok edici kırmızı bir ruj. Seksi bir pinup modeli gibi. Ve ben kesinlikle pinup değilim.

Ama Julian muhteşem görüneceğimi söyledi. Yakınlarda umumi bir tuvalet vardı ve giymek için oradaki aynaları kullanırdım. Dudaklarımı filmlerdeki gibi büzer, öpücükler kondurur ve aniden dönüşürdüm: tuhaf bir kız öğrenciden süper modele.

Kutuyu aldım, kapağını tekrar kapattım ve notu kot pantolonumun cebine soktum. Kubbeden çıkarken gelip gelmediğini anlamak için etrafa bir kez daha baktım, ama uzakta bir bankta zorlukla seçebildiğim birkaç kız sohbet ediyordu. Parkın karanlık fonunda aniden beliren parlak ışıktaki gözlerimi kırıştırarak aceleyle tuvaletlere gittim.

Tuvaletler hiçbir zaman en keyifli yerler değildir, özellikle de halka açık olanlar, ama kutuyu lavabonun üzerine koydum, ruju çıkardım ve yüzüme doğru tuttum. Tam olarak nasıl sürülmesi gerektiğinden emin değildim ama çizmek ya da boyamaktan daha zor olamazdı ve bu k o n u d a iyiydim. Sadece doğru miktarda baskı uygulardım, muhtemelen çıkmadığından emin olmak için çok fazla ve harika görünürdüm.

Evet. Makyaj ve resim çok farklıdır, eğer henüz öğrenmediyseniz.

Çok kolay oldu - hayal ettiğimden çok daha kolay. Birdenbire dudaklarım kıpkırmızı oldu. Ve sadece dudaklarım da değil, sabit elimle bile biraz bulaşmıştı. dudağımın üstünde, alt dudağımdan çok daha büyük bir üst dudağım varmış gibi görünüyordu. Denedim

Altına biraz daha dolgu yaparak düzelttim ama bu da beni aniden dolgu enjeksiyonu yaptırmışım gibi gösterdi. Birini öpüyormuş gibi dudaklarımı büzdüğümde, dudaklarımın ortası

Dudaklar hala inatla pembeydi, bu yüzden daha da fazla sürmek zorunda kaldım.

Güzel bir Hollywood sırtışı hayal ederek gülümsediğimde, bunun yerine tek gördüğüm iki ön dişimdeki ruj pullarıydı.

Yetişkin ve sofistike mi görünüyordum, yoksa annesinin makyaj malzemelerini karıştırmış beş yaşında bir çocuk gibi mi görünüyordum?

Ve sonra bir flaş patladı.

"Peynir de!"

Annabel, Esther, Chloe ve Tanya kapıda belirdiler. Annabel telefonunu tutuyordu ve flaş yine patladı. Benim fotoğraflarımı çekiyorlardı.

"Kesin şunu!" Bağırdım.

O sırada tuvaletteydiler, gülüyorlardı ve etrafımı sarmışlardı.

"Aman Tanrım," dedi Chloe, beni görünce çığlık atmaktan neredeyse iki büklüm olmuştu, "rujun gerçekten böyle mi sürüldüğünü sanıyorsun? İşe yaramaz olduğunu biliyordum ama bu başka bir seviye. Aynada poz verirken çekilmiş komik fotoğraflarını çekeriz diye düşünmüştük! Bu paha biçilemez."

"Burada olduğumu nereden bildin? Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elimin tersini dudaklarıma sürterek ruju çıkarmaya çalıştım. Tabii ki bir kısmı çıktı, elimi sanki kendim boyamışım gibi lekeledi, ama aynaya baktığımda çoğu hala oradaydı, ancak şimdi birçoğu çeneme ve yanağıma bulaşmıştı.

Annabel daha fazla fotoğraf çekti. "Tam bir ucube gibi görünüyorsun!" "Lütfen dur!"

"Julian'ın seninle çıkmak istediğini gerçekten düşünmedin, değil mi?" Esther söyledi.

Bunu hatırlamak korkunç. Bunu yazmak. Ama yazmam gerek. Beni içten içe yemeden önce bunu içimden çıkarmalıyım.

Tanya, "Julian Cuma günleri okuldan sonra futbol oynuyor ve telefonunu soyunma odalarında bırakmak zorunda kalıyor," dedi. Yıllar sonra şimdi bile, Julian'ın bu işten ne kadar keyif aldığını görmek korkunç.

Bana eziyet ediyor, tıpkı diğer üçü gibi. Gerçekten eskiden arkadaş olduğumuz zamanlara bakıp kötü hissetmiyor mu? Yoksa o değil de ben olduğum için mutlu mu? "Oraya gizlice girdik ve onun telefonundan sana mesaj attık. Esther'in fikriydi. Çok komikti."

"Tabii ki seninle ilgilenmiyor, seni aptal." Esther sırıttı.

"Tanrım, çok gülünç görünüyorsun!" Annabel bir fotoğraf daha çekerek şöyle dedi. "Korku filmi gibi!"

Ne kadar ovarsam ovayım çıkmıyordu. Hatta muslukları çalıştırıp o şekilde silmeye başladım ve bu daha da kötüleştirdi, ağzımın etrafında kırmızı bir daire oluşturdu ve çenemden aşağı damladı.

Buna dayanamadım. Onları iterek, kahkahalarını ve alaylarını görmezden gelmeye çalışarak eve koştum, gözyaşlarımı gizleyemedim ve ön kapıyı arkamdan çarptım.

"Poppy?" Annem ve babam hemen oturma odasından çıktılar, belli ki endişeliydiler.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Beni rahat bırak!" Çığlık attım.

O zaman ruju gördüler. O kadar iğrenç ve açtı ki, nasıl görmezler? "Yüzüne ne oldu? Biri sana zarar mı verdi?" Babamın sesi neredeyse histerik. Bana daha yakından bakmak için omuzlarımdan tuttu. "Bu çocuk sana vurdu mu?"

Kafam çok karışmıştı ve sonra fark ettim. Ruju öyle bir dağıtmıştım ki, her şeyi temizlemeye çalışırken öyle bir hal almıştım ki, ağzımın her yerinde bir yara, bir yaralanma, bir kan lekesi varmış gibi görünüyordu.

Sanki gerçekten bir saldırı olmuş gibi acı veriyordu.

"Bu ruj!" Bağırdım. "Bana vurmadı! Ortaya bile çıkmadı! Bir randevu olduğunu bile bilmiyordum!"

"Oh, Poppy." O zaman bana sarıldı ama ben kendimi kurtararak yukarı koştum.

"Beni rahat bırak!" Yatak odamın kapısını çarparak söyledim.

"Lütfen kapıyı açın." Çok geçmeden tüm aile dışarıdaydı.

"Poppy," dedi babam. "Aşağı gel de patlamış mısır eşliğinde film izleyelim. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim," dedi Wendy. "Onu okulda öldüreceğim, sadece bekle."

"Lütfen beni yalnız bırakın," dedim. "Sadece bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Sonunda, biraz daha yalvardıktan sonra gittiler ve ben de yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ama bir süre sonra başımı kaldırdığımda yastığın kırmızıya boyanmış olduğunu gördüm. Bunun dışarı çıkmasına imkân yoktu.

"Siktir!" Çığlık attım. Ben asla küfretmem. Kelimeyi yazmak bile garip geliyor, sanki bunlar benim özel düşüncelerim olduğunda başım belaya girecekmiş gibi. Ama o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Ruj hâlâ cebimdeydi, ben de çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattım ve kapağının uçup masamın altına yuvarlanmasını izledim. Çok pahalı ve güzel görünen şey Önceden beni olmadığım birine dönüştürmenin bir yoluydu, şimdi ise sadece rüküş ve ucuz görünüyordu. Geriye kalanları aldım ve masanın üzerinde ezdim, iç kısımlarının parçalanıp dağılmasını izledim. Başka bir leke. Bana olanları hatırlatmak için her zaman orada olacak başka bir iz.

"Poppy." Kapıyı çalan Wendy'ydi.

"Beni rahat bırak'ın neresini anlamıyorsun?" Tersledim. "Üzgünüm ama bunu görmek zorundasın."

Kapıyı açtığımda Wendy dizüstü bilgisayarını göğsüne dayamış, yüzü asık bir şekilde orada duruyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Sen Facebook'tasın."

*Biliyordum. O fotoğrafları çektiklerinde. Onlarla bir şey yapacaklarını biliyordum. Sadece tam olarak ne olduğunu ya da ne kadar hızlı hareket edeceklerini bilmiyordum. Ama bana bir an bile huzur vermeyeceklerini anlamalıydım.*

*Wendy odama geldi ve yatağa oturarak beni yanına çağırdı. Lekeli masaya ve yastığa endişeyle baktığını gördüm ama yorum yapmadı. Ben oturduktan sonra dizüstü bilgisayarı uzattı.*

*Facebook açıktı. Benimkine değil Wendy'ninkine giriş yapmıştı ama onunkinde bile en çok ilgi çeken, ilk çıkan gönderi bendim. O tuvaletlerde aynaya bakarken, sonra umutsuzca rujumu çıkarmaya çalışırken ve sonra hepsine doğru dönerken çekilmiş bir fotoğraf albümü.*

*Fotoğraflarda ağlıyorum ama ruj çok kötü. Gerçek hayatta o l d u ğ u n d a n daha da korkunç görünüyor. Sanki beynim beni eğlendirmek için küçük bir slayt gösterisi oynatmaya karar vermiş gibi, her bir görüntüyü şimdi bile gözümde canlandırabiliyorum.*

*Başlıklardan birinde şöyle yazıyordu: **Poppy Greer'in Yeni Sanat Projesi.** En çok bu acıttı. Ben bir palyaçoydum. Tüm yüzüme ve hatta dişlerime bulaşmıştı. "O kadar da kötü değil," dedi Wendy. Yalancı.*

*Onu zar zor dinledim, çeşitli yorumlar arasında geziniyordum.*

Sence daha önce "makyaj" kelimesini duymuş mudur? LOL! Belli ki duymamış! Okulda o kadar çirkin görünüyor ki hiç makyaj yapmıyor. Makyaj onu kurtaramazdı zaten!

Ne yaptığını sanıyor bu kadın? Onun üzgün biri olduğunu biliyordum ama bu çok trajik.

Onun için üzülüyorum, hiç arkadaşı yok ve Sevgililer Günü'nde bir erkek arkadaşı varmış gibi davranmak zorunda.

Ne ezik ama.

Aman Tanrım, tam bir palyaço! Bu çok komik!

Bu aslında onun sanat projesi olmalı. Çalışmalarıyla hava atmasına dayanamıyorum. O kadar iyi bile değil. Kendini beğenmiş sürtük.

Hatırlat da yarın ona rujun gerçekten nasıl sürülmesi gerektiğini göstereyim! Mesela, merhaba, dişlerine değil!

Onu yemen gerektiğini düşünüyor!

Diğer her şeyi yiyor, yani şaşılacak bir şey yok! HAHA!

*Başka bir gönderi ortaya çıktı. Bir ilişki durumu güncellemesi.*

Julian Davis'in Esther Driscoll ile bir ilişkisi var.

*Tabii ya. Neden benimle ilgilen sin ki? Ona sahip olabilecekken?*

*Wendy dizüstü bilgisayarı aldı ve kapağını kapattı. "Artık ona bakma."*

*"Pazartesi günü okula nasıl gideceğim?" Yanaklarımdan taze gözyaşları süzülürken fısıldadım.*

*"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Wendy. "Seni yenmelerine izin verme. Sen tanıdığım en iyi insansın."*

*Tanıdığı en iyi insan, Julian'ın ona çıkma teklif ettiğine inanacak kadar aptaldı.*

O gittikten sonra aynada kendime son bir kez baktım. Hâlâ bir devlet gibi görünüyordum. Komodinimin üzerinde birkaç yüz mendili vardı ve kalan kırmızıyı kazıyıp atmak için üç tane mendil kullanmam gerekti. Mendiller çöp kutusuna düşerken ne kadar korkunç göründüklerini düşünmeden edemedim. Nasıl da mahvolmuşlardı.

Hiç düşünmeden aynaya sert bir yumruk attım. Pek güçlü sayılmam, bu yüzden vuruşumla çatladığında şaşırdım, bir parça eklemimdeki kanla lekelenmiş haliya düştü. Aynayı e l i m e aldığımda, sivri parçayı alıp koluma çizmeden önce uzun süre ona baktım.

Nefesimi kesen keskin bir acı oldu, bir an hiçbir şey olmadı ve sonra ağzımın etrafına sürülmüş ruja benzeyen öfkeli bir kan a k t ı . Derim sıcak ve dikenliydi ve gözlerimden yaşlar akıyordu ama bu beni garip bir şekilde heyecanlandırmıştı. Acıdan.

Parmaklarım titreyerek tekrar yaptım, bu sefer daha küçüktü, orijinal işaretin yanından kesiyordum. Keskinlik tekrar geldi ve kalbimin boğazımda güm güm atmasına neden oldu.

Sonra durdum, sivri parçayı peçeteye sararak başucumdaki çekmeceye koydum. Kan durulana kadar kolumu emdim, sonra paniğe kapıldım ve geride kalan korkunç kırmızı kesiklere baktım.

Ben ne yaptım ki? Yine de kendimi daha iyi hissediyordum. Dehşete düşmüş. Ama daha iyiydim.

Daha sonra, annem iyi geceler demek için geldiğinde, çırpılmış sıcak çikolata getirdi. krema ve mini şekerlemelerle ona üzgün olduğumu söyledim. Öfkeyle aynayı kırmıştım. Kolumdaki izleri sorgulamasını önlemek için uzun kollu bir pijama üstü giymiştim.

"Sorun değil, üzgündün," dedi. "O aynayı yarın kaldıracağız. Yerde kırık cam parçaları olabilir diye yanına yaklaşmayın."

Ona bir tanesini kendim için sakladığımı, tekrar istediğime karar verirsem diye başucu çekmecesinde sakladığımı söylemedim.

Hepsinden nefret ediyorum. Ölmeyi hak ediyorlar. Yarın bir otobüs gelip onları ezse, dünya daha iyi bir yer olurdu.

Belki de sana bir isim vermeliyim, günlük. Çünkü sen sahip olacağım tek arkadaşsın. Başka türhüsünü hayal etmek anlamsız.

Her zaman yalnız olacağım.

## On beş Annabel

*19 Mayıs 2023*

Chloe tam ben parti için hazırlanmayı bitirirken odama geldi. İkimiz de makyajımızı ve kıyafetlerimizi abartmıştık. Ben daracık bir elbise ve en sevdiğim siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, o ise siyah yeleğiyle uyumlu kısa mor bir tulum giyiyor. İkimizde de takma kirpikler ve ağır farlar ve aynaya baktığımızda yeniden on sekiz yaşındaymışız gibi hissediyoruz.

"Savaş boyası," diyor Chloe, bu da beni gülümsetiyor. "Poppy yanlış sürtüklerle uğraşıyor. Güzel görünmek için Esther'in makyaj malzemelerini ödünç almak zorunda kalmış olsam bile."

"Gerçek bu değil mi?" Saçıma son rötuşları yapıp yüksek bir at kuyruğu yaptım. Chloe'nin makyaj malzemelerini ödünç istememesine şaşırdım. Son zamanlarda bana hiç iyi davranmıyordu. Aynada onu bana garip garip bakarken, dudaklarını ısırırken yakalıyorum. Ellerini sıkıp sıkıp açıyor ve bir şey söylemek istediği belli oluyor. "Ne oldu?"

"Sadece düşünüyordum," diyor. "Poppy'nin şu anda saygın bir doktor olması komik değil mi? On yıl önce onun hakkında asla böyle düşünmezdim."

"Bu çok garip." Tanıdığımız Poppy'yi düşünüyorum.

"Bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyorum," diyor Chloe. "Eminim hiç değişmediğimizi düşünüyordur."

"Umarım öyledir," diyorum. "Daha önce Poppy'ye karşı pek iyi değildik. Bize hatırlatmaya çok hevesli olduğu gibi. Ama şimdi daha iyiyiz."

"O taşındıktan sonra ona ne olduğunu öğrenmek için hiçbirimizin zahmet etmemesine kızıyor."

Poppy'nin altıncı sınıftan sonra ne yaptığını öğrenmek aklımıza bile gelmedi. Sınavlarımızı bitirdik ve kendi kutlamalarımızı yaptık, hepsi bu. Yine de okul bittikten sonra sınıfınızdaki insanlara ne olduğunu umursamamak normaldi. Başka kimseye ne olduğunu da bilmiyorum.

Annemin sözlerini düşünerek, "Belki de her şeye rağmen tekrar görüşmemiz iyi oldu," diyorum.

Chloe düşüncelere dalmış  
görünüyor. "Chloe?"

"Özür dilerim." Başını sallıyor. Yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Bak Annabel, sana söylemem gereken bir şey var."

Ses tonunda ona hiç benzemeyen ciddi bir şeyler var.

"Ne oldu?" diye sordum.

Elini alnına sürterek kaşlarını çatıyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Kapı çalınıyor ve Esther elinde kırmızı harflerle "Nedime" yazan parlak pembe kuşaklarla içeri giriyor. "İkiniz için, gelinzillamızın nezaketi! İnanılmaz görünüyorsunuz."

"Sen de öyle!" Chloe kuşakları kapıyor ve kendi kuşağını takıyor. O an geçti. Bu kesinti için minnettar ve uzaklaşmaya hevesli görünüyor. "Hadi, Annabel!"

Esther'in kıyafetine bakarken ben de kendiminkini giyiyorum. O da etkinliğe uygun giyinmiş, pembe kuşağı bebek pembesi tulumu ve beyaz sandaletleriyle uyum içinde. Saçları topuz yapılmış ve dallar keskin yüzünü çerçeveleyiyor.

Büyüleyici görünüyor. O da bunun farkında, Chloe'nin iltifatı karşısında kaşlarını oynatıyor.

Poppy ve Tanya'nın çoktan beklediği sahile kadar onu takip ediyoruz ve üçümüz de Poppy'nin kıyafetine gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Tam bir gelin olmuş: beyaz, uçuşan bir elbise ve faremsi saçları beline kadar kıvrılıyor. Uzun bir duvak başına tutturulmuş ve saçlarının arkasından aşağıya doğru düşüyor ve görünümü tamamlamak için dirseklerine kadar uzun beyaz eldivenleri var.

Hepimiz birer shot tekila içip misket limonu emerken günün rahatsızlığı bir nebze unutuluyor. Sonra Esther herkese birer bardak dolduruyor.



Votka kola ve bir daire şeklinde oturuyoruz, aramızda heyecanlı bir enerji kıvılcımı var.

"Never Have I Ever dün gece sadece bir başlangıçtı," diye anons ediyor Poppy, kadehini havaya kaldırarak.

"Oh, Tanrım!" Esther diyor ki.

"Kadeh kaldıralım ve bugünü geride bırakalım."

Dördümüz de kararsız bakışlarla birbirimize bakıyoruz.

"Gerçekten hanımlar," diyor Poppy. "Sadece hepinizi korkutmak istedim. Ve görünüşe göre başardım da. Hâlâ eğleneceğimiz bir sürü bekârlığa veda partimiz var ve ben bu zamanın çoğunu sarhoş olarak ya da sahilde geçirmeyi planlıyorum. Size açıklayacağım muhteşem düğün detaylarından bahsetmiyorum bile

Yarın sabah. Kim benimle?"

Sesi yeterince samimi geliyor, biz de omuz silkip kabul ediyoruz ve kadehlerimizi havaya kaldırıyoruz.

"İyi bir geceye ve harika bir bekarlığa veda partisine!"

"İyi bir geceye ve harika bir bekârlığa veda partisine!" diye koro halinde söylüyoruz.

Poppy ellerini çırpıyor. "Ve şimdi asıl olay. Bu gece Doğruluk mu Cesaret mi oynayacağız!"

Votka kolaya tekrar uzanıyorum ve uzun bir yudum alıyorum, midem endişeyle sıkışıyor. Başka bir oyun.

"Biliyorum, adil olması için sıranın kimde olduğuna karar vermek üzere bir şişe çevireceğiz," diyor Poppy. Yan taraftan bir elma şarabı şişesi alıp mideye indiriyor ve etkileyici bir şekilde sıvı boğazında kaybolurken bir kez bile durup hava almıyor. Çemberin ortasına eğilip şişeyi engebeli kum ve halının üzerinde test ediyor ve şişe gayet iyi dönüyor. "Mükemmel. Hepimiz hazır mıyız?"

"Olabileceğimiz kadar hazırız," diye mırıldanıyor Tanya.

Poppy onun yorumunu görmezden geliyor ve şişeyi döndürüyor. Bunu çok güçlü yaptı ve neredeyse yirmi saniye boyunca şişenin dönmeyi bırakmasını bekliyoruz. Daha da yavaşlıyor ve sonunda Esther'de duruyor.

Rahatladım ve bir nefes verdim.

Esther, "Ben cesareti seçiyorum," der. Bu onun için bir değişiklik, mantıklı olan. Akşamın havası onu etkilemiş olmalı. Ya da alkolün.

Poppy, "Dördünüz arasında çıplak yüzmeyen tek kişi sendin," diyor. Gözlerindeki parıltı bize ne düşündüğünü söylüyor O söylemeden önce. "Sana meydan okuyorum, çıplak soyun ve on saniyeliğine okyanusa koş."

"Oh, lanet olsun." Esther başını sallıyor. "Keşke şimdi doğruyu seçseydim."

"Çok geç." Poppy neşelendi ve geri kalanımız onun kıyafetlerini çıkarması için tezahürat yapmaya başladık.

"Giyinik olarak gireceğim," diyor. "Bu pratikte daha kötü. Gecenin geri kalanında ıslak şeyler içinde olacağım."

"Nuh-uh." Chloe sırtıyor, Cheshire Kedisi gibi geniş. "Bu hile yapmaktır. Hadi, her şey kapalı!"

Ayağa kalkıyor ama bundan pek memnun görünmüyor. Kolları vücudunu sarıyor ve bir an için gerçekten korkmuş görüldüğünden endişeleniyorum.

"Acele edin!" Poppy diyor ki. "Bütün geceyi sizinle geçiremeyiz." "Tamam. Her neyse."

Çırlıçıplak soyunuyor, hatta bize seksi bir poz veriyor, bir eli başının arkasında, diğeri kalçasında. Karnında bir iz olduğunu fark ettim. Bir çeşit çürük. Beni bakarken yakalıyor ve bir eliyle kapatıyor. "Geçen gece duşta kaydım," diye açıklıyor. "Bir gün önce buraya gelmek. Çok beceriksizim."

Bunu sorgulamam için bana zaman vermiyor. Suya atlarken attığı çığlığı duyuyoruz.

"Lanet olsun! Çok soğuk! Tropik bir ada için çok fazla!"

"Orada kalırsan ısınır!" Chloe sesleniyor. Bize gülümsüyor. "En azından ben öyle sanıyorum."

Esther dönüp yedek bir havluyu etrafına sarıyor ve hâlâ çıplak bir şekilde minderine üzerine uzanıyor. "Tanrım." Dişleri gıcırıyor. "Dönme sırası bende şiseyi."

Ustaca bir fiske vuruyor ve Tanya'nın önünde net bir şekilde durmadan önce birkaç kez dönüyor.

"Ne olacak Tanya?" Chloe soruyor.

"Gerçek," diyor.

Esther kıyafetlerini tekrar giyer, at kuyruğunu sıkır ve deniz suyunu serbest bırakır. "Hmm, soracak bir şey bulamıyorum."

Poppy boğazını temizler. "Bende bir tane var." "Devam et," diye kabul eder

Esther.

"Harry ile neden ayrıldınız?"

Bunu şok edici bir sessizlik izler. Tanya, Poppy'nin sorusu karşısında nefesini tuttu. Geri kalanımızın kafası karıştı. Tanya Harry'den ayrılmadı. Londra'daki dairelerini daha geçen yıl aldılar. Bir ay kadar önce bizimle yeni mutfakları hakkında konuşuyordu. Yıllardır birlikteler.

"Bence bir hata yaptınız," diyor Esther. "Tanya ve Harry ayrılmadılar." Chloe, Tanya ve Poppy arasında bir bakış atıyor. "Harry'yi nereden tanıyorsun?"

"İş yüzünden ayrıldık." Tanya içkisini bitirir ve kendine bir tane daha doldurur. "İşte, mutlu musun?"

"Ne?" Şimdi elimde olmadan dahil oluyorum. "Neden bize söylemedin? Bu ne zaman oldu?"

"Aylar önce oldu." Tanya biraz daha içer. "Bırak, Annabel." "Aylar önce mi?" Yineliyorum. "Ama nasıl? Anlamıyorum."

"Sadece size her şeyi anlatmak istemedim. Hepsi bu."

Öne uzanıp şişeyi döndürüyor. Şişe sola doğru kayıyor, kontrolünü kaybediyor ve Chloe'nin dizine çarpıyor.

Bir duraklama daha olur ve Chloe havayı kurtararak kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bu benim sıram olduğu anlamına geliyor. Bana doğruyu söyle."

Tanya bir kadeh daha boşaltıp üçüncüyü doldurmakla yetinerek teklifte bulunmaz. "Tanrım, başım ağrıyor."

Biz bir şey söyleyemeden Poppy araya girdi. "En derin korkun nedir?" Garip bir soru.

"Biliyor musun," diyor Chloe, "ben de tam uçmak diyecektim, çünkü nefret ediyorum."

Ama aslında, sanırım en çok geçen yaz korktum. Evim soyulmuştu. Uyandığımda dizüstü bilgisayarımın yerinde olmadığını gördüm. Polis çılgın bir hayranın yapmış olabileceğini düşündü, ben de kilitleri ve her şeyi değiştirttim çünkü zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Ve haftalarca uyuyamadım."

Ondan sonra Chloe'yi hatırlıyorum. Bir sapığın gelip onu öldüreceğine inanmış bir halde benim ve Andrew'un evinde kalmaya gelmişti. Başlangıçta kararlaştırdığımız bir geceden çok daha uzun süre bizimle kaldı, ama Andrew bile kalmasında bir sakınca görmedi, bana travmatik bir şey yaşadığını ve biraz daha sempati duymamı söyledi.

"Mesele benim derin uykuda olmam ve onların içeride olmasıydı," diyor. "Her şeyi yapabilirlerdi."

Poppy iki kaşını da kaldırdı. "En savunmasız olduğun anda birinin senden faydalanmasını istemezsin."

Chloe buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor.

"Her neyse!" Şişeyi döndürüyor ve şişe Poppy'nin üzerine düşüyor. "Cesaret," diyor.

Chloe bardağının geri kalanını içiyor, sonra yeniden doldurmak için votka şişesini alıyor. "Biliyorum, kaşlarını tıraş etmen için sana meydan okuyorum."

Esther içkisinin çoğunu tükürür. "Ona bunu yaptıramazsın! Bu çok ileri gitmek olur."

"Chloe her zaman çok ileri gitmeyi sever." Poppy ayağa kalkıyor, bacaklarındaki kumları temizliyor. "Ama yine de yapacağım."

"Gerçekten yapacak mı?" Poppy bizden uzaklaşırken soruyorum.

"Blöf yapıyor," diyor Esther. "Chloe, bu senin için bile çok sertti."

"Bizi çöpçü avına çıkardığı için böyle oldu," diyor Chloe. "Bu bir meydan okuma, bunu yapmak zorunda."

Poppy bir usturayla geri dönüyor ve şaşkınlık içinde kaşının bir kısmını tıraş ediyor. Tam kemerin üzerinde net bir çizgi kırılması beliriyor ve bunu diğer tarafta da tekrarlıyor.

"İşte." Usturayı yere atıyor ve yüzünü bize doğru çeviriyor. "Kaşlarımın ne kadarını tıraş etmem gerektiğini söylemediniz. Ama tıraş ettim. onları."

Onda bir şey var. Daha vahşi, daha tehlikeli görünüyor. Bu ona yakışıyor.

Chloe kaşlarını çattı; Poppy'nin onu alt etmesini ya da sonuç olarak iyi görünmesini beklemiyordu. Ama şikayet edemezdi. Poppy cesaret ettiği gibi yaptı.

Çakırkeyif olmaya başladım. Diğerleri de sarhoş oluyor. Tanya'nın gözleri buğulanıyor ve Chloe kendine bir içki daha dolduruyor. Esther bile içiyor ve Poppy'nin maskaralıklarına kıkırdıyor. Sadece Poppy'nin bir nebze ayıklığı var.

Poppy şişeyi döndürüyor ama bu zayıf bir deneme. Şişe ancak bir tur döndükten sonra Esther'e geri dönüyor ve Esther de bu ikinci dönüşü olduğu için homurdanıyor.

"Bu sefer gerçek," diyor. "Daha yeni kurudum!"

"Annen patronunu tanıdığı için işe girdiğin doğru mu?" Poppy soruyor.

Esther'in canı yanıyor; bu onun en üzüldüğü konu. Onu rahatsız ettiğini bildiğim halde bu konuda şaka yapmayı seviyorum. Neden hep insanların güvensizlikleriyle uğraşmayı seviyorum? Bunu yaptığımı biliyorum, aslında neredeyse en başta bu yüzden yapıyorum. Birinin yüzünün düşmesini izlemek ve buna neden olanın siz olduğunuzu, daha güçlü konumda olduğunuzu bilmekle ilgili bir şey var.

Okulda Poppy'ye bu kadar ilgi duymamın sebebi de buydu.

Esther sert bir şekilde, "Annem bana mülakat ayarladı," diyor. "Yine de hazırlanmak için. Hâlâ bu iş için yeterince değerli olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Ve öyleyim de. Bu işte harikayım, bunu kimse inkâr edemez. Şu anda milyonlarca farklı e-postaya cevap veriyor olmalıydım ama veremiyorum çünkü bu adada sıkışıp kaldım ve sizin aptal bir telefon kuralınız var, bu yüzden bana işime layık olmadığımı bahsetmeyin!"

"Bunu ben söylemedim," diyor Poppy. "O sendin."

"Belki de şimdi bırakmalıyız," diyor Chloe endişeyle.

"Bu çok doğru Esther ve sen de bunu biliyorsun." Tanya başını içkisinden kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Bakmayacakları binlerce başvuruyu düşünsene. Sen bütün bu kısmı atladın. Herkesten daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

Aman Tanrım.

Tanya iyi bir sarhoş değil. Çok çabuk huysuzlaşıyor, bir hedefe odaklanıyor ve saldırıyor, burada hepimiz aynı tarafta olmamız gerekse bile. Ne kadar içti? Bir şişe daha kaparken titriyor ve içindekileri bardağına döker ve neredeyse ağzından kaçırır. "Oh, çünkü

birlikte çalıştığınız insanlar çok daha iyi!" Esther enstantane. "Bir etkinliği tekrar düzenlemek için sizi işe almanın maliyeti nedir?" "Mesele de bu zaten. Ben neden bahsettiğimi biliyorum."

"Peki Harry nasıl?" Esther soruyor. "Seni aldattı mı? Bu yüzden mi sessiz kaldın? Harry'den bunu beklemezdim ama başka neden bir şey söylemeyesin ki?"

"Esther." Elimi omzuna koyuyorum. Tanya'nın yüzü kızarıyor. "Yapma bunu."

"Neden olmasın? O başlattı! Ve benimle iş yetkinliği hakkında konuşurken yanakları kanıyor, size söyleyeyim."

"Kimse başlatmadı!" Chloe bağılıyor. "Aptalca bir oyundu. Bırakın artık."

Patlama bizi sessizlik içinde bırakıyor. Esther ve Tanya birbirlerine bakamıyorlar bile ve Chloe her ikisine de başını sallıyor. Poppy hevesli bir izleyici, gözlerini kocaman açmış, yüzünde keyif ipuçları belirliyor.

"Benim sıram!" Şişeyi alıp bana doğrultarak çılginca ilan ediyorum. "Bana bir şey sor. Ben gerçeği seçerim."

Esther derin bir nefes alıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında duruşu gevşiyor ve ben de onun artık bu işin peşini bırakmaya karar verdiğini görebiliyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Tanya hâlâ üzgün görünüyor, ama içkisine dönmüş, iki eliyle içkisini yudumluyor.

Poppy, Esther'in dikkatinin dağınık olmasından faydalanır ve kendi sorusunu sorar. "Ne zaman bir aile kurmak istiyorsun?"

O soru değil. Neden yirmili yaşlarındaki bir kadın, biri o korkunç soruyu sormadan beş saniyeden fazla duramaz?

"İstediğimden emin değilim."

Poppy bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ve hepimiz ona dönüyoruz. "Özür dilerim," dedi. "Senin bir numaralı ev kadını olduğunu sanıyordum."

"Ne olduğumdan emin değilim," diyorum.

"Ama Andrew'u seviyorsun," diyor Poppy.

"Değil mi?" "Doğru." En azından bundan eminim.

Öne eğilip şişeyi çeviriyorum.

Chloe'nin üzerine düşüyor.

"Cesaret." Sırıttıyor. "Ama saçlarımı kesmemi söyleyerek benden intikam almaya izin vermeyeceğim. Tekrar eden cesaret yok!"

"Votkanın geri kalanını içmen için sana meydan okuyorum."

Orada hâlâ en az dört atışa yetecek kadar var. Bu çılgınca bir fikir.

Esther, "Bunu yapamaz," diyor. "Poppy, sen bir doktorsun. Bunu yapmalısın."

Bunu biliyorum."

Poppy teslim olmak için ellerini kaldırır. "Tamam. Kalan votkanın *yarısı*. Bu adil bir uzlaşma mı?"

"Ben uzlaşmam," diyor Chloe. "Kapa çeneni Esther, sen her zaman çok iyisin." Şişeyi kapıyor ve yüzünü rahatsızlıkla kıvrarak geri içiyor. Bir kısmı ağzından dışarı dökülüyor, çenesinden aşağı damlıyor, ama başarıyor, votka bitiyor. Şişeyi masaya geri koyuyor ama şişe elinden kayıyor ve kumun üzerine düşüyor, neyse ki kırılmıyor. "Tanrım." Sesi bulanıklaşıyor; etkileri anında ortaya çıkıyor. "İşte!" diye bağıyor.

"Sanırım hepimizin biraz daha içki içme vakti geldi." Poppy geri kalanımıza biraz şarap doldurdu, sonra da kendine elma şarabı verdi.

"Haydi!"

Artık daha da zorlaşıyor. Her şeyi içimde tutmak için kendimi elimi ağzıma götürürken buluyorum.

Elim titriyor mu? Her şey bulanıklaşmaya başlıyor.

"Harry hakkında söylediklerim için özür dilerim," diye ağzından kaçırıyor Esther. "Kabalık ettim. İyi miyiz?"

Tanya iç geçirir. "Hayır, işin hakkında söylediklerim için özür dilerim."

Chloe o anı seçip ikisinin arasına dalıyor ve her ikisinin de omuzlarına birer kolunu doluyor. "Yine arkadaş mıyız? Yaşasın!"

"Defol git, Chloe," diyor Esther, ama gülümsüyor.

"Birbirinizden sır saklamak zor, değil mi?" Poppy öyle diyor. "Biz sır tutmayız," diyor Chloe.

"Artık ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Hey." Chloe tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ve parmağıyla dışarıyı işaret ediyor. "Benimle uğraşma. Peki ya Tanya, o-"

"Chloe!" Tanya tersledi.

Poppy başını sallar. "Hayır, hayır. Haklısın, sadece sen değilsin. Herkesin sorunu." "Herkes mi?"

Söylediğimi hatırladığım son şey bu. Gecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor, bir noktada kalkıp dans ettiğimiz, avazımız çıktığı kadar şarkı söylediğimiz, daha fazla içki aldığımız belli belirsiz şekiller. Bu, avuç avuç parti yemeğine uzanmakla birlikte saatlerce devam ediyor gibi görünüyor. İlk kez beş kişi bir araya gelip parti yapıyor ve sohbet ediyoruz ama konuştuklarımızı hatırlayamıyorum.

Bir noktada bir tartışma oldu. Seslerin yükseldiğini hatırlıyorum. Tanya mı?

Tanya birine kızgındı sanırım. Poppy miydi?

Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum, ama sonunda gitmiş olmalıyım, çünkü Gece ani bir gürültü ve ardından gelen hışırtıyla uyandım. Başım çarpıyor ve ağzım kuruyor.

"Alo?" Mırıldanıyorum, ama bakmak için döndüğümde hiçbir şey yok, sadece etrafımdaki boş oda ve sessizlik. Dönmek inlemem için yeterli bir çaba, oda dönüyor.

Dışarıyı dinliyorum ama ses kesildi.

Bir şey düşmüş olmalı, hepsi bu. Uykunun ağırlığı tekrar üzerime çöktüğünde gidip araştırıp araştırmamayı tartışıyorum.

## On altı Chloe

*20 Mayıs 2023*

Kendi terimden oluşan bir su birikintisinin içinde kaynayarak uyanıyorum. Üstümde, klima çalışmayı durdurmuş, inatçı turuncu bir ışık yanıyor.

"Yüce Tanrım." Elimi komodine uzattığımda telefonumun orada olmadığını hatırlıyorum. Dışarıdaki manzaraya bakılırsa gökyüzü parlak mavi, bu da uyuduğumu gösteriyor.

Önemli değil. Duşta acele etmiyorum, saçıma uzun süre bakım yapıyorum ve havlumu askılıktan alıp yanındaki duvarda bir örümcek bulduğumda çığlık atıyorum.

"Lanet olası ada!" Havlumu tekrar tekrar silkeledikten sonra dikkatle kurulanıyor ve her beş saniyede bir örümceğin üzerime atlayıp atlamadığını kontrol ediyorum. Diğerlerinin sohbet ettiğini ve yemek yediğini duyabiliyorum, bu yüzden saçımı kurumaya bırakıp bir güneş elbisesi ve sandalet giyiyorum. Makyaj yapabileceğimden değil zaten.

Güvertede kahvaltı yapıyorlar. Birileri, midesi daha güçlü olanlar için kruvasan, kızarmış ekmek ve sıcak yemekten oluşan bir karışım ve benim gibi dün gecedен sonra şu anda büyük bir yemek yemeyi göze alamayanlar için yoğurt, granola ve meyve sunma zahmetine girmiş.

Esther en taze ve güne hazır görünen kişi olurken, Tanya boş ve yorgun oturuyor. Annabel ortalıkta görünmüyor ve Poppy masanın başında güneş gözlükleriyle duruyor, bu yüzden bir önceki gecedен sonra nasıl toparlandığını görmek zor, ama belki de bu bir gösterge olabilir. Ayrıca o gece için fazla şık giyinmiş.



gece dışarı çıkarken ertesi sabahtan daha çok işe yarayacak ısıtılı, uzun kollu bir üst giyiyor.

Oturduğumda Poppy bana başıyla selam veriyor.

"Günaydın, Chloe." "Saat kaç?" Kendime biraz yoğurt kaşıklayarak soruyorum.

"Geç oldu." Poppy bana olaysız bir şekilde meyve suyu dolduruyor, ancak o bitirene kadar nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. "Neredeyse on bir oldu. Ben de gelip seni uyandıracaktım."

"Özür dilerim." Bir yudum alıyorum. "Bir süredir ayaktasınız o zaman?"

Esther ne kadar erken kalktığıyla, ne kadar fit ve aktif olduğuyla övünme fırsatına karşı koyamıyor. "Yediden beri ayaktaydım, ki bu benim için geç bir saat. Uzun bir koşu yaptım, sonra serinlemek için denizde yüzdüm. Güzel bir sabah oldu. Aslında tek başıma oldukça huzurluyum."

Tanya gözlerini deviriyor ama Esther bana dönük olduğu için göremiyor. Gülümsememi saklamak zorundayım, gerçi Tanya'ya bakmak beni yine ciddileştirmeye yetiyor. Dünkünden daha da kötü görünüyor, sanki koşuya çıkmış gibi terli ve solgun. Farkında olduğunu sanmasam da sürekli burnunu çekiyor.

"Üzgünüm geciktim!"

Annabel parmak arası terliklerini tahtaya vurarak güverteden hızla geçiyor. Üzerinde muhteşem çiçek desenleri olan uçuşan bir güneş elbisesi vardı. Neredeyse iki bin dolar değerinde olduğunu bildiğim bir elbise, çünkü birkaç ay önce katıldığım bir kampanyada giymiştim.

Annabel bunu nasıl karşılıyor? Bırakın lüks bir gardırobu, Andrew ona yiyecek alışverişi için bile zar zor para veriyor.

Oldukça etkileyici. Belki de Annabel'de görüldüğünden biraz daha fazlası vardır.

eski halinin bir kısmı hala orada ve sadece sıkıcı bir ev kadını değil.

Tam soracaktım ki Annabel tekrar konuşmaya başladı. "Ne geceydi ama, değil mi? Britney'le dans ettiğimizi hatırlıyorum."

"Yapmamak zor." Esther gülüyor. "Bu gece biraz ağırdan almalıyız."

"Hepinizin paylaşacak harika cinleri var," diyor Poppy. "Unuttuğumu sanmayın."

"Oh, Tanrım," diye inliyor Annabel. "Bir geceyi daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

Artık on sekiz yaşında değiliz."

Zararsız bir yorum ama düşündükçe içim sızlıyor. Artık on sekiz yaşında değiliz ve Poppy masada bizimle otururken, o yaştayken yaptıklarımızın hatırlatılmasını istemiyorum.

"Bugün için planın nedir, Poppy?" Konuyu hızlıca ilerletmek için soruyorum.

Güneş gözlüklerini indiriyor. "Göreceksin. Önce kahvaltınızın tadını çıkarın."

Sonraki bir saati sohbet ederek geçiriyoruz. Bu sabah kendimi kötü hissetmeme rağmen canlandım ve kendime bir kruvasan ısmarladım. Dünkü gariplikten sonra şimdi hepimizde daha rahat bir atmosfer var. Bu bekârlığa veda partisinden keyif alabileceğimizi ve biraz eğlenebileceğimizi hissediyorum.

Poppy hemen döneceğini söylediğinde aldırmadan, içinde telefonlarımızın olduğu tahta kutuyu masaya getirdiğinde sorgulamadan bunu düşünmeye devam ediyorum.

"Harika," diyorum. "Yetişmem gereken çok şey var. Ve çekmek istediğim bir sürü fotoğraf. Fikrini değiştiren ne oldu?"

Esther, "Sanırım Wi-Fi olmadan kaç e-posta indirebileceğimi görebilirim," diyor. Dudağını ısıyor. "Ve Brad'e cevap yazacağım."

Poppy başını sallar. "Hayır, telefonlarınızı bu yüzden getirmediğim."

"Peki, neden o zaman? Bir sorun mu var?"

"Gerçeğin ortaya çıkmasının zamanı geldi," diyor Poppy. "Sizinle birkaç gün geçirdim ve her zamanki gibisiniz."

Ensemde rahatsız edici bir his kendini hissettirmeye başlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepinize bir şans vermem gerektiğini düşündüm." Poppy anahtarıyla kutunun kilidini açar ve içini açar. "Ama hiçbir değişiklik yok. Hepiniz önemsiz, bencil ve materyalistsiniz. Her zaman olduğunuz gibi."

Tanya iç geçirir. "Biliyordum. Bir bit yeniği olduğunu biliyordum."

Annabel'in kafası karışmış görünüyor. "Ama bu bir bekârlığa veda partisi. Bizden ne bekliyordunuz ki?"

"Madem hakkımızda böyle düşünüyorsun, neden bizi davet etme zahmetine giriyorsun?" Tersliyorum. "Madem bizi daha önce tanıdığın zamanki gibi olup olmadığımızı kontrol ediyordun, neden bütün bu tatili, hem de özel bir adada yapıyorsun? Ne var Mesele ne?"

"Doğru soru bu, Chloe." Poppy güneş gözlüklerini çıkararak bana gülümsüyor. İfadesinde bir vahşilik var, daha önce çok iyi sakladığı bir şey. "En sevdiğim dört arkadaşım, beni bugün olduğum kişi yapan kadınlar. Neden hepinizi bu özel adaya davet edeyim ki? İngiltere'de güzel bir yer olur mu?"

Tanya, "Bunu dinlemek zorunda değiliz," diyor.

"Sorun sizin bunu yapmanız, çünkü gidecek başka yeriniz yok," diyor Poppy. "Ve hepinizin beni dinlediğinden emin olacağım, çünkü sizi buraya neden getirdiğimi biliyorsunuz."

"Yüce Tanrım." Ayağımı yere vuruyorum. "Bunun nedeni *on yıl önce* olan bir şey değil, değil mi? Tüm bunlar yüzünden hâlâ kin besliyor olamazsın. Acınası çöpçü avı yeterince kötüydü. Bu telefonlarımıza girerek yeni bir alçaklık. Bunun bir eğlence olduğunu sanıyordum. teknolojisiz tatil. Sen delisin."

Yüzü kararıyor ve bir an benim için gelebileceğini düşünüyorum. Yüz hatlarında saldırganlık beliriyor, bir saniye sonra tekrar rahatlıyor.

"Annabel," diyor, beni görmezden gelmeyi seçerek. "Hatırlıyor musun? Sonunda üzgün ve yalnız kalacağımı mı söylemiştin?" "Bu saçmalığı dinleme," diyor Tanya.

"Bu biz çocukken olmuş olmalı," diyor Annabel. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, hiç istifini bozmadan. "Böyle bir şeyi hatırlayacağın konusunda sana güveniyorum."

"Çocuklar!" Poppy gülüyor. "Teknik olarak sen on sekiz, ben on yedi yaşındaydım. Sanırım bu ikimizden birini çocuk yapıyor. Sonumun üzücü ve yalnız olacağını, öldüğümde annem ve babam dışında kimsenin cenazemde yasımı tutmaya zahmet etmeyeceğini söylemiştin." Sesi gerçek hislerine ihanet ederek kırılıyor ve boğazını temizlemek zorunda kalıyor. "Ve kız kardeşim. Kimsenin beni sevmeyeceğini. Hatırlamalısın. Chloe bu tatilde bile konuyu açtı, sevmek için o kadar çaresiz olduğumu düşünüyordu ki herkes."

Bir şeyin arkasına saklanmak istiyorum. Bu bir şakaydı. Sayılır.

Annabel yanakları kızarmış bir halde yere bakarken Poppy devam ediyor. "Ben de kendi kendime Annabel'den nasıl intikam alabilirim diye düşündüm.

Hannigan mı? Artık Annabel Hannigan değilsin. Sen Annabel Dixon'sın. Ve burada bir fikir yatıyor. Andrew çok yakışıklı, değil mi?"

Annabel şaşırmış bir halde başını kaldırır. Tanya bile kaşlarını çatmış ve afallamış görünüyor.

Poppy düşündüğüm şeyi söylemiyor, değil mi?

Şu anda Annabel'in ekranını açıp kapatarak eğleniyor.

Annabel'in arka planı, Andrew ile düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraf, işkenceye katkıda bulunuyor gibi görünüyor. "Çok kolay biriydi. Her gece işten sonra aynı barda içiyor. İş yedide değil beşte bitiyor, biliyorsun değil

mi?"

"Bir şey mi demek istiyorsun yoksa saçmalıyor musun?" Annabel sorar.

"Oraya varıyorum," diyor Poppy. "Kocanla yatacaktım, Annabel, açık konuşacağım. Ya da yattığımı düşünmeni sağlayacaktım. Onu barın üstünde tuttuğum otel odasına getirecek, birlikte bir fotoğrafımızı çekecek ve sana gönderecektim. Ama ben oraya gittiğimde, o çoktan başka bir kadınla beraberdi. Denediğim her gece başka bir kadınla birlikteydi."

Şaşırtıcı bir şekilde, Annabel bunun üzerine yıkılmıyor. Sabit duruyor, gözleri Poppy'nin üzerinde, sanki ona sadece hava durumunu anlatıyormuş gibi.

Poppy'ye yanıldığını söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Tıpkı Annabel'e Andrew'un bir keresinde, evlendikten bir yıl sonra Tanya'nın partilerinden birinde benimle birlikte olmaya çalıştığını söyleyemediğim gibi. Bir uyuşturucu baskını nedeniyle çoktan kapanmış olan bir kulübün kadınlar tuvaletinden çıkıyordum ve o duvara yaslanmış beni bekliyordu, elimden tutup beni çekerek

Yanından geçerken ona yaklaştım. Boynumdaki sıcak ve yapışkan nefesini, sessiz bir yer bulmamızdaki ısrarını, benim çoktan ölmüş olduğumu bildiğini hep onu da istedim.

Poppy bana bakıyor ve ben her şeyin bittiğine ikna oluyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra Annabel'e dönüyor ve ben rahatlayarak nefes alıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Annabel diyor ki.

Poppy irkilmiş görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Tanya ne yapacağını bilemiyor, yüzü şaşkın. Sürekli gözüme girmeye çalışıyor ve onu görmezden gelmek için her şeyimi harcıyorum.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Annabel diyor ki. "Andrew'un beni aldattığının kanıtı mı?"

"Yani biliyor muydun?" Esther diyor ki. "Annabel ... bu yüzden mi ..."

"Kapa çeneni, Esther," diye tersliyor Annabel.

Bu da ne demek oluyor?

Tekrar Poppy'ye döner ve sırtıdır. "Korkarım küçük oyunun geri tepti. Andrew'u zaten biliyordum. Tipik bir adam. Ama neden umurumda olsun ki?

Zengin biri. O benim bunalımlı hayatımdan çıkış biletimdi. Günün sonunda hâlâ eve, yanıma geliyor. Ben onun evlendiği kişiyim."

Her şeyi bilemez. Midem alt üst olacakmış gibi hissediyorum, çok gerginim. Yine de. Yardım edemem ama ona hayranım. Orada bir yerde hala Annabel Hannigan var, okulumuzun kraliçe arısı ve uğraşılması gereken biri.

Poppy kararsız, Annabel'i yakından izliyor. Annabel'in telefonu hâlâ elinde ve içinde korkunç bir şey olacağından eminim.

"Sen farkında olabilirsin," diyor Poppy sonunda. "Peki ya diğer herkes? Hepsi Andrew'un küçük kirli sırrını bilseydi ne hissederdin?"

Ardından Annabel'in telefonunu ona fırlatır, Annabel'e tepki vermek için neredeyse hiç zaman bırakmayan hızlı bir harekettir bu.

"Neyse ki hepinizin telefonlarında harika veri planları var, bu yüzden Wi-Fi eksikliği sorun olmadı," diyor Poppy. "Tabii ki, sinyal bu kadar düzensiz olunca, her şeyi yüklemek için uzun zaman harcamak zorunda kaldım ama işe yaradı. Tüm verilerinizin bitmiş olması çok yazık. Ama ben

Yaptığım her şeyin ekran görüntülerini aldım, böylece senin bakamaman konusunda endişelenmemize gerek kalmadı."

"Ne yaptın sen?" Annabel telefonunu açarak sorar.

Poppy, "Instagram'ınızdan, Twitter'ınızdan ve Facebook'unuzdan ekran görüntülerine bakardım," diyor. "Facebook'unuzda bir sürü aile üyesi var, değil mi? Kirli çamaşırlarınızı görmek istemeyeceğiniz türden insanlar. Ya da Andrew'un kirli çamaşırlarını."

Annabel gerçekten güler. "Tanrım, sen delisin."

"O ne yaptın?" Esther telefonu kapıyor ve sonra nefesi kesilip bir eliyle ağzını kapatıyor. Ses tonu Poppy'yi hedef alan saf bir zehire dönüşür. "Seni mutlak psikopat."

Paniğe kapılan Tanya aceleyle bir göz atmaya çalışıyor ve o kargaşada Tanya'nın omzunun üzerinden bakıp Poppy'nin ne yaptığını kendi gözleriyle görebilecek kadar yaklaşılabiliyorum.

Annabel'in profil sayfası. "Sevgili Kocam" başlıklı yeni bir fotoğraf albümü var.

Oh, Tanrım.

Başlık daha da kötü.

Andrew ve ben üç harika yıldır evliyiz. Ve bu üç yıl içinde onun bu zamanı benimle ve en az elli kadınla daha paylaştığını öğrenecek kadar şanslıyım. Sevgili Hubbie'nin küçük bir slayt gösterisinin tadını çıkarın.

Fotoğraf albümü beni hasta ediyor. Bunları nasıl almış ki? Fotoğraflar mı? Andrew barlarda, elleri kadınların kalçalarında ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Yüzü boyunlarına gömülmüş. Otel lobilerinde onları öpüyor. Onları otel odalarına götürüyor, elleri kışkırtıyor. Her bir resmi tarıyorum, boğazımda bir panik, ama her bir resim bir yabancı, gülümseyen bir kıvrımlı sarışın ya da esmer. Bilmiyordum. Bütün bu kadınlarla görüşüğünü bilmiyordum.

"Ne olmuş yani?" Annabel diyor ki. "Bütün bu fotoğrafları çeken sen miydin? Tüm yaptığının beni masum bir kurban haline getirmek olduğunun farkında mısın? Burada kötü adam Andrew, ben değilim."

Ekran görüntüleri arasında gezinmeye devam ediyor; görüntüler hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve sonunda Poppy yine gülümsüyor.

"Bu kadar ukala olmaya devam etmeden önce her şeye bakmayı bitirirdim," diyor.

Lanet olsun. Neden bana bakıyor?

Annabel kendinden emin bir şekilde devam eder ve sonra aniden şok içinde telefonu yere düşürür, ekran tam ortadan çatlar.

"Annabel?" Esther eğilip eline alır, sonra baktığı şey karşısında o da irkilir.

"Seni kaltak!" Birdenbire Annabel öne atılıyor ve yüzüme bir tokat atıyor. "Bilmem gerekirdi! Tabii ki biliyordun!"

Keskin bir sızı yanağıma dolunca geri çekiliyorum ve yanağımı tutuyorum.

"Annabel, yapma!" Esther ağlıyor. O ve Tanya onu çıkarmak için koşarlar. "Annabel!" Tanya onun önüne geçiyor, Annabel tekrar bana doğru hamle yapmaya çalışıyor.

Kahvaltı masası terk edildi, beşimiz de ayakta duruyoruz, yarımız güvertede, yarımız çimenlerin üzerinde.

"Her zamanki gibi alıngansın Annabel," diyor Poppy neşeyle.

"Onunla yattın! Andrew ile yattın!" Annabel çılgılık atıyor.

Esther telefonu elime tutuşturuyor ve hepsinin gördüğünü ben de görebiliyorum. Kahretsin. Diğerlerinden daha kötü. Ben ve Andrew restoranlarda. Barlarda.

Otellerde. Ve son olarak, evlerinin kapısının eşiğinde öpüşürken, elleri saçlarımda ve kollarım belindeydi.

Aman Tanrım.

"Kocanı beceriyordu, Annabel," diyor Poppy ona. "Chloe'nin soyulduğu ve sende kalmaya geldiği zamanı hatırlıyor musun? Konuyu tam da bu gezide açtı. O zamandan beri Andrew'la sikişiyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Fısıldıyorum. Bizi mi gözetliyordu? Başka ne biliyor ki?

"Oh, endişelendiğin şey bu, değil mi?" Annabel bağırır. "Arkadaşım olman gerekirken kocamla oynuyor olman değil mi?"

Herkes dehşet içinde bana bakıyor.



Açıklamaya çalışmak zorundayım. "Bu bir hataydı. Böyle olmasını istememiştim. Bir akşam evde yalnızdık ve sadece ... biz ..."

"Aman Tanrım." Annabel başını sallar. "Benim *evimde* mi? Ben nazik davranıp *kalmana* izin verirken mi? Kocamla yatağa mı atladın?"

Esther'in gözleri büyüdü. "Oh, Chloe, yapmadın."

Annabel bir ileri bir geri volta atmaya devam ediyor ve her an daha fazlasını yapacağını düşünüyorum. "Kaç kere?"

Tanrım, yüzlerce mi? Andrew oldukça fantastik. Onun yerine "Bilmiyorum," diyorum.

"Siktir." Yüzü acıyla buruşuyor ve bir an için gerçekten kötü hissediyorum.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Bana mesaj atıp durması, beni araması, kollarında bensiz bir hafta geçirmeye dayanamadığını söylemesi benim suçum değildi. Nasıl karşı koyabilirdim ki?

"Ama durdurmadın, değil mi?" Annabel diyor ki. "En son ne zaman oldu?"

Dürüst olabilirim. Muhtemelen Andrew'dan öğrenecektir. "Bekârlığa veda partisinden önce. Geçen hafta sonu."

"Aman Tanrım. Bu Andrew'un *benimle* olduğundan daha erken." Annabel başını arkaya atar ve güler. "Aman Tanrım."

"Bitiriyorum. Eve gittiğimizde bitireceğim." Bitirecek miyim? Bilmiyorum, ama muhtemelen söylenecek en doğru şey bu.

"Oh, zahmet etme. Sen her zaman bencil bir sürtük oldun ama bu yeni bir şey.

alçak," diye omzunun üzerinden hırlıyor. "Birine sahip olmama izin veremezdin, değil mi? Sen her zaman acınası biriydin. Her zaman dikkat çekmeye çalıştın. Ona ilk benim sahip olmama dayanamadın. Birinin beni senden daha çekici bulmasına dayanamadın."

İşte başlıyoruz. "Bu doğru değil."

"Eminim bir sürü kadınla yattığını öğrendiğinde benden çok daha fazla şaşırmışsındır," diyor. "Eminim bir tek sen olduğunu düşünmüşsündür. Özel biri."

Evet. Öyle olduğunu bilmiyordum. Ama bunu ona söyleyecek değilim.

Yüzümde bir şey görüyor olmalı ki muzaffer bir ifadeyle sırtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Annabel. "Bu beni daha iyi hissettirmeli mi? Andrew söz konusu olduğunda benden bile aptal olman?"

Çünkü öyle değil. Sen benim arkadaşımsın, Chloe. Ya da en azından öyle olman gerekiyor. Ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

"Oh, çünkü geri kalanımıza her zaman çok iyi davrandınız!" Şak diye söyledim. Bunu duymasının zamanı gelmişti. "Nezaket ve sevecenlik, sen bunlarla tanınıyorsun, öyle mi?"

"Sakın deneme bile, seni zavallı küçük-"

"Bu iş yeterince uzadı," diyor Esther. Avuçlarını açarak ikimizin de önüne geçiyor. "Bu karmaşayı eve gittiğimizde çözebiliriz. Kesin şunu. Ve sen." Sert bakışlarını Poppy'nin üzerinde sabitliyor. "Geri kalanımıza telefonlarımızı geri ver ve Robin'i arayıp buradan defolup gidelim."

"Evet, telefonumu geri ver," diyorum.

Poppy kutuyu tekrar açar ve içinden başka bir telefon çıkarır.

Benimki. Hemen tanıdım, arkasında Instagram adresimin etiketleri olan beyaz kılıf. Ona uzandım ama Poppy beni geri çekti.

"Geri kalanınızın bariz olanı anlamamış olmasına şaşırdım," diyor Poppy.

"Ne demek istiyorsun?" Tanya sorar.

"Eğer Annabel'e bunu yaptıysam, diğerlerine ne yapmış olabilirim? Sen?" Bana sırtarak telefonumu havada sallıyor. "Ve Chloe, zaten başrolde olduğun için seninle devam edebiliriz. Sırada sen varsın."

## On yedi Tanya

*20 Mayıs 2023*

Chloe, hakkını yemeyelim, çıldırıp Poppy'ye saldırmak yerine durumu yatıştırmaya çalışıyor ki ben de bunu yapmayı düşünüyorum. Vücudumdaki her kemik

Acıyor gibi görünüyor, yoksa şimdi kutuyu ondan alırdım. Başım daha da çok çarpıyor, bütün tatil boyunca durmak bilmeyen bir davul sesi gibi. Annabel hâlâ öfkeli, sadece Chloe için değil, gururunu incittiği için Poppy için de öfke dolu. Esther ve ben ne yapacağımızı anlamaya çalışarak bakışıyoruz.

Belki de bunu hak ediyoruz. Poppy'nin verdiği bu ceza, her birimiz için her neyse. Bunu hak etmiştik.

"Annabel'le zaten yeterince ileri gittin," diyor Chloe. "Başka kimseyi incitmene gerek yok."

"Bence yeterince ileri giden sensin!" Annabel tersledi. "Devam et, Poppy! Onun da hayatını mahvet."

Poppy sırtıyor. "Eğer sadece Annabel'e zarar verseydim bu adil olmazdı, değil mi? Bu sadece bir kişiyi hedef almak olur ve bu oldukça kötü niyetli, öyle değil mi?"

"Bunu neden yaptığınıza cevap vermediniz." Esther bana destek olmak için bakıyor ve ben de ağzımı kapalı tutmama rağmen başımı sallıyorum. "Öyleyse anlat bize. Belki bunu düzeltebiliriz. Bizi bu yüzden mi buraya davet ettiniz? Eğer ne düşündüğümüzü umursamıyorsan neden bu kadar dramatik şeylerle uğraşıyorsun?"

"Dördünüz hayatımı cehenneme çevirdiniz," diyor Poppy. "Ve en kötüsü de, hiçbirinizin umurunda değil. Biriniz bile ne olduğunu öğrenmeye çalışmadı."

okuldan sonra başıma geldi."

"Özür dileriz!" Chloe diyor ki. "İşte, söyledim. Sana nasıl davrandığım için özür dilerim Poppy. Diğer herkes de öyle, değil mi?"

"Üzgün değilim," diyor Annabel, hâlâ otururken. "Ergen olup aptalca şeyler yapmakla, yetişkin olup birinin tüm hayatını mahvetmek arasında fark var. Yaptığımız hiçbir şey o kadar da kötü değildi!"

"Annabel!" Chloe tersledi. "Sadece söyle."

"Bence ağzını yeterince açtın, değil mi?" diye tıslıyor. "Sanırım bu seni memnun edecek, Annabel," diyor Poppy. Bastırır Chloe'nin telefonunda bir şey var, sonra hepimizin görmesi için tutuyor.

"Benim bir erkek arkadaşım ya da kocam yok, bu yüzden beni incitebileceğin hiçbir şey yok," diyor Chloe. "Ve telefonuma nasıl girdiğini bilmiyorum."

"Seni neyin incitebileceğini biliyorum," diyor Poppy. "Örneğin, sonunda senin deyimle takipçi ailene gerçekte nasıl biri olduğunu gösterdiğin için çok mutluyum."

Chloe'nin yüzündeki renk soluyor, kendine güveni kayboluyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Poppy Chloe'nin telefonunun sesini açıyor ve biz de duyuyoruz. "Bu senin Instagram hikayen şu anda," diyor. "Videoyu senin telefonuna da kaydedeyim dedim, böylece istediğin zaman izleyebilirsin."

Buraya geldiğimiz ilk gece. Hepimizi jakuzide görebiliyorum; kamera Poppy hariç herkesi gösteriyor.

"Ben hiç ..." Chloe'nin yüzü evin çatısındaki ışıkla aydınlandı. Kulübede. O olduğuna şüphe yok. "Daha önce hiç bir kadınla seks yapmadım."

Kamera göstermiyor ama birinin içtiğini duyabiliyoruz. "Bu da ne böyle?" Chloe diyor ki. "Bunu çeken bir kamera nasıl olabilir? Hiçbirimizin telefonu yoktu."

"Bu doğru değil," diyor Poppy. "Benim telefonum vardı. Sadece sende olmadığından emin olmak istedim. Oldukça güzel bir görüş noktam vardı. İki gecede de."

Chloe'nin ağzı açık kaldı.

Ben de aynı derecede dehşete düştüm. Başka neleri ortaya çıkardı? Video, yaşadığımız şoktan habersiz devam ediyor.

"Ne zaman?" Chloe soruyor. "Damadın varlığından haberdar mı Poppy?"

Poppy ekrandan kıkırdar. "Umarım öyledir, çünkü ben de size bunu söyleyecektim. Damadım aslında damat değil. O başka bir gelin. O bir kadın."

Kamera bize Chloe'nin iğrenmiş yüzünü gösterirken yüzümü buruşturuyorum. "Bir *kadın* mı?" Sonra gülüyor, bu kadar rahatsız olmaması gerektiğini anlıyor gibi görüldüğü ama elinde olmayan o garip kahkahayı atıyor.

"Her şey yolunda mı, Chloe?" Poppy diyor ki. "Bununla ilgili bir sorunun yok, değil mi? İkisinden de hoşlanmak sorun değil, biliyorsun."

Chloe'nin yüzü daha da kararıyor, sanki Poppy ile aynı havayı solumaya bile dayanamıyormuş gibi.

Annabel durumu yatıştırmaya çalışarak, "Tebrikler," diyor. "Birini bulduğuna sevindim."

"Chloe?"

Ve sonra en kötü kısmı. Chloe de bunu biliyor, çünkü geriliyor, elleri yumruk oluyor, hiç şüphesiz biz oraya gelmeden videonun kesilmesi için dua ediyor.

"Normalde kendimi senin gibi insanlarla ilişkilendirmem," diye tersliyor Chloe. "Yine de pek sürpriz olmadı, değil mi?"

Tanya başını sallar.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Poppy sorar.

"Herhangi biri tarafından sevmek için yeterince çaresiz," diyor Chloe. "Sen her zaman Poppy Greedy'ydin."

Son fotoğrafta kendi şakasına gülüyor, yüzü neşe ve kibirle aydınlanıyor. Sonra Instagram hikayesi sona eriyor.

"Ah canım," diyor Poppy. "Takipçilerinizin gerçek sizi sevdiğini sanmıyorum,

Chloe. Sadece son birkaç gün içinde altı yüz bine düştün."

"Ne-" Chloe zar zor konuşabiliyor. Solgun ve hatta şakaklarında boncuk boncuk terler var. "Bu benim işim, Poppy. Aman Tanrım."

"Son fotoğraflarının altındaki yorumların hepsi sana homofobik diyor ve insanları takipten çıkmaya teşvik ediyor," diye devam ediyor Poppy, sanki Chloe hiçbir şey söylememiş gibi. "Menajerin seni onlarca kez aradı ve öfkeli mesajlar bıraktı. Görünüşe göre PrettyLittleThing artık seni kampanyalarında kullanmak istemiyor. Ve diğer sponsorların da çekiliyor."

Chloe bayılmak üzere. Durduğu yerde sallanıyor ve Esther yanına gelip onu yanlarından tutarak ayağa kaldırıyor. Annabel kahkahalarla gülüyor.

Poppy telefonu ona uzatır. "O şeyleri sen söyledin, ben değil. Ben sadece dünyanın senin kim olduğunu bilmesine izin verdim."

Chloe telefonu yorum yapmadan eline aldığında hayretler içinde kalıyorum. Menajerini aramaya çalışıyor ama nafile. Muhtemelen ulaşmayan mesajlar yerine. Gözyaşları yanaklarından hızla süzölmeye başlar ve yüzünü kıpkırmızı yapar.

"Hayatım mahvoldu," diye mırıldanıyor. "İşim bitti. Hepsi aptal bir şaka yüzünden." "Bu bir şaka değil," diye tükürür Poppy.

"Bu gerçek değil, değil mi?" Chloe bir elini ağzına götürerek sözlerini bastırıyor. "Rüya görüyorum. Yarın uyanacağım ve evde olacağım."

Poppy eğiliyor ve onu çimdikliyor, çok nazıkçe değil, çığlık atmasına neden oluyor. "Bu ne lan!"

"Bu bir rüya değil ve daha bitmedi." Kutudan bir telefon daha çıkarır.

Sıradakinin ben olacağından eminim. Ne de olsa yıllarca arkadaşlık. Eğer hepimize karşı bir kini varsa, en çok nefret ettiği kişi ben olmalıyım. Acaba bu suçluluk duygusunun bana neler yaptığını biliyor mu? Şimdi bile En azından bu korkunç acıyı maskeleyecek bir içki için çaresizdi.

Onun yerine Esther'in telefonunu çıkarıyor ve o zaman beni sona bıraktığını anlıyorum. Onun en önemli özelliği.

Burada durup bana ne yaptığını söylemesini bekleyebilir miyim?

Sinirlerim kollarım ve bacaklarım boyunca dans ediyor, kaynar sığağa rağmen tüylerim diken diken oluyor, zemin ayaklarımı yakmaya başlıyor.

Chloe hâlâ telefonuna kilitlenmiş, menajeriyle bağlantı kurmaya çalışıyor.

Esther o ikisinden farklı; daha çok bana benziyor, düşünme ve bir durumu değerlendirme yeteneğine sahip. Şimdi Poppy'ye kaşlarını çatıyor. Ama boynunda bir nabız atıyor ve onun da korktuğunu anlıyorum.

"Bana yaptığın en kötü şey neydi?" Poppy ona sorar.

"Sınavı mı kastediyorsun?" Esther öyle diyor. "Bu şekilde olması gerekmiyordu."

Poppy onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sen değil, çoğul. Sen, tekil. Esther, bana yaptığın en kötü şey nedir?" Kaşları çatıldı.

"Anlamıyorum."

Ama ben biliyorum. Poppy'nin ne demek istediğini biliyorum ve bana başını sallarken gözlerindeki parıltıdan şüphelerimin doğrulandığını anlıyorum.

"Esther," diyorum sessizce. "Julian Davis hakkında konuşuyor."

"Julian Davis?" Esther'in gözleri genişler. "Ama o sadece ben değildim. Hepimizdik."

"Senin fikrin," diyor Poppy. "Erkek arkadaşın."

Esther gergin bir şekilde güler. "Ama kesinlikle yapmadınız. Yani, yapmış olamazsın." Poppy'nin ne yapmış olabileceğini o da benim gibi anlamaya başlayınca paniğe kapılıyor. "Ah, kahretsin. Dün geceki cesaret. Poppy, *yapmadın*."

"Bence harikaydı, aslında."

Esther telefonunu Poppy'nin elinden kapıyor ama Poppy'nin telefonu elinde tutmaya çalışmadığını söyleyebilirim.

Çok geç fark ettim ki bunun nedeni, bahsettiği her şeyi çoktan yapmış olması. Onu durdurmanın bir yolu yok. Bu paylaşımlar, bu hikayeler en az bir gündür yayında ve biz burada adadayken İngiltere'deki herkes bunları gerçek zamanlı olarak görüyor.

Esther'in nefesi kesilir. "Seni *kaltak*," diye tıslıyor. Tüm tavrı değişti, omuzları kalktı ve yumruklarını sıkarak kaşlarını çattı. Telefonunu yere fırlatıyor, ekranın çatlamasını umursamıyor gibi görünüyor.

Poppy rahat duruyor, kendinden emin bir sırtışla Esther'e yaklaşması için meydan okuyor.

Eğildim ve Esther'in telefonunu aldım. İş e-postalarının ekran görüntüsü açıktı, patronundan gelen ve işten kovulduğunu bildiren bir mesaj uygunsuz davranış ve cinsel taciz. Sonra göz gezdiriyorum, diğer e-postaların resimlerini buluyorum, iş arkadaşlarından onlara gönderdiği şeylerle ilgili şaşkın yanıtlar, bazıları kızgın, bazıları tamamen görmezden gelinmiş, diğerleri İnsan Kaynaklarına rapor edildiğini söylüyor. Esther'in çıplak poz verdiği, denize koştuğu, sırılsıklam geri döndüğü, çıplak göğsünden aşağı su damladığı düzinelerce e-posta. Her e-posta, iş arkadaşlarına kişiselleştirilmiş tonlarda teklifte bulunan bir mesajla birlikte geliyor. Şirketin CEO'suna bile bir tane var.

Bu en kötüsü. Chloe Instagram'daki takipçilerini kaybedebilir, Annabel ama bu hesaplanmış bir zalimlik. Daha önce hissettiğim korku yepyeni bir seviyeye çıktı ve şimdi endişeliyim.

Poppy'nin bana her ne yaptıysa ortaya çıkarmasına izin veremem.

Ama ben bir şey yapamadan Esther Poppy'nin suratına öyle bir tokat attı ki, Deadman's Peak'te dursam duyacağımdan eminim.

"Sen öldün!" diye bağırıyor. "Bunu duyuyor musun, seni kaltak? Seni öldüreceğim. Polisi arayacağım, seni dava edeceğim, değerli doktorluk işini kaybedeceksin ve sonunda hiçbir şeyin olmayacak."

"Esther!" Chloe onu kolundan yakaladı. "Ona bu zevki tattırma!"

Olduğum yerde kalıyorum. Genellikle fevri davranan Chloe'nin, aklı başında olan Esther'i sakinleştirmesi şaşırtıcı. Şu anda bile öğrenmekte olduğum yanları var, belki de işler zorlaştığında gerçek benlikleri.

"Bunu nasıl yaparsın?" Esther ağlıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hepiniz bir avuç ikiyüzlüsünüz," diyor Poppy, ama sesi hafifçe titriyor. Geri çekildi, elini yanağına götürdü. Altındaki kızarıklığı ben bile görebiliyorum. Esther güçlüdür. Bu acıtmış olmalı. Gözleri mi sulanıyor? "Bunu nasıl yapabileceğimi biliyorsun. Tüm yaptıklarını düşün. bana yaptıklarını. Ne yaptığını bir düşün Esther."

"Sen bir psikopatsın," diyor Esther. "Ve bununla işim bitti."

"Neden yaptığın şey hakkında düşünmüyorsun?" Poppy arar.

"Düşünmüyorum.

Bana bir şey olduğunda çok üzüldüğünü hatırlıyorum."

"Bu kaltak yaptıklarının bedelini ödeyecek," diye hırlıyor Esther. "Bunu kabul edemem, anakaraya döner dönmez bir avukatla temasa geçeceğim. Bunu benim değil Poppy'nin yaptığını kanıtlamanın bir yolu olacak ve bana işimi geri vermek zorunda kalacaklar. Beni öylece kovamazlar."

Topuklarının üzerinde döner ve ana kulübeye doğru yürüyerek uzaklaşır.

"Kaçma Esther," diye bağıyor Poppy arkasından, mide bulandırıcı bir neşyle.

"Küçük bir adadayız, gidebileceğiniz çok fazla yer var."

"Git kendini becer," diye bağıyor omzunun üzerinden ve devam ediyor.

Bir tanesi

Geçen gecedен kalma balonlar hala yere yapışmış durumda ve o geçerken üzerine basıyor. O anda nereye gittiğini anladım. Acil durum telefonu.

Ayağa fırlıyorum ve aceleyle karşıya geçiyorum, tam ona ulaşıp geri adım atarken yüzünde dehşet dolu bir ifade belirliyor.

"Esther?"

Acil durum telefonu bir telefon kutusunun içinde, oldukça eski moda. I onun dehşet dolu bakışlarını takip ederek içeride ne olduğuna baktım ve bir elimi ağzıma götürdüm.

Kablo kesilmiş.

Bu saatlerdir bozuk. Hatta günlerdir. Telefonun kendisi ortadan kaybolmuş. Hatta birisi her ihtimale karşı düğmeleri parçalamış, birkaçını kırmış.

Artık anakarayı aramanın bir yolu yok.

"Kahretsın!" Öfkeliyim, öfke bedenimde kaynıyor ve tenimi yakıyor. Diğerlerinin yanına dönüyoruz.



"Neden acil durum telefonunu parçaladın?" Poppy'ye bağıyorum. O kadar kızgınım ki onu da tokatlamak istiyorum. Ama bedenim hâlâ bana ihanet ediyor. Koltuk altlarımdan ter fışkırıyor ve midem bulanıyor. Bunun yerine

benim kelimelerimi kullanmak zorundayım. "Ya adada gerçekten acil bir durum olursa, mesela birimiz kalp krizi falan geçirirse? Ya da uçurumdan düşerse?"

Bu delilik. Robin'in dönmesine daha iki gün olduğunun farkında mısın?"

Esther de bir o kadar öfkeli. "Sen aptal bir kaltaksın. Şu yaptığına bak."

Poppy omuz silkiyor. "O ben miydim? Hatırlayamıyorum."

"Birimizin yaralanması umurunda değil mi?" Diyorum. "Çünkü o kişi çok kolaylıkla sen olabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Esther.

Chloe ve Annabel bu konuda hemfikir: gözlerimiz parlıyor, hepimiz Poppy'ye dönüyoruz, aklımızda yeni bir fikir oluşuyor.

"Dikkatli ol Tanya," diyor Poppy. "Herkes beni tehdit ettiğini düşünebilir. Aklını kaçırmaya da gerek yok. Eğer gerçekten bir sorun varsa, acil durum işaret fişekleri hâlâ var. Sakin ol."

"Ama bunları sadece Robin'i geri çağırmak için kullanamayız!" Tersledim.

"Bunu biliyorsun.

Sahil güvenliği gönderirlerdi. Bizi mahsur bıraktınız."

"Bizi tehlikeye attın!" Chloe ağlıyor. "Tüm geçim kaynağım senin yüzünden tehlikede. Bütün hayatım."

"Bunu sen yaptın," diyor Poppy. "Homofobik yorumlarınla. Ben yapmadım. Senin için asıl planım Esther'e yaptığım gibi çıplak fotoğraflarını sızdırmaktı."

"Gitmek istiyorum!" Annabel diyor ki. "Bu aptal adadan çıkıp hayatımın karmaşasına geri dönmek ve yaptıklarını çözmeye çalışmak istiyorum, çünkü yaptıkların yanına kâr kalmayacak. Bunu ödeyeceğinden emin olacağım."

"Peki ya Tanya?" Chloe soruyor ve hepimizin sessizliğe gömülmesine neden oluyor.

O kadın. Onu boğabilirim. "Beni unut. Duymak istemiyorum."

Annabel şaşkın görünüyor. "Ama onun ne yaptığını bilmek istiyor olmalısın.

İşini mahvedebilirdi." "Bırak onu,

Annabel," diye çıktım.

"Hayır, o haklı," diyor Poppy. "Senin hakkında konuşamadım, Tanya." Neşeyle telefonumu havada sallıyor. "Sonuncusu."

"Yapma," diyorum alçak bir sesle, ses tonumun ne kadar tehditkâr hale geldiğinin farkındayım.

Bu Poppy'yi korkutmuyor. Telefonumu bana geri fırlatıyor ve ellerimin arasında yakaladıktan sonra konuşmaya başlıyor.

"Tanya çoktan işini kaybetti."

"Ne?" Annabel olduğu yerde durur.

"Beni duydun," diyor Poppy. "Tanya aylar önce işini kaybetti. Hiçbiriniz altı aydır bir etkinlik düzenlemediğini fark etmediniz mi? Tıpkı Harry'nin de aynı dönemde onu terk ettiğini hiçbirinizin fark etmediği gibi, sanırım."

Buna karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Bu doğru. Aylardır hiçbir şey yapmadım. Diğerlerinin sadece özel partiler düzenlediğini düşünmelerini sağlamaya çalıştım, davetiyeleri herkese açık olan büyük halka açık etkinlikler değil.

Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyor ve çok hareketsiz kaldığının farkındayım. Parmak eklemlerim sıkıca tuttuğum için bembeyaz oldu.

"Ama neden?" Annabel diyor ki. "İşini nasıl kaybetmiş olabilirsin? Anlamıyorum. Harry seni bu yüzden mi terk etti?"

"Hayatı zaten mahvolmuş birine ne yapacağını bilmek zor." Poppy şimdi bundan zevk alıyor. Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek istiyorum. "Ama sonra işini nasıl kaybettiğini öğrendim. Ve itiraf etmeliyim ki şaşırdım."

Esther'in nefesi kesiliyor. Kendimi yerden başka bir şeye bakmaya ikna edemiyorum.

"İşi batırdım," diyorum. "Mirasçının altı ay önceki doğum günü partisi. Sen bahsettiğinde anlamalıydım. Tüm etkinlik tam bir felaketti."

Büyük bir etkinlikti, bir Rus milyarderin on altı yaşındaki kızı için Thames Nehri'nde bir tekne gezisi. Kendisi de küçük bir ünlüydü. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmış olmalıydı ama benim dikkatim dağılmıştı. Kendi sorunlarımla meşguldüm. Bir tanesi Etkinlik için yeterince güvenlik tutmadığım için arkadaşlar gemiye gizlice uyuşturucu sokmayı başardılar ve doğum günü kızı hastanede midesini yıkatmak zorunda kaldı.

"Peki bu neden bir felaketti, Tanya? Ailesi sana çok kızgınken o zavallı on altı yaşındaki çocuk nasıl oldu da üç gün boyunca hastanede yattı?" Poppy ısrar ediyor. Bundan zevk alıyor. "Uyuşturucu korkunç bir şey, değil mi?"

"Tanrım, Tanya," diyor Annabel. "Aşırı doz mu almış? Bu nasıl olabilir?"

"Odaklanmamıştım. Bu hiç olmamalıydı."

"Tanya uyuşturucu hakkında her şeyi biliyor," diyor Poppy. "Bunları ona sen temin etseydin hiç şaşırırmazdım. Neyse ki en azından biraz aklın varmış."

"Ne?" Annabel şaşkın görünüyor.

Chloe dudağını o kadar sert ısırıyor ki kanamaya başladı. Ne olacağını biliyor.

Kendimi sadece çarpışmaya hazırlayabilirim.

Poppy devam ediyor. "Hepiniz Tanya'nın son iki yıldır kokain bağımlısı olduğunu biliyor muydunuz? Çünkü artık herkes biliyor. Tüm sosyal medya hesaplarınızı itirafınızla güncellediğimden emin oldum."

Aman Tanrım. Artık herkes biliyor.

Tüm ağrı ve sızılar, sürekli tıkanıklık, grip ve mide bulantısı, maksimum kapasiteye ulaşmış gibi görünüyor. Poppy'ye bakarken sanki suyun altındaymış gibi hissediyorum, etrafımdaki her şey şekil ve renklerden oluşan mide bulandırıcı bir bulanıklık.

Saklamak için çok uğraştım. Huysuz ve mesafeli olduğumu biliyorum. Bok gibi göründüğümü biliyorum. Ama kimse sorgulamadığı ya da bir şeye dikkat çekmediği sürece iyiydim. İdare edebiliyordum. Şimdi ise sanki bir neon tabela beni işaret ediyor: bağımlı, bağımlı, bağımlı.

Bunu bilen tek kişi, bu yüzden benden ayrıldığında Harry dışında, beni tam da bu partide içerken yakalayan Chloe'ydi.

O beni korudu. Ben de onu korudum.

Anlaşmamız böyleydi.

"Londra bu tür şeyler için çok uygun bir yer." Poppy sanki bu onu üzüyormuş gibi iç geçiriyor. "Uyuşturucu sorunları nedeniyle gelen bazı çocukları görseniz şaşırırsınız. Dışarıda korkunç bir dünya var. Ama Tanya bunu çok gizli tuttu. sarar."

"Kovulmamın nedeni bu değil," diyorum sesimi bularak. "Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Beni beceriksizliğimden dolayı kovdular. Benim ... olduğumu bilmiyorlardı. Ben de uyuşturucu kullanıyordum. Bu yönümü sakladım."

"Oh, Tanya." Poppy başını bana doğru salladı. "Sen bundan daha akıllısın. Sen bağımsız bir müteahhidsin. O zamandan beri neden kimse seni işe almadı sanıyorsun? Kötü bir iş yaptın diye işin bitti mi? Pek olası değil."

Kendimden şüphe etmeye başlıyorum. "Ama bilmiyorlardı. İşlerin ters gitmesinin sebebinin kafamın güzel olması olduğunu bilmiyorlardı."

"Birileri bildiklerinden emin oldu. Birileri müşteri arkadaşlarını korumak istedi."

"Hayır." Chloe'ye döndüm, öfkeliydim. "Onlara *söyledin mi?*"

Ağzı açık, far ışığında kalmış bir geyik gibi görünüyor. "Hayır! Tanya, yapmadım!" "Senin için yaptıklarımı düşününce!"

"Ben yapmadım,  
yemin ederim!" "Ben  
yaptım."

Her şey sessizliğe gömülüyor. Hepimiz yüzü kıpkırmızı olan ve kekelemeye başlayan Esther'e dönüyoruz.

"Anlamalısın," diyor. "O partideki pek çok insan benim müşterilerimdi ve seni de o etkinlik için ayarlamıştım. Utanç vericiydi. Senin beceriksiz olmandan daha fazla bir neden istediler. Ben de onlara gerçeği söyledim. Bunu acıklı bir hikaye olarak satmaya çalıştım, mücadele ediyordun. Geri tepti."

"Oh, harika," diyor Poppy. "Sana kendim söylemek zorunda değildim. Esther'in iyi kızı oynayışına bakın."

Başım dönüyor. "Ama sen nereden biliyorsun ki?"

"Ben de o partideydim," diyor sessizce. "Her şeyi gördüm."

"Aman Tanrım." Buna inanamıyorum. "Bunca zaman bana söylemedin mi? Sonra da beni kovdurdun ve bir daha asla işe girmememi mi sağladın? Bunu nasıl yaparsın?"

"Lütfen." Bana uzanmaya çalışıyor, ben de tiksinererek geri çekiliyorum. "Benden uzak dur."

"Artık hepiniz sizi buraya neden getirdiğimi biliyorsunuz," diyor Poppy. "Dördünüzün değişip daha iyi insanlar olup olmadığınızı ya da beni okulda parça parça bırakıp bir daha geri dönmeyen aynı sığ, bencil kızlar olup olmadığınızı görmek istedim. Ve ne buldum? Aynısından daha fazlasını. Daha kötüsünü değilse bile. Hepinizi cezalandırmak zorundaydım. Bana yaptıklarınız için bunu hak ettiniz."

"Acınacak haldesin," diye tıslıyor Annabel. "Bu yanına kalmayacak."

Chloe telefonunu havada tutuyor. "Sinyal alır almaz Robin'i ya da adı her neyse onu arayıp buradan defolup gideceğiz. Ve buna pişman olacaksın."

"Yerinizde olsam sinyal almak için acele ederdim," diyor Poppy. "Çünkü telefonlarınızın sadece çok fazla şarjı kaldı ve ben tüm şarj cihazlarınızı denize attım."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Zaten öfkeli olan ben, Poppy'ye doğru bir adım atıyorum ve iki elimle onu göğsünden itiyorum. Geriye doğru sendeliyor ama düşmeden kendini tutmayı başarıyor. Esther beni uzaklaştırdığında ona tekrar saldırmak üzereydim.

"Yapma, Tanya," diyor. Ve sonra, nefesinin altında: "En azından şimdi olmaz."

"Bırak beni!" Tersledim. "Bana yeterince şey yaptın. Neredeyse sen de kötüsün."

Poppy sırtıyor ve ona bir kez daha saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Neden gülümsediğini bilmiyorum," diyorum. "Seninle işim bittiğinde gülümsemiyor olacaksın."

Bir elini ağzına götürerek korkuyla alay ediyor. "Durduğum yerde titriyorum."

Geri kalanımız ona karşı safları sıklaştırdık, dörde karşı bir olarak duruyoruz.

Artık uygun bir durumda değiliz, bitmek bilmeyen ifşaatlarla yıkıldık.

Poppy de bunu hissediyor gibi, çünkü kollarını kavuşturup gardını indiriyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyor. "Hepiniz neyi hak ettiğinizi düşünmelisiniz. Çünkü daha fazlası gelecek. Sonra konuşuruz."

"Devamı gelecek mi?" Ben de diyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Chloe'nin elleri titriyor. "Yeterince yapmadın mı?" Annabel dudağını ısırtıyor ve Esther başını sallıyor.

"Poppy!" Sesleniyorum. "Anlat bize!"

Ama şimdi beni görmezden geliyor, bize sırtını dönüp uzaklaşıyor. Esther kaşlarını çatıyor. "Ne bok yiyeceğiz biz?"

Ondan nefret ediyorum. Ama Poppy'den daha çok nefret ediyorum. Birbirlerini ısrarla görmezden gelen Annabel ve Chloe'ye dönüyorum.

Poppy gözden kaybolur.

"Bizimle kafa bulmaya çalışıyor," diyorum. "Tartışmamızı istiyor. Bölünmemizi istiyor."

Chloe başını sallıyor. "Peşinden gitmeli miyiz? 'Sonra' derken ne demek istedi?"

"Hayır." Esther hâlâ olanlardan dolayı şok olmuş görünüyor. "Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama şu anda bunu düşünemeyiz. Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Robin'i aramak için sinyali olan var mı?" diye sordum. Kafalarını sallıyorlar.

"Peki, kontrol etmeye devam edin. Yakında buradan çıkacağız." Ama telefonumun şarjı yüzde onda ve pek umutlu değilim.

"Bu lanet olası cini içiyorum," diyor Annabel, masadan alıp açarak. "Kim bana katılıyor? Hadi çöpçü avından kazandığımız ödülü içelim."

"Sıra sende," diyorum.

"Böyle bir zamanda içki mi içiyorsun?" Esther öyle diyor. "Az önce olanlardan sonra mı?"

"Başka ne zaman daha iyi bir zaman olabilir ki?" Annabel tersler.

"Hayatlarımız mahvoldu. Ben içelim derim."

Bir duble için yeterince dolduruyor, sonra şişeyi bana uzatıyor. Esther de dahil olmak üzere herkes için birer tane dolduruyorum ve her birimiz içkiyi hemen geri içiyoruz.

az önce olan her şeye karşı duygularımızı uyuşturmak için alkol. Cin şaşırtıcı derecede acı ve içmesi zor, ama bu beni içmeye daha kararlı hale getiriyor.

"Bunun tadı bok gibi," diyor Annabel. "Ne ödül ama." "Siktir et onu," diyor Chloe. "Hadi burayı mahvedelim." "Kendimizi becerelim," diyorum.

Benim öfkem Poppy Greer'a odaklanmış durumda. Şimdilik herkes aynı fikirde gibi görünüyor.

"O öldü," diyor Annabel. "Onu öldüreceğim."

"Önce ben onu öldürürsem olmaz." Chloe kadehini havaya kaldırıyor. "O sürtüğü cehenneme göndermeye."

Hepimiz kadeh kaldırdık, yüzlerimiz ciddiye. Bardaktaki yansımamı yakaladığımda solgun ve öfkeden bembeyaz olduğumu görebiliyorum.

"Ne yapacağız?" Esther diyor ki. "Olanlar hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

"Bence yeterince konuştun," diyorum.

"Özür dilerim. Bu şekilde kara listeye alınacağınızı düşünmemiştim."

"Hepiniz biliyor muydunuz?" Annabel soruyor. "Hepiniz Tanya'nın kokain bağımlılığını biliyordunuz ve bana söylemediniz mi? Tıpkı Fas gibi?"

"Esther'in bildiğini bilmiyordum. Bunu kendine sakladı." Açılmamış bir tonik şişesi kenarda duruyor ve ben onu cine ekliyorum. "Bu pek lanet bir tatille karşılaştırılabilir, Annabel."

"Hayır." En azından biraz utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bunu biliyorum. Sadece neden yardım almayı denemediğini anlamıyorum."

Belki de hiç hak etmediğimi düşündüğüm içindir. Onun yerine "Başa çıkabileceğimi düşünmüştüm," dedim.

"Kariyerim bitti," diyor Chloe. "Hepsi aptalca bir şaka yaptığım için."

"Benim de kariyerim." Esther iç çeker.

"Bunu hak ediyorsun," diyor Annabel Chloe'ye. "Bu senin kendi hatandı. Şuna bir bak. Eylemlerinin sonuçları var."

"Annabel," der Esther uyarıcı bir ses tonuyla. "Bırak onu. Daha büyük sorunlarımız var. Poppy ile ilgilenmemiz gerek."

"Gerçekten o kadar kötü müydük?" Chloe soruyor. "Okulda yani.

Poppy'ye.

Bunu hak ettik mi?"

Esther'in tepkisi anında oldu. "Hayır. Biz çocuktuk. Evet, zaman zaman sert olabiliyorduk ama bu Poppy'nin şu anda yaptıklarıyla kıyaslanamaz bile."

Chloe, Annabel'in kaşlarını çatmasına aldırmadan, "Şu anda yaptığı şey affedilemez," diyor.

Alkol nihayet yoksunluk belirtilerimin bir kısmını maskeliyor. "Peki onun hakkında ne yapacağız?"

"Asıl korkması gereken o," diye mırıldanıyor Esther.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Cesaretimiz var mı?

"Bu adada bizimle yapayalnız," diyor Chloe. "Bunu enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum."

Annabel, "Arkasını kollaması gerekiyor," diye onaylıyor.

"Yapabilir miyiz?" Fısıldıyorum. "Eve hiç gelmese kimsenin umurunda olur muydu?"

Bir duraklama oluyor ve sonra biraz daha içiyoruz. Hepimiz hala gerginiz, ama o muhteşem fikir artık aklımıza kazınmış durumda: intikam. Ne de olsa dördümüz ona karşı ilk kez birlik olmuyoruz. Bu, eski rahat ayakkabılarımızı giymek ya da uzun bir aradan sonra eve dönmek gibi bir şey olacaktı; emin olun, sanki hiç ayrılmamışız gibi olacaktı.

Biz içmeye devam ettikçe, kendimizi günün ve gecenin geri kalanına kaptırdıkça, telefonlarımızın şarjı bitiyor.

En son Esther'inki gidiyor. Hepimizi uçurumun kenarına ve kararlı bir sarhoşluk sersemliğine gönderen son bir karanlık ekran.

Şimdi bu adada mahsur kaldık, ama belki de bu iyi bir şeydir. Çünkü o kaltak bunu ödeyecek.

Sadece hangimizin ona daha önce ulaşacağından emin değilim.

## On sekiz Esther

*21 Mayıs 2023*

Ayağa kalktığımda akşamdan kalmalığım beni vuruyor, inlememe ve gözlerimi tekrar kapatmama neden oluyor. Zonklama hiç dinmiyor, kafatasıma çarpıyor. Gerçekten o kadar çok mu içtik? Başımı tutmak bile beni rahatlatmıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve sakinleşmeden önce birkaç kez yeniden odaklanıyor.

Belki de bu sadece dünün bana ulaşan artçı etkileridir. Bir yanım tüm bunların korkunç bir ateş rüyası olmasını diliyor ama ağzımın kuruması ve böbreklerimin ağrması bana öyle olmadığını çok iyi hatırlatıyor. Gerçekten işimi kaybettim. İş yerimdeki herkes beni çıplak gördü.

Bir an için orada yatağa kusacağımı düşündüm ve yan tarafa yaslanıp derin nefes almak zorundayım. Evde neler olup bittiği belli değil. Ofisim çoktan toplanmış olabilir, eşyalarım küçük kutularda korkunç bir arka odada toplanmayı bekliyor olabilir. Tanrım, onları almak için de yürümem gerekecekti. Geçmiş herkes bana dehşet içinde bakarken. Aslında, bundan sonra beni içeri alırlar mıydı? Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Herkesle tekrar yüzleşmek mi yoksa fuayede birinin gelip bana her şeyi getirmesini beklerken aşağılanmak mı?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Fotoğrafları gönderenin Poppy olduğunu kanıtlamanın bir yolu olacak. Elbette benden bu kadar çabuk kurtulamazlar.

Acaba ailem öğrendi mi? Annem, en başta bana iş görüşmesi ayarlayan kişi. Tanrım.



Oda sıcak ve boğucu. Buradan çıkmam gerekiyor.

Yorganları fırlatıp atarken, nefesim kesildi.

Karnım kıpkırmızı. Kırmızı rujdan olduğunu fark ettiğimde yaralandığımı düşündüm. Üzerime yazılmış bir kelime. Hayır, bir hakaret. *KALTAK*. Bu ne zaman oldu? Tanya mıydı? Poppy mi?

Beynimi dün geceki olaylar için geri sarmaya çalışıyorum ama inatla boş çıkıyorum. Sadece birkaç önemli anı aklımda kalıyor. Bir an için uyuyakaldığımı düşünüyorum, bu benim için bir ilk, ama sonra gün doğumu pencereden süzölmeye başlıyor ve şafak söktüğünü fark ediyorum.

Ellerim şimdi yatağımın başucunda duran telefonuma gidiyor. Siyah ekran bana şarj olmadığını hatırlatıyor; çatlak bana hayatlarımızın ne kadar paramparça olduğunu hatırlatıyor. O e-postalar tekrar aklıma geliyor ve hiçbir işe yaramasa da telefonu ters çeviriyorum, böylece ekran artık bana bakmıyor.

Çok sessiz. Nasıl hissettiğime rağmen, koşuya çıkmamayı hayal bile edemiyorum. Bu benim için nefes almak gibi, sabahları umutsuzca kafeine uzanan diğer insanlar kadar doğal. Ayağa kalktığımda bir an dünya kendi ekseninde dönüyor gibi oluyor ve düşeceğimi düşünüp yatak direğine tutunuyorum. Neyse ki kendini düzeltiyor ve yavaş hareketler yapıyorum. Ruj yerde yatıyor, kapağı kayıp. Görmemek için çaresizce çekmeceye itiyorum. Giysilerimi giyip korkunç ruju fırçalarken okyanusun sesini bile duyamıyorum. Bu sabah dışarı çok sakın olmalı.

Aynaya bir bakışım dün gece hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kan çanağına dönmüş gözlerimin altında torbalar var, dudaklarım kuru ve çatlak ve uzun süre bakmak bile başımı ağrıtıyor. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp dışarı çıkıyorum, güneş ışığı beni inletiyor.

Birincisi: su. Diğer kulübelerin yanından geçiyorum, tüm ışıklar kapalı. Sanırım Annabel'in horlamasını bile duyabiliyorum. Tanya'nın kapısı yarı açık, gidip kapatmak istiyorum ama onu korkutmak istemiyorum.

Chloe'nin kulübesinin dışında

Çöpçü avındaki Capri-Sun ambalajı botlarından birinin altına sıkışmış.

Neden onda da eşyalardan biri var?

Ana kulübenin köşesini döndüğümde, güvertede hasta bir su birikintisi görüyorum. Ne güzel. Dün gece yağmur yağmamış, o yüzden kalmış, koku sıcakta daha da kötüleşiyor. Suçlunun ben olabileceğimin bilinciyle dilimi ağzımda gezdiriyorum ama temizim. Eğer sabah nefesi ve dün gece dişlerimi fırçalamayı unutmak temiz sayılabilirse. Ama en azından kusmadım.

Kulübenin kapısını açtığımda, elimde ıslak bir şeyin izi vardı.

"İğrenç," diyorum, kustumuk olduğunu düşünerek. Lavaboya koşup musluğun altında elimi yıkıyorum.

İşte o zaman dokunduğum şeyin kırmızı olduğunu ve elimden musluk deliğine aktığını görüyorum.

Kan mı?

Elimi geri çekiyorum ama tüm izler kayboluyor. kapı kasasında ufak tefek lekeler var. Lekeli. Karanlık. Sanki etrafı saran parmaklar şeklinde.

Yaklaşıp kokluyorum ama dışarıdaki temiz hava araya giriyor ve emin olamıyorum.

Birimizin burnu falan mı kanadı?

Musluktan minnetle içiyorum, dolaptan aldığım bardaklardan birini doldurup yeniden dolduruyorum. Boğazım yanıyormuş gibi hissediyorum ve şu anda bile ellerim hala titriyor. Artık genç değiliz, belli ki. Öylece kendimizi toparlayamayız.

Kapı açılır ve Chloe içeri girer. Daha da sert görünüyor, başını tutuyor.

"Dün gece ne zaman yattık biz?" diye soruyor, kendi yatağını doldururken. bir bardak su içti ve uzun bir yudum aldı. "Kendimi ölüm gibi hissediyorum.

Gerçek bir ölüm gibi." "Hiçbir fikrim yok. Garip bir şeye mi uyandın?"

"Hayır. Ne demek istiyorsun?" O mutfak masasına oturuyor, ben de aynısını yapıyorum. Hemen yan odadaki Poppy'nin farkında olarak seslerimizi alçak tutmaya dikkat ediyoruz. "Nasıl hissediyorsun?"

"Zor," diyorum. Karnımda kırmızı rujla yazılmış *BITCH* yazısıyla uyandığım gerçeğini atlıyorum. "Sanki zil taşıyan bir otobüs tarafından ezilmiş gibiyim. Erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım. Dün olanlara hâlâ inanamıyorum."

"Bunun olacağını görmeliydik." Dönüp dolaşıp aklıma gelen düşünce bu. İşlerin garipleştiğini biliyorduk, işler tersine dönmeye başladığında o çöpçü avını yaptık. Ve yine de ısrar ettik. Neden devam ettik? O kadar da kötü olmadığımızı kanıtlamak istediğimiz için mi? Egolarımız Poppy'nin bizimle hala bir sorunu olabileceğini kabul edemeyecek kadar büyük olduğu için mi?

Biz aptaldık.

Chloe başıyla kapıyı işaret etti. "Uyandı mı?" "Ondan haber almadım."

"Belki de suyumuzu yüzüne dökerek onu uyandırmalıyız." Bu sonunda beni gülümsetti. "Beni kışkırtma."

Chloe suyunu önünde tutuyor, düşünüyor. "Şaka yapmıyorum." Öne doğru eğildiğinde yüzü ışığa yakalanıyor ve boynundaki çizikleri görebiliyorum.

"Nedir onlar?"

"Ne?"

"Boynunda. Seni bir şey mi çizdi?"

Şaşkın görünüyor. "Beni tırmalamak mı?" Parmakları boynundaki izlere dokunuyor ve neden bahsettiğimi anlıyor. "Bu çok garip. Hiçbir fikrim yok. Belki de o lanet çöpçü avındaki çalılardan gelmiştir."

"Darbe mi planlıyoruz?" Annabel içeri girer, Tanya da hemen arkasından onu takip eder.

Tanya'yı görünce nefesimi tutuyorum, ama şu anda beni görmezden gelmekten memnun görünüyor, sanki ben yokmuşum gibi bir kahve içmek için yanımdan geçiyor.

"Tanya," diyorum ama beni duymamış gibi davranıyor.

Dördümüz mutfak masasının etrafında oturuyoruz ama kolay kolay sohbet edemiyoruz. Artık birbirimiz hakkında bir şeyler biliyoruz. Annabel'in kocasının sadece rastgele yabancılarla değil, Chloe ile de aldatması. Tanya'nın uyuşturucu sorunları. Chloe ve ben işimizi kaybettik. Samimi hissettiriyor. Bu tür şeyleri tartışmayız. En azından grup olarak. Poppy'nin ortaya çıkarmadığı daha fazla şey olduğunun farkındayım, bu konuda rahatladım.

"Kendisine kamyon çarpmış gibi hisseden başka biri var mı?" Annabel parmaklarıyla alnını ovuşturarak soruyor. "Daha önce içtikten sonra hiç bu kadar kötü olmamıştım."

Chloe başını sallar. "Ben de aynıyım. Ne kadar su içersem içeyim, hiçbir şey yardımcı olmuyor."

"Sana sormuyordum," diyor Annabel.

Tanya sessiz kalıyor ama kapalı gözlerinden ve acılı ifadesinden onun da aynı şeyleri hissettiğinden eminim.

Tanya'yla aramı bir şekilde düzeltmeliyim ama şimdi zamanı değil. Annabel ve Chloe ile de aynı şekilde. Eğer bu işte birlik olacaksak, gerçekten iyi ilişkiler içinde olmalıyız. Şu anda, en ufak bir dokunuşa patlamaya hazır bir grup mayın gibiyiz. Poppy'nin yatak odasının kapalı kapısına odaklanarak tost yiyoruz.

Chloe sabırsızlıkla ayağa kalkana kadar yarım saat geçti. "İçeri girmeliyiz. Bütün gün yatak odasında saklanamaz. Sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyor."

"Chloe haklı," diyor Tanya. "O bir korkak."

Yatak odasının kapısına doğru yürüyoruz ama tereddüt ediyoruz.

"Ya sadece uyuyorsa?" Annabel sorar. "Onun yanında bir saniye daha geçirmek istemiyorum."

Tanya, "O işaret fişeklerini patlatacak ve bizi eve götürecek olan Poppy," diyor. "Bunun için başı derde giren ben olmayacağım. Suçu o üstlenebilir. En başta sabit hattı kesen oydu."

Kapalı kapı ve onun getirdiği sessizlikte uğursuz bir şeyler var. Poppy neden sesimizi duyunca dışarı çıkmadı? Her gün benimle aynı saatte kalkıyordu, bu beni çok şaşırtmıştı. Ne zaman koşuya çıksam ya güvertede ya da sahilde beni izliyordu.

"O da ne?" Annabel sert bir şekilde söylüyor. Gözlerini yere dikmiş bakıyor.

Hepimiz aşağı bakıyoruz ve ilk başta neden bahsettiğinden emin olamıyorum. Ama sonra onu görüyorum, çerçevenin altından dökülen pas rengi izleri.

Aceleyle sildim.

"Bu-" Cümlemi bitiremiyorum.

"Tanrım." Tanya geri adım attı. "Bu kan, değil mi?"

Annabel eğilir ve parmağını ovuşturur. "Birisi bunu temizlemeye çalışmış," diyor. "Sadece leke kalmış."

"Eski o zaman?" Chloe gözlerini odanın içinde gezdirerek başka bir yer kirlenmiş mi diye bakıyor. "Bu yolculuktan değil mi?"

Annabel ayağa kalkar, pantolonundaki tozu fırçalar. "Neye benziyorum, adli tıp uzmanına mı? Bilmiyorum. Daha önce gördüğümü de hatırlamıyorum."

"Ön kapıda kan vardı" dedim. "Ne?" Diğerleri şok içinde bana bakıyor.

"Birinizin burnu kanadı ve parmaklarını çerçeveye sildi sandım." Yanına gidip bulduğum yeri gösterdim, kalanlar hâlâ oradaydı ama gözden kaçması kolaydı. "Sanki birinin burnu kanamış ve yanlışlıkla dokundum."

Herkes ellerine bakar ama temizdirler.

"Dün gecenin çoğunu hatırlayan var mı?" Dedim.

Düşünmek için duraklıyorlar, sonra başlarını sallıyorlar.

"Yani her şey olabilirdi," diye sonuca varıyorum.

"O zaman ... kan?" Annabel yatak odasının kapısına, çerçevenin altından geçen ve bildiğimiz kadarıyla daha da ilerleyebilecek olan yerdeki şüpheli büyük lekeye doğru yürür. "Kana ne sebep oldu?"

"Belki de Poppy ölmüştür," diyor Chloe ve hepimiz gülüyoruz. "Bu tüm dileklerimizin gerçekleşmesi gibi olurdu, değil mi?" Tanya öyle diyor. Ama sonra kana tekrar bakıyoruz.

"Neden dışarı çıkmıyor?" Chloe belirsiz bir şekilde soruyor.

Tanya da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor, çünkü yüz hatlarında bir panik ifadesi belirliyor. "İçeri girmemiz gerek."

Başımı salladım. Birkaç dakika içinde hepimiz kapıdaydık, birkaç kez vurduk. "Poppy!" Annabel sesleniyor. "Poppy, orada mısın? İçeri geliyoruz!"

Annabel cevap beklemeden kapıyı iterek açar. Kapı şiddetle geri döner ve sağ taraftaki duvara çarparak takırda.

Işık kapalı ama önemli değil. Güneş ışığı çift açılı pencerelerden süzülerek odayı aydınlığa boğuyor. Her şey korkunç bir netlikle bir araya geliyor.

Poppy'nin yatağında uyunmuş, çarşaflar birbirine karışmış. Örtüler atılmış, yarısı yere sarkmış. Yatağa getirmiş olması gereken bir bardak süt yerde parçalar halinde durmakta, süt kan birikintisine karışmaktadır. Çarşaflar da örtülmüş. Kızgın, şiddetli kan lekeleri yorgana ve yere, hatta duvarın üstüne korkunç bir sıçrama halinde bulaşmış. Çekmeceler açılmış, sanki biri bir şey arıyormuş gibi, eşyalar umarsızca yere atılmış.

Yatak boş. Poppy orada değil.

Yukarıdaki duvarda kendi korkunç resmi var. Tanıdık geliyor, daha önce gördüğüm bir şeyin yeniden yaratılmış hali gibi, ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Bir kadın yarı çıplak duruyor, arkasında çatlak ve çorak bir manzara var. Gökyüzü karanlık. Akan beyaz bir etek giymiş ama üst yarısı açıkta, sadece belini ve omuzlarını saran ince beyaz kayışlar var, neredeyse bir deli gömleği gibi. Gövdesinin ortası yarılmış ve kırık bir kalp görülüyor. Bileklerinden kollarına ve hatta karnına kadar her yeri yara izleriyle kaplı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Bu bir otoportre. Poppy'nin gözleri tuvalden bize ıstırapla bakıyor, ancak pozda da özür dilemeyen bir meydan okuma var. O böyle biri, ister kabul edin ister etmeyin. Resimde yaralı olmasına rağmen hiç kan yok. Hemen altındaki gibi değil.

Tedirgin edici bir iz, bulunduğumuz yere kadar uzanıyor. Bulaşmış katı kan lekeleri. Sürüklenme izleri.

"Bu da ne ..." Annabel iki elini ağzına götürür ve ayaklarının üzerinde sallanır. "Sanırım hasta olacağım."

Tanya öne doğru bir adım attı ama ben onu geri çektim. Bana döndü, ifadesi karanlıktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hiçbir şeye dokunamayız," diyorum. "Burası bir suç mahalli." "Suç mahalli mi?" Tanya yineliyor. "Bu bir tür şaka olmalı."

Pencereler kapalı ve pis koku bunaltıcı. Küflü bir şey burun deliklerime çarpıyor ve şimdi bunu fark ettiğim için kaçamıyorum. Bu gerçek.

"Poppy nerede?" Chloe fısıldıyor.

Birinin kontrolü ele alması gerekiyor. Annabel'in yüzü hâlâ solgun, Chloe donmuş gibi duruyor ve Tanya her şeyden çok şaşkın görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Onu aramalıyız. Adayı arayın. Bir yerlerde yaralanmış olma ihtimaline karşı."

Chloe hevesle başını sallıyor. "Evet, bir yerlerde olmalı. Burası küçük bir ada.

Ortadan kaybolmuş olamaz."

"Tabii biri onu denize atmadıysa," diyor Tanya.

"Tanrım, Tanya!" Kendimi tutamadım. "Bu hiç yardımcı olmuyor.

Kimse onu denize atmadı. Ne kadar kötü bir şey söyledin."

Annabel'in yüzü düşer. "Bunu yapmak çok kolay olurdu. Akıp giderdi."

"Bu adada sadece biz varız," diyorum. "Yani böyle bir şey *olamaz*. "Yani bu olmuş olamaz.

Bu mu?"

Onların sessiz tepkileri beni rahatlatmıyor.

"Etrafa bakmamız gerek." Sesim aslında hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyor. Her an bayılacakmışım gibi geliyor. Bir baş ağrısı kendini alnıma dayatıyor. "Annabel, sen kulübelere bak. Chloe, sen çimenlik ve ağaçlar gibi genel dış alanı yap. Tanya, sen uçurumu yap. Ben de sahili alacağım. O ... alamaz." Bitirmekte zorlandım. "Burada gördüklerimize inanacak olursak fazla uzağa gitmiş olamaz ama kontrol etmeliyiz."

Kulübeden birlikte çıkıyoruz ama hemen ayrılıyoruz. Onlardan ayrıldığım için minnettarım, nefesimin umutsuzca ihtiyaç duyduğu soluklarla çıkmasına izin veriyorum. Hiç tereddüt etmeden sahile doğru ilerliyorum, kötü bir şey bulmayacağımı umarak dua ediyorum.

Kumsal bir milden fazla uzanıyor, ancak buradan bile uzakta belirgin bir şekil yok, Poppy'nin güneşlendiğine dair net bir işaret yok veya

Herkesin endişelerini giderecek bir yürüyüşe çıkmak. Bunu beklediğimden değil. Aksine, cesedi kıyıya vurmadığı için rahatladım, akıntı saldırganın aleyhine döndü.

Sakin ol, Esther.

Kumda ilerlerken nabzım hızlanmaya devam ediyor, okyanusa ve karşı taraftaki ağaçlara ve çalılıklara açılan hendeklere bakmaya özen gösteriyorum.

Kaya havuzlarına ulaştığımda, burada bulunacak bir şey olmadığına ikna oluyorum. Yukarı doğru bakıyorum ve Tanya'nın uçurumun tepesinde durduğunu görüyorum. Bana bakmıyor. Ellerini yüzüne gömüyor.

Ağlıyor mu? Bir şey mi buldu?

Ama hayır. Gözlerini siler ve aşağıya doğru döner. Orada da bir şey olmamalı.

Onu gördüğümde neredeyse tekrar başlıyorum.

Gelgitle birlikte sürüklenip gidiyor, denizin birkaç metre içinde kumdan çıkan sivri bir kayaya takılıyor.

Poppy'nin dün giydiği bluz. Kahvaltıda ışıldamasını sağlayan pullar bu şekilde güneşe maruz kalınca aşırıya kaçmış, okyanustan daha fazla parlıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp suya giriyorum ve güvenli bir yere götürüyorum.

Yakası kanla kaplanmıştı.

"Aman Tanrım," diyorum  
yüksek sesle.

Bir an için onu geri atmayı düşündüm. Diğerlerinin görmesinin ne yararı olacaktı?

Ama çok geç kaldım.

"Bu Poppy'nin üstü!" Annabel çığlık atıyor. "Kanla kaplı, aman Tanrım!"

Chloe ve Tanya çok geride değiller, Annabel'i duyunca koşarak geliyorlar. Elimdeki şeyi görünce durdular.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Onlara sordum. "Poppy'den bir iz var mı?"

Yüz ifadelerinden cevabı zaten biliyorum ama yine de başlarını salladıklarında hayal kırıklığına uğruyorum.

"Nereden buldun bunu?" Chloe soruyor.

"Şuradaki kayaya takıldı." İşaret ediyorum. "Kalması tamamen şans. Başka bir şey olsaydı ..."

"Yani denizde miydi?" Tanya diyor ki.

"Üstü nasıl açıldı?" Annabel dehşet içinde sorar.



Giysiyi inceledim ve yan tarafında büyük bir yırtık buldum. "Burada bir yırtık var. Belki de o kayaya takıldığı yerden kopmuştur. Bilmiyorum."

Tanya, "Ya da biri onu kaldırdı," diye fısıldar.

"O öldü," diyor Annabel. "Poppy öldü, değil mi? O kadar kan, hayatta kalmasına imkân yok."

"Polisi aramalıyız," diyorum.

"Nasıl?" Tanya diyor ki. "Poppy telefon hattını kesti, hatırladın mı? Telefonlarımızın şarjı yok ve zaten çekmiyor."

"Yapmak istiyor muyuz?" Chloe parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Yani, bu hâlâ bir şaka olabilir. Değil mi?"

"Hepimiz onun ölmesini istedik," diyor Annabel.

"Tanrım, Annabel," diyorum. "Mecazi anlamda konuşuyorduk."

"Öyle miydik?" Etrafımızda volta atarak yürüyor. "Bilmiyorum. Hepimiz çok kızgındık. Ve çok sarhoştuk. Dün geceyi hatırlamıyorum."

"Bu çılgınlık," diyor Tanya. "Cidden bizden birinin ..." olduğunu düşünemezsin.

"Hastalıklı bir oyun olmalı," diyorum. "Bir şekilde bizimle oynuyor. Kafamızı karıştırıyor."

Chloe başını sallıyor. "Poppy bize bir şey yapacağını hemen hemen söylemişti. Ya buysa?"

Annabel hâlâ elimdeki kan lekeli bluza bakıyor. "Ama bu bir oyunsa, tüm bu kanı nasıl açıklıyorsun? Bu gömleği? Denizde olduğu gerçeğini?"

Elimde tuttuğum şeyin fazlasıyla farkında olarak, kanı gizlemek için üst kısmı bir top haline getirmeye çalışıyorum. "Bilmiyorum. Belki de kendini kesmiştir?"

"Kendini mi kesti?" Tanya iki eliyle şakaklarını ovuşturur. "İmkânsız. O yatak odası kan gölü gibiydi. Kendini o kadar kesip de kan kaybindan ölmemenin imkânı yok. Ve biz adayı aradık! O kadar yarayla fazla uzaklaşmış olamaz."

"O zaman başka birinin kanı mı?" Chloe neredeyse umutlu bir şekilde.

"Hepimiz buradayız. Ve hiçbirimiz yaralı değiliz. Nasıl başka biri olabilir? Bu adada başka kimse yok."

"Bundan emin miyiz?" Annabel fısıldar.

Bu düşünce bizi korkutuyor. Birbirimize bakıyoruz, yüzlerimiz solgun.

"Bu imkânsız," diyor Tanya kararlılıkla. "İskele kulübelerimize çok yakın.

Eğer bir tekne gelseydi motor sesini duyardık. Tanrı aşkına, yatak odalarımızdan denizin sesini duyabiliyoruz."

Chloe bu konuda rahat değildir. "Bir kayıkları ya da başka bir şeyleri olabilirdi! Bunu asla duyamazdık."

"Buraya kadar bir sandal mı?" Tanya başını sallar. "İmkânsız. Okyanusu geçmekten bahsediyoruz, Thames Nehri'ni değil."

Chloe, "O kadar kendimizde değildik ki, belki de bir tekne vardı ve biz onu duymadık," diye ısrar ediyor.

Bu mümkün olabilir mi? Hepimiz yarı ölü gibiyiz, stres ve yorgunluğun bir karışımı. Dördümüzün etrafında gergin bir enerji var, Chloe'nin etrafta kimsenin olup olmadığına bakması da buna yardımcı olmuyor.

Başka kimse olamaz.

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum. "Neden biri sadece Poppy'ye zarar vermek için adaya gelsin ki? Peki ya geri kalanımız?"

Bu onları duraksatır.

"Esther haklı," diye onaylıyor Annabel. "Bir yabancı gelip Poppy'ye zarar vermesi için hiçbir neden yok."

Chloe kaşlarını çatı. "Ama sonra, eğer yabancı değilse ve Poppy hala kayıpsa..."

"İşaret fişekleri!" Hatırlıyorum. "İşaret fişeklerini kullanabiliriz. Mutfak lavabosunun altındalar. Bu artık acil bir durum. Yardıma ihtiyacımız var."

"Elbette!" Tanya ana kulübeye doğru acele etmeye başlar.

"Bekle-" diye başlıyor Chloe, ama Tanya'nın peşinden giderken ve diğerlerinin de geldiğini duyarken dinleyecek durumda değilim.

İşaret fişekleri bizim son umut ışığımız, kelimenin tam anlamıyla. Bunlardan birini gökyüzüne ateşlediğimiz an, birileri gelip bizi alacaktır.

Ama mutfak dolabını açtığımda boş bir karton kutuyla karşılaşıyorum. Gittiler.

"Ne oluyor lan?" Bağırıyorum. "Neredeler?"

"Buradaydılar!" Annabel söylüyor. "Robin bize söyledi."

Tanya, "Poppy telefon hattını kestiğinde onların yerini değiştirmiş olmalı," diye mırıldandı. "Aptal sürtük."

"Hayır." Chloe ağlayacakmış gibi bakıyor. "O zaman onlara dokunmadığını söylemişti, hatırladın mı? Eğer gerçekten acil bir durum olursa onları kullanabileceğimizi söylemişti."

"Ama sonra ne olacak?" Annabel inanamayarak söyler. "Nasıl gitmiş olabilirler? *İçimizden* birinin onları taşıdığını mı söylüyorsun? Çünkü daha yeni

Bu adada başka kimse olamaz, değil mi?"

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Başım dönüyor. "Eğer biriniz fişekleri hareket ettirdiyse, şimdi söylemenin tam zamanı."

"Ben kesinlikle yapmadım!"

"Bunu nasıl *söylersin* Esther?" "Bize güvenmiyorsun!"

"Kapa çeneni!" Bağırıyorum. "Hepiniz kapayın çenenizi. Ne halt edeceğiz biz?"

"Ne yapabileceğimizden emin değilim," diyor Tanya. "Herkesin telefonunun şarjı yok. Ana sabit hat kesik. İşaret fişekleri gitmiş. Robin yarın sabaha kadar buraya gelmeyecek. Sanırım beklemek zorundayız."

"Ama Poppy kayıp," diyor Annabel. "Öylece bekleyemeyiz."

Kayıp, bunu söylemenin nazik bir yolu. Bütün o kan. Öldüğüne eminim.

"Tabii anakaraya yüzerek geçmeyi düşünmüyorsunuz." diyor. "Ama ben olsam denemezdim."

"Yani yarına kadar öylece mahsur mu kaldık?" Annabel diyor ki. "Yardım yok, hiçbir şey yok mu?"

Tanya başını sallar. "Öyle görünüyor."

"Ama işaret fişekleri." Annabel başını sallar. "Bu kasıtlı. Birisi yardım alamayalım diye yerlerini değiştirdi. Böylece bu adadan çıkamayacaktık. Bu ne anlama geliyor?"

Hepimiz birbirimize sessizce bakıyoruz.

Bu adada birilerinin gitmemizi istemediği anlamına geliyor. Bu adadaki biri bir katil.

Asıl soru, hangimiz?

*Burası sessiz. Karanlık. Henüz sabaha yakın, pencereden giren ay ışığı önümdeki manzarayı aydınlatıyor. Kalbim çarpıyor, ağzım kuruyor. Kanı, yatakta yatan cesedi inkâr etmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Bu her zaman olacaktı.*

*Poppy öldü. Yüzü hala enerjik, gözleri ve ağzı açık, sanki Çılgılık atıyor, gözyaşları hala yanaklarında. Saçları, çocukken birlikte yaptığımız kar meleklerinin halesi gibi başının arkasında dalgalanıyor. Elim bıçağın sapını daha da sıkıyor, sanki avucumla bütünleşecekmiş gibi. Bıçak Poppy'nin kanına bulanmış, tıpkı kendi kıyafetlerim gibi, gerçeği haykıran kırmızı lekelerle kaplı.*

*Kendi gözyaşlarım geldiğinde utanıyorum ve kızıyorum. Bu benimle ilgili değil. Bu onunla ilgili.*

*Çığlık atmak  
istiyorum. Ne yaptım  
ben?*

*Hepsi benim suçum. Onu ben öldürdüm ve sonuç bu.  
Ben ne yapıyorum? Pencereye hızlı bir bakış bana sabahın olduğunu  
söylüyor  
sürünerek yaklaşıyor. Hızlı hareket etmeliyim. Onu saklamalıyım ki kimse  
onu böyle görmesin.  
Onu sakla ve bıçağı da sakla.*

# On dokuz Poppy

22 Kasım 2012

Sevgili günlük,

Hayallerim için başvurduğum. Londra'daki Slade Güzel Sanatlar Okulu'nda bir yer. Birkaç gün önce bir sanat dersinde üniversiteler hakkında konuşuyorduk. Hepimiz Pazartesi ve Çarşamba öğleden sonraları sanat odalarında portfolyolarımız üzerinde çalışıyoruz. Altıncı

Form grubu oldukça küçük, sadece on bir kişiyiz, bu yüzden işimize devam ettiğimiz sürece sohbet edebiliyoruz.

Okuduğu çeşitli mangalardan kopyalandığı kesin olan bu animasyon tarzında çizim yapmaya takıntılı bir kız olan Sally, "Biyoloji okuyacağım," dedi.

"Biyoloji!" dedi Jayla adındaki başka bir kız (sanat sınıfımız umutsuzca kızlarla dolu - sadece üç erkek var) dehşet içinde. Aslında oldukça iyidir; bu küçük Telden yapılmış heykeller, baktığınız açıya göre farklı şeylere benziyor. "Kesinlikle hayır. Kesinlikle sanat yapacağım. Oxford, Slade, Goldsmiths ve Newcastle'a başvuruyorum."

Ollie bunun üzerine içini çekti. "Slade'in içine girdiğini düşünsene! Bu benim en büyük hayalim." Bana baktı. "Nereye başvuruyorsun, Poppy? İleride sanat okuyacaksın, değil mi? Slade'e başvurduğum bile."

Slade'in benim de hayalim olduğunu söylersem onu taklit ediyormuşum gibi hissedecektim. "Ah, bilmiyorum, sanırım öyle," diye mırıldandım.

Sally, "GCSE'de yaptığın gibi çok abartılı olmaya çalışmadığın sürece," dedi. "Yine de A\* almış olsan bile, ki bence bu hiç adil değildi."

Bayan Wersham bu noktada araya girdi. "Poppy ile Sanat GCSE'si hakkında uzun bir konuşma yaptık ve neyse ki işler zamanında halledilebildi. Ama Poppy, üniversitede kesinlikle sanat eğitimi almalısın. İnanılmaz yeteneklisin." Ve sonra, muhtemelen "Hepiniz öylesiniz." diye ekledi.

Sanat GCSE'mde neredeyse başım derde giriyordu. Portfolyolarımızın en az iki farklı sanat aracını içermesi gerekiyordu ve ilk başta buna karşı çıkmak istedim. O zamana kadar tüm hayatım boyunca resim ve çizim yapmıştım - iyi olduğum şey buydu. Gittikçe daha soyut hale gelen bir dizi otoportre planım vardı ve bu

sadece bir dizi resim olarak çok güzeldi, ama Bayan Wersham bana müfredatın istediğini yapmam gerektiğini söyledi.

"Ama bu gerçekten iyi bir sanat değil mi?" Bu konuda konuşmak için beni yanına çektiğinde sormuştum. "Yeterince iyi olduğunu bildiğin halde neden bunu yapamıyorum?"

"Bu sınav kurulunun ne istediğiyle ilgili," diye cevap verdi, sanki bu her şeyi çözmüş gibi.

Bakın, her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum. Kesinlikle bilmiyorum. Ama söz konusu sanat olduğunda neyin iyi neyin kötü olduğunu biliyorum. Ve portföyüme birkaç heykel eklemek (Tanrı aşkına, fotoğraf eklemeyecektim) çok aptalca geldi.

Karşı çıkmak için elimden geleni yaptım. Ancak Bayan Wersham sadece beni değil, ailemi de konuşmak için içeri davet ettiğinde ve kendimi toparlamazsam tüm portfolyomdan kalacağımı söylediğinde sonunda pes ettim.

A Seviyesine başladığımda Bayan Wersham benimle yine sessiz bir konuşma yaptı.

"Sınav kurulu ne istiyorsa onu uygulayacağız, değil mi?" dedi. "Doğru," dedim ama gözlerimi devirdim.

"Ciddiyim, Poppy." Kaşlarını çattı. "Çok yeteneklisin ve sadece bunu gösteren notlar alman gerekiyor. Üniversiteye gittiğinde, eminim o zaman istediğin gibi deneyler yapmakta özgür olacaksın. Ama şu anda bunun için gerekli olan temeller anlaşıldı ve gösterildi. Yine de harika bir portföyünüz olacağından eminim."

"Yine de yapabileceğim kadar iyi değil," diye mırıldandım.

Doğruydı. Sanat GCSE portfolyosu iyiydi ama orijinal planım kadar iyi değildi. Ve o zaman bile Bayan Wersham, mümkün olan en yüksek notu vermiş olsa bile, bundan pek memnun değildi.

Onu son kez gördüğünde, "Çok üzgün görünüyor," diye gözlemlledi. "Sence de öyle değil mi?"

Sanırım haklıydı. Ama üzgündüm. Julian'la olanlardan sonra sanatım başka neyi temsil edecekti? Daha neşeli parçalardan daha sert parçalara geçtim. Kırmızılar, maviler ve siyahlarla dolu soyut arka planlar ve merkezde benim güçlü tasvirlerim. Hissettiğim şey buydu.

"İyi misin, Poppy?" diye sordu bana, gözlerinde endişeyle. "Konuşmak istediğin bir şey olursa, senin için burada olduğumu biliyorsun."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece bu tür şeyleri boyamayı seviyorum. Bir anlamı yok." Ve iyiyim. Çoğunlukla.

Bayan Wersham'a öğretmenlerin yanımda olma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmadıklarını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım ama en azından on birinci ve altıncı sınıftan beri işler sakinleşmişti.

Annabel, Chloe, Esther ve Tanya artık bana sataşmıyordu. Pek sayılmaz. GCSE'lerimiz işlerin ciddileşmesi gerektiği anlamına geldiğinden beri değil, ve sonra A seviyelerimiz. Tabii, belki

Ara sıra bir yorum yapıyorlar ya da bir şeye gülüyorlardı ama bunu bana özel değil, diğer birçok insana yapıyorlardı. Son birkaç yıldır biraz daha rahat nefes alabiliyordum, çünkü her gün bir işkence değildi. En azından bir sanat grubum vardı. Buna izin vermemeye çalıştım.

Okuldan sonra hep birlikte eve yürümeleri ya da takılmaları ve beni hiç davet etmemeleri beni rahatsız ediyor. Zaten yeteneğimi kışkandıklarını düşünüyorum.

Çok daha güzel oldu. Bu dört kişiyle aynı ortamda bulunmak ve her hareketimden dehşete düşmemek, maruz kalacağım incelemeden endişelenmemek. Bunun yerine, tamam yalnızım ama

Daha mutlu.

Ve yalnızlıkla başa çıkmanın yollarını buldum. Bu her zaman uzun kollu giymem gerektiği anlamına gelebilir ama bu da bir şeydir.

O gün okuldan eve döndüğümde herkes nereye başvuracağını konuştuktan sonra tüm akşamı ülkedeki tüm farklı sanat okullarını araştırarak geçirdim.

Çok sayıda harika kişi vardı ama kalbimin Slade'de olduğunu biliyordum.

Hayal etsene! Ben Londra'ya gidiyorum. Başkente. Londra'ya daha önce sadece bir kez gittim ve o da çok küçükken tüm önemli turistik yerleri gezdiğim bir doğum günü gezisiydi, o yüzden zar zor hatırlıyorum. Süslü kıyafetleri ve güzel el çantalarıyla metroda oturan tüm o profesyoneller gibi olabilirdim. Akşamları üniversiteden bir sürü arkadaşım olurdu, hepimiz içmeye ve kulüplere giderdik ve sabaha kadar eve dönmezdik.

Yine de başvurmaya gittiğimde, parmaklarım farenin üzerinde geziniyordu, başvurumu başlatmak için tıklayamayacak kadar korkmuştum.

Ya tıpkı okul gibiyse? Ya kimse beni sevmezse? Ve daha da kötüsü, ya hepsi sanatta benden çok daha iyiyse ve bana gülüyorlarsa ve o zaman buna bile sahip değilsem?

Ya hiç giremezsem?

Bunun stresiyle yatağımın başucundaki çekmeceye uzanıp aynamı aldım ama tam kendimi kesip rahatlayacakken yatak odasının kapısı çalındı.

"Poppy, işin var mı? Annem yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylüyor." Arayan Wendy'ydi.

Yatağımın başucundaki çekmeceyi çarparak kapattım ve ona kapıyı açtım. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, zaten omzumun arkasına bakıyordu. Bilgisayar ekranımı gördü ve heyecandan bir çığlık attı. "Aman Tanrım, üniversitelere başvuruyorsun! Hangisini seçtin?"

İznimi beklemeden yanımdan geçip masama oturdu ve açık olan çeşitli sekmelere tıkladı.

"Slade Güzel Sanatlar Okulu mu?" dedi. "Vay canına, burası Londra'da. Harika görünüyor!"

Yanına gittim, gergin bir şekilde arkasında durdum. "Tüm ülkedeki en iyi sanat okullarından biri."

"Kesinlikle gireceksin," dedi. "Neden hâlâ başvuruna başlamadın?" "Sadece bakıyordum," dedim ona. "Başvurup başvurmayacağımdan bile emin değilim. Asla giremem."

Yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum."

Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki gireceksin. Tüm okulun en iyisisin!"

Keşke Wendy'nin özgüvenine sahip olabilseydim. O her zaman kendinden çok emindi. O kadar zeki ki gelecekte istediği her şeyi yapabilir. Ona o kadar cesur ya da zeki olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sanat benim tek seçeneğimdi ve dünyanın beni yargılaması için kendimi ortaya koyma fikri birden çok fazla geldi, özellikle de şu anda olduğu gibi yeterince yargılanırken. Başvurup da kabul edilmeyeceğim ve o dördünün bunu bir şekilde öğreneceği düşüncesi...

Wendy yüzümdeki şüpheyi görünce yumuşadı ve bana dönerek ellerimi tuttu. "Hey, ne kadar yetenekli olduğunu görmek için bu odaya bakman yeterli."

Evde eğlenmek için yaptığım resimler yatak odamın duvarlarını süslüyordu. Burada her şeyi daha açık renkte tutmaya çalıştım, ama o zaman bile etrafıma baktığımda, on bir ya da on iki yaşındayken yaptığım parçalarla sadece birkaç ay önce tamamladığım bir parça arasındaki belirgin farkı görebiliyordum. Resimler daha iyiydi -her yıl daha iyiye gidiyordum- ama aynı zamanda daha karanlıktılar.

Wendy beni şaşırtarak, "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum," dedi. "Ama Julian ve o aptal kızlarla olanlardan bu yana çok uzun zaman geçti. Julian ve o aptal kızlar. GCSE'lerini mahvettin. A seviyelerini de ezip geçeceksin. Hayallerindeki üniversiteye gitmeyi ve hep olmak istediğin o ünlü sanatçı olmayı hak ediyorsun."

"Başvuruyu Başlat" düğmesine tıkladı ve bilgilerimi doldurmaya başladı. "Wendy!"

Dedim ama onu durdurmaya çalışmadım. Ellerinden biri hâlâ Benim.

"Artık geri dönüş yok," dedi sırtıtarak. Elimi sıktı. "Bunu hak ediyorsun, Poppy. Londra'ya git ve mutlu ol!"

"Birkaç yıl içinde beni takip etmediğin sürece." Güldüm. Gülmek iyi hissettirdi.

"Hey, Londra büyük bir yer!" Wendy gülümseyerek itiraz etti. "Londra'daki yeni arkadaşlarınla o kadar meşgul olacaksın ki, aptal küçük kız kardeşine ayıracak zamanın olmayacak."

Onu orada, başvurumu başlatmama yardım ederken görünce birden gözlerim yaşardı. Arkası dönükken gözyaşlarımı silmeyi başardım ama ona kocaman sarıldım.

"Bu ne içindi?" dedi. "Henüz üniversiteye gitmiyorsun, biliyorsun! Burada neredeyse hala bir yılın var!"

"Aptal küçük kız kardeşime her zaman ayıracak vaktim olacak," dedim. "Teşekkür ederim, Wendy. Bana inandığın için."

"Ne zaman istersen," dedi. "Kız kardeşler ne içindir?"

Yerine oturup uygulamaya devam ettiğimde ayağa kalktı ve memnun bir şekilde başını salladı.

"Anneme biraz gecikeceğini söyleyeyim mi?" "Evet, lütfen."

O gittikten sonra geri kalanını bitirdim. Parmaklarım yine "Gönder" butonunda tereddüt etti. Gerçekten bu kadardı.

Hiç arkadaşım olmayabilir. Annabel, Chloe, Esther ve Tanya'nın koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüğümde dönüp kaçabilirim. Akşamlarımı hüzünlü müzikler dinleyerek ve bana yalnızlığın ötesinde herhangi bir his vermek için eski, pürüzlü bir ayna parçasına çok fazla güvenerek geçirebilirim.

Ama sanatta kesinlikle iyiyim. Ve Slade'de bir yeri kesinlikle hak ediyorum. Buradan çıkacağım ve hayallerimi gerçekleştireceğim. Ve böylece "Gönder" e bastım.

Şimdi bir bekleme oyunu. Bir portfolyo hazırlayıp onlara göndermem gerekiyor ama bu kolay olacak. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla resmim var. Sadece kendime inanmam gerekiyor.

Birkaç gün sonra, Çarşamba günü herkese Slade için başvurduğumu söyledim.

"Slade için de mi başvurdu?" Ollie biraz sinirlenmiş görünerek, "Slade için de mi başvurdu?" dedi.

"Bu benim de hayalim," dedim. Ve bunu yüksek sesle söylemek çok iyi hissettirdi.

Eve yürürken bir otobüsün yanımdan geçip bir su birikintisinden geçmesi ve eteğime ve taytıma çamur sıçratması önemli değildi. Ya da tabii ki bunun olduğu anda Annabel ve Chloe'nin sokağın diğer tarafında yürüyor olmaları ve Kahkaha.

Önemli değildi.

Geleceği düşündüğümde yüzümde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı.

20 Mart 2013

Sevgili günlük,

**BAŞARDIM!!!! SLADE'E GİRDİM!!!**

Buna inanamıyorum. Bunu yazdığımı gerçekten inanamıyorum.

Dün UCAS başvurumun güncellendiğini bildiren bir e-posta aldım, ancak ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve sonra gördüm.



Slade Güzel Sanatlar Okulu'ndan bir teklif. Tek ihtiyacım olan A seviyelerimden ABB almak, buna sanattan A almak da dahil ve Eylül'de orada olacağım.

Ben girdim! Gerçekten girdim!

Daha önce buraya yazmaktan çok korkuyordum ama geçen ay kısa listeye alındım ve bir mülakata davet edildim. Korkunç bir şeydi. Annem benimle geldi ve tüm bu insanlarla konuşmak zorunda kaldım.

Sanatım ve bu üniversite deneyiminden ne elde etmek istediğim hakkında süper havalı insanlar ve hatta tanıdığım ve hayran olduğum ünlü sanatçılar. O kadar gergindim ki her şeyi **b e r b a t** ettiğimden emindim, bu yüzden uğursuzluk getirir diye buraya bir şey yazmak istemedim. Ama berbat etmedim! **GİRDİM!!!**

Annem, babam ve Wendy aşağıya koşup onlara söylediğimde kesinlikle çığlık attılar.

"Biliyordum!" Wendy sırtıma vurarak kına yaktı. "İçeri gireceğini biliyordum! Ne yaptım ben?"

sana söyleyeyim mi? İnanılmazsın!"

"Seninle çok gurur duyuyoruz!" Babam söyledi. Gerçekten ağlıyordu! "Bu gece kutlama yapıyoruz!"

Ve gittik de. Bir okul gecesi olmasına rağmen şehrin merkezinde daha önce içini hiç görmediğim çok pahalı bir restorana gittik ve annemle babam geleceğime kadeh kaldırırken Wendy ve benim birer kadeh şampanya içmemize bile izin verdiler. Akşam yemeğinde kocaman bir biftek yedim ve inanılmazdı, ama en iyi kısmı kocaman bir dilim Tatlı olarak yediğim cheesecake'i kimseyle paylaşmazdım, Wendy çikolatalı pastasından pişman olup değiştirmek istediğinde bile.

Ertesi gün okula girerken kendimi gerçeküstü hissettim. Bayan Wersham'a ve sınıfın geri kalanına söylemek için heyecandan yerimde duramıyordum ama öğleden sonra bizim dersimiz olana kadar kendimi tutmayı başardım. Hepimiz yerleştikten sonra herkese bir duyuru yapmam gerektiğini söyledim.

"Ne oldu, Poppy?" Bayan Wersham umutlu bir ifadeyle sordu.

Bir saniye daha bekleyemezdim. "Slade'e girdim! Londra'ya gidip sanatla uğraşacağım ve ünlü bir sanatçı olacağım!"

"Oh Poppy, bu inanılmaz!" Bayan Wersham'ın nefesi kesildi.

Sınıfın geri kalanı bile çok etkilendi ve benim adıma mutlu oldu.

"Poppy, bu harika!"

"Vay canına, gerçekten yapmışsın!" "Londra! Çok şanslısın!"

Sadece Ollie benim adıma pek memnun görünmüyordu. Onun da Slade'e mülakat için gittiğini biliyordum. Aslında o benden önce listeye girmişti ve mülakatıyla övünerek geldiğinde ne kadar kötü hissettiğimi hatırlıyordum. Benim için her şeyin bittiğinden çok emindim ama birkaç gün sonra ben de bir mülakata davet edildim.

Sakinleştiğimde ve herkes konuşmayı bıraktığında, kolunu tutmak için uzandım ve rahatlatıcı olmaya çalıştım. "Merak etme, eminim sen de birkaç gün içinde teklifini alacaksın."

Bana kaşlarını çattı ve kolunu çekti. "Aslında ret cevabımı iki gün önce aldım. Beni istemediler. Başvurum başarısız oldu."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve sınıf ölüm sessizliğine büründü.

"Neden bize söylemedin?" Sally sordu. "Seni daha iyi hissettirebilirdik!"

"Kesinlikle!" Jayla ekledi. "Onlarla bir görüşme bile yapamadım, o yüzden endişelenmeyin."

Omuz silkti ama o da en az benim kadar kızarmıştı. "İstemedim. Slade kimin umurunda ki zaten?"

Ama umursadığını biliyordum. Bu konuda konuşurken o da en az benim kadar heyecanlıydı. Aynı evde kalmayı bile konuşmuştuk, böylece tanıdığımız biri olacaktı. o ilk birkaç hafta. Neredeyse gerçek arkadaş oluyor gibiydik.

Bu şimdi olmayacaktı.

"Başka biri ayrılırsa ya da yerini kabul etmezse yedek listeye alınacağımı söylediler," dedi. "Ama bunu kim yapacak?"

Ben değil, bu kesin. Slade'deki yerini bırakacak kimseyi tanımıyorum. "Size sahip oldukları için şanslı olacak pek çok başka üniversite var," dedi Bayan Wersham şöyle dedi. "Aferin Poppy ve Ollie, eminim yakında başka bir yere gireceksiniz ve orayı da Slade'e girmiş kadar seveceksiniz. İlk tercihinize girmek her zaman en iyisi değildir. İşler gizemli bir şekilde yoluna girebilir."

Ama sözlerinin onun için pek bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. Yıkılacağımı biliyordum. Ders bittikten sonra Ollie'ye yetişmeye çalıştım.

"Hey Ollie!" Ben seslendim. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Reddedildiğini bilseydim gelip böyle konuşmazdım."

Yine de havasında değildi. Kaşlarını çatarak bana döndü ve neredeyse tıslayacaktı. "Geri çekil, Poppy! Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Kimseyle konuşmak istemiyorum, özellikle de seninle. Şimdi git başımdan."

Acı veriyordu ama bunun onun acı çekmesinden kaynaklandığını biliyordum. Ve deneyimlerime dayanarak kendinize zaman ayırmanın yardımcı olabileceğini biliyordum.

Yine de keyfimi kaçırmamasına izin vermeyeceğim. Slade'e girdim! Gerçekten hayallerimi gerçekleştiriyorum.

Okuldan eve döndüğümde ne yaptım biliyor musun?

Ev boştu. Annem ve babam hâlâ işteydi ve Wendy'nin okul sonrası tekrarları vardı. Yatağımın başucundaki çekmeceye gittim, aynayı çıkardım, kağıt mendile sardım ve alt kattaki mutfak çöprüne attım.

Çünkü artık ona ihtiyacım yok.

Evde ve okulda geçirdiğim bu son birkaç ayı en iyi şekilde değerlendireceğim. Son zamanlarda zor ve huysuz olduğumu biliyorum ve tamam, bu tamamen benim hatam değil, ama aynı zamanda

Devam et. Annabel, Chloe, Esther ve Tanya bana daha fazla zarar veremeyecekler. Onlardan sonsuza dek kurtulacağım.

A Seviyesi sanat portfolyom iyi şekilleniyor. Kurallara sadık kalıyorum. Bayan Wersham hepsini onayladı. Sadece Mayıs ayındaki final sınavı var, sekiz saat sürecektir ve tamamen yeni bir şey yaratacağım, sonra işim bitecek. A notumu alacağım ve Burada. Ne kadar istesem de, işimi şansa bırakmayacağım. Her şey tam olarak yolunda gitmeli, sonra kaçabilirim.

Buna inanamıyorum. Bu günlüğü yüzümde kocaman aptal bir gülümsemeyle yazıyorum. Sonunda işler yoluna giriyor.

# Yirmi Annabel

21 Mayıs 2023

"İçimizden biri olmalı," diyor Esther. "Bunu bizden biri yaptı."

Tanya bunu tekrar protesto etmek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Hepimiz bunu düşünmeye başladık. Başka seçenek yok. Okyanusun ortasında, anakaradan kilometrelerce uzakta özel bir adadayız. Burada başka kimse yok ve Robin yarın tekneyle gelene kadar çıkış yolu da yok.

Zihnim dün geceyi hatırlamaya çalışıyor ama inatçı bir görüntü bulanıklığı olarak kalıyor. Neden bu kadar sarhoş olduk? Ne düşünüyorduk? Acılarımızı boğmak için, sanırım, her şeyden sonra. Ne büyük bir hataydı.

Ama sonra Poppy'ye ne yapacağımızı da tartışıyorduk. "Eğer birisi Poppy'i öldürdüğünü itiraf ederse, belki sana yardım edebiliriz. örtbas et."

Hepimiz dönüp Tanya'ya bakıyoruz.

"Ne demek örtbas etmek?" Chloe diyor ki. "Bir cinayeti örtbas etmek mi?"

Tanya bizim bariz tiksintimiz karşısında meydan okurcasına çenesini uzattı. "Hepiniz bana istediğiniz kadar öyle bakabilirsiniz. Biliyorsunuz ki bu mantıklı."

"Bu nasıl *mantıklı* olabilir?" Esther tükürür. "Birinin öldürüldüğü gerçeğini saklamaktan bahsediyorsun. Hem de buradaki biri tarafından!"

"Bir şeyi saklamakla ilgili ilk şeyi bilmiyorsun, değil mi Esther?" Tanya tersledi. "İnsanların sırlarını ifşa etmeye bayılıyorsun, bu onların işlerini kaybetmeleri anlamına gelse bile."

Esther'in yüzü kararıyor. Bana bakıyor ve ben de başımı hafifçe sallayarak bunu söylememesi için yalvarıyorum.

Chloe aralarına giriyor. "Şimdi bunun zamanı değil. Bak, belki de bunu örtbas etmek o kadar da kötü bir fikir değildir."

"İtiraf etmek istediğin bir şey mi var Chloe?" Diyorum. İstedğimden daha güçlü çıktı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Ben öyle bir şey demedim! O ben değildim. Ama bir adadayız. Kanı temizlemek için zamanımız var. Robin'e Poppy'nin yüzmeye gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyleyebiliriz."

Esther başını sallar. "Kanı temizlemek sandığınızdan daha zordur. Silip süpürmek kadar basit değil. O şeyler kalır. Ya tam kapsamlı bir soruşturma yapsalar? İlk kontrol edecekleri yer ana loca olur ve bakarlar, kızın kanı orada. Ve sonra hepimiz suçlanırsınız. Hepimizin yalancı olduğu kanıtlanmış olur."

"Peki kırık telefonu ve kayıp işaret fişeklerini nasıl açıklayacağız?" Ben de diyorum ki. Bu fikir tam bir çılgınlık. "Şu anda evde herkesin Poppy'nin intikamına tanık olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Tanya derin bir nefes alır. "Peki ne öneriyorsun Annabel? Hadi ama, okuldaki küçük entrikalarımızın elebaşısı hep sendin. Lütfen bize bundan sonra nasıl ilerlememiz gerektiğini söyle."

"Belki de Poppy hâlâ adadadır," diyorum umutsuzca. "Belki de hepimiz sonuçlara atlıyoruzdur."

"Ah, evet, akan onca kandan sonra kendini toparladı ve güzel bir yürüyüşe çıktı."

"Kes şunu, Tanya." Chloe bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Robin geri döndüğünde ne olacak? Ne diyeceğiz?"

"Bunu kim yaptıysa itiraf etmek zorunda kalacak." Her birinin gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum. "Hepimiz Poppy'ye kızgındık. Hepimizin kendi

onu incitmek için sebepler. Bunun sadece bir anlık delilik olduğunu anlayacağız. Ama şimdi gerçeği söylemelisin."

"Ama dediğin gibi oldu," diyor Esther. "Hepimiz öfkeliydik. Hepimiz şüpheliyiz. Bunu kim yaptıysa neden şimdi itiraf etsin?"

Duyduklarıma inanamıyorum. Esther sakince bana bakıyor ve yüz ifadem karşısında omuz silkiyor.

"Sadece söylüyorum. *Ben* yapmadım."

Korkunç ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Tanya ve Chloe'ye de inanmıyorum.

bir şey var. En eski üç arkadaşım ve hiçbirine güvendiğimi sanmıyorum.

"Dün geceyle ilgili bir şey hatırlayan var mı?" Ben soruyorum. "Poppy'yi en son ne zaman gördüğünü bilen var mı?"

Bunu söylerken bir anım aklıma geldi. Dördümüz oturuyorduk. ateş çukuru ve Poppy yürüyüşten dönüyordu. Gideli saatler olmuştu. Bize güneşlenmekle ilgili bir şeyler söyledi ama onu görmezden geldik ve orada değilmiş gibi davrandık. Ve sonra iyi geceler demek için dönmeden kulübeye girdi. Sanırım biri (Tanya?) arkasından bağırdı ve ona kaba isimler taktı. Ve hepimiz güldük.

Diğerlerine hatırladıklarımı anlattım ama kaşlarımı çattım.

"Hayır, bu son kez değildi," diyor Chloe. "Yine dışarı çıktı, hatırladın mı? Güvertede durdu ve hepimize baktı."

Öyle mi yaptı? Geçmiş düşünmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Diğerleri başlarını sallıyorlar.

"Evet, tuhaftı," diyor Esther. "Olan biten her şey düşünüldüğünde bile."

"Gecenin geri kalanı ne olacak?" Ben diyorum. "Mesela biz ne zaman yattık? Bir şey duyan oldu mu?"

Başlarını sallıyorlar.

"Hiçbir fikrim yok." Esther kollarını kavuşturur. "Ama uyandım

..." "Neyi uyandırdın?" Konuşmayı kestiğinde soruyorum.

"Hayır, boş ver." Elini bana doğru salladı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Gerçekten hepimiz hatırlamıyor muyuz?" Şüphelendim ama elimde değil. "Dördümüz de o kadar sarhoş olduk ki hepimiz kendimizden geçtik ve uyandığımızda daha akıllı?"

"Tuhaf," diye kabul ediyor Tanya.

"Cin," diyor Chloe. "Ya cin yüzünden olduysa?"

Esther kaşlarını çatıyor. "Sence cine ilaç falan mı katılmıştı?"

"Poppy hiç içmedi. Hepimiz içtik. Bizim ödülümüz, hatırladın mı?" Kahretsin. Farkına vardık.

"Ama neden?" Tanya sorar.

Oh, Tanrım. Geriye dönüp baktığımda, tadının biraz acı olduğunu hatırlıyorum, hepimiz ödül olarak adlandırılmaya layık olmadığından şikayet ediyorduk. Ama şişenin tamamı bitene kadar teker teker içmiştik. Ya Poppy içine bir şey koyduğu için acıysa?

"Poppy daha fazlası olacağını söylemişti," diyor Esther. "Belki de hepimiz bu kadar sert hissederken bugün bir şeyler planlıyordu ya da belki de dün gece biz kendimizde değilken bir şeyler yapacaktı."

"Belki de yapmıştır," diyor Chloe. "Belki de bir şeyler yapmaya başladı, odalarımızdan birine girdi ve her kimse onu yakalayıp öldürdü."

Bunu bir sessizlik ritmiyle kabul ediyoruz.

"Hayır." Tanya başını sallar. "Poppy kendi odasındaydı. Bizimkilerden birinde değil. Birisi onu kasıtlı olarak bulmak için içeri girmiş olmalı."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Hiçbirimiz Chloe'nin sorusunu nasıl cevaplayacağımızı bilmiyoruz.

Bize karşı omuzlarını silkiyor. "Sadece söylüyorum. Yaptığı şey yüzünden hepimiz onun ölmesini istedik, değil mi? Hepimiz intikam almaktan bahsediyorduk."

"Belki de hepimiz yaptık ve sadece hatırlamıyoruz," diyor

Tanya. "Öldüğüne gerçekten üzülen var mı?" Chloe diyor.

Aman Tanrım. Chloe'nin yüzünü görmekten zaten bıkmıştım, bu da bana tiksintimi göstermek için bir bahane daha veriyor. "İntikam alacağımızı söylemek bir şey, bunu gerçekten yapmak tamamen başka bir şey."

"Öldüğüne üzülüyorum," diyor Esther. "Aksine, bunun şerefine kadeh kaldırmalıyız. Ve bunu her kim yaptıysa bir madalyayı hak ediyor."

Tanrım. Onlara güvenseydim bu çok daha kolay olurdu. Ama güvenmiyorum. "Bak, sadece ..." Mutfağa çılgınca bakıyorum, sonra Karar. "Biraz ara verelim, sakinleşelim ve bunu daha sonra çözelim."

Bir yanım buna karşı çıkmalarını bekliyor, bu yüzden kararımı kabul ederek başlarını salladıklarında şaşıyorum.

Ana kulübeden çıkmaya başladık, çiftler halinde ayrıldık: ben ve Esther, Tanya ve Chloe. Esther'in nefesi tırtıklı, yanında yürürken duyabiliyorum.

"İyi misin?" Mırıldanıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum."

Bana bakmıyor ama koluma uzanıp kısa bir süre sıkıyor. "Bu delilik, değil mi?"

"Gerçekten gittiği için mutlu olmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Esther daha yakına eğilerek başıyla Tanya ve Chloe'nin hızlarını yavaşlattıkları arkamızı işaret ediyor. Onların da kafaları birbirine yakın,

fısıldayarak. "O ikisinin bunu örtbas etmek istediğine inanamıyorum. Bu şüpheli, değil mi?"

Şimdiden savaş hatlarının çizildiğini hissedebiliyorum, biz onlara karşı. "Belki de sadece bizi kolluyorlardı."

Esther buna homurdanır. "Belki de önerdikleri şeyi kabul etmeliyiz, tek söylediğim bu. Sonra da ne yapacağımıza karar veririz."

Çimenliğe ulaşıyoruz, ana kulübe arkamızda beliriyor. Manzara artık pitoresk, kartpostal malzemesi gibi görünmüyor. Önceki manzaramızın kalıntıları

geceler etrafa saçılmış, sönmüş balonlar ve hatta üzerinde hasta bir su birikintisi

zemin kaplaması. Poppy'yi tebrik eden pankart, bir tarafı düşmüş bir şekilde sallanıyor. Bu yerle ilgili hiçbir şey bir kutlama yapıldığını haykırmıyor. Aksine, kavurucu cennet havasına rağmen manzara korkunç bir şey olduğunu biliyor gibi görünüyor. Her şey çok parlak, çok renkli, iyi vakit geçirmenin hastalıklı bir maskesi gibi görünüyor.

Esther sahneyi incelerken kolunu belime doluyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Unutma, bana borçlusun Annabel. Aptalca fikirlere kapılma."

Korku beni sardı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle bile olsa." Esther beni bırakıyor ve gülümsemeye çalışıyor, ama gülümsemesi

ve onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. "İşler ters gitmeye başlarsa sen ve ben birbirimize destek olmalıyız."

"Zaten yanlış gidiyor." Ama Tanya ve Chloe bize yetişti ve Esther geri çekilmeye başladı.

"Koşuya çıkacağım," diyor. "Bu şekilde düşünemem."

Elimi alnıma bastırıp terden başka bir şey hissetmediğimi söyleyerek, "Duş almam gerek," diyorum. "On dakikaya geliyorum."

Tanya ve Chloe dışarıdaki teras alanına yönelirler ama birbirlerinden emin değillerdir. Ana kulübenin rahatsız edici varlığı devam ediyor. O kapalı kapı, arkasında ne olduğu bilgisi, zihnimizin ön saflarında kalmaya devam edecek.

Duşumu aldıktan sonra geri döndüm. Tanya ve Chloe Dışarıdaki yemek masasında. Karşılıklı oturmak yerine, derin bir sohbet içinde birlikte oturuyorlar.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Yeterince sır var ve ben masum değilim. Ama olduğum yerde kalıyorum, patikadaki ağaçların gölgesinde saklanıyorum ve söylediklerini dinliyorum.

"Pekâlâ olabilir," diyor Tanya. Şimdi daha sakın.

Son iki yıldır uyuşturucu kullandığı için hâlâ şoktayım. Bilmediğim o kadar çok şey ortaya çıktı ki.

Ama çok iyi bir sır saklayabildiğini gösteriyor.

Chloe daha çok panikledi. Arkasına baktı ve bir an için Beni görünce donakaldım ama sonra arkasını döndü ve devam etti. "Tek yolu bu."

"Merak etmeyin. Birbirimizden ayrılmayacağız."

Esther'in bana söylediklerine çok benziyor.

Kuma çizgiler çiziyoruz, ittifaklar kuruyoruz. "Hey ikiniz de!" Varlığımı belli ederek sesleniyorum.

Yüzlerinde suçlu ifadelerle birbirlerinden ayrılıyorlar.

Poppy, Chloe'nin ne kadar işbirlikçi bir kaltak olduğunu ortaya çıkarmasaydı,

Belki de kutlamalara ben öncülük ediyor olurdum. Ölümüne kadeh kaldırır, kimin yaptığını itiraf eder ve ölümünü bir kazaya, gizemli bir kayboluşa dönüştürmek için bir plan yapardık. Birbirimizi korur ve sonsuza dek mutlu yaşardık.

Ama bunu yapamam.

Önemli değil, onlara söylemek istiyorum. İttifakınızı yapın. Hiçbirinize güvenmiyorum.



# Yirmi Bir Chloe

*21 Mayıs 2023*

İşin aslına bakarsan Poppy bunu hak etti.

Böyle kanlı ve acımasız bir ölümü hak etti mi? Hayır, belki o kadar değil. Tanrı aşkına, ben bir canavar değilim. Ama yaptığı onca şeyden sonra, bunun olacağını görmeliydi. Kendini tehlikeye atmaktan bahsediyorsun. Ve şimdi Poppy burada, ölü bulundu. Herhangi birimiz olabilirdik. Hepimizin sebepleri vardı.

Hepimizin bunu örtbas etmekte hemfikir olmadığımıza inanamıyorum. Bu gerçekten çok mu kötü? Poppy kimin umurunda, özellikle de hepimize yaptıklarından sonra? Ama hayır, gidip Andrew'un beni aldattığını ortaya çıkarmak zorunda kaldı. Ve sonra Esther gidip Tanya'yı ihbar eden ve onu aylarca işsiz bırakan kişinin kendisi olduğunu söylemek zorunda kaldı. Yani Annabel benden, Tanya da Esther'den nefret ediyor. Dördümüz bir takım olarak çalışmayacağız.

Bu da Tanya ne kadar yanımda olmak isterse istesin, sadece ve sadece kendime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor. Üzgünüm, bebeğim. Ben bir numarayım. Ve eğer bu cinayeti örtbas etmeyeceksek, bu işin sonunda dibe batan kişinin ben olmayacağımdan emin olmalıyım. Hayatım Poppy'nin küçük videosu yüzünden zaten yeterince mahvoldu, geri döndüğümde her şeyin biteceğinden emin olsam bile. (Dürüst olmak gerekirse, insanlar bugünlerde çok hassas, bu çok acınası.) Kendimi de buna bağlatmayacağım, asla.

Başımın ağrıdığını söyleyerek Tanya ve Annabel'i yemek masasında bırakıp yatmaya gidiyormuş gibi yapıyorum.

Bu doğru değil.

Kendi apımda küçük bir çöpçü avına ıkıyorum. Neler yaptığınızı görmenin zamanı geldi hanımlar ve umarım bundan zgr ve kolay bir şekilde uzaklaşabileceğim anlamına gelecek bir şey bulurum. nce Annabel'in kulübesine gidiyorum.

Ev Annabel'e hiç yakışmayacak şekilde dağınık görünüyor. Kıyafetler yerlere saçılmış, çekmeceler açık. Garip, sanki benden önce biri buraya gelip bir şeyler aramış gibi. Annabel daha önce duş almaya gitmişti. -O zaman bir şey mi arıyordu? Yoksa bir şeylerin iyi saklandığından emin mi oluyordu? Çeşitli açık çekmeceleri kontrol ediyorum, ama birkaç i çamaşırı ve çorap dışında pek ilgi çekici bir şey yok gibi görünüyor. Kıyafetlerinin pahalı kalitesi beni hala şaşırtıyor. Her bir parça Andrew ona ne kadar büyük bir harçlık veriyormuş gibi yapsa da, bir ev hanımı için çok fazla olan yüksek sınıf bir tasarımcı etiketine sahip. Bu beni rahatsız ediyor ama Poppy ile bir ilgisi yok, bu yüzden devam ediyorum. Ellerimi yatağın yastıklarının altında gezdirecek kadar ileri gidiyorum, hiçbir şey yok.

ıkmak üzereyken içimden bir ses banyoyu da kontrol etmemi söylüyor. Yerde atılmış bir havlu duruyor ve buradaki hava çok sıcak. Ayağım havlunun altındaki bir şeye basıyor.

Çöpçü avındaki kırık ayna. Bunun burada ne işi var?

Daha da kötüsü. Kalan cam parçaları yok olmuş. Bunlar Poppy'yi bıçaklamak için mi kullanıldı?

Aynayı bırakıp üzerini havluyla örttükten sonra aceleyle dışarı ıkıyorum.

Bu yeterli değil. Kesin bir şey bulamadım. Belki Annabel de benim gibi üzerinde durdu ve cam parçalarını bir çöp kutusuna attı. Samalıyorum.

Esther'in kulübesine vardığımda, koşudan dönmüş olma ihtimaline karşı önce kapıyı çalıyorum.

"Esther?" Kapıyı açarak sesleniyorum. Ama orada değil ve oda Annabel'inkinden çok daha bozulmamış durumda. Poppy hakkında bir şey öğrenmeden önce hazırladığı günlük kıyafetleri bile yatağın üzerinde katlanmış, giyilmeyi bekliyor. Pencereleler açık, bana parçalanmış makyaj malzemelerimi hatırlatıyor.

Araştırdıkça kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Ne yapıyorum ki ben? Neyi arıyorum, cinayet silahını mı? Poppy'nin yatağın altına saklanmış cesedini mi? Ya bulursam? O zaman ne olacak?

Esther'in alt çekmecesini açıldığında, çöpçü avından kalma, kapağı eksik ve çoğu ezilmiş, dibinde kırmızı lekeler olan bir ruj görür.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Esther'in sesi beni irkiliyor ve eğildiğim için neredeyse yere kapaklanıyorum. Kendimi tekrar dikleştirdiğimde onun suçlayıcı bakışlarıyla karşılaşyorum.

"Aynı soruyu ben de sana sormalıyım," diyorum, korkmadığımı göstermek için çenemi dışarı doğru çıkararak. "Çöpçü avındaki o ruj neden çekmecende duruyor? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Odama gizlice giriyorsun ve bana soru soran sen misin?" İleri doğru adım atıyor ve bir an için benim için geldiğini düşünüyorum, bu yüzden ellerimi savunmak için kaldırıyorum.

Yüzü düştü. "Tanrım, Chloe. Benden korkuyorsun, değil mi?" Yatağa oturdu ve spor ayakkabılarını tekmeledi. "Bu yüzden mi buradasın? Poppy'yi öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır! Bilmiyorum." Ruju çıkardım ve yatağın üzerine attım. Bu iğrenç görünüyor, Poppy'yi Julian'ın ondan hoşlandığını düşünmesi için nasıl kandırdığımızı hatırlatıyor. Yatağın üzerinde böyle daha da kötü görünüyor, açık ve mahvolmuş. "Bu neden senin çekmecendeydi?"

Esther acı çekmiş görünüyor. Atkuyruğunu çıkarıp saçlarını serbest bırakıyor ve kafa derisini kaşıyor. "Sana gerçeği söylersem kulağa daha kötü gelecek."

"Bu ne anlama geliyor?" Şimdi daha da gerginim. Dişlerim takırdıyor mu? Esther'in fark etmesini önlemek için çenemi sıkıyorum.

"Uyandığımda karnımda bu rujla yazılmış 'orospu' kelimesi vardı. Ruj da yanımda yerdeydi."

Bunun şokuyla ağızım bir kez daha açık kaldı. "Nasıl? Neden?"

"Bilmiyorum." Ama bunu söylerken yüzü aydınlanır. "Aman Tanrım. Evet, biliyorum. Dün gece kafamız iyiiken çöpçü avı eşyalarını masanın üzerine koyduk. Onlarla oynamaya başladık."

Bununla ilgili bir şey kendi anımı canlandırdı. Capri-Sun ile bir şeyler yapıyordum, Tanya'nın üzerine fişkırtıyormuş gibi yapıyordum. O zaman ayna Annabel'de miydi? Bu yüzden mi onun banyosundaydı? Tanya'nın aynası var mıydı?

Parti şapkası mı? Şapkayı bana takıp çeneme yapıştırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Çizikler oradan mı geliyor? Ve sonra Esther-

rujla uğraşıyorduk, sürüyorduk, dudaklarımızı büzüyorduk. Birimiz Esther'in üzerine mi yazdı?

Yaptığımız en kötü şeyin sembolü olan o grotesk tuvale ne olduğunu merak ediyorum.

"Sanırım ben de hatırlıyorum," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama neden bize bu sabah söylemedin?"

"Bunun sadece sarhoşken yapılan bir hata olduğunu düşünmüştüm. Bir çeşit aptal oyun. Sonra işler karıştı."

Tabii ki. Sinirlerim gevşemeye başladı. Sonuçlara atlıyorum.

Bakışları daralıyor. "Peki ya sen?"

"Ne?"

"Odama böyle gizlice giriyorsun." Diliyle mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Hayal kırıklığına uğradım, Chloe. Benden şüphe ettiğine inanamıyorum."

"Sorun sen değilsin." Birdenbire onun onayını almak için can atıyorum.

Kararlı,

Güvenilir Esther. O bana yardım eder. Annabel beni küçümsüyor ve Tanya da güvenilirmez biri. İş polis sorgusuna geldiğinde kimse uyuşturucu bağımlısı bir zavallıya inanmaz. Müttefiklerimi daha iyi seçmeliyim.

"Annabel'in evine de baktım. Sırada Tanya'ninkine bakacağım. Benimle gel."

"Tanya'yla arkadaş olduğunuzu sanıyordum," diyor.

Lanet olsun. Tanya ve benim ne konuştuğumuzu biliyor mu?

Gülüyorum ama bana bile zoraki geliyor. "Hepimiz arkadaşız, değil mi?"

"Sence bu gerçek mi?" diye soruyor, yorumumu görmezden gelerek. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunlar. Kan, Poppy'nin kaybolması." Kollarını kendi etrafında sarıyor. "Kendimi Poppy'nin her an ortaya çıkıp bize bunun bir oyun olduğunu söyleyeceğine ikna edip duruyorum ama bu ihtimal giderek azalıyor."

"Çok fazla kan var," diyorum.

Ve hepimiz onu öldürmek istedik. Hepimizin bir sebebi vardı.

İç geçirdi. "Bırak da üzerimi değiştireyim. Seninle Tanya'nın kulübesinde buluşuruz."

Hepimizin arkadaş olduğuna dair yorumumu görmezden geldi ama ona bu konuda meydan okuyamam. Kulübeden aceleyle çıkıp Tanya'nın evine doğru geri dönüyorum ve girmeden önce kapıyı tekrar çalıyorum.

Perdeler çekili olduğu için ışığı açıyorum ama ampul sadece kıvılcım çıkarıyor, sonra da sönüyor. İç çekerek perdeleri açıyorum ve hayatımın korkusunu yaşıyorum.

Tanya'nın sık ağaçlara bakan ve hiçbirimizin gitmeyeceği bir yol olan penceresinde bir kan lekesi var.

Bir anda açıyorum ve başımı mümkün olduğunca eğerek aşağıdaki zemini görmeye çalışıyorum.

Ama başka bir şey yok. İlk düşündüğüm ceset yoktu, kalbim çarpıyordu ama kan da yoktu.

Ellerim titreyerek Tanya'nın odasını aradım. Hiçbir şey bulamadım. Tam çıkmak üzereydim ki kapı açıldı ve Esther içeri girdi. "Tanrım, Chloe, hayalet görmüş gibisin. Ne oldu?"

"Tanya'nın penceresinde kan var."

"Ne?" Esther'in sesi yarı boğuk çıkıyor. Aceleyle işaret ettiğim yere doğru koşuyor, sonra elleri başının üzerinde geriye doğru sendeliyor. "Aman Tanrım."

"Şimdi ne yapacağız?" İçimde bir heyecan olması kötü mü? Her şeye rağmen bir şey bulmuş olabilir miyim?

"Otur." Esther korkudan titrediğimi düşünüyor. "Bayılacaksın."

Yatağa çöküyorum, korkmuş bir genç kız rolünü oynamaktan zevk alıyorum, ama inişte bir şeyler ters geliyor.

Yatağın altında bir şey var. Ağırlık yanlış dağıtılmış -düz bir yüzey olması gereken bu uçta yukarı doğru eğiliyor ve köşede oturmama rağmen yatağın geri kalanından daha yüksekteyim. Esther de fark etti.

"Kahretsin." Tekrar ayağa kalkıyorum ve ikimiz de yatağın üzerindeki şilteyi alttaki yaylara doğru kaydırıyoruz.

Bir topa sarılmış bir paket çarşaf var.

Tanya'yla en fazla bir saat önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, Esther ve Annabel hiç şüphesiz kendi dertlerine düşmüş bir halde aceleyle önden giderken birlikte sahilden dönüyorduk.

"Sen ve ben, birbirimize borçluyuz," demişti Tanya, sesi alçak ve biraz da tehditkârdı. "Bunun kıymetini bilmelisin."

"Biz masumuz," diye cevap verdim. "Yani zaten endişelenecek bir şeyiniz yok. Değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti ve benimle kollarını birleştirdi. "Ama biz Esther ve Annabel'den daha yakınız, değil mi? Birbirimize destek olacağız, özellikle de polis yarın geliyor."

"Tabii ki."

"Ne kadar şüpheli görüneceğimizi bir düşünün. Dün geceyle ilgili gerçekleri bir an önce öğrenmemiz en iyisi. Birbirimizi yatarken gördüğümüzü söyleyelim mi? Ama diğerlerini bilmiyoruz?"

"Sıra sende."

Oh Tanya, Tanya. İyi denemeydi.

Esther ve ben sessizlik içinde çarşafı açıyoruz. İkimiz de birbirimize bakmaktan kaçınıyoruz, ama onun nefes nefese kaldığını duyabiliyorum, sinir ya da heyecan belirtisi, emin değilim.

Bu karmaşanın içinde birbirine karışmış iki çarşaf var. İlkinin açıyoruz ve ikincisinin kanla lekelenmiş olduğunu görüyoruz.

Bir an için kendime rağmen paniğe kapıldım.

"Belki de bunu görmemiş gibi davranmalıyız," diyorum. "Herkesin odasına bakarken ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu bir hataydı."

Esther şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu söylemek için artık çok geç! Beni bu işe sürükleyen sensin. Öylece bırakamayız. Burada olduğumuzu anlayacaktır. Pencerede de kan var."

Haklı olduğunu biliyorum, ama şimdi her şey korkutucu bir şekilde gerçek oldu.

"Tamam." Cesaretimi toplayıp çarşafı çözüyorum ve sonra kokudan kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Pass the Parcel'in sonundaki ödül gibi, ortada kanlı bir bıçak duruyor.

# Yirmi İki Tanya

*21 Mayıs 2023*

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, çığlıklar atarak, adımı haykırarak ve ellerinde bir şeyler sallayarak sahile doğru bana doğru geliyorlar. Esther yatak arşafına benzeyen bir şey taşıyordu, Chloe ise Bıçak mı taşıyorsun?

Şezlongumdan doğruldum. Ne oluyor lan?

Annabel de ayağa kalkıyor, yüzündeki şaşkınlık bize katılan Esther ve Chloe'yi görünce dehşete dönüşüyor.

Bu bir bıçak. Bıçağın üzerinde kalın ve kurumuş kan var. Chloe'nin bıçakla ne işi var?

Bir an için onun ve Esther'in ikimizi de öldürmeye geldiklerini düşünüyorum ve kavgaya hazır bir şekilde duruyorum.

"Her şeyi örtbas etmek istemene şaşmamalı!" diyor, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Annabel yanıma geldi, hâlâ şaşkındı. "O bıçağı nereden buldun?" Chloe parmağıyla beni işaret ediyor. "Tanya onu yatağının altına saklamıştı, şilte ve yatak yayları arasında. Bu arşafıya sarılmıştı."

Görünüşe göre artık muhteşem asistanı olan Esther, elindeki çarşafı açar ve ortasında büyük bir kan lekesi olduğunu görür. Ancak deniz kıyısında rüzgar daha güçlüdür ve Esther bir şey yapamadan çarşafı elinden alır. Çarşafın havaya uçtuğunu, sonra da suya düşerek gelgitle birlikte yüzdüğünü izliyoruz.

Önemli değil. Çekilmeden önce hepimiz kanı gördük. Ve bıçak hala Chloe'nin elinde.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum sakın kalmaya çalışarak. "Bunu neden yatağımın altına saklayayım ki? Bu biraz aptalca, değil mi? Hem benim odamda ne işin vardı? Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum."

Bunu söylerken Chloe'nin bakışlarını yakalıyorum, ama o hiç pişmanlık duymadan bana bakıyor.

"Chloe bütün odaları arıyordu," diyor Esther. "Onu benimkine bakarken buldum, ben de seninkine bakmasına yardım edeceğimi söyledim."

"Tabii ki yaptın." Ona tokat atma isteğime karşı koymam gerekiyor.

"Bekle." Annabel kaşlarını çatır. "Odama mı baktın? Ne için?"

Chloe'nin yanakları kızarıyor ama kendi haklılığına inanarak devam ediyor. "Ne olduğunu anlayıp anlayamayacağımı görmek istedim. Eğer bir şey bulabilirsem."

"Bana yaptığın onca şeyden sonra odama bakmaya nasıl cüret edersin?" Annabel diyor ki. "Çok sinirlisin."

"Neden bu kadar rahatsız oluyorsun ki?" diye sordum. "Ne zamandan beri Poppy Greer'ın bir numaralı hayranısın?"

"Birinin öldürülmesini umursamak için onu sevmek zorunda değilsiniz!"

"Sanırım suçun sende olmadığından emin olmak istiyorsun," diyorum ve Chloe'nin yüzünde tam on ikiden vurduğumu görüyorum. "Biliyordum. Sen her zaman bencil bir sürtük oldun."

"Şimdi de suçu bana atmaya çalışıyorsun! Odasında bıçak olan sensin."

"Peki ya kendi odanız? Onu aradınız mı?" "Şey, hayır, tabii ki hayır."

Sırıttıyorum. "Belli ki öyle değil. Bana sorarsanız biraz önyargılı bir arama ekibi. Bu bıçağı gerçekten benim odamda bulduğunuzu nereden bileyim?"

"Ben de oradaydım," diyor Esther. "Onu ben de buldum. Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

"Peki bu hangi konu olabilir Esther?" Artık öfkemi saklamıyorum bile, sesim keskin patlamalar halinde çıkıyor. "Dün gece Poppy'yi gizlice öldürdüğüm, sonra da cinayet silahını kendi evimde saklamak gibi harika bir fikre kapıldığım. oda?"

"Başka hiç kimsenin dün gece onu odana koyacak vakti olmazdı," diye devam ediyor. "Bahane bulmaya çalışmayı bırak."



"Yani Poppy'nin cesedini denize atacak zamanım var ama cinayeti değil. Silah mı?" Suçlamalarının gülünç doğasına gülmekten kendimi alamıyorum. "Elbette, bu çok mantıklı."

Büyük bir memnuniyetle Annabel'in yüz hatlarında şüphe belirmeye başlıyor.

Esther daha emin. "Belki de cesedini denize atmadınız. Belki hâlâ adadadır. Pencerende kan vardı. Belki de onu dışarıda bir yere taşıdı." Camımda kan mı var? Bir komplikasyon.

Annabel şimdi benden ayrılarak Esther ve Chloe'ye yaklaşıyor. "İkinizin de kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısınız?" Diyorum. "Sen gidiyorsun

Beni Poppy'yi öldürmekle mi suçluyorsun? Gerçekten mi?"

"Herkesin söyleyip durduğu gibi," diyor Chloe, "içimizden biri yaptı." "Ben değil. Yanlış kişiyi yakaladınız."

"En çok nedene sahip olan sendin." Esther bundan neredeyse zevk alıyor gibi görünüyor. Çok tuhaf. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Ne de olsa sen Poppy'nin en yakın arkadaşydın. En eski arkadaş. Senden nefret etmek için herkesten daha fazla nedeni vardı ve senin de ondan nefret etmek için daha fazla nedenin vardı. Uyuşturucu bağımlılığını dünyaya o ifşa etti."

Bu Annabel'i ikna ediyor gibi görünüyor. Yavaşça başını sallıyor. "Ve uyuşturucu bağımlılığınız, yoksunluk belirtileri kötü olmalı. Belki de düşünmeden öfkelenmiş, korkunç bir hata yaptın."

Bu ortaya çıkınca bana farklı gözle bakacaklarını biliyordum. Zavallı Tanya, uyuşturucu bağımlısı. Her zaman bir partinin canı ve ruhu ve sonra partinin kendisi tarafından bozulmuş. İşi yok, ortağı yok, hepsi kokaine, içkiye ya da sadece iyi vakit geçirmeye harcandığı için neredeyse hiç parası yok ve biriktirdiğim bir zamanlar sahip olduklarım hızla tükeniyor. Ve şimdi bunların hiçbirini geri alma şansım yok, çünkü herkes hayatımın ne hale geldiğini biliyor.

Poppy yüzünden.

Evet, o zamanlar kızgındım. Tamam, kızgınlık bunun için hafif bir sıfat. Öfkeli. Öfkeden akkor haline geldim. Ve tabii ki kokain olmadan da gerginim. Son iki yıldır neredeyse her gün kokain kullanırken kim olmaz ki?

Dün gece şansım olsaydı Poppy'ye zarar verir miydim? Her şeyden sonra? Belki de. Ama diğerlerinin bunu bilmesine gerek yok.

"Sorun değil Tanya," diyor Chloe. "Anlıyorum. Hepimiz öfkeliydik. Sadece bize ne olduğunu anlat ve bunu geride bırakalım."

"Şunu bir kez söyleyeyim de iyice anlaşılsın," diyorum. "Ben. Yaptım. Değil. Öldür. Poppy. Hepsi bu kadar."

Esther iç geçirir. "Suçüstü yakalandın. Bu acınası bir durum."

"Hayır, hepiniz zavallısınız. Bunu içinizden biri yaptı ve beni suçlamaya çalışıyorsunuz!"

Annabel Chloe'den bıçağı alır ve şaşkınlıkla bakar. Korku filmlerinde hep kullanılan mutfak bıçaklarından biri. Tüm bu olanlarda saçma bir şeyler var. Her an bir yönetmenin "Kes!" diye bağırmasını ve sahneyi ne kadar gerçekçi yaptığımıza gülmemizi bekliyorum.

Bir zamanlar oyuncu olmak istemiştim, uzun zaman önce. Çocukken bu benim hayalimdi. Oyun yazarları ve şairler hakkında ağdalı sözler söyleyen ve bir şey olduğumu düşünen o korkunç "gösterişli" çocuklardan biriydim. Okuldaki tüm oyunlarda başrol oynardım. Hatta bir sürü tiyatro oyunu ve televizyon dizisi seçmelerine katıldım.

Tek bir geri dönüş bile olmadı.

Bir keresinde bana "Yeterince ikna edici değil" demişlerdi. "Acına inanamadım."

Şimdi bana inanırlar mı merak ediyorum.

"Tanya, lütfen," der Annabel. "Bu korkunç günü geride bırakalım. Sadece anlat bize."

"Onca insan arasından Chloe'ye mi inanıyorsun, Annabel? Gerçekten mi?"

Beklediğim tepkiyi verdi. Annabel Chloe'ye bakar ve kaşlarını çatır.

"Onu dinleme," diyor Chloe.

"Andrew ile yattı!" Ben de diyorum ki. "Nasıl oluyor da ona zaman ayırabiliyorsun?"

Chloe sırtıyor. "Bunu daha önce değil de şimdi söylemeye istekli olman komik."

Sikeyim.

"Ne demek istiyorsun?" Annabel sorar.

"Biliyordu," diyor Chloe. "İlişkiyi biliyordu. Neredeyse bir yıldır biliyordu ve sana tek kelime etmedi."

Tesadüfen öğrendim. Geçen yıl yaz aylarında Annabel bir etkinlik için benim bir ceketimi ödünç almış ve bir daha geri getirmemişti. Rol yapıyordu.

Bu konuda da mesafeliydi, bunun gerekleştigini bile hatırlamıyormuş gibi davranıyordu. Hafta sonu bir aile düğünü için uzakta olduğunu biliyordum ve Andrew'dan kendim almaya karar verdim.

Beklemediğim şey Chloe'nin arabasının garaj yolunda olmasıydı ve ikisi de yarı giyinik bir şekilde kapıyı açtıklarında beni orada bulduklarında açıkça bir yemek teslimatı bekliyorlardı.

Bunca zaman bunu bir sır olarak sakladım.

Annabel birkaç saniye donup kalır, eli hâlâ bıçağı tutmaktadır. Elinde hala gerçek bir cinayet silahı varken bunu ona söylemek belki de en iyi karar değildi ve Chloe de aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor, Esther'in arkasından geri çekiliyor ve ellerini bir teslimiyet jesti olarak havaya kaldırıyor.

Ama Annabel onu atlatıp benimle yüz yüze geliyor. O sakın. Altında hangi akıntıların döndüğünü merak ediyorum.

"Chloe'nin söyledikleri doğru mu?" diye mırıldanıyor. "Kesinlikle hayır," diyor Esther. "Bu ılgınlık."

"Sana sormuyorum." Annabel'in sesi zehirlidir. "Tanya'ya soruyorum."

Arkasında, Chloe beni zaferle izliyor. Bu küçük kaltak. Bütün bunları o planladı.

"Bak . . ." Biraz zaman kazanmaya çalışıyorum. "Kolay olmadı. Sana söylemek istedim.

Ama Annabel, ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Son birkaç gündür öğrendiğin gibi, kendi sorunlarımla uğraşıyordum. Kendi kaosumun içindeydim. Chloe'ye sürekli itiraf etmesini söylüyordum."

"Buna inanamıyorum!" diye bağılıyor. "Sen de mi? Andrew'un rastgele bir sarışını sikmesi başka bir şey, o sürtüğün benim sözde en iyi arkadaşlarımdan biri olması *başka* bir şey ve sonra diğer en iyi arkadaşımın da tüm bu süre boyunca bunu bilmesi başka bir şey! İşte bu İnanılmaz."

"Özür dilerim-" Ona ulaşmaya çalışıyorum ama beni omuz silkiyor.

"Hepinize katlanamıyorum," diyor Annabel. "Benden uzak durun."

"Annabel!"

Kumsalda adım adım ilerliyor ve Esther'in çağrısını orta parmağıyla ödüllendiriyor.

"Annabel, sakın bana bunu yapmaya cüret etme!" Esther bağıırır. "Yoksa Sessiz kaldığım şeyler de ortaya çıkabilir. Annabel! Geri dön!"

Esther'in tehdidine rağmen yürümeye devam ediyor. Çok geçmeden uzaklarda bir figür oldu, bir kez bile bize dönüp bakmadı.

"Ne sır saklıyorsun Esther?" Chloe diyor ki. "Ölümcül olanları belki de?"

"Kapa çeneni Chloe," diyorum. "Beni asla affetmeyecek."

"Kulübe katıl," diye mırıldanıyor.

Esther aramıza girdi. "Yeter. Chloe'nin Andrew'la olan aptal ilişkisinden daha önemli şeylerimiz var! Bıçak elimizde! Poppy'nin kanıyla kaplı!"

"Tanrı aşkına!"

"Kulübene gitmeli ve orada kalmalısın," diye tersliyor Esther.

Ses tonu ciddi olsa da, replik yine de komik ve duruma uygun olmayan bir şekilde ortaya çıkıyor. "Sen benim annem değilsin."

Esther daha önce ondan hiç duymadığım bir sesle, "Başka bir şekilde anlatayım," diyor sessizce. "Ya oraya gider ve kendi özgür iradenle orada kalırsın ya da ben bunu yapmanı sağlarım."

Daha fazla tartışmak istiyorum ama gözlerinde güvenmediğim bir vahşilik var. Chloe bile ona bakıyor, bir anda ortaya çıkan bu yeni Esther'den kendisi de korkuyor.

Yoksa hep altında mı saklıydı?

Ne de olsa Julian planını yapan oydu. O zamanlar bu düzeyde bir hesaplamanın onun içinde bir yerlerde olmasına şaşırdığımı hatırlıyorum.

Sol gözünün etrafında bir morluk oluşmuş, boynunda da daha fazlası var.

Bu izler birinin onu boğmaya çalışmasından mı kaynaklanıyor?

Kaçmaya çalışan biri dışında kim böyle bir şey yapar ki? Toplayabildikleri her türlü gücü kullanarak mı?

Chloe ve Esther sanki korumalarımıymış gibi beni kulübeme kadar götürüyorlar, her ikisi de yanımda. Chloe'nin kaynayan öfkesini hâlâ hissedebiliyorum ama endişelendiğim o değil. Esther'in soğukluğu ondan yayılıyor ve

Beni odamda yalnız bıraktığında, ondan uzakta olduğum için rahat bir nefes aldığımı fark ediyorum.

Bunu çözdüklerini sanıyorlar ama hiçbir şeyi çözdükleri yok.

Aksine daha da kötüleştirdiler.

Çünkü artık hepimiz birbirimize karşıyız. Hepimizin gelmesini, nihayet geçmişle yüzleşmemizi isteyen bendim. Olayların böyle olmasını istemedim. Ama

Eğer böyle davranacaksak, öyle olsun. Bırakalım hepsi dağılsın. Hak ettikleri bu.

Bir saat kadar geçti ve kapım çalındı.

"İçeri gel," diye sesleniyorum yatağımdan. Onlar için kalkmayacağım. Özür dilemeye ya da beni daha fazla suçlamaya geldilerse, bırakın gelsinler. Sonunda hepsi cehenneme gidecek.

Gelen her kimse sessizce içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Tanya," diyor.

Arkamı döndüm ve bıçağı gördüm.

# Yirmi Üç Esther

*21 Mayıs 2023*

Poppy yatağında doğruluyor, saçları dağınık, gözlerini ovuşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Korkmuyor ama korkmalı. Spagetti askıları omuzlarından düşen dayanıksız bir gecelik giyiyor. Perdeler çekilmiş, gece gökyüzünün bir şeridi onu yatakta bir spot ışığı gibi aydınlatıyor. Bir adım öne çıktığımda, elimdeki bıçağı görüyor. Ay ışığı pencere bıçağı yakalar ve parıldamasını sağlar.

Gözleri kocaman ve kendini korumak için kollarını kaldırıyor. "Bana zarar vermeyin."

Ama affedici bir ruh halinde değilim. "Bunu beni kovdurmadan önce düşünecektin. Hayatımı mahvetmeden önce."

"Benim yaptığımı söyleyeceğim," diyor Poppy yalvararak. Ses tonundaki çaresizlik beni daha da memnun ediyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Çok geç." Hâlâ cinin etkisinde olduğum için tökezleyerek ilerliyorum ama kendimi yatağa atıp bıçağı gövdesine saplıyorum.

"Esther!" diye bağılıyor, panikliyor, titriyor, kaçmaya çalışıyor.

Bıçağı çıkarıp tekrar saplıyorum ve çarşafların üzerine kanının akmasını izliyorum.

"Alacağın bu," diyorum ona.

"Lütfen!" diye yalvarır, sesi artık tiz bir ciyaklamadır. O zaman onu kurtarmak için hiçbir şey yapmayacağımı anlayınca, daha yükseğe kaldırıyor ve

Başka. "Biri yardım etsin! Yardım edin!"

Ve sonra gülüyorum. Gülüyorum, gülüyorum ve gülüyorum, gözlerindeki ışık kayboluyor ve o soğuk ve hareketsiz hale geliyor.

Yüce İsa.

Uyanıyorum, nefes nefese kalırken vücudum öne doğru sığıyor.

Bu da neydi böyle? Bir rüya mı? Kabus mu? O geceden aklıma gelen bir anı mı?

Bir an için etrafımdaki her şey beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor ve sonra her şey netleşiyor. Kulübemdeki yatağımda, kıyafetlerimle birlikte terden sıırıslam olmuş yorganın üstünde oturuyorum. Ağzım kurudu ve boğazım yanıyormuş gibi hissediyorum. Neyse ki yatağımın üzerinde bir şişe su var.

Yan masaya bırakıyorum ve bir yudum içiyorum, nefes almak için zar zor duraklıyorum, sonra hepsi bitiyor.

Biraz kestirdim. Şimdi aklıma geliyor. Tanya'yı odasına yerleştirdikten sonra kendi odama gittim, dinlenmeye kararlıydım, hala akşamdan kalma hissediyordum.

Hepsi korkunç bir rüyaydı.

Ben de kendime böyle söyleyeceğim zaten.

Ayağa kalkıp yüzümü yıkamaya gidiyorum ve üzerime sade bir güneş elbisesi geçiriyorum. Güneş hala gökyüzünde, ama artık hiç bitmeyen bir güneşle çevrili değil.

mavinin genişliği. Onun yerine fırtına bulutları toplanmaya başlıyor, karanlık ve tehditkâr, maviyi griye dönüştürüyor. Yakında yağmur yağacak. Belki de daha kötüsü.

Son birkaç saat içinde Tanya'yı gören oldu mu? Kulübemden çıkarken uzakta, çimenlerin üzerinde güneşlenen Chloe'yi görebildiğimi sanıyorum. Annabel gittiği yerden geri geldi mi? Şimdi kulübesinde mi?

Oraya vardığımda Tanya'nın evi sessiz ve karanlıktı. Kapıyı yüksek sesle çalıyorum, sonra da adını söylüyorum.

Hiçbir şey.

"İçeri geliyorum," diyorum, Annabel yan kulübedeyse onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Poppy'den daha kötü.

Tanya yatakta yatıyor, gözleri tavana dikilmiş. Gözlerinde hayat yok. Kan yatak başlığının üstündeki duvara sıçramış ama çoğu etrafında toplanmış, çarşafı sızıyor. Bıçak -aynı bıçak olduğunu fark ediyorum, sapındaki çip herkesin görebileceği şekilde belli oluyor- göğsünden dışarı çıkmış.

O öldü.

Çığlık atıyorum.

Hayatımda hiç böyle çığlık atmamıştım, saf acı ve dehşet vücudumdan uzun bir ulumayla kaçıyordu. Evde bile, ölesiye korktuğumda, her gün kapıdan içeri girdiğimde içimi kemiren sinir çukuru, bu sinirler gerçek bir şeyle doğrulandığında bile - asla Bunun gibi.

Tanya'yı ben mi öldürdüm? Bu düşünce kendiliğinden aklıma geliyor, sistemimde korkunç bir şok etkisi yaratıyor. Rüyam gerçekten gerçek miydi, yaptığım şeyle başa çıkmanın bir yolu olarak bilinçaltımda Tanya'nın yerine Poppy'yi mi koymuştum?

Annabel ve Chloe ben daha çığlığımı bitirmeden arkamdalar. Ne kadar bağırdığımı bilmiyorum. Belki bir dakika. Belki de daha uzun. Boğazım kısılmış, kuruluğunu hafifletmek için harcadığım tüm çabalar boşa gitmişti.

Chloe iki elini ağzına götürerek bir çığlık atıyor.

Annabel, şaşırtıcı bir şekilde, harekete geçen kişi olur, ileriye doğru yürür ve ışığı açarak tüm yıkımın net bir şekilde görülmesini sağlar. Aceleyle Tanya'nın yanına gidiyor ve boşuna olduğunu bildiğimiz halde elini boğazına bastırıyor. Ve sonra titreyen bir elle bıçağı göğsünden çıkarıp takırdayarak yere atıyor.

"O öldü," diyor, sanki bu zaten belli değilmiş gibi.

"Üstünü örtün. *Lütfen*." Chloe bizden uzaklaşıyor ve saçlarını tutarak dışarı çıkıyor. "Ona öyle bakamam."

Annabel bir an durup Tanya'nın cesedine bakar. "İki kez bıçaklanmış."

"İki kez mi?" Cesaretimi toplayarak gelip neden bahsettiğine baktım.

Yeterince eminim, iki delik yarası var. Bıçağın yerleştiği yer, göğsünün ortası. Ama bir tane de omzunda. Çarşaflar birbirine karışmış ve komodin yan tarafa devrilmiş.

"Bir mücadele oldu," diyorum. "O da karşılık verdi. Yandaki kulübenizde bunu duymaz mıydınız?"

Annabel başını sallar. "Ben orada değildim. On dakika önce sahilden döndüm. Yemek yemeye çalışıyordum. Tanrım. Buna inanamıyorum. Kız gerçekten . . ."

"Onu korudun mu?" Chloe bağıırıyor. "Oraya giremem."

Annabel ve ben çarşaflardan birini Tanya'nın vücudunun üzerine örtüyoruz.

"Neden Poppy değil de o hâlâ burada?" İşimiz bittiğinde yüksek sesle merak ediyorum, geri çekilip manzarayı inceliyorum.



"Poppy gece öldürüldü," diyor Annabel. "Karanlığın örtüsü altında bir cesedi taşımak çok daha kolay."

"Ama eğer Tanya da öldüyse ..."

Annabel cümlemi bitirdi. "O zaman onun hakkında yanılmışız. Poppy'yi o öldürmemiş."

"Anlamıyorum," diyorum. "Poppy mantıklı. Ama Tanya? Neden Tanya'yı da öldürdüler?"

Chloe ve Annabel başlarını sallarlar.

"Poppy, hepimizin kendince sebepleri vardı. Bize korkunç şeyler yapmıştı. Hiçbirimiz onun ölümüne gerçekten üzülmedik. Ama Tanya en eski arkadaşlarımızdan biriydi. Anlamıyorum."

Chloe Annabel'e, "Andrew'la aldatıldığımı sır olarak sakladı," diyor. "Bunun için ona kızmıştın."

Annabel'in gözleri bir şeyle parlıyor. Öfke mi?

"Bu onu öldürmek için iyi bir neden değil," diyor. "Peki ya Esther?" Bana döndü. "Onu işten attırmıştın. Bu konuda çok öfkeliydi. Belki başka bir tartışma yaşadınız, sinirlendiniz."

"Haklısın, bunların hepsi önemsiz nedenler," diyorum hemen. "Mantıklı değil."

"Ama bizden biri olmalı." Chloe tekrar dışarı çıkıyor ve bu sefer biz de onu takip ediyoruz, Tanya'nın çarşafın altındaki bedenini görmekten uzaklaşmak istiyoruz.

"Evet."

"Poppy'yken sorun yoktu," diyor Chloe. "Bu farklı."

Bir bulut güneşin üzerinden geçip manzarayı karartırken ve yüzlerimizde gölgeler oluştururken hepimiz birbirimize bakıyoruz. Rüzgâr hızlandı, palmiyelerin arasından ısıklık gibi bir ses geliyor ve dalgalar uzaklarda çalkalanmaya başlıyor, hepimizden önce havanın kurbanı oluyorlar. Şu anda karşımda duran iki kadın hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum, ilkokuldan beri tanıdığım kadınlar. Onlarla birlikte büyüdüm, başladığımız yerden şu anda bulunduğumuz yere kadar birbirimizi gördük.

Ve onlara hiç güvenmiyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" Chloe diyor. "Şimdi ne halt edeceğiz?"

"Birbirimizden ayrılmamalıyız," diyorum. "Kimse kendi başına gitmemeli."

artık. Ana kulübede birlikte kalıyoruz."

"Ana loca mı?" Annabel yineliyor. "Ama yatak odası Poppy'nin öldürüldüğü yer. Orada kalmamızı bekleyemezsiniz."

"Burası aynı zamanda en merkezi yer, mutfak ve iki banyo da burada," diye açıklıyorum. "Yatak odasına girmeyeceğiz tabii ki. Hiçbirimizin artık uyumak isteyeceğinden şüpheliyim."

Gökyüzü bir şimşek çakmasıyla aydınlanır, ardından uzaklardan gelen gök gürültüsü sesi duyulur. Sanki bir işaretmiş gibi, ilk yağmur damlaları düşmeye başlar.

"Gitmemiz gerek." Tanya'nın kapısını kapatıyorum, içeriye son bir kez bakmaktan kaçınıyorum. "Bu gece fırtına çıkacak gibi görünüyor."

Üçümüz aceleyle ana kulübeye koşuyor, yağmur şiddetini artırmadan, toprağı bir davul gibi acımasızca dövmeye başlamadan önce içeri kaçıyoruz. Kapı kapalıyken bile duyabiliyoruz, tıpkı bir perküsyon grubu gibi.

etrafımızda. Poppy'nin kapalı yatak odası kapısının farkında olarak kahve yapıyoruz, sonra mutfak masasının etrafına oturuyoruz, kupaları iki elimizin arasına sıkıştırıyoruz.

Bu giderek nemli hale gelen iklimde çaresizce ısınmaya çalışıyorlar. Chloe ikimize de bakamıyor, sanki dünyadaki en ilginç şeymiş gibi kupasına odaklanıyor ve Annabel şokta görünüyor.

Karnım endişeden sıkışmış ve nabzım durmadan boğazımda atıyor olsa da diğerlerini sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sadece sabaha kadar dayanmamız gerekiyor," diyorum onlara. "İlk iş Robin geliyor. Sadece geceyi atlatmamız gerekiyor."

"Söylemesi yapmasından daha kolay, görünüşe göre." Chloe fincanından başını kaldırıp bakıyor, dudakları titriyor. "Öldüğüne inanamıyorum."

"Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum." Annabel kahvesinden uzun bir yudum alır. "Bir gün içinde her şey değişti. Dün bu saatlerde o cinle sarhoş oluyorduk, herkes hâlâ hayattaydı. Poppy'nin intikamının karşılaşacağımız en kötü şey olduğunu düşünüyorduk. Hiçbir fikrimiz yoktu."

"Anlamıyorum," diyor Chloe. "Onlar öldü. Geri gelmeyecekler. Asla."

Bir süre böyle oturup dışarıdaki yağmuru dinliyoruz. Daha fazla gök gürlüyor ve çok geçmeden büyük bir fırtınanın küçük adamızdan geçmekte olduğu anlaşılıyor.

*Diğer herkes beni hep küçümsedi. Bana baktılar ve bir tehdit görmediler. Neden görsünler ki, beni bir tehdit olarak görmek çok daha kolayken. Geçmişte aynı kız? Kanıtlandığı gibi, sır saklamakta çok iyiyim, sadece kendiminkileri değil.*

*Özellikle Tanya. En çok da Tanya. Herkesin içinde, bu adadan bir daha asla ayrılmayacağından emin olmak istediğim kişi oydu. O neden olduğunu biliyor*

*Kaderini kabullenirken gözlerinden hayat fışkırıyordu.*

*Belki de öfkemin beni yenmesine izin vermeye başlıyorum. Duygularımın. Bu kesinlikle unutulmayacak bir bekârlığa veda partisi oldu, her ne kadar gelin artık olmasa da.*

*Burada ölmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Poppy, ama bu şekilde olmak zorunda. Geçmişle nihayet yüzleşmem gerekiyor ki bir daha asla o günü düşünmek zorunda kalmayayım.*

*Bundan sonra ne yapacağımı kim bilebilir? Artık geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Ve geri dönmek istemiyorum.*

# Yirmi Dört Annabel

*21 Mayıs 2023*

Çaydanlık kaynarken ve dışarıda fırtına varken düşündüklerimi duymak bile zor. Bir şeyler yapmak için, masada içenlerden birinin katil olduğunun farkında olarak herkese birer fincan çay yapmayı teklif ediyorum. Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk.

kupaları uzattıktan bir süre sonra. Kahvelerden beri onları yıkamadım ve ağzımda ikisinin garip bir karışımının tadını alabiliyorum. Önemli değil. Her türlü kafein takviyesi işe yarar.

Chloe birden, "Poppy'yi öldüren bıçakla aynıydı," dedi. "Anlamıyorum. Onu geri getirmedi mi Esther? Nereye koydun onu?"

Esther'in yüzü kızarır. "Ne ima ediyorsun?"

"Sadece soruyorum," diyor Chloe. "Boğazıma atlama."

"Yanımda değildi."

Elinde bıçak olan son kişinin ben olduğumu hatırlamıyorlar. Hafızalarını tazelemelerine yardım etmeyeceğim. Şu ikisi. Gidip tüm odalarımızı aradılar. Ne bulduklarını düşünmek beni hâlâ tedirgin ediyor.

Her şey tirmanırken, Chloe'yle henüz doğru düzgün konuşma fırsatım olmadı ve bana yaptığı onca şeyden sonra hâlâ katil olup olamayacağımı araştırıyor olması hayret verici. Ve odası hiç aranmadı. Orada bir şey saklıyor olabilir. Ya da belki

Tanya'nın odasına bıçağı yerleştiren ve sonra da küçük dedektiflik oyununu sahneleyen oydu. Chloe ne zamandan beri böyle şeylerle ilgileniyor?

Öfke içimi yakıyor. Sürekli olarak bakışlarımdan kaçıyor, bakmadığımı düşündüğü anlarda sinsî bakışlar atıyor. Andrew'un onda görüp de bende görmediği şeyi merak ederek onu incelemeye çalışıyorum. Onun davetkârlığı mı

Gözler? O çekici gülümseme? Ya da ne kadar kolay biri olduğunu, her an her şeye hazır olduğunu?

Yirmi yılı aşkın süredir arkadaşım ve bana böyle mi davranıyor? Beni parçalayan Andrew'un kendisi değil, bu. Bana bunu yapabilmesi.

Çok iyi bir arkadaş olduğu için değil. Olmadı. O bencil, aptal küçük bir kız.

Ama bunun olmasına izin verdiğime ve farkına varmadığıma inanamıyorum. Sonuçlarıyla yüzleşmesini sağlayamadığım için.

Esther, "Bunların hepsi Poppy'nin suçu," diyor.

Chloe de en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Bütün bunlar nasıl Poppy'nin suçu oluyor? O öldü. Tanya öldü."

Esther elindeki bardağı masaya çarparak çayı döktü. "Bizi en başta davet etmemiş olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. En başından beri bunun bir hata olduğunu bilmemiz gerekirdi. Hepiniz beni ikna ettiniz."

"Yapma Esther," diye tersliyor Chloe. "Sonunda hepimiz gitmek istedik. Tüm masrafları ödenmiş, birinci sınıf uçuşları olan lüks bir özel adaydı. Bunu yapmamak aptallık olurdu."

"Ama sadece bu kadar, değil mi?" Esther iç geçirir. "Biz aptaldık. Bunu kabul etmekle."

Yaptığımız şeyden on yıl sonra, Poppy bize inanılmaz bir tatil mi? Tek önemsedığımız hayatımızın seyahatine çıkma fırsatıydı, onu görmek değil."

Davetiyeleri ilk aldığımız zamanı düşünüyorum.

"Bizi ikna eden Tanya'ydı, gerçekten," diyorum. "Geçmişle ilgili suçluluk hisseden oydu. Mesele sadece bedava tatil değildi."

Esther, "Ve bakın bu onu nereye getirdi," diye belirtiyor. "O öldü."

Chloe'nin gözleri büyür. "Sence nedeni bu olabilir mi? O eskiden Poppy'nin en iyi arkadaşı, hatırladın mı? Belki de her kimse ikisinin de peşindedir. Belki Tanya Poppy'nin tarafındaydı."

"Asla gelmemeliydim," diye ısrar ediyor Esther.

"Gelmeyebilirdin," diye çıkıştım. "Kendin de hayır diyebilirdin. Bize katılmak zorunda değildin."

"Uzaklaşmak istedim," diyor sessizce, neredeyse kendi kendine.

"İşte böyle, o zaman." Ama sanki neden bahsettiğimizi bile unutmuş gibi mesafeli görünüyor.

"Bıçağı Tanya'nın odasına içinizden biri yerleştirdi," diye mırıldandı Chloe. "Onu bulmam için."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil." Kaşlarımı çattım. "Eğer amaç suçlunun Tanya olduğunu göstermekse, neden onu da öldürdüler? Bu bariz şüpheliyi mahvetti. Her şeye yeniden şüphe düşürdü." Bu da bana bıçağı oraya senin koyduğunu düşündürüyor, diye eklemek istiyorum ama kaçınıyorum.

"İki ayrı katil olmadığı sürece mi?" Chloe diyor ki. "Belki de Poppy'yi Tanya öldürmüştür. Ve sonra biri Tanya'yı öldürdü."

"Poppy'nin cinayetinin intikamı için mi?" Başımı sallıyorum. "Bu daha da çılgınca. Burada doğru olmayan bir şeyler var."

"Tanya ve Poppy'nin öldürülmesinin dışında mı demek istiyorsun?" Esther araya girer.

Sanki korkunç bir kâbusun içinde sıkışıp kalmışım gibi hâlâ gerçek dışı geliyor. Her an Poppy ve Tanya'nın kapıdan içeri girip bunun özenle hazırlanmış bir şaka olduğunu, rol yaptıklarını iddia etmelerini bekliyorum.

"Tabloya ne oldu?" Chloe soruyor.

Düşünce zincirine ayak uydurmakta zorlanıyorum. "Ne resmi?"

Sanki yardımı olacakmış gibi pencereden dışarıyı işaret ediyor. Dışarıda fırtına başladı. Zifiri karanlıkta yağmuru duyabiliyoruz, sadece bir şimşek çakması tüm adayı aydınlattığında görülebiliyor. Gök gürültüsü her zaman hemen arkasından geliyor, memlekette duyduğum her şeyden daha gürültülü.

"Çöpçü avından," diyor Chloe. "Dün geceden sonra hepimiz çöpçü avından bir şeyler. Capri-Sun ambalajı benim Pencere. Kırık ayna sendeydi, Annabel. Esther karnında ruj iziyle uyandı. Tabloyu hiç bulamadım. Kaybolmuş."

"Belki de sadece uçup gitmiştir," diye öneriyorum. "Rüzgâr zaten erken saatlerde esmeye başlamıştı."

"Belki." İkna olmadı.

Yıkık tuval o aptal oyundaki en kötü eşyaydı. Poppy'nin resmi.

On yıl önceki son sanat projesi.

Hepimiz bunu düşünüyor olmalıyız, çünkü Esther konuyu açıyor. "Poppy ölmeden önce çöpçü avından daha çok şey çıkacağını söylemişti. Sence bize her anı yeniden yaşatacak mıydı?"

"Sanırım öyle," diyorum. "Ama hiç şansı olmadı. Hepimizi geri getirmesinin nedeni buydu, değil mi?"

"Sanat sınavında olanlar hakkında konuşmamızı sağlamak için."

Chloe boğazını temizliyor. "Tanya her zaman bu konuyu en başında açmamız, özür dilememiz ve halletmemiz gerektiğini söylerdi. Önemli bir şey olmadığında ısrar eden bizdik."

"Çünkü geçmişini geride bırakmaya hazır olduğunu söyleyen Poppy'ydi!" Sesim yükseliyor ama elimde değil. "Neden araştırmakla uğraşalım ki? O kadar da kötü değildi!"

"O konuda," diyor Chloe. "O zaman konuyu açmaya çalıştım ama hiçbiriniz dinlemediniz. Hırsızlıkla ilgili."

"Hırsızlık mı?" Esther çayını bitirir. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sana söyledim, hırsız dizüstü bilgisayarımı çaldı." Chloe gergin bir alışkanlıkla parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Ve çaldıkları tek şey buydu, yani

Polis bunun garip bir hayran takibi olduğunu düşündü."

"Evet, yani?"

"Video vardı."

Kalbim sıkışıyor.

"Video mu?" Esther'in yüzü düşer. "O videoyu kastetmiyorsun değil mi?" Chloe başını sallar.

"Onu yıllar önce sildiğini sanıyordum," diye tıslıyor Esther. "Bunu bilgisayarında tutarken aklından ne geçiyordu?"

"Aslında sildim! Her gün izliyor falan değildim! Bir kazaydı," diye ısrar ediyor Chloe. "Dizüstü bilgisayarımı değiştirdiğimde eski dosyalarımın birlikte aktarıldı. Bir arşive falan kaydedilmiş olmalı. Orada olduğunu ancak dizüstü bilgisayarım çalındıktan sonra, yedekleme sürücümü kontrol ederken bulduğumda anladım."

Esther ayağa kalkıyor ve Chloe'yi omuzlarından tutup sarsıyor. "Seni aptal sürük. Neden bize söylemedin?"

"Denedim! Hiçbiriniz dinlemediniz. Hiçbiriniz geçmiş hakkında konuşmak istemediniz. Hepiniz hiçbir şey olmamış gibi davrandınız."

"Oh, bu bahaneyi kullanma. Bize söylemek için daha çok çabalamalıydın. Annabel'in kocasını becermekle o kadar meşguldüm ki bu konuda endişelenemedim."

Sinirlenen Chloe kendini Esther'in elinden kurtarır ve ayağa kalkar.

"Ama mesele şu ki, ya beni soyan Poppy'ye?"

"Poppy?" Esther yankılanıyor. "Ama nasıl?"

"Adreslerimizi biliyordu," diyorum Chloe'nin ne demek istediğini anlayarak. "O davetiyeleri bize o gönderdi. Adreslerimizi nereden biliyordu? Bunu merak etmek hiç aklıma gelmemişti. Sanırım bir şekilde öğrenmiştir diye düşündüm,

Ama nasıl? Ve ne zaman? Ne zamandır bizi izliyordu? Planlarını mı yapıyordu?"

Esther'in yüzü çok solgunlaştı. "Eğer dizüstü bilgisayarınızı çalan Poppy ise, video ondaydı. Aylardır ondaydı. O

O gün tam olarak ne olduğunu ve ne yaptığımızı artık kesin olarak biliyor."

"Bunu uzun zamandır planlıyordu," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

Esther daha az dehşete düşmüştür. "Annabel, sorun yok! O öldü. Başka bir şey yapmasına gerek kalmadı. Bunların hepsi sadece spekülasyon."

Esther'in boynundaki çürükler yeşile dönmüş, kendilerini saran büyük kızgın halkalar.

"Başka ne planlıyordu?" Ben de diyorum ki. "Ya çoktan yaptıysa, tanıdığımız herkese bir şeyler gönderdiyse? Daha fazlası olduğunu söylemişti. Ya zaten yapılmış olduğu için ölmüş olmasının bir önemi yoksa?"

"Hayır." Chloe yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Hayır, hayır, hayır. O yapamaz."

"Seni aptal." Esther tekrar Chloe'ye dönüyor. "Ve sen, Annabel. İkinizin de sakinleşmesi gerek!"

Ve sonra her şey kararır.

Chloe çılglık atıyor; ben de atıyorum, elimde değil. Karanlığa gömüldük. Şimşek çakıyor ve kısa bir an için Chloe ve Esther'i görüyorum, aynı derecede dehşete düşmüşler, sonra yine karanlık. Gök gürültüsü başımızın üzerinde gürlüyor, kulübeyi sarsıyor ve sonra tek duyabildiğimiz yağmurun tıslaması oluyor, amansız bir tiradla çatıya iniyor.

"Kahretsin, neler oluyor?"

"Hiçbir şey göremiyorum!"

"Siktir!" Esther bir sandalyeye çarpıyor ve sandalyeyi yere düşürüyor. "Ne yapacağız?" Bağıriyorum.

"Lavabonun altında meşaleler var!" Esther geri sesleniyor. Neden bağırdığımızı bilmiyorum; panikle ilgili bir şey, ani körlük, bunu gerektiriyor gibi görünüyor. "İşaret fişeklerini ararken gördüm onları. Buzdolabının sağındaki dördüncü dolap. Eğer oraya ulaşabilirsek."

Diğerlerinin deneyip denemediğinden emin değilim. El yordamıyla ilerliyorum,

Soğuk duvarları parmak uçlarımla hissediyorum. Bu şekilde adım atarken, her an bir şeyin bana çelme takacağından korkarken, her birimiz bir katille aynı odada olduğumuzun ve nereden geldiklerini göremeyeceğimizin farkındayız.

Ellerim bir mutfak tezgahı buluyor, kenarını kazıyor. Karşıya geçip



buzdolabını buluyorum, diğerlerinden farklı bir malzeme.

"Buzdolabını buldum!" Bağıyorum. "Beşinci dolap mı?" "Dördüncü! Ben de diğer taraftan neredeyse geldim!"

"Hareket edemiyorum!" Bu Chloe, kısa bir mesafeden çığlık atıyor. Belli ki bir santim bile adım atmamış, olduğu yerde donup kalmış. Onu suçlamıyorum.

Doğru saydığımdan emin olmak için dolap kapaklarının oluklarını hissederek sayıyorum ve sonra dördüncü olduğunu düşündüğüm dolap kapağını fırlatarak açıyorum. Rastgele birkaç nesneyle çarpışıyorum, mutfak fayansına döküldüklerini ve çarpma sesleri çıkardıklarını duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Chloe ağlıyor. "Neler oluyor?"

"Meşaleleri arıyordum!" Sağ tarafımda bir şey kolumu tuttu ve tekrar çığlık attım.

"Benim!" Esther diyor ki. "Ben de yardım edeyim."

Dışarıda özellikle yakın bir şimşek çakıyor. Eminim adaya çarptı. Bir an için zemin darbeye tepki vererek titreşir gibi olur. Ama bu kılık değiştirmiş bir lütuf: nihayet aydınlandı, dolap görünür hale geliyor ve hemen arkada iki karton temizlik ürünü kutusunun arasına sıkışmış dört meşale görebiliyorum.

Esther ve ben aynı anda ellerimizi birbirine vurarak onlara uzanıyoruz. Hatta kazara olduğunu umduğum bir hareketle beni tırmaladı. Birini kapıyor ve açıyor, tam da bir kez daha karanlığa gömüldüğümüz sırada. Ben iki tane alıyorum, birini açıp diğerini Chloe için saklıyorum.

Odaya bir spot ışığı tutuyorum ve Chloe'yi korkmuş bir şekilde olduğu yere çakılmış halde buluyoruz. Aramam sırasında yere düşen çeşitli şeylerden kaçarak aceleyle ona geri döndük ve ona üçüncü feneri uzattım. Gerçek bir ışığa kavuştuğu için minnettar, hemen açıyor.

"Tanrıya şükür pilleri çoktan takmışlar," diyorum. "Ne yapardık bilmiyorum. İyi hafıza, Esther."

Sanki hayalet hikayeleri anlatıyormuşuz gibi aydınlandık, bir daire oluşturduk. "Orada ne oldu ki?" Chloe soruyor, biraz nefessiz.

"Fırtına yüzünden." El fenerimi pencereye tutuyorum ve karanlıktan başka bir şey göremiyoruz. "Elektriği kesmiş."

"Bir yerlerde bir sigorta kutusu olmalı," diyor Esther. "Buranın elektriği her zaman kesiliyor olmalı."

"Eğer bir tane olsaydı, muhtemelen bu binanın dış tarafında, telefonun olduğu yerde olurdu," diyorum. "Bu mantıklı olurdu."

Chloe dudağını ısırıldı. "Ama bu, bu havada dışarı çıkmak anlamına gelir."

"Köşeyi dönünce." Ceketim sandalyelerden birinin arkasına asılmıştı ve onu giydim. "Gidip kontrol edeceğim. Sadece bir düğmeyi çevireceğim."

Esther her ihtimale karşı buradaki ışık düğmesini deniyor, kapatıp tekrar açıyor ama hiçbir şey olmuyor. "Denemeye değer diye düşündüm," diyor omuz silkerek. "Oraya gitmeyeceğim."

"Ben giderim."

Chloe de ceketini giyiyor. "Ben de seninle geleceğim." "Hayır, teşekkürler," diye çıkıştım.

"Senin yardımın olmadan da yapabilirim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama itiraz etmiyor. Kapıyı açıyorum ve rüzgârda savruluyorum, saçlarım her yere uçuşuyor, elbisem havalanıyor. Yağmur yağıyor, beni umursamadan ıslatıyor ve sıcaklık aynı anda hem nemli hem de dondurucu bir karışım.

Nefesimi kesiyor. "Tanrım,"  
diye nefes nefese kaldım.

"Hâlâ oraya gitmek istediğine emin misin?"

Esther öyle diyor. "Gitmek zorundayım.

Saatlerimizi böyle geçiremeyiz." "Benden ziyade seni tercih ederim. Kapıyı arkandan kapat."

Dışarı adımımı atıyorum ve rüzgâr yine de kapıyı çarparak kapatıyor. Artık açıktayım, dengemi sağlamak için bir saniyeye ihtiyacım var, fırtınanın gücü beni geriye doğru itiyor. El fenerimi yakmak bile pek yardımcı olmuyor, yağmur o kadar yoğun ve şiddetli ki görüşüm bozuluyor. Ama ilerlemeye devam ediyorum, kendimi zorlayarak köşeden telefon kutusuna doğru ilerliyor ve meşaleyi sağa sola çevirerek bir sigorta kutusu görmeye çalışıyordu.

Aha. İşte!

Korkunç bir an için bir çeşit anahtara ihtiyacım olacağını düşündüm, çünkü duvara sabitlenmiş bir tür saklama kutusunun içindeydi. Üstüne inşa edilmiş bir çıkıntı onu yağmurun çoğundan kuru tutuyor, ancak her yönden gelen rüzgar yine de biraz ıslatmayı başarmış. Neyse ki anahtara gerek yok. Parmağımla küçük bir delikten tutup dışarı çekiyorum ve sonra rüzgar kapağı diğer taraftaki duvara çarparak açık kalmasını sağlıyor ve bana bir iyilik yapıyor.

İşte elektrik düğmesi, kapalı konuma getirilmiş. Tanrıya şükür. Etrafımdaki dış aydınlatmanın canlanmasını bekleyerek açıyorum ama hiçbir şey olmuyor ve birkaç saniye sonra tekrar kapanıyor.

Kahretsin.

"İşe yarıyor mu?"

Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Özür dilerim!" Chloe arkamda, üzerinde ceketi yok, yağmurdan sıırıslıklam olmuş. "Seninle konuşmam gerekiyordu!"

"Bekleyebilir mi?" Rüzgâra karşı bağııyorum. "Şu an uygun bir zaman değil."

"Hayır!" Bırakın iki kişiyi, bir kişi için bile yeterli olmayan çıkıntının altına eğiliyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor ki onu doğru düzgün duyabileyim. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek."

Oh, Tanrım. "Şu an önemli değil."

"Evet, öyle! Özür dilerim. Esther'in dediği gibi tam bir aptaldım. Ben bencilim. Sadece kendimi düşünüyorum. Ve sanırım seni hep kıskandım."

Bu beni durdurdu. "Ciddi misin?"

"Bu doğru, yemin ederim. Mükemmel bir kocan, mükemmel bir hayatın olmasından nefret ediyordum."

"Gördüğünüz gibi hayatım mükemmele yakın değil." "Biliyorum. Özür dilerim."

Özür dilemek onun için yeterli değil. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ama şu anda daha büyük sorunlarımız olduğunu da biliyoruz. Bunu eve döndüğümüzde ve güvende olduğumuzda halledebiliriz.

Eğer eve varabilirsek.

"Şebeke elektriği gelmiyor," diyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Chloe tekrar yakınımaya eğildi. Sanırım bana karşı ama fırtına yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Sence de Esther şüpheli davranmıyor mu?"

Daha fazla ittifak değil. Sanki yaptıklarından sonra onunla aynı safta yer alacağımı düşünebilirmiş gibi. Omuzlarımı silkiyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Her konuda çok soğukkanlı davranıyor." Chloe'den hiç beklemediğim bir kelime. "Boynunda ve vücudunda bir sürü çürük var. Sanki bir kavgaya karışmış gibi. Sence de tuhaf değil mi? Boynundaki sanki biri onu boğmuş gibi görünüyor."

Bunu ben de düşündüm. Esther'de kimsenin gündeme getirmediği çeşitli yaralar, tüm bunlara karşı garip tutumu. Ama bazı çürüklerin biz geldiğimizde de orada olduğundan neredeyse eminim, ne kadar uzun zaman önceymiş gibi görünse de.

"Bıçak en son ondaydı," diyor Chloe. "Onunla ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranıyor. Ama nasıl unutabilir ki? Cinayet silahı o! Cinayet silahını nereye koyduğunu öylece unutamazsın."

"Unutmuşum."

"Tanrım!" Chloe çığlık atıyor.

Esther arkamızda duruyor. Kendini göstermek için el fenerini yakıyor. Gölgelelerin arasında durmuş, kim bilir ne kadar zamandır dinliyordu.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" Chloe soruyor.

"Yeterince uzun," diyor. "İçeri gel, açıklayacağım." "Neyi açıklayacaksın?"

"Çürükler hakkında. Vakit geldi."

Yağmurdan dışlarımız gıcırdayarak içeri dönüyoruz. Ceketimi sandalyeye geri asıyorum ve kendimi biraz ısıtmak için olduğum yerde koşuyorum. Chloe ve Esther oturdular, yere su birikintileri damlıyordu.

Esther iç geçirir. "Brad arıyor." "Brad mi?" Tekrar ediyorum.

"Bunu bana o yaptı. Bileğimi, boynumu, yüzümü. Hepsini." Anlıyorum. "Brad seni *incitti* mi?"

Esther sessiz bir şekilde başını sallar.

"Aman Tanrım." Tüm bunları kabullenemiyorum. "Neden bize *söylemedin*?"

Bunun üzerine gülümsüyor, alaycı bir gülümseme. "Sanırım son birkaç gündür kanıtladığımız bir şey varsa o da iyi bir arkadaş grubu olmadığımızdır. Birbirimize güvenemeyiz."

Chloe şaşırır. "Hiçbir fikrim yoktu. İkinizi birlikte gördüm ve o çok dikkatli görünüyordu..."

Esther, "Brad dış dünyada harika bir adam," diyor. "Dışarıdaki Brad benim ruh eşim. Brad benimle yalnız kaldığında ise tamamen farklı bir adam."

Geçtiğimiz bir yılı düşünüyorum. Esther'in soğukluğunu, ruh halini, bizimle bir şey yapmak istemeyişini. Bekârlığa veda partisiyle ilgili paniğini. Düşündüm ki Bunun nedeni işiydi ama belki de bundan daha fazlası vardı. Brad'in sürekli mesaj atıp onu aradığını, Andrew'un ilgisizliğine kıyasla çok kışkırdığım ısrarlı mesajlarını düşünüyorum. Çok hızlı hareket ederseniz Esther'in irkilmesi. Gevşemek ve stresinden kaçmak için koşullara çıkıyordu ama neyden gevşediğini ve kaçtığını sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Boynumdaki çürük özellikle kötü" diyor. "Bekârlığa veda partisini öğrendiğinde beni boğdu ve uzakta olduğum sürece bana onu hatırlatacak bir iz bırakacağını söyledi. Özel bir adaya gittiğimi, orada başka erkeklerin olmayacağını anlatmaya çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Bir önemi yoktu."

"Oh, Esther." Ne diyeceğimi bilemedim. "Onu terk etmelisin."

"Onu hak ediyorum," diyor. "Poppy'ye ne yaptığımıza baksana. Bana yaptığı her şeyi hak ediyorum."

Chloe ne söyleyeceğini şaşırdı. "Çürükler ortaya çıktığında ... düşünmüştüm ..."

"Kavga ettiğimi mi sandın?" Esther diyor ki. "Poppy ile mi? Yarı yarıya haklıydın. Sadece yanlış kişiyle."

"Ne zamandır devam ediyor?" Ben soruyorum.

Esther bunu düşünür. "En başından beri, sanırım. İlk tartışmamızdan beri."

Bu bilgiyi değerlendirirken garip bir sessizlik oluyor.

"Sigorta kutusu sorunu çözmedi o zaman, anladığım kadarıyla?" Esther başka bir şey hakkında konuşmaya hevesli bir şekilde sorar.

Başımı salladım. "Sanırım sabaha kadar böyle sıkışıp kaldık."

"Jeneratör vardı," diyor Esther. "Poppy'nin bir jeneratörden bahsettiğini hatırlıyorum. Deadman's Peak'e tırmandığımızda ya da her ne diyorsa. Şu küçük yeşil kulübe mi?"

Dağa tırmanış sanki bir ömür önce, farklı bir zamandaymışız gibi geliyor. Zirvede durup tüm manzarayı seyrettikten sonra uzaktaki o küçük yeşil kulübeyi gördük. O zamanlar çok farklıydık. Beşimiz birlikte o fotoğrafı çekiyorduk. Dijital fotoğraf makinesinin şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. O da kayboldu. Bu fotoğraf Tanya ve Poppy'nin hayattayken çekilmiş son fotoğrafı.

"Adanın diğer tarafındaydı," diyorum. "Bu fırtınada oraya ulaşma şansımız yok."

"Eminim bir çeşit yedekleme sistemi vardır." Esther ayağa kalktı ve ceketime uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Ben de diyorum.

Esther ses tonumdaki paniği sezdi. "Neyin var senin? Sen gittin ve sigorta kutusunu denedin. Ben de jeneratörü deneyebilirim."

"Meşalelerimiz var." Ceketime uzandım. "Sorun değil."

Ama o ceketime asılıyor, geri çekiştiriyor.

"Deneyeceğimi söyledim."

"Hayır." Kararlıyım.

Chloe masada aramızda oturuyor, şaşkın. "Biz burada kalacağız."

"Gördün mü?" diyorum. "Chloe benimle aynı fikirde."

"Annabel, işe yarar bir şey yaptığımı hissetmeme izin ver. Lütfen."

Ceketi son bir kez çekiştiriyor ve ceket elimden kayıyor.

Gevşeyen bir şey cepten kaçıyor ve sertçe yere çarpıyor.

Tam olarak ne olduğunu bilmeme rağmen bakmak istemiyorum. Tutacak zamanım da yok. İkisi de görmek üzere.

"O da neydi?" Chloe el fenerini sesin geldiği yöne doğru tutuyor ve hepimiz ışığın aydınlattığı şeye bakıyoruz.

Esther'in kolyesi.

Duyularım on katına çıktı. Her şey diken üstünde; kalp atışlarım, nefes alış verişim, nabzım, hatta hareketlerim bile. Parmaklarım seğiriyor ama bacaklarım donmuş durumda. Ağzım bir karış açık, bir açıklama yapmak için çırpınıyorum ama durumu düzeltecek bir açıklama bulamıyorum.

Chloe oturduğu yerden kalkıyor, sandalyesini duvara çarpana kadar geriye itiyor. "Bu Esther'in kolyesi. Onu günler önce kaybetmemiş miydin?"

"İlk günden sonra," diyor Esther, dikkat çekici bir sakinlikle, bu beni daha da geriyor. "Her zaman takarım. Gittiğine inanamadım."

"Ama sonra nasıl?" Chloe dönüp el fenerini bana doğrultuyor ve parlak ışığının altında sıcak hissetmeme neden oluyor. "Anlamıyorum. Onunla ne yapıyorsun?"

Annabel?"

"İşte," diyor Esther, "ben de bunu soracaktım."

Toprağın beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Bir parçam kaçmayı, fırtınanın içine kaçmayı ve geri dönmemeyi tartışıyor.

"Poppy'nin aldığı sanmıştım," diye mırıldandı Esther. "Çok emindim. Ama sendin."

"Esther," diye itiraz ediyorum. "Açıklayacağım."

"Umarım öyledir," diyor Esther. "Çünkü hemen şimdi başlamanız gerekiyor."



## Yirmi Beş Chloe

21 Mayıs 2023

Annabel neden Esther'in kolyesini aldı? Bu hiç mantıklı değil.

Sadece fener ışığıyla görebilmek durumu daha da belirsizleştiriyor. El fenerimi sağa sola sallayarak görüşümü her seferinde sadece birine çevirebiliyorum. Dışarıda rüzgâr daha da şiddetleniyor, uğuldayarak pencereye çarpıyor ve burada bile sesimizi yükseltmek zorunda kalmamıza neden oluyor.

"Gerçekten mi? Ben de mi, Annabel?" Esther kin dolu bir ifadeyle soruyor. Az önceki kontrollü sakinliği bir anda yok oldu ve bu kadar kolay değiştirebiliyorsa gerçek hislerini sorgulamama neden oldu. "Seni *tanıdığım halde* benden bir şey çalacak kadar aptal olamazsın. Ya da belki de bu yüzden çaldın? Bıçağı Tanya'nın odasına da sen mi yerleştirdin?"

"Ne?" Annabel haykırır. Küçük bir gıcırta gibi çıkıyor. "Öyle değil. Her şeyi yanlış anladın."

"Beni suçlu göstermeye çalışıyorsun." Esther de öfkeli bir şekilde bana döndü. "Dışarıda ikinizi de duydum. Beni suçu üstlenen kişi yapmak için komplo kuruyordunuz. Şüpheli görüldüğümü söylediniz. Morlukları açıklamanın yeterli olacağını düşünmüştüm ama bu kasıtlı olduğunu gösteriyor. Planlama. Sen de mi işin içindeydin Chloe?"

"Hayır!" İtiraz ediyorum. "Bunların hiçbirinde hakkında hiçbir fikrim yoktu!"

Annabel ellerini kaldırıp bizi susturmaya çalışıyor. "Lütfen, eğer dinlerseniz, açıklayacağım. Tartışmamızdan sonraydı, Esther."

"Ne tartışması?" Kaşlarımı çatıyorum.

Ama Esther neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyor. "Yani senin ... .. hakkında mı? ?"

"Evet."

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Sabırsızca araya giriyorum. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Esther dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. "Ona söylemelisin."

"Peki." Annabel iç çekerek oturuyor ve bizi de yanına çağırıyor. Hepimiz oturduktan sonra, kolyeyi masanın ortasına yerleştirdi. gözlerini bizim yerimize ona dikerek devam ediyor. "Esther bunu zaten biliyor Chloe, ama anlamam için baştan açıklayacağım.

I . . . Bir şeyler çalışıyorum."

"Bir şeyler mi çalışıyorsun?" Tekrar ediyorum.

Acı çekmiş görünüyor. "Andrew öyle biri değil, siz onu çok iyi tanıyorsunuz. Eminim dünyadaki en cömert adam olmadığı konusunda hemfikirsinizdir."

Hırsız olduğu için gerçekten Andrew'u mu suçlamaya çalışıyor? Her ne kadar cazip gelse de, sahip olduğum tek şeyin gümüş takılar olduğundan şikayet ettiğimde Andrew'un bana pahalı bir altın kolye aldığını söyleyemem, onun yerine sadece başımı sallıyorum.

"Çalışmayı bırakmam onun ısrarı üzerine olsa da bana yapacak hiçbir şey vermedi. Sık sık evde tıklıp kalıyordum, canım çok sıkılıyordu. Ben de beni oyalayacak bir şeyler bulmak için alışverişe çıkmaya başladım. eğlendirdi."

Şimdi uzun bir duraklama var. Pahalı kıyafetlerini düşünüyorum, o kadar şaşırmıştım ki. Her şey bir araya gelmeye başlıyor.

İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Annabel'in bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"İlk başlarda birkaç şey çalışıyordum," diyor Annabel. "Önemli bir şey değildi. Burada bir bilezik, orada bir eşarp. Bana meydan okunursa kolayca unuttuğumu iddia edebileceğim ve özür dileyebileceğim şeyler. Ama sonra daha büyük şeyler istemeye başladım. şeyler."

Doğal olarak. Kimse etrafta kelepir gibi dolaşmak istemez.

"Çalışanlardan bir şeyler denememe izin vermelerini isterdim. Ve sonra onlar

Başka biriyle dikkatim dağılsa arkama bakmadan çıkıp giderdim. Birçok kez neredeyse yakalanıyordum ama duramıyordum. Bu bir telaş gibi."

"Burada ne kadardan bahsediyoruz?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Andrew bunu sorgulamıyor bile.

çok daha pahalı olsa bile, tamamen yeni bir şey giyerek ortaya çıkın.

Bana hiç vermedi. Benim de kredi kartlarım var, bir sürü, yani bir şey çalarken bile onlarla başka bir şey alıyorum. Onları kontrol bile etmiyorum."

"Nasıl bu kadar kötüleşmesine izin verdin?"

"Duramadım." Sadece meşalenin ışığından bile gözlerinde biriken yaşların parladığını görebiliyorum. "O kadar bağımlılık yaptı ki. Poppy sırlardan bahsetmeye başladığında bunu açığa çıkaracağından o kadar emindim ki. Ama sanırım iyi saklamışım."

"Esther bunu biliyor muydu?" Onaylıyorum.

"Kıyafetlerimi sorgulamaya başladı. Ona söylemek zorunda kaldım."

Birbirimizden sakladığımız hayatımızı değiştiren sırlar inanılmaz. Küçük hırsız Annabel. Kocasıyla olan ilişkim. Esther'in erkek arkadaşının tacizine uğraması. Tanya'nın uyuşturucu bağımlılığı. Ve arkadaş olmamız gerekiyordu.

"Yani kolyeyi de mi çaldın?" Dedim. Her şeye rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu biraz aptalcaydı, değil mi? Esther bunu bildiğinde Sen mi? Elbette senin bu işle bir ilgin olduğundan şüphelenecekti."

Annabel sonunda utanmış görünüyor. "Esther sürekli o kolyeden bahsedip duruyor. Ve biz yolculuktayken bana karşı sabrını kaybetti. Bu konuda tek başıma olduğumu söyledi. Artık bu benim sorunumdu."

"Bu bekârlığa veda partisine en az beş bin pound değerinde bir kıyafetle geldin!" Esther tersledi. "Tabii ki kızdım. Ne yani, intikam almak için kolyemi mi çaldın?"

"Evet."

Esther sanki Annabel ona tokat atmış gibi geri çekilir. "Gerçekten inanılmazsın."

"Özür dilerim. Sana kızgındım."

"Senin sorunlarına sessiz kaldıktan sonra!"

"Bir delilik anıydı. Tartışmıştık. Öfkeyle kaçtım. Seninle tekrar konuşmak için geri geldim, ama sen kaçıyordun. Kolye yastığının üzerinde duruyordu. Özür dilerim. Burada olan onca şeyden sonra onu geri verebilirdim."

"Ama yapmadın, değil mi? Hâlâ oradaydı, eve döndüğünde kullanmak üzere saklanmıştı."

"Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Esther'in yüz ifadesi gerçek bir iğrenme ifadesi. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim; neredeyse beni korkutuyor. Ama sonra sandalyesine yığıldı, içindeki mücadele bitmişti.

"Her neyse," diyor. "Olan oldu. Artık daha büyük sorunlarımız var."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Çünkü muhtemelen beni cesaretlendirecektin," diyor Annabel. "Ayrıca, belli ki kocamla o kadar meşguldün ki yanlış bir şey olduğunu fark edemedin."

Evet, sanırım bunu hak ettim.

İkisi de kollarını kavuşturmuş bir şekilde birbirlerine sırtlarını döndüler. Artık hepimiz birbirimize karşıyız. Annabel beni küçümsüyor, Esther de onu küçümsüyor. Peki ya ben? İkisine de güvenmiyorum.

Sabaha ne kadar var? Daha ne kadar bu odada mahsur kalacağız, dışarıdaki şiddetli fırtınadan kaçarken içeride daha beteriyle yüzleşeceğiz? Bu gidişle şafağa kadar dayanabileceğimizi sanmıyorum. Atmosfer o kadar yoğun, o kadar gergin ki Poppy ve Tanya'yı öldürmek için kullanılan bıçak burada işe yarayabilir, havayı kesebilir ve baskı oluşturuyor.

Bıçaklanarak öldürülmemi engelleyecekse, barıştırmacı rolünü de oynayabilirim. Bu iyi olurdu.

"Hepimiz birbirimizden bir şeyler sakladık," diyorum. "Ve hepimizin korkunç şeyler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum."

Bu umduğum gibi karşılanmadı.

Esther kaşlarını çatıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Annabel dudağını bana doğru kıvrıyor.

"Bazıları diğerlerinden daha kötü." Tanrım. Burada bir saniye daha kalamam.

"Dün geceyle ilgili başka bir şey hatırladım," diyor Esther aniden. İkimiz de ona dönüyoruz.

"Çok tuhaf," diyor. "Geç bir saatti, sabahın erken saatleri bile olabilirdi, gerçekten." Konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. "Dördümüz kulübelerimize gitmiştik - kulübelerimiz olduğunu düşündüğümüz şeylere - ve sonra tüm eşyalarımın çok sıradışı görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Çıldırmış gibi davranıp çekmeceleri yırttım ve kıyafetlerimi bulmaya çalıştım. Meğer Annabel'in odasındaymışım."

Annabel'in odası. Araştırmamdan aklımda kalan görüntü, her şey karmakarışık.

"Odamı dağıtan sen miydin?" Annabel diyor ki. "Sarhoşken yaptığımı ve hatırlamadığımı düşündüm. Uyandığımda çok şaşırdım."

"Kulübeme geldim," diyor Esther. "Ve komik ama oraya giderken birinin beni takip ettiğine yemin edebilirim."

"Seni takip etmek mi?" Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Esther boğazını temizler. "Çok sıra dışıydı. Ama bazen bazı şeyleri hissedebiliyorsun, biliyor musun? Sanki gittiğim her yerde beni izleyen gözler, arkamda bir gölge vardı. Belki de cin yüzünden bir yanılsamaydı, bilmiyorum.

Biliyorum. Ama gerçek gibiydi. Kulübeme koştum. Annabel içerideydi elbette, o şaşkın halimizle yer değiştirmiştik. Ve Tanrım, şimdi kulağa korkunç geliyor, ama içeride olduğum için çok rahatlamıştım ve dışarıda bir şey varsa, en azından, bilirsin-

Annabel dehşete düşmüş bir halde, "Önce beni yakala," diye bitirir.

"Tanrım, Esther."

"Şey," diye kabarıyor. "Sana hiçbir şey olmadı. Kulübene sağ salım dönmüş olmalısın çünkü ertesi sabah orada uyandın."

"Ama olabilir! Poppy o gece öldürüldü!" "O zaman bunu bilmiyordum, değil mi?"

Ben dün geceyi düşünmeye çalışırken, ikisi bir süre bu şekilde birbirleriyle didişiyorlar. Her şey hâlâ bulanık. Ana olayları anlayabiliyorum: bir araya gelmemiz, o cini içmemiz, sarhoş olmamız, çöpçü avı eşyalarıyla aptalca şeyler yapmamız. Ama ayrıntılar bulanık ve Esther'in birinin onu izlediğini hissetmesi fikri hoşuma gitmiyor. Çünkü o geceyi her düşündüğümde, rahatsız edici bir karıncalanma hissi tenime sızıyor.

Sanırım ben de aynı şeyi düşündüğüm için.

"Belki ikimiz de bir şeyler almalıyız." Korku beni konuşturuyor. "Her ihtimale karşı birer bıçak da taşıyalım."

"İçimizden biri diğer ikisini öldürmeye karar verirse diye mi?" Esther parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Onlar olmadan daha güvendeyiz. Sadece birbirimize destek olmalıyız."

İkisine de burada, bu küçük odada ikisiyle kilitli kaldığımda delirdiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Birimizin katil olduğunu bilerek. Bir sonraki saldırıyı ne zaman yapacaklarını bilmeden. İkiye karşı bir fark yaratacakmış gibi davranmak çok iyi ve güzel. Peki ya ilk saldıracakları kişi?

Ve bunun ben olmayı planlamıyorum. Sonum ölüm olmadan önce bu sürtükleri kendim öldüreceğim.

"Bence hepimiz ayrılacak daha iyi olur,"

diyorum. "Ayrılmak mı?" Annabel diyor ki.

"Asla olmaz."

Esther, "Ve dışarıda fırtına var," diye belirtiyor. "İstesek bile hiçbirimiz hareket edemeyiz."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, o tepeden bakan tonu beni kırıyor.

"İkiniz de benim çok aptal olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Ne?" Bilmiyormuş gibi davranıyorlar ama ben onları tanıyorum.

"Havai kafa Chloe, her zaman gülmeye hazır ama uyarıcı olmaya değil sohbet," diyorum. "Gördün mü? 'Uyarıcı' etkileyici bir kelime, değil mi? Tamamen beyin özürlü değilim. İkinizin de içini görebiliyorum. İkinize de güvenmiyorum."

Esther, "Şimdi zekân konusunda kendine güvensizlik duymanın sırası değil," diye tersliyor.

"Ama siz ikiniz her zaman bana hükmettiniz. Ve Tanya, ve hatta Poppy lanet Greer. Bana aptal sarışın bir kaltakmışım gibi davrandınız. madde."

"Şey," diyor Annabel. "Yani. Öylesin, değil mi?" "Tanrım, Annabel," diyor Esther. "İşleri daha da kötüleştirmeyi bırak."

"Beni böyle gördüğünü biliyordum." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Esther bana ulaşmaya çalışıyor. "Chloe, yapma. Bu güvenli değil."

Ama buradaki hava yapışkan ve nemli, terliyorum, fener ışığının parıltısı beni sıcak yapıyor. Karanlıktaki parıltılardan Annabel'in inatçı yüz ifadesini, Esther'in endişeli yüz ifadesini görebiliyorum ama artık umurumda değil.

"İkinizle de burada bir saniye daha geçiremem," diyorum. "Beni takip etmeyin, yoksa katil olduğunuzu düşünürüm. Beni yalnız bırakın."

"Chloe!"

Kapıyı açtım ve ben daha iki adım atmadan kapı fırladı. Rüzgârın şiddetiyle geriye doğru savruldu, vücudumun yan tarafına çarptı ve nefes nefese kaldım.

"İyi misin?"

"Siktir git!" diye bağıryorum. Yanımda artan acıya rağmen kapıyı tekrar itiyorum, tüm gücümle şiddetle açık tutuyorum.

Fırtına dinmedi. Hatta eskisinden de kötü. Fenerimi ileriye doğru tuttuğumda sadece birkaç metre önümü görebiliyorum, bakımlı çimler artık adanın dört bir yanından gelen molozlarla dolu. Palmiye ağaçları neredeyse yatay bir şekilde sallanıyor ve saçlarım kendi başına bir hayat sürüyor, kafama kök salmaktan kaçmaya çalışıyor.

Ama buradan daha iyi.

"Hata yapıyorsun," diye sesleniyor Esther.

"O zaman bırak ben yapayım!" Diyorum ki. "Bununla işim bitti. Poppy zaten ölmeyi hak ediyordu."

"Peki ya Tanya?" Annabel diyor. "Tanya'ya ne olmuş?"

İkisine de son bir kez bakıyorum. Meşale yüzlerinde parlıyor ve bana arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadınların son bir fotoğrafını veriyor. Annabel öfkeli, gözleri parlıyor, kendi meşalesiyle bana doğru bakıyor. Fırtına yüzünden sırılsıklam olmuş, saçları yüzüne yapışmış ve ağzını kapatmış, bu yüzden başka bir şey söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Esther hâlâ oturuyor, daha sakin, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık var. O da bir şey söylemiyor. Onlar adaya birlikte geldiğim kadınlar değil.

Onları hiç tanımıyorum.

Onları arkamda bırakarak fırtınaya doğru yola çıktım.



## Yirmi Altı Esther

*21 Mayıs 2023*

Annabel ve ben karanlıkta kaldık, kapı hala açıktı. Fırtına açgözlü bir hırsla içeriye doğru ilerliyor, kupalarımızı devirip yere düşürüyor. Yağmur yanlamasına geliyor ve bizi umursamadan ıslatıyor. Sert hava koşullarına karşı hassas olan kulaklarım çınlamaya başlıyor. El fenerimi önce Annabel'e, sonra da kapıya doğru tutuyorum.

Doğanın bu gücü karşısında konuşmak zor olsa da anlıyor gibi görünüyor. "Gidip onu aramalıyız. Biraz çıldırdı." Hepimiz öyle değil miyiz? Fırtınanın saldırısına rağmen, üzerimize hücum eden hava akımında özgürleştirici bir şey var, buradaki nemden daha taze. Ayrıca şu anda Annabel'le yalnız kalmak istemediğimin de farkındayım. Burada karanlıkta ördek gibi oturuyoruz. Burada birlikte kalmaktansa dışarı çıkıp adayla yüzleşelim daha iyi.

El fenerini yüzüne tutmadan ne düşündüğüne karar vermek zor, onu anlamaya çalıştığımı çok fazla belli ediyor. Kolyemi çaldığını itiraf etmesi işleri benim için değiştirdi. Önceden, eğer güvenebileceğim biri varsa, o da Annabel olurdu. Şimdi, emin değilim. Eğer en değerli varlığımı benden çalmaya istekliyse, başka ne yapmaya istekli?

"Gidelim," diye bağıryorum. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

Meşalelerimizi kuşanıp sağanak yağmura doğru ilerliyoruz. Dışarısı daha kötü, korumasız, fırtına bizi farklı yönlere savuruyor. Yağmur ıslatıyor

nefes almayı zorlaştırıyor. Yavaşça dışarı çıkıyoruz, sonra duruyoruz, hangi yöne gideceğimizi merak ediyoruz.

"Plaj tehlikeli olacak," diye bağıyor Annabel. "Oraya gitmemiş olacak."

"Nerede o zaman?" Sesleniyorum. Konuşmak bile bir çaba gerektiriyor. Fırtına sesimizi emmeye ve dökülen yapraklar gibi alıp götürmeye kararlı görünüyor.

"Muhtemelen kulübelerden birine gitmiştir," diye bağıır Annabel.

"Kontrol etmemiz gerek."

"Belki de ayrılmalıyız," diyorum. "İkişer tane alalım."

Bir sessizlik oluyor ve beni duyup duymadığını merak ediyorum. Ona dönüyorum ve fenerimin ışığında çırpınan yüz ifadesini yakalıyorum. Saçları ne kadar kurtarmaya çalışsa da yüzüne yapışmış ve rimel yanaklarından aşağı damlıyor. Şu anda savunmasız görünüyor ve hiç de korkutucu değil.

Ona acıyorum. "Boş ver. Birlikte devam edelim."

Duvarlara yakın durarak ana kulübenin etrafında yavaşça ilerliyoruz. Arada bir çakan şimşekler yolumuzu aydınlatıyor.

Deniz, toprağı çatlatırcasına bir tıslamayla yakınımızda, üzerinde hareket ettiğimiz zemini sarsıyor, sanki sarhoş gibi tökezliyoruz. El fenerimi ilerideki patikaya doğrultmaya dikkat ediyorum ama Annabel daha telaşlı görünüyor, ışın genel alana dağılıyor ve ağaçların arasında bizi izleyen insanlara benzeyen gölgeler ortaya çıkıyor.

"Chloe!" Annabel olabildiğince yüksek sesle bağırmaya çalışarak çığlık atıyor. "Chloe, neredesin?"

Hiç tepki yok. Olması da zor, en yüksek çığlık bile hiçbir şey yokmuş gibi savrulup giderken. Tek yanıt rüzgâr, sanki gökyüzü acı çekiyormuş gibi başlayan büyük bir uğultu ve ısıklık.

Soluk soluğa ilk kulübeye ulaşıyoruz, neredeyse kapıyı açmak için üzerine düşüyoruz.

Otomatik olarak ışık düğmesine uzanıyorum ama tabii ki karanlık kalıyor.

"Chloe?" Sesleniyorum.

Yine cevap yok. El fenerlerimiz burada kimsenin olmadığını kanıtlıyor, Annabel kontrol etikten sonra banyoda da kimse yok. Ama birkaç dakikalığına da olsa fırtınadan uzaklaşmak bizi rahatlatıyor ve yatağa oturup nefes almak için kendimize zaman ayırıyoruz. Çok yavaş, çok dikkatli hareket ediyor olsak da sanki bir maraton koşmuş gibiyiz.

"Ne yapmalıyız?" Annabel soruyor. Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı.

"Bu ilk kulübe. Üç tane daha var."

"İki."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" "Tanya'nın evine gitmemiş olacak."

Tabii ya. Neredeyse unutuyordum. Tanya'nın yatağında yatan cesedini düşünmek rahatsız edici. Poppy'ninkini düşünmek daha da az rahatlatıcı, denizde kayboldu, şu anda fırtına nedeniyle dönüyor, belki de şimdi yüzeyin çok altına battı, şimdiye kadar etkilenmedi ve çürüyor.

Boğazım kendi kendine yutkunuyor ve midemin bulanmasını engelliyor.

"Peki, iki tane daha o zaman," diyorum zoraki bir parlaklıkla. "O iyi olacak." "Ya içeride değilse? Aramaya devam edecek miyiz?"

Sanki bir işaretmiş gibi, başımızın üstünde gök gürlüyor ve dışarıda bir şey çöküyor.

"Bununla adanın etrafında dolaşamayız," diyorum. "Eğer kulübelerde değilse, şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Annabel üzgün görünüyor ama başını sallıyor. "Evet.

Anlıyorum." "Devam edelim mi?" Ayağa kalkıyorum.

Hiçbirimiz böyle bir fırtına için hazırlanmamıştık, yol boyunca güneşli sahiller ve mavi gökyüzü bekliyorduk. Annabel ve ben ince beyaz elbiseler giymiştik.

hiçbir koruma sağlamıyor ama yine de donarak ölmüyoruz. Adrenalin vücudumuza pompalanıyor, bizi sıcak ve canlı tutuyor. Hava keskin, parfüm kokusu gibi, oksijen için soluduğumuz ekşi nefesimizle tezat oluşturan tatlı bir koku.

Chloe kalan kulübelerin hiçbirinde yok.

Arayışımızın doruk noktasında benimkine ulaştık ve tek düşünebildiğim şu anda uyumanın ne kadar iyi olacağı. Yorgunluktan başım dönmeye başladı.

"Her şeye rağmen Tanya'nın evinde olabilir," diyorum. "Sığınmak zorunda kaldığı yer orası olabilir. Ya da belki çoktan ana kulübeyle dönmüştür."

"Belki." Annabel saçlarını sıkarak yerde bir su birikintisi yaratır.

Elektrikler hala kesik, fırtına hala devam ediyor. Yapabileceğimiz başka bir şey yok.

"Uyumaya çalışmalıyız," diyorum. "Ben bu kulübede kalacağım, sen de seninkinde. Ben kapı aralığından izleyeceğim ve oraya güvenli bir şekilde girdiğinizden emin olacağım."

"Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

Soru tokat gibi geldi ama kendimi tuttum. "İyi bir sebeple." "Kolye için özür dilerim," diyor.

"Sadece ayrı olursak daha iyi uyuyacağımızı düşünüyorum," diyorum.

"Birkaç saat içinde uyanacağız ve Chloe geri dönecek, göreceksin."

"Doğru." İç geçiriyor ve kendini yataktan kaldırıyor.

"Yorgunum." "Ben de."

"Kulübeme giderken beni izleyecek misin? Oraya güvenle gittiğimden emin olur musun?" "Elbette."

Birlikte yürüdüğümüz zamankinden bile daha temkinli, yavaşça yola koyuluyor. Kısa bir yolculuk, yirmi metre bile değil, ama acele etmiyor, tökezlememeye dikkat ediyor. O yürürken kendi fenerimi onun için sabit tutuyorum.

ve zahmetli birkaç dakikanın ardından kulübesine ulaşp kapıyı açıyor.

Tam içeri girecekken kapıdan dönüyor ve bana bir şeyler söylüyor.

"Seni duyamıyorum," diye bağıyorum. "Ne?"

Dudakları tekrar kıpırdıyor ama rüzgâr sesini bütünüyle yutuyor.

Ellerimle omuz silkme hareketi yaptığımda başını sallıyor.

Sonunda içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Artan izolasyona rağmen kendi kapımı kapatmak beni rahatlatıyor.

Kilidi çeviriyorum, tekrar normal nefes alabileceğimi söyleyen klik sesiyle rahatlıyorum. Elbisemi çıkarmadan yatağa uzanıp yorganı üzerime çekiyorum.

Günün duyguları sonunda beni kalbimden vurdu ve kendime ağlamak için izin verdim.

Kimin için ağlıyorum? Çoğunlukla kendim için. Kaçış yolu olmayan bu adada sıkışıp kalmışken, dört günden daha kısa bir süre önce buraya gelen insanlardan ikisinin nasıl öldüğünü düşünüyorum. İşimi, tüm geçim kaynağımı nasıl kaybettiğimi ve şimdi başkalarının Brad'in tacizini nasıl bildiğini düşünüyorum. Eve döndüğümde neye geri döneceğimi bilmiyorum, eğer dönebilirim bile.

Yavaş ve amaçlı nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama bu çaba nafile. Ağzımdan hıçkırıklar dökülüyor, boğuk çığlıklar yastığımı yağmurdan başka bir şeyle ıslatıyor. Ada ve fırtına kokuyorum. Yağmur, toprak ve ter karışımı. Şu anda fırtınanın tam ortasında olmalıyız, çünkü

Rüzgâr aniden kesildi ve ardında sessizlik bıraktı. Hâlâ zifiri karanlık, ama kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duyamamak rahatlatıcı.

Uyuyamıyorum. Ölçülemeyecek kadar yorgun yatıyorum burada. ama yine de beynim çalışmaya devam ediyor. Duyularım tetikte. Vücudum tehlikenin köşede gizlendiğini biliyor gibi görünüyor ve rahatlamama izin vermiyor. Belki de odaklanmamı sağladığı için ona teşekkür etmeliyim.

Penceremin dışında bir şey parlıyor. Bir meşale mi? Kayboluyor ve sonra tekrar beliriyor.

Kesinlikle bir  
meşale. Chloe  
mi?

El fenerimle pencereye koşuyorum, ona bir yol göstermeye hazırım. Kim olduğunu gördüğümde yüzüm düştü.

Annabel.

Yine dışarıda ne yapıyor? Fırtınanın durgunluğundan mı faydalıyor?

Meşalesi penceremin üzerinde yanıp sönüyor ve başımı eğmek zorunda kalıyorum. Geçip gittikten sonra, gidişini izliyorum. Yine kulübelerin etrafında dolaşıyor, çeşitli yerleri kontrol ediyor. Bu masum bir Chloe arayışı mı, yoksa daha başka bir şey mi?

uğursuz mu? Kendi dünyasında gibi görünüyor ama arada bir gözleri sağa sola kayıyor ve kimsenin onu takip edip etmediğini kontrol ediyor.

İşimi şansa bırakmayacağım. Beni fark etmesi için fenerimi parlatmamaya dikkat ederek kapıma doğru ilerliyorum ve kolu yokluyorum.

Şurada.

Hala kilitli.

Buraya giremez.

Bu beni biraz daha güvende hissettiriyor ama yatağa döndüğümde yine aynı sorunla karşılaşıyorum. Uyuyamıyorum. Annabel'in karanlıkta dolaştığı ve Chloe'nin kayıp olduğu bu gecede hiçbir şeyin beni rahatlatacağını sanmıyorum. Dün gece bu adada beş kişi varken şimdi üç kişi var.

# Yirmi Yedi Poppy

17 Mayıs 2013

Sevgili günlük,

*Baloya gittim! Bir partiye gittim! İçtim, dans ettim ve erkekler benimle flört etti! BEN!*

*Bu yıl şu ana kadar hayatımın en iyi yılı oldu. Önce Slade, şimdi de bu. Sonunda işler benim için yoluna mı giriyor? Her şeyden sonra mı? Annabel, Chloe, Esther ve Tanya bile iyiydi. Esther'in evine gittim!*

*Balo saat yedide başladı. Hepimiz geçiş törenlerinden geçtik, ben bile: annenizle elbise alışverişine gitmek ve o fotoğraf çekerken ağzınızın ağrması*

*Gülümsediğiniz ve hepsinde güzel görüldüğünüzde ısrar ettiğiniz fotoğraflardan sonra; saatler öncesinden saçınızı ve makyajınızı yaptırmak ve sonra sert bir şekilde oturmak ve yemekten veya içmekten kaçınmak zorunda kalmak; ve diğerleri için mekana dramatik ulaşımınız için bir yerde buluşmak anlamına gelir, bizim durumumuzda College Green'deki Marriott Hotel. Ben bu son aşamayı, diğer kızlarla birlikte limuzine binmeyi ya da eski moda çift katlı bir otobüs gibi daha gösterişli bir şeye binmeyi kaçırdım. Ama annem ve babam bana gerçek bir Londra*

*siyah taksi, babam da taksi şoföründü ve dışarıda durduğumuzda sanki bir Yalnızlıktan ziyade bilinçli bir karardı. Annem ve Wendy arkada benimle birlikte oturuyorlardı ve ilk kez beni herkesin önünde utandırmalarını, mükemmel görüldüğümde emin olmalarını ve daha fazla fotoğraf çekmelerini umursamadım.*

*Babam arabanın kapısını benim için açtıktan sonra eğilip şapkasını çıkarıyormuş gibi yaparak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Harika bir akşam dilerim."*

*Üçü birlikte hafta sonu Wendy ile bir bilim konferansına gideceklerdi, Wendy artık tıp alanında kariyer yapmayı ciddi ciddi düşünüyordu.*

*"Edeceğim," dedim. "Her şey için teşekkür ederim! Bu inanılmazdı."*

*"Ve sen de çok güzel görünüyorsun," dedi annem, gözleri dolmak üzereyken. "Seninle gurur duyuyoruz, hayatım."*

*Kendimi ne kadar mahcup hissetsem de elbisemle gurur duyuyordum. Kendimi ezik hissetmemek için yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim; uzun, düz ve kolları uçuşan bir elbiseydi. Kulağa sade geliyordu ama Elbisenin eteklerine ve beline kadar elmaslar yapıştırılmıştı ve gri renkte parıldıyorlardı. Saçıma gelince, saç telleriyle karmaşık bir topuz yapılmıştı.*

yüzümü çerçeveliyordu. Kuaför sık görüldüğümü söylemişti ve bu kelime hoşuma gitmişti. Kendimi arabanın camında yakalayarak bir o yana bir bu yana döndüm, elbisemin altının dönmesini ve saçlarımın yerinde kalmasını izledim. Daha önce hiç bu kadar makyaj yapmamıştım ve birdenbire bu kadar fondöten sürmek biraz şok edici olsa da (ve içten içe çok fazla turuncu bir ton olduğundan endişelensem de), kesinlikle büyümüş görünüyordum. Ve çok farklı.

Ama kırmızı ruj yoktu. Uçuk pembe bir tonda ama yine de makyaj sanatçısı sürdüğünde kalbim güm güm atmıştı.

Hâlâ iç çekmeme neden olan Bay Edwards, merdivenlerden ön kapıya doğru ilerlediğini görünce gülümsemeye başladı.

"Oh, Poppy," dedi. "Ne kadar güzel görünüyorsunuz! Geldiğine çok sevindim."

Buraya gelmekten şüphe duyduğumu herkesten daha iyi biliyordu. Hatta birkaç hafta önce onunla bu konuda bir görüşme yapmıştım, beni bu son okul etkinliğine katılmam gerektiğine ikna etmişti ve bana göz kulak olacaktı.

"Teşekkürler Bay Edwards," dedim. "Ben de burada olduğuma memnunum!"

"Şimdi içeri gir," dedi. "Yakında orada görüşürüz."

İçeri girdiğimizde, otel personeli bize ya bir bardak şampanya (kimliğimizi gösterebilirsek, ancak reşit değilim) ya da bir bardak portakal suyu (tercih edersek veya tek seçeneğimiz buyusa) vermek için işe alınmıştı ve sonra uzun bir kırmızı halıdan aşağıya doğru yürüdük.

kapılardan etkinlik odasına girdik. Beyaz örtüler ve özenli süslemelerle dekore edilmiş düzinelerce dairesel masayla tamamlanmış devasa bir alandı. Küçük servis altlıkları vardı. İnsanların isimlerini gösteren kartlar. Bu yıl oturma planı rastgele yapılmıştı, bu da tartışmalara yol açmıştı ama öğretmenler artık hepimizin (ya da neredeyse hepimizin) yetişkin olduğunu ve normalde tanımadığımız insanlarla sohbet etmeye alışabileceğimizi söylediler. Elbette bu durumdan memnundum çünkü bu, insanların beni istemediği bir masaya oturmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Odanın diğer tarafında DJ ve çılgın bir ses sisteminin bulunduğu bir dans pisti vardı. Tavandan sarkan bir disko topu ve flaş ışığı bile vardı. Çoğu insan henüz burada olmadığı için sadece önceden kaydedilmiş fon müziği çalıyordu ama resim dersimden bazı insanlar dans pistinde daire şeklinde durmuş, ellerini havaya kaldırmış ve ritim her düştüğünde tezahürat yapıyorlardı. Turkuaz smokiniyle cesur bir görüntü çizen Ollie Turner ona el salladığımda bana başıyla selam verdi ama beni dansa davet etmeye hevesli görünmüyordu, ben de yoluma devam ettim.

Başka bir köşede, bu gecenin temasının Vegas olmasının bir parçası olarak, bir "kumar" bölümü vardı. Herkese bahis oynaması için on plastik para verildi ve gecenin sonunda en çok parası kalan kişi bir tür ödül kazandı.

Şu anda insansız olan rulet çarkına hayranlıkla bakıyordum ki arkamdan bir nefes sesi duydum. "Aman Tanrım, Poppy, sen misin?"

Döndüm ve görmek istediğim son kişi olan Annabel ile karşılaştım.

Annabel tek başına duruyordu. Kıyafeti beklediğim kadar inanılmaz değildi. Belli ki makyajını kendi yapmıştı, etkileyici olsa da bir profesyonelin seviyesine ulaşmamıştı. Saçları da her zamanki gibi sarı ve parlaktı, gevşek bırakılmış, düzleştirilmişti ama önemli bir şey yoktu. Son olarak, ayakkabıları 11. sınıf balosunda giydiklerinin aynısıydı, parmak uçları aşınmış beyaz bantlı sandaletler ve elbisesi de daracık saten bir maksiydi. Abartılı olmasını beklerdim ama bu oldukça basit bir çabaydı.

O daha bir şey söyleyemeden, gürültülü ve kabadayı bir grup çocuk içeri girdi. Jöleli saçları ve takım elbiseleriyle çok uğraşmışlardı ve yanımızdan geçerken durup kurt ışıltı çaldılar.

Annabel onlara gülümsemek için döndü, sonra fark edince yüzü kızardı.

Ona kurt ışıltı çalmıyorlardı. Bana kurt ışıltı çalıyorlardı!

"Poppy Greer, bu sen olamazsın!" İçlerinden biri, Julian gittiğinden beri muhtemelen bizim sınıftaki en yakışıklı çocuk, sırtarak bana doğru geldi. Adı Aidan'dı ve son altı aydır Annabel'in erkek arkadaşıydı. "Lanet olsun, hiç de temiz değilsin!"

Diğer çocuklar da hevesle aynı fikirdeydi. "Hasta görünüyor!"  
"Yapardım."

Şüpheli olmaktan kendimi alamadım. Julian'dan sonra erkeklere güvenemezdim. Ama hepsi samimi görünüyordu, bana yukarıdan aşağıya takdirle bakıyorlardı. Birkaçı birbirini dürtüyor ve duyamadığım şeyler fısıldıyordu. Kendimi daha da utangaç hissediyordum, bir bakış atma riskini göze alarak

Yanlışlıkla hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için göğsüme doğru.

Ama yanlış bir şey yoktu. Gerçekten iyi göründüğümü düşünüyorlardı. Güzel görünüyorsun! Bana hiç güzel dememişlerdi.

Aidan bana göz kırptı, sonra Annabel'e doğru yürüdü ve onu yanağından öptü. "Sen de iyi görünüyorsun, bebeğim. Yine de benzer bir şey giyemez miydin?"

"Hayır." Annabel kaşlarını çatmıştı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Tüm yüzü kızarmıştı ve sanki onu tokatlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Sonra görüşürüz, tamam mı bebeğim?" Aidan söyledi. Bana el salladı. "Sen de Poppy!" "Sonra gel ve bizimle dans et, Poppy!" diye seslendi diğer çocuklardan biri.

Hepsi gittikten sonra Annabel ve ben rulet çarkının yanında garip bir şekilde birlikte duruyorduk. Sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini öfkeyle kırptırıyordu.

Sonra sanki yüzünde bir ışık yandı çünkü gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Erkekler, değil mi?"

Benimle şakalaşmaya mı çalışıyordu? "Doğru," dedim kararsızca.

"Sen yeni parlak oyuncaksın," dedi ve ben hala şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

"Chloe, Tanya ve Esther nerede?" Sanki bir konuşma bekliyormuş gibi olduğu yerde kalınca, Aidan ve diğer çocuklar konusunu kapatmaya çalışmak için sordum.

Bir an tereddüt etti. "Saçma sapan bir arabayla yoldalar. Onun yerine biraz erken gelmeye karar verdim."

"Onlarla seyahat etmek istemedin mi?"

"Bu taraftan gelsem daha kolay olurdu. Yakın bir yerde oturuyorum, o yüzden yürüyerek geldim."

"Merkeze yakın mı oturuyorsun?" Annabel'in evini hayal etmeye çalıştım ve dudaklarının arasında bir sigara, parmaklarının arasında bir boya fırçası tutan ve Fransız aksanıyla konuşan bir annenin olduğu gösterişli bir çatı katı dairesi hayal ettim.

"Yeterince yakın zaten," dedi ve sonra konuyu değiştirdi. "Buraya tek başına mı geldin?"

Bunun kasıtlı bir iğneleme mi yoksa başka bir şey hakkında konuşmak mı istediğinden emin değildim, bu yüzden ona şüpheyle yaklaştım ve kendim bir şaka yapmayı denedim. "Çok fazla seçeneğim yok gibi."

"Aynı masada oturuyoruz, biliyorsun," dedi, odanın en arka köşesindeki masalardan birini göstererek. "Belki gidip birlikte oturabiliriz?"

"Elbette." Üç yılı aşkın süredir bana hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen niyetinden şüpheleniyordum ama etrafta onca öğretmen varken burada hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin bir şekilde yürüdüm. Odadan geçerken birçok insan beni durdurup saçıma ve kıyafetime iltifat etti, hatta daha önce hiç konuşmadığım insanlar bile.

"Poppy, harika görünüyorsun!"

"Vay canına, Poppy, gerçekten çok güzelsin."

Çoğunlukla bir arada duran çocuklar, ben hızla yanlarından geçerken şaşkınlık içinde soluk soluğa kaldılar. Hatta bazılarının nasıl



Ateşli olduğumu hiç bilmiyordu, bu beni çok memnun etmemeliydi ama etti, kulaktan kulağa sırtımama neden oldu.

Annabel masada solumdan iki sıra ileride oturuyordu ama kendi servis altlığını Eric Smith'inkiyle değiştirip benim yanıma oturdu. İkimizin sanki arkadaşmışız gibi birlikte oturması ve bana gösterilen ilgi çok tuhaftı. Kendimi gerçek bir insan, olmam gereken kişi olmuş gibi hissediyordum. Artık Poppy Greer, üzücü bir vaka değildi.

ama Poppy Greer önemli biriydi, yakın çevrenin bir parçasıydı ve takdir ediliyordu.

"Çok fazla bakış alıyorsun," dedi Annabel.

Aptal rolü yapmaya çalıştım. "Sana bakıyorlar, bana değil."

Güldü. "Yapma, Poppy. Aptal olmadığımı biliyorsun. Geçen hafta yaptığımız deneme sınavında seni yendim. Herkes sana bakıyor. Ve bir kez olsun iyi bir şekilde."

Son yorumu canımı yaktı.

Yüzümü görmüş olmalı, çünkü o da kendi yüzünü çekti. "Özür dilerim, kabalık ettim. Her zaman böyle bir sürtük olmak istemezdim."

"Sen değilsin."

"Öyleyim."

"Burası rahat görünüyor!"

Zıpladım. Esther, Tanya ve Chloe gelmişti, her biri manken gibi görünüyordu.

Annabel'in duruşu hemen değişmişti. Benden uzaklaştı ve arkadaşlarına doğru dönerek genişçe gülümsedi. "Siz üçünüz modaya uygun bir şekilde geç kaldınız."

Esther ona, "Bizimle limuzinde gelememeniz çok yazık," dedi. "Annem senin için para öderdi, biliyorsun."

"Sorun değil," dedi Annabel çabucak. "Siz üçünüz nerede oturuyorsunuz?"

"Ah, hepimiz dağıldık, kötü şans," dedi Tanya. Sonra bana doğru düzgün bakar gibi oldu ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Tanrım, Poppy."

"Gerçekten çekici görünüyorsun!" Chloe gülererek çığlık attı. "Aman Tanrım, şu uyum sağlamaya çalışmana bak. İşe yaradı! Bu gece çok seksisin."

Esther bana onaylayan bir kaş kaldırdı. Normalde okul zamanında takılmasına izin verilmeyen parlak gümüş piercingi görebiliyordum. "Çok güzel görünüyorsun, Poppy. Bence Chloe'yi bile geçiyorsun."

Doğal görünümü sayesinde herkes kadar çaba sarfetmek zorunda kalmayan Chloe, Annabel'e benzer bir görünüm tercih etmişti ama bunu daha iyi başarmıştı. Görünüşte buna gerek duymadan yüzlerce dolar harcayan bizler kadar şık görünüyordu. Ama Esther'in yorumu karşısında kaşlarını çatması onu çirkin göstermişti. "Bundan emin değilim."

"Pekâlâ millet," diye bağırdı başöğretmenimiz Bayan Hargreaves. "Hepimiz yerlerimizi alabilirsek, bu akşam birkaç duyuru ve tanıklık ile başlayacağız ve ardından üç çeşit yemeğimizi yiyeceğiz."

Annabel ve ben birlikte oturmaya başladık ve bizim sınıfımızdaki diğer öğrenciler de hemen bize katıldılar. Masamız dolduğunda eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"Bundan sonra hepimiz bir parti vermeyi düşünüyoruz, gelmek ister misin?" "Parti mi?"

"Bilirsin işte, gerçekten içebileceğin bir yer." Şampanya bardağını benim portakal suyumla çınlattı, sonra omuzlarını silkeli. "Bunu bir düşün."

"Kimse gelmemi istemeyecek," diye fısıldadım.

"Tabii ki yapacaklar. Hem zaten Esther'in evinde, yani başka kimsenin söz hakkı olmayacak."

Esther, Clifton'ın kalbinde beş katlı bir Gürcü evinde yaşıyor. Ailesinin ne iş yaptığından emin değilim ama gülünç derecede zengin ve 11. sınıf balosundan sonra verdiği parti görünüşe göre efsanevi.

"Beni gerçekten orada mı istiyorsun?"

"Elbette," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Yani, annem babam ve kız kardeşim uzakta, yani  
..." "Harika! Geliyorsun o zaman!"

Tereddüt etmeye başladım, geri adım atmaya çalışıyordum. Ne de olsa Annabel'di.  
Julian'ı hâlâ hatırlıyordum. "Balo yüzünden çok yorgun olabilirim."

"Poppy, sakın ol," dedi Annabel. "Rahatla ve bu gece eğlenmene bak. Her şey harika olacak."

Şaşırtıcı bir şekilde, şüphelerime rağmen eğlendim. Yemek güzeldi ve Annabel'le uzun  
uzun sınavlarımız ve ne yapmak istediğimiz hakkında konuştuk. Ben Slade'e gidiyordum, o  
ise Bristol'de kalıyordu. Masamız tatlı sırasında oynanan bilgi yarışmasında ikinci olmayı  
başardı ve her birimiz bir kitap çeki kazandık.

oldukça heyecanlıydı. Daha sonra dans başladı ve kimsenin hile yapmadığından emin olmak  
için Bayan Hargreaves'in yönettiği Vegas tarzı kumar bölümü başladı. Ben rulet çarkında  
kırmızıya oynayarak tüm paralarımı kaybettim, Annabel de yirmi bir oyununda on beşi riske  
attıktan kısa bir süre sonra kendi parasını kaybetti. Bu noktada diğerleri de bize katılmıştı  
ama etrafımızda öyle bir kalabalık vardı ki bu dördüyle takılmak hiç de garip gelmiyordu.  
Tanya hepsinden daha garip görünüyordu ve sigara içmek için balkona çıktığında ben de  
gidip ona katıldım.

Herkesin her zaman ot koktuğunu söylediği fen bilgisi öğretmenlerinden biri de  
oradaydı, ama uzakta, kendi dünyasındaydı.

Bunun dışında, balkon ikimiz ve DJ dışında boştu.

Kelly Clarkson'dan "Stronger". Kapılar kapalıyken dışarıdan bile gümbür gümbür çalan  
müziği ve herkesin şarkıya eşlik ederken attığı çığlıkları duyabiliyorduk.

Tanya sigarasını yaktı, uzun bir nefes çekti, sonra balkona yaslandı. "Sigara içmiyorsun."

Tanya'ya karşı rol yapmanın bir anlamı yoktu. Bunca yıldan sonra bile beni herkesten daha  
iyi tanıyor gibiydi. On yaşındayken yaptığımız aptalca bir anlaşmayı hatırladım.  
asla sigara ya da uyuşturucu kullanmadık çünkü kendimize çok saygı duyuyorduk. Bunu  
dünyaya (bahçeme) ilan ettik ve ellerimizi çamurlu bir su birikintisine daldırıp üzerinde  
sallayarak anlaşmayı imzaladık.

Hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. "Anlaşmayı bozdun," dedim

usulca. Beni şaşırtarak sırttı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedim. "Bu yüzden buraya geldim.  
Nasıl olduğunu sormak istedim. Planların ne?"

Bir nefes daha çekti ve dumanı halkalar halinde dışarı üfledi. "UWE'ye gidiyorum. Slade  
kadar etkileyici değil."

Öğretmenler Slade teklifimi okul bülteninde duyurmuşlardı, bu da şu anlama geliyordu  
herkes biliyordu. Herkesin gözlerini üzerimde hissetmek, beni yargılamak çok utanç  
vericiydi ama aynı zamanda gizliden gizliye gurur da duyuyordum.

"Gazetecilik okuyorsun, değil mi?"

"Doğru," dedi şaşkın bir sesle. "Bilmeni beklemiyordum."

"Sanırım öğretmenlerden biri söyledi," diye mırıldandım, her şeye rağmen onu hâlâ takip  
ettiğimi belli ettiğimi fark ettim. "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Son bir nefes daha çekti, sonra sigarayı balkonun taşında söndürüp kenarına  
vurdu.

"Oyunculuk rüyasına ne oldu?" Sormadan edemedim. "Ah, şu."

Omuz silkti. "Ondan uzun zaman önce vazgeçtim."

"Vazgeçmemeliydin," dedim. "Her zaman başaracağını  
düşünmüştüm."

"Ah, şey," dedi dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Hafta sonları süslenip püslenip  
ailen için defile yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Her hafta farklı temalar işlerdik. Annem ve babam, bir azizin sabrıyla  
yarışarcasına, eski kadife kanepemizde oturur, Tanya ve ben alkışlar ve tezahürat yapardık

Tyra Banks olduğumuzu düşünerek odanın içinde kasıla kasıla dolaşırdık. "Benim favorim yüksek moda palyaçolar gibi giyindiğimiz zamandı."

Tanya bir kahkaha patlatarak ellerini birbirine vurdu. "Aman Tanrım, bunu hatırlıyorum. Hayır, benim favorim uzaylıların yüzde yüz ellerine Uggs, ayaklarına da eldiven giyeceklerine karar verdiğimiz ve yürümeye çalıştığımızda ayaklarımızı eski yün eldivenlerinizin içine düzgünce sokamadığımız için topallayarak yürümek zorunda kaldığımız zamandı."

Sonra ben de gülmeye başladım ve Tanrım, bir an için sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Tanya'yla tekrar birlikteydik, hiç olmadığımız kadar yakındık ve bu harikaydı.

"Haydi," dedi, eski dostluğumuzun balonunu paramparça ederek. "İçeri dönsek iyi olacak, nereye gittiğimizi merak edecekler."

Şu "biz" kullanımı. Sonunda ben de dahil oldum.

Gecenin geri kalanı sanki hep onların bir parçasıymışım gibi diğer herkesle dans ederek geçti. Sonunda ışıklar yandığında ve Bayan Hargreaves geldiğimiz için hepimize teşekkür ettiğinde terden sıırılsıklam olmuştum ama herkes de öyleydi. Ve sonra Esther beklediğim sihirli sözleri söyledi, gerçekten kalabalığın içinde olduğumu onayladı.

"Poppy, partiye geliyorsun, değil mi?" "Elbette," dedim hemen.

Yolda annem ve babama mesaj atarak, teknik olarak doğru olmasa da, eve sağ salim vardığımı söyledim.

Altıncı sınıf balosundan yaklaşık kırk kişiydik ama bu bile çok büyük bir sayı gibi görünüyordu. Sayı. Esther'in evi küçük değildi ama sanıyeleri içinde kalabalıklaştı. Bizi kanepeler ve masalarla dolu büyük bir açık oda olan bodrum katına götürdü.

Birisi biraz müzik açtı ve sanki otelden hiç ayrılmamış gibiydik. İnsanlar tekrar dans etmeye başladı, ancak bu sefer havayı daha da canlandırmak için hepimize alkol tedarik edilmişti, dönüş yolundaki dükkanlarda durmuş ve düzinelerce şişeyle stok yapmıştık.

Daha önce hiç alkol almamıştım. Biliyorum, yirmi birinci yüzyılda on yedi yaşında bir kız tek bir içki bile içmemiştim. Ama fırsatım olmadı değil. Bu benim ilk partimdi.

Aidan bana çok az dolu plastik bir bardak uzattı. "Benimle bir shot yap, Poppy. Seni daha sarhoş görmedik!"

Çok ateşliydi ve bana o kadar yakın duruyordu ki kalbimin atışlarını duymasından korkuyordum.

"Elbette," dedim, sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi, içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. "Üç kadar sayınca," dedi Aidan. "Bir ... iki ... üç!"

İkimiz de sıyrıtı kana kana içtik. Boğazımın arkasına vuran yanma hissiyle nefes nefese kalıp hafifçe boğulmaktan kendimi alamadım ve Aidan bana vururken güldü Arkaya.

"Belki de ilk partiniz için shot yapmak en iyi şey değildir!" dedi. "İşte."

Uzandı ve parmaklarını dudağımda gezdirdi. O anda sanırım zaman durdu. Karnım dönmeye başladı ve her an bayılacağımdan endişelendim.

Ama sakinleşmem gerektiğini biliyordum. Bu Annabel'in erkek arkadaşıydı. Aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekildim ve o da beni anlıyor gibiydi.

"Ağzının etrafında biraz vardı," dedi. "Seni daha sonra bazı arkadaşlarımla tanıştırayım. Seni tanımayı çok isterler."

"Elbette," diye fısıldadım, bu tek kelimeyi zar zor çıkarabilmişim.

Diğer kızlar için de böyle miydi? Yakışıklı bir çocuk partide yanınıza gelip bir hamle mi yaptı? Ya da sizi arkadaşlarıyla tanıştıracaklarını mı söyledi? Diğer erkeklerden bazıları neredeyse Aidan kadar yakışıklı. Seçici olmayacaktım.

Bir ilk öpücük güzel olurdu. Aklımdaki tek şey buydu ve dudaklarım Aidan'ın dokunduğu yerden hâlâ karıncalanıyordu.

"Eğleniyor musun?"

Annabel sanki birdenbire, elinde bir içki tutarak arkamda belirdi. Bana doğru uzattı.

"Votka limonata. Düz bir shot'tan biraz daha kolay."

"Oh." Hemen kendimi garip hissettim. "Aidan yanıma geldi, ben-"

"Sorun değil," dedi. Omuzlarını silkti. "Arkadaş canlısı biri. Beni rahatsız etmiyor. Sadece iyi vakit geçirmenizi sağlamaya çalışıyor. Şimdi al onu."

Tereddüt ettim.

"İlk kez alkol almıyorsun, değil mi?" dedi. "Hayır!" dedim.

Dedim ama artık çok geçti.

"Oh, çok yaşa." Sesini yükselterek herkesin duymasını sağladı. "Çocuklar, bu Poppy'nin ilk alkollü içkisi, az önce yaptığı atış hariç! Bir alkış alabilir miyiz?"

Öfkeyle kızarak ilk yudumu aldım ve tadın şokuyla irkilmemek için yüzümü çok dikkatli bir şekilde eğitmek zorunda kaldım. Her nasılsa shot'tan bile daha kötüydü. Keskin, güçlü ve berbattı, hatta biraz acıydı. Annabel yanında duran birkaç adama bir şeyler mırıldandı ve hepsi güldü. Ama kalabalık bana tezahürat yaptı.

"Aşağı, aşağı!" diye bağırıldılar.

"Tanrım," diye mırıldandım, ama dediklerini yaptım, gözlerimi yakmasına rağmen sesimi bastırdım.

"Tadının böyle olması mı gerekiyor?" Yanımda duran Tanya'ya ne tezahüratlara ne de kahkahalara katıldığını söyledim.

Kaşlarını çattı. "Tadı neye benziyor?"

"Tuhaf. Kötü bir şey varmış gibi mi?"

Eğildi ve içkimi kokladı. Artık hiçbir şey kalmamıştı, bu yüzden bana omuz silkti. "Hiçbir koku alamıyorum. Ama eğer içinde sadece votka varsa tadı çok kötü olmamalıydı." Dikkati bir an için üzerimden çekince bana bir tane daha doldurdu ve uzattı. "Tekrar dene."

Bu sefer içki daha kolay içiliyor gibiydi. Hâlâ alkollü bir şey içtiğimi hissediyordum ama garip acı bir tat yoktu.

"Bu iyiydi," dedim.

Tanya, "Belki de Annabel sana ilk seferin için çok fazla şey vermiştir," dedi ama kaşlarını çatmaya devam etti. Annabel'in yanına gitti ve ne konuştuklarını duyamasam da, Tanya sonunda ikna olup gülümseyerek başını sallayana kadar ciddi görünüyordu.

Parti devam etti. Dans ettiğimi hatırlıyorum, benim sınıftaki bazı çocukların yanımda dans etmeye çalışırken ellerini üzerime koyduklarını, herkesin tezahürat yaptığını ve eğlenceli vakit geçirdiğini hatırlıyorum. Sanki duyularım 10'a ayarlanmış gibiydi ama sarhoş olmanın böyle bir şey olduğunu düşündüm. Her şey parlak ve renkliydi ve kendimi hiç olmadığım kadar özgüvenli hissediyordum

Sanki bir daha hiçbir şey beni rahatsız edemeyecekmiş gibi. Kızlardan içki almaya devam ediyordum ve onlar kıkırdadığında ben de aptal bir tiz sesle kıkırdıyordum.

Tuvaletten dönerken Chloe'nin erkek arkadaşıyla karşılaşmam inanılmaz bir andı, Elliott, beni köşeye sıkıştırdı. Aslında bizim okula gitmiyordu.

Bir saat kadar sonra partide. Okuldaki çocuklardan çok farklıydı. Burnunda piercing bile vardı ki bizim okulda buna kesinlikle izin verilmezdi.

"İşte benim en sevdiğim kız," dedi kolunu bana dolayarak.

Kıkırdamama rağmen aklıma hâlâ kız arkadaşı geliyordu. "Chloe senin en sevdiğin kız değil mi?" Bunun üzerine sırtıttı. "Elbette. Ama bu birden fazlasına sahip olamayacağım anlamına gelmez, değil mi?"

Öne doğru eğildi ve eminim beni öpmek üzereydi. Kalbim çarpmaya başladı ve ona doğru eğildim, hatta gözlerimi kapatmaya başladım.

Ama sonra Esther koridora girdi ve gülerek benden uzaklaştı.

*"Biz de ikinizin nereye gittiğini merak ediyorduk," dedi Esther. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama esas olarak bana bakıyordu. Öpüşmek üzere olduğumuzu görmüş müydü? Emin olamadım.*

*"Zavallı Poppy'ye yardım ediyordum," diye açıkladı Elliott. "Fena halde sarhoş."*

*"Belki de gidip Chloe ile dans etmelisin," dedi Esther.*

*O gittikten sonra bana bir şey söylemesini bekledim.*

*"Gerçekten sadece bana yardım ediyordu," diye ağızımdan kaçırđım o sessiz kalınca. "Eminim," dedi ve sonra kendisi tuvalete gitti.*

*Gecenin geri kalanında daha birçok erkekle dans ettim ama yine ilk öpücüğe yaklaşamadım. Aidan beni eve bırakmayı teklif ettiğinde, Annabel tuvaletlerden çıkıp kustuğunu ve Aidan'ın desteğine ihtiyacı olduğunu söyledi, bu yüzden fırsatı olmadı.*

*Ama eve tek başıma yürümek, yaşadığım muhteşem geceden sonra beni rahatsız etmedi. Eve döndüğümde balo elbisemi olabildiğince dikkatli bir şekilde astım, daha fazla kırışmasını istemiyordum, böylece o gecenin anısını sonsuza kadar saklayacaktı.*

*Sanırım sonunda biri oluyorum, günlük. Gelecekte nasıl biri olacağımı bir düşünsene!*

*Kimse beni tanımayacak.*

# Yirmi Sekiz Annabel

*22 Mayıs 2023*

Fırtına zayıflamaya başlıyor.

Bir zamanlar tek bir adım bile atmanızı engelleyecek kadar şiddetli yağan yağmur, şimdi acınası bir şekilde tükürüyor ve kalın bulutlar bile işlerini bitirip uzaklaşmaya başladı. Başından beri saklı olan yıldızlar arkalarından çıkmaya başlıyor ve nihayet buraya biraz ışık getiriyor.

Nasıl hâlâ gece olur? Neredeyse şafak sökmek üzere olmalı. Sanki bu gece sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Belki de öyledir. Belki de zamanın kurallarının olmadığı sihirli bir adada kapana kısıldık ve sadece birimiz kalana kadar burada kalmaya mahkumuz.

Tanrım. Uyuyamadığıma şaşmamalı.

Denemedim bile. Uzun süre yatakta yattım ve sonra fırtına diner gibi olduğu anda, ne kadar hırpalanmış göründüğümü umursamadan tekrar Chloe'yi aramaya koyuldum. Ama kulübelerin hiçbirinde yoktu, hatta biraz endişeyle kontrol ettiğim Tanya'nınkinde ya da ana kulübede bile.

Kulübemden biraz temkinli bir şekilde çıkıyorum, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Çimenlerin üzerinde su birikintileri oluşmuş, alanın ilk düşündüğüm kadar düz ve mükemmel olmadığı ortaya çıkmış. Çamurlu da, her yerde kahverengi izler birikmiş. Sandaletlerim sıırıslıklam oldu ama umurumda değil. Fırtınanın son çabaları da sona eriyor ve sonunda bulutların arasından hilal şeklinde ama tüm adayı aydınlatacak kadar güçlü bir ay beliriyor.

Ana kulübeye gidiyorum ve Esther'i masada tek başına oturmuş, biraz daha kahve içerken buluyorum. Çenesi sıkılı bir şekilde sandalyesinin kenarlarını kavrayan, gergin, çok fazla kafein almış bir enerjisi var. İçeri girdiğimde sığıyor ama bunu iyi saklıyor, yüz ifadesini sakinleştiriyor.

"Sen de mi uyuyamadın?" Ben de öyle dedim.

Başını iki yana sallar. "Denedim. Anlamsızdı."

İkimiz de sürekli gece olmasıyla bizimle alay eder gibi görünen gökyüzüne bakıyoruz.

"Chloe nerede?" Esther soruyor.

Kalbim sıkışıyor. "Onu görmedin mi?"

"Hayır."

"Bu kez gidip onu doğru dürüst bulmalıyız," diyorum. "Fırtına yüzünden mahsur kalmış olabilir. Ona bu havada dışarı çıktığı için aptal olduğunu söyledik. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Düşüncesiz."

O zaman ikimiz de Chloe'yi hayal edebiliyoruz. Onun canlı enerjisi, ama aynı zamanda

pervasız davranışlar. Önce davranıp sonra düşünme eğilimi. Sadece kaybolmuş, karanlıkta bir yere tökezlemiş ve fırtına geçene kadar orada kalmış olacak. Kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor. Ya da belki yaralanmıştır ama bir tür kaza geçirmiştir. Diğer seçeneği düşünemiyorum, çünkü sadece ben ve Esther kaldık.

Esther ayağa kalkar. "Tekrar birlikte bakacağız. Meşalelerimiz hâlâ yanımızda.

Şimdi daha iyi olacaklar. Daha önce fazla uzaklaşmadık. Hadi gidelim."

Arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Aceleyle mutfak çekmecesine gidip her ihtimale karşı bir bıçak çıkarıyorum ve sutyen askımdan aşağı kaydırıyorum, çıplak tenime değen soğuk metalden irkiliyorum. Her türlü senaryoya hazırlıklı olmalıyım, kendime böyle söylüyorum.

Buradaki iyileştirilmiş ışığa rağmen, bir şekilde daha beceriksiziz. Birbirimizden ayrılmıyoruz, çift olarak yürüyoruz ama bu sınırlarıma iyi gelmiyor. Ağaçlar gölgelerle örtülü ve ara sıra birilerinin bizi izlediğinden, her hareketimizi takip ettiğinden emin oluyorum. Bir noktada bir dala takılıp yere düşüyorum, dizlerim ve avuçlarım çamur ve yapraklarla kayganlaşıyor.

Esther kalkmama yardım etmiyor ama durup tekrar kalkmamı bekliyor. İkimiz de diğerinin çok önüne geçmek istemiyoruz. İkimiz de arkamızı dönmemizi istiyor. Chloe'nin sığınacak bir yer arayacağını varsayarak, palmyelerin altındaki çamurlu patikadan yürüyoruz, ay ışığında sert ve öfkeli bir şekilde duran uçurumun yanından geçip

meşalelerimizi çalıların arasına. Fırtınadan bu yana her şey sessizleşti, kara okyanusun uğultusu bize olanların gücünü hatırlatıyor. Yer de onun hatırlattıklarıyla dolu: dallar, yapraklar, hatta tavuk partimizin dağınık kalıntıları bile buraya düşmüş. Eski bir balon dikenli bir çalının arasına sıkışmış ve Esther'in koşu ayakkabılarından biri her nasılsa birkaç kayanın arasına sıkışmış.

"Chloe?" Bağırıyorum. "Neredesin?"

Cevap yok, ondan bir iz yok. Bir yerlerde olmalı.

Poppy'nin kayıp bedeni, arkasında bıraktığı o kan birikintisi, sanki bana gülüyormuş gibi zihnimde beliriyor. Düşünceden sıyrılıp devam ediyorum.

Sonunda patikada küçük bir çatala ulaşıyoruz. Hangi yoldan gideceğimizi düşünerek duruyoruz.

"Soldaki yol ana sahile çıkıyor," diyor Esther, el fenerini oraya tutarak. "Çok uzak değil. Chloe bu taraftan gitmiş olabilir."

"Ama diğer yol şu küçük sahile çıkıyor." Bu yol daha az kullanılmış gibi görünüyor, patikada yabancı otlar büyüyor ama Tanya'yla gittiğim çöpçü avından hatırlıyorum. Bunun sadece iki gün önce olduğuna inanmak zor. O Tanya artık öldü.

"Doğru," diyor Esther. "İçinde jeneratör olan yeşil bir kulübe var."

"Chloe buralarda bir kulübe olduğunu hatırlasaydı, sığınmak için onu bulmaya çalışabilirdi."

"Bu bir olasılık," diye kabul ediyor Esther. "Ama kontrol etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Chloe yolu bilmiyordur. O yol daha zor. Fırtınanın ortasındaydık. Zaten zar zor görebiliyordu."

Her zamanki plajımıza giden patikaya doğru dönüyor ama içimden bir ses tereddüt ediyor. "Bekle."

Arkasına baktı. "Ne oldu?"

"Bence gerçekten bu yoldan gitmeliyiz." Bu konuda bir şey beni çağırıyor, bir işaret gibi.

Esther memnun görünmüyor ama tartışacak havada olmadığını görebiliyor. "Peki."

Çok uzun sürmez. Yol çok hızlı bir şekilde açılıyor ve plaj ana plajın küçük bir klonu. Dalgaların sürüklediği odunlar kıyıya vurmuş. Fırtınanın yanı sıra bir sürü yosun. İleride, yeşil kulübe, küçük bir motorlu tekneyle birlikte ucuna tünemiş durumda.

Gördüğümde kalbim ağzıma geliyor.



"Esther, bir tekne var," diye fısıldıyorum, onu dürtüyorum.

O da fark etti, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunca zamandır burada mıydı?"

Çöpçü avı sırasında burada mıydı? Hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor.

"Duyardık, değil mi?" Esther pek uzman olmasa da ben öyle diyorum.

"Biri o motorla buraya gelseydi, motoru duyardık, öyle mi?"

Belki de her zaman balık tutmak için falan

buradadır." Her şeye rağmen adaya biri gelmiş olabilir mi?

Tekneye gidiyoruz ve fırtınadan korumak için üzerine branda örtüldüğünü görüyoruz.

Neden biri buraya gelsin ki?

"Balık tutmak için kullanılıyor olmalı," diyor Esther, ama o da şaşırmış görünüyor. "Bakın, belli ki bir süredir hareket ettirilmemiş. Burada bizden başka kimse yok."

"Robin tuhaf biriydi, değil mi?" diye mırıldandım. "Neden evinden binlerce kilometre uzakta, ta buralarda? Bir şeyler saklıyor. Ya geri döndüyse ve başından beri oysa?"

"Saçmalama," diye tersliyor Esther, her ne kadar sözlerim karşısında yüzü solsa da.

Gözüme bir şey çarpıyor ve bir çığlık atıyorum. "O da ne?"

Gelgit içeri giriyor ve birkaç saniyelğine onu maskeliyor. Esther kaşlarını çatıyor. "Ben bir şey göremiyorum."

"Bekle."

Gelgit tekrar hafifliyor, su gece gökyüzünden siyah ve parlak bir hal alıyor. Sonunda, yosun ve döküntülerin arasında, o görünür.

Chloe.

"İşte!" Bağıriyorum, kumda koşmaya başlıyorum. "Bu Chloe!"

Esther beni takip ediyor ve onu güvenli bir yere, yükselen akıntıdan uzağa çekiyoruz.

Sırılsıklam ve solgun. Saçları yüzüne yapışmış, yüz hatlarını maskeliyor.

"Chloe, beni duyabiliyor musun?" Çığlık atıyorum. Onu sarsmaya çalışıyorum. "Kahretsin, belki boğulmuş olabilir. Belki de suya düştü ve yüzemeyecek kadar yoruldu?"

Chloe

."

Başlamaya hazır bir şekilde saçlarını geriye doğru sıyırdığımda kelimeler ağzımda ölüyor.

Onu kurtarmak için umutsuz bir çabayla kompresyon uyguluyorum.

Parmaklarım kıpkırmızı oldu, kan hala ıslaktı, ellerimden aşağıya ve elbiseme damlıyordu. İlk başta

Kafası karışmış. Yüzünde yaralanma belirtisi yok. Ama sonra onu çevirdim ve kafasının arkasına aldığı darbeyi gördüm.

"Aman Tanrım." Yaşadığım şokla onu yere düşürdüm ve kafası kuma çarptı.

Geriye doğru tökezledim, arkama düştüm ve ayağa kalkmak için çabaladım.

Chloe'nin vücudu şimdiden griye dönmüş, benek benek olmuş ve bu şekilde açıkta kalmaktan etkilenmiştir. Darbe kasıtlı, bir kaza sonucu değil. O da öldürülmüş.

Kalbim çarpmaya başladı.

"Sen," diye tıslar Esther. "Bunu sen yaptın. Başından beri sendin." "Ne?"

Başımı kaldırıyorum ve şaşkınlık içinde Esther'in önündeki bıçağı doğrudan bana doğrulttuğunu görüyorum. Nereden bulmuş onu? Ne zaman? Yoksa hep üzerinde miydi?

Görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor ve iki Esther, iki bıçak, ikisi de bana doğru parıldıyor.

Esther. Buna inanamıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben de diyorum. "Ne yapıyorsun Esther? Sakin ol."

"Başından beri biliyordum," diyor. "Gerçekten biliyordum. Aylardır kontrolden çıkmaya başlamıştın. Tüm o hırsızlıkların, sana ait olmayan bir hayat tarzını yaşıyormuş gibi davranman, hatta Andrew'un seni evliliğin boyunca aldattığı gerçeğini açıkça görmezden gelmen. Bunu biliyor olmalıydın. Ve

O zamandan beri bunu telafi ediyorsun. Ne de olsa Annabel Hannigan'ın acı çekmesine izin veremeyiz. Çetemizin lideri değil."

Kendi bıçağım sırtıma saplanıyor, bıçak artık soğuk değil, sıcak ve terden nemli.

İşte başlıyoruz. Gerçek sonunda ortaya çıkıyor.

"Bana hep içerledin, değil mi Esther?" Ben de diyorum ki. "Zeki olan sendin, varlıklı bir aileden gelen sendin. Ama kimse seni sen olduğun için sevmeydi. Sana sadece arkadaşın olduğum için zaman ayırdılar."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. "Bütün bunlar gerçekten bununla mı ilgiliydi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum.

"Bunu kendine bile itiraf edemiyorsun, değil mi? Her şey yolundaymış gibi davranıyorsun ve sırların ortaya dökülmeye başladığında bunu durdurmak zorunda kalıyorsun. Sen herkesi tekrar kontrol etmek zorundasın. Kendine yalan söylüyorsun."

Kendime yalan mı söylüyorum? Bunu ondan duymak çok güzel. Aylardır yalan söylüyor ve herkesin sırlarını saklıyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor, belli ki eğleniyor.

"Ama bu sefer kontrol Poppy'deydi, değil mi? Senin sırların çıkıyordu ve buna bir son vermeniz gerekiyordu."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum ama Poppy'nin odasındaki kanın ilk keşfinden sonra hissettiğim ilk şeyin rahatlama olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ya sonra Tanya? Bıçağı onun odasına öylece yerleştirmek?" Esther başını sallar. "Bizi o olduğuna inandırdın. Sonra ne oldu? Cesetten kurtulduğunuzu falan mı fark etti? Bir şey mi öğrendi? Bu yüzden mi bunu yapmak zorundaydın?"

Neye varmaya çalıştığını anlıyorum. Ne yapmaya çalıştığını.

"Chloe'ye gelince..." Bedeni hâlâ aramızda bir bariyer gibi duruyor. "Çok mu öngörülemezdi? Çok mu güvenilmezdi? Paniğe kapılıp polisin önünde bütün suçu sana atacağını mı düşündün? Yoksa sadece Andrew'la yattığı ve Andrew da ondan senden daha çok zevk aldığı için mi?"

"Seni kaltak," diyorum sessizce.

Geri adım atıyor ve gerçekten korkmuş görünme nezaketini gösteriyor.

"Onları sen öldürdün," diyor. "Sendin, Annabel. O tekmeden bahsederek beni atlatmaya çalışıyorsun. Herhangi biri olabileceğini ima etmeye çalışıyordun ama kendin."

Neredeyse gülecektim. İş bu noktaya geldi, değil mi? Ne zekice, ne zekice bir oyun.

Arkamdan bıçağı çıkarıyorum. Bunun üzerine irkildi; hazırlıklı gelmemi beklemiyordu. Bu da onun aptallığı. Şimdiye kadar beni daha iyi tanıması gerekirdi.

Eğer böyle oynamak istiyorsa, ben hazırım.

# Yirmi Dokuz Esther

22 Mayıs 2023

Annabel'in de bir bıçağı var, iki eliyle bana doğrultmuş, kendini sabit tutmaya çalışıyor.

Bu, eğer bir şey varsa, sözlerimi daha da doğruluyor. Bırak bir tane alsın. Polise bunu neden yapmak zorunda kaldığımı açıklamam çok daha kolay olacak.

"Biliyordum," diyorum. "Sen olduğunu biliyordum. Bilmem gerekirdi. Onları sen öldürdün, değil mi?"

Burada ölmeyeceğim, onlar gibi değil. Bunun için çok şey yaşadım.

"Ne yaptığınızı biliyorum," diye bağırır Annabel. "Numara yapmayı bırak. Sadece ikimiz kaldık."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Bana hâlâ cevap vermedin."

Annabel güler. "Buna inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Dün gece bu yüzden gizlice dolaşıyordun, değil mi?" Bağırıyorum. "I O fırtınada dışarı çıkarken seni gördüm. Bunu yapmak için başka ne sebep olabilir ki? Gidip Chloe'yi buldun ve onu öldürdün!"

Şaşkın görünüyor, onu nasıl gördüğüme şaşırdığı belli.

"Bunu benim üzerime yıkamazsın." Annabel bir elini bıçaktan çeker, diğer eli artık kendi başına sabitleşmiştir, tutuşu güçlüdür. "Sana güvenmiştim. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Biz arkadaşız." Mümkün olduğunca yatıştırıcı konuşmaya çalışıyorum ama sesim gergin bir titremeye çıkıyor. "Hırsızlıkla ilgili tüm sorunlarınız,

Arkadaşlarından çalmak. Kredi kartı borcu. Hepsini sır olarak sakladım, değil mi? Yıllarca. Kolyemi bile. Seni affediyorum. Sorun değil. Bir şey yapmak zorunda değilsin. Bıçağı yere bırak."

"Bıçağı yere bırak," diyor. "Bana açıklama yapması gereken kişi sensin. Bunu neden yaptın? Gerçekten kıskançlık mıydı, öyle mi? Beni her zaman kıskanmak kadar basit bir şey mi?"

Söyleyecek söz bulamıyorum. Kıskançlık mı? Gerçekten onu *kıskandığımı* için bu adadaki herkesi öldüreceğimi mi düşünüyor?

"Eğer durum böyleyse, neden hala hayattasın?" Şak diye söyledim.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diyor. "Benimle işe yaramaz. Artık sadece sen ve ben varız Esther. İlgi çekmek için aptalca numaralar yapan Chloe ya da sadece biz arkadaş olduğumuz için gerçekten arkadaşımız olan suratsız Tanya yok.

sıkıldılar ve ona acıldılar. Her zaman ben olacaktım ve sen ayrılacaktın, değil mi? Bunu sen istedin."

"Annabel, ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama artık buna bir son vermen gerekiyor."

Bir an için şaşkın görünüyor ve ben gerçekten aklını kaçırdığını düşünüyorum, ama sonra gözlerinde bir parıltı belirliyor. Bilmiş bir bakış.

Benimle dalga geçiyor. Biliyordum.

"Esther," dedi. "Bıçağı yere bırak."

Onun yerine göğsüme daha yakın tutuyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum. "Annabel, sakınleşmen gerek."

"Adımı böyle anmayı kes," diye tersliyor. "Ne yaptığınızı biliyorum. Bu yaygın bir taktiktir, karşındakine güvenebileceği biri olduğunu hissettirmek için onun adını kullanmak. Ben aptal değilim, unutma. Psikoloji alanında iki derece yaptım."

Evet, öyle yaptı.

Çoğu zaman Annabel'in beyin sahibi olduğunu unutmak kolaydır. Onun gibi görünen, sarışın, çekik gözlü ve son moda giyinen tipik bir Barbie bebek gibi görünür. Ama okulda hepimizden daha zekiydi, Poppy'nin kendisi kadar zekiydi. A Seviyesi Sonuç Gününde Poppy ortalıkta görünmeyince, Annabel sahneye çıktı ve tüm fotoğraflar için poz verdi. Ve ben bundan nefret ettim. Akıllı olan ben olmalıydım, o değil. Ve neredeyse hiç çaba göstermeden tüm şerefi o aldı.

Küçük elebaşımız, Annabel Hannigan. Herkesin dışında kim Poppy'nin yeni müdahalesine, mükemmelden başka bir şey olmadığımızı ima etmesine en çok kızmış olabilir mi? Görünüşe göre, Annabel mükemmel bir

Aktrisin kendisi. Poppy ve Tanya'nın ölümleri karşısında duyduğu dehşet ve tiksinti, zayıflığı, hepimizin doğru şeyi yapması için yaptığı acınası yakarışlar. Hepsi bir rol. Gerçekten etkileyici.

Ve geri kalanımız da oltaya geldi. Hala Annabel'in oyuncakları, her şeyden on yıl sonra bile.

Ufka bir göz atma riskini göze alıyorum. Gökyüzü hâlâ karanlık, yaklaşan güneşin doğuşuna dair bir işaret yok. Lanet olsun, saat kaç? Sadece birimiz kalmadan Robin'in buraya gelmesi gerek.

"Poppy'nin gerçekten ölmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Annabel sorar.

Ona başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır. Daha önce söylediklerimiz sadece dramatikti."

"Peki ya Tanya? Chloe?"

Chloe aramızda kalıyor. Bakışlarımı Annabel'e odaklıyorum ve Chloe'nin vücudunun etrafında dönmeye başlayarak bizi birbirimize yaklaştırıyorum.

"Hayır," dedim. "Kimse ölmeyi hak etmedi."

"Peki neden buradayız?" diyor. "Anlamıyorum."

Ben de anlamıyorum. Ama doğru şeyi yapması için ona güvenemem. Annabel zaten üç kişiyi öldürdü, neden dördüncüde dursun ki? Buna bir son vermeliyim.

Bu onu kendim öldürmek anlamına gelse bile. Bu düşünce şaşırtıcı derecede kolay geliyor.

Adrenalin damarlarıma pompalanıyor ve beni hiç olmadığım kadar tetikte hale getiriyor. Bıçağın sapı elimde bir iz bırakmaya başlıyor, onu çok sıkı tutuyorum.

Belki de kararlılığımdeki değişikliği hissediyor, çünkü ifadesi kararıyor. Böyle açık havada, ikimiz de ince beyaz elbiseler içinde, rahatsız edici bir ayna görüntüsüne benziyoruz.

"Eğer bıçağı bırakırsan, tüm bunlar sona erebilir," diye yalvarıyor, sesi neredeyse çaresiz geliyor.

"Asla."

"O zaman ne yapacağız?"

"Eğer bıçağı bırakmazsan, seni zorlamak zorunda kalacağım." Ben çok yorulmadan, sen beni alt etmeden önce.

Zaten yeterince yorgunum. Zar zor uyudum. Cinin etkileri hâlâ içimde ve midemi düğüm düğüm ediyor. Normal bir günde Annabel'den daha güçlü olabilirim, ama bu normal değil.

Her şey nasıl bu kadar yanlış gitti?

"Lütfen, Esther." Sesi çok üzgün geliyor.  
Ama sonra Chloe'nin vücuduna bakıyorum ve kararlılığım geri geliyor. Ben ondan daha güçlüyüm. Bunu başarabilirim.  
"Özür dilerim Annabel," diyorum ve o daha cevap veremedi ona saldırıyorum.

*Etrafımızdaki okyanus.*

*Ayak parmaklarımızın arasındaki kumlar.*

*Evet, sahip olduğunuz her şeyle savaşın. Ben kesinlikle savaşıyorum.  
Hayatım boyunca savaştım ve bu savaş beni bu ana getirdi; burada, sahilde, aya karşı, denizin gürültüsü arkamızda, fırtına dışsal bir güçten içsel bir güce dönüştü, çünkü her birimiz bunun son kez olduğunu biliyoruz.*

*Öldür onu.*



# Otuz

## Annabel

22 Mayıs 2023

Boğuk bir çığlıkla bana saldırıyor, ileri atılıyor ve kendini üstüme atıyor. İki elimle onunkini kavrarken kendi bıçağıını düşürdüm ve bıçak avuçlarımı keserken çığlık attım. Kumun üzerinde yuvarlanıyoruz, bıçakla boğuşuyoruz, o bıçağı benden koparmaya çalışıyor ve ben dayanılmaz acıya rağmen bıçağı sıkıca kavıyorum. Ağzıma, gözlerime, elbiseme kum kaçıyor ama vazgeçemiyorum.

Sanırım ikimizden de daha fazla çığlık geliyor ve birbirimizi tekmelemeye başlıyoruz. Bir noktada geri çekilir gibi oldu, ben de başımı kaldırdım ve

kendininkiyle çarpıştırıp onu geriye doğru uçurdum. Ayağı kalkmak için çabalıyor ama o sırada ben onun tepesindeyim, bıçak artık elimde.

"Bırak beni!" diye hırlıyor, iki eliyle boynumu kavıyor.

Tutuşunun gücü nefesimin kesilmesine neden oluyor ve bıçağı bırakmak zorunda kalıyorum. Bıçağı ulaşmam için beni serbest bırakıyor ve ben de kendimi yukarı fırlatıp kumun üzerinde ilerlemeyi başarıyorum.

Diğer lanet bıçak nerede? Etrafa çılgınca bakıyorum ama kumsalda hiç parıltı yok. Gelgit onu alıp götürmüş ya da ıslak kumun içine gömmüş olmalı. Tökezleyerek uzaklaşıyorum, sert bir kaya buluyorum ve onu alıyorum, herhangi bir şey için minnettarım.

Kanla ıslanmış.

Chloe'nin saçlarının bir kısmı ona yapışıyor. "Oh, lanet olsun!"

Bir yanım onu bırakıp yere yığılmak ve kusmak istiyor. Ama Esther şu anda arkamdan saldırıyor, bu yüzden çekingenliğimi bir kenara bırakıp hızla dönerek taşı kafasının yan tarafına çarpmak zorundayım.

Çılgılık atarak geriye düşüyor.

Taşı kaldırıp ona tekrar vuruyorum, diz çöküp nefesini kesiyorum. Kıpırdanmaya çalışıyor ama bu imkansız. Son bir çaba olarak beni bıçaklamaya çalışıyor ama tutuşu zayıf. Gücü azalıyor.

Bana attığı son bakış: şok, korku, acı, hepsi bir arada, beni bir an duraksatıyor, şüpheyi düşürüyor.

Ama Esther olmak zorunda. Başka kimse kalmadı.

Tereddüt ettiğimi hissediyor ve bıçağa uzanıyor. Bıçağı ondan önce çekmeyi başardım ve eli onun yerine yüzüme uzanıp yanağımı tırmaladı.

Başka seçeneğim yok.

Onu tekrar tekrar bıçaklıyorum, o kadar çok bıçaklıyorum ki altımda debelenmeyi bırakıyor.

"Annabel ..." diye soluk soluğa kalıyor ve söyleyebildiği tek şey bu. Ağzından kan tükürüyor ve yüzüme düşüyor. Göz kapakları titriyor ve hareketsiz kalıyor.

O öldü.

Dizlerim titreyerek kendimi rahatlatıyorum ve sonra okyanusa koşup kusuyorum.

Bir yanım kendim de içine düşmek, dalgaların arasında boğulmak istiyor.

*Nedenini* hâlâ anlamış değilim. Beni ileriye götüren şey bu. ayaklarımın üzerinde durmamı sağlıyor. Esther bunu neden yaptı? Poppy, anlıyorum.

Poppy onun hayatını mahvetti. Onu işinden kovdurdu, şimdi her yerde olabilecek o çıplak fotoğraflarla onu utandırdı. Ama Tanya? Öyle değil. bir anlam ifade etmiyordu. Herkesin içinde bana en çok kin besleyen Esther'di. Peki neden en sona ben bırakıldım? Neden Chloe'yi aramak için adayı birlikte keşfettik?

Aklıma başka düşünceler geliyor. Chloe'nin kafasının arkasındaki korkunç yara. Etrafındaki kan.

Esther'in beyaz elbisesi. Biz kavga edene kadar üzerinde bir damla bile kan yoktu. Bu nasıl olabilir? Hiç kıyafet değıştirmede. Chloe'yi öldürüp nasıl olur da üzerinde bir iz bırakmaz?

Şüphe aklıma girmeye başladı. Diğer herkes öldü. O yapmış olmalı.

Küçük motorlu tekne sahilde duruyor ve göz ucuyla benimle alay ediyor. Kendini toparla.

Şimdi kendi elbiseme bakıyorum, üzerindeki tahribata. Avuçlarımda da bıçağı tutmak zorunda kaldığım yerden iki derin kesik var. Hâlâ kanıyorlar. Ellerimi denizde yıkıyorum ama pek bir şey fark etmiyor, su etrafımda kırmızıya dönüyor. Neden olduğu keskin acı bile bana acının neredeyse ezici olduğunu hatırlatmaktan başka bir şey sunmuyor. Burnum da kanıyor ve yüzümün etrafını yokladığımda dokunmak bile acı veriyor.

Hiçbiri mantıklı değil.

Ufka bakıyorum, pembe ve turuncunun en küçük lekelerine. Sonunda şafak söküyor.

Chloe neden sahilde bırakıldı?

Bu düşünce neden şimdi aklıma geliyor bilmiyorum ama geliyor.

Tanya, bu mantıklı. Gündüz vaktiydi ve onu kim öldürdüyse cesedi taşırken bulunmuş olmalıydı.

Ama Chloe burada. Sahilde. Esther'in onu sürüklemesi yeterliydi ve Chloe bir daha görülmemek üzere akıntıyla birlikte sürüklenip gidecekti. Poppy'yi ana kulübeden taşımak için çaba sarf etmişken neden cesedini burada bıraktı?

Neden ortadan kaybolan tek ceset Poppy'ninki?

Aman Tanrım. Şiddetli ve zonklayıcı bir baş ağrısı içimde patlarken alnımı tutuyorum.

Arkamda alkış sesleri duyuyorum. "Bravo."

Sarsılarak döndüm, tüm vücudum ağır çekimdeydi. Her yerim kan içindeydi.

Ağzımın tadı kusmuk gibi.

Poppy, Esther'in cesedinin yanında, elleri kalçalarında duruyor. Beni görünce sırtıttı. "Oldukça iyi bir gösteri," diyor. "İyi işti."

## Thirty-One Annabel

22 Mayıs 2023

Poppy yaşıyor. *Yaşıyor*. İmkânı yok. Önümde duruyor olamaz.

Gözlerimi ondan alamıyorum. İleriye, denizin dışına doğru yürürken bile bakışlarımı ondan ayırmıyorum, sanki her an yok olacaktı gibi. Belki de bir yerde düşüp başımı çarptım ve bunların hepsi büyük bir halüsinasyon.

"Burada olamazsın," diyorum. "Sen öldün." Titriyorum. Esther beni öldürdü ve burası bir çeşit öbür dünya mı?

"Öyle miyim?" diye soruyor. Boynunda nabzını hissediyor ve birkaç saniye düşünüyor. "Kendimi canlı hissediyorum. Belki gelip kontrol etmek istersiniz?"

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Bu kadar alaycı?

Esther ve Chloe yanımdaki kumların üzerinde cansız yatıyorlar.

"Esther'i ben öldürdüm," diyorum. "Onun- onun olduğunu sanıyordum-

" Poppy gülümser. "Oh, biliyorum, onun katil olduğunu düşündün.

Yani,

Başka kim kaldı? Sadece ikiniz. Çok komik, o da senin için aynı şeyi düşünüyordu."

Aman Tanrım. Esther değildi. İkimiz de diğerinin suçlu olduğuna ikna olmuştuk çünkü başka bir açıklaması yoktu.

"Sendin," diye fısıldadım. "Tanya ve Chloe'yi sen öldürdün." "Evet," diyor Poppy. "O bendim."

Odasının görüntüsünü, oradaki kan miktarını hatırlıyorum. Burada nasıl duruyor? Nasıl hayatta?

"Ama nasıl ..." Cümlemi bitiremedim. Esther'i ben öldürdüm. Benim yüzümden öldü. Poppy de Tanya ve Chloe'yi öldürdü. Sırada ben varım. Sıradaki ben olmalıyım.

"Açıklayacağım," diyor Poppy. "Buraya gel."

Yanındaki, kapısı açık küçük yeşil kulübeyi işaret ediyor. Jeneratörlü kulübe. Bunca zamandır orada mı kalıyordu?

Tereddüt ettiğimi hissediyor. "Seni öldürmek isteseydim, sen denizdeyken gizlice yaklaştırdım."

"Beni öldürmek istemiyor musun?"

"Hayır, Annabel," diyor. "Bilmem gereken şeyler var. Bana söylemen gereken şeyler. Ve benim de duymanı istediğim şeyler. Kalan son nedime olarak bunu görevin olarak kabul et - istersen kendine baş nedimem bile diyebilirsin."

Yine hasta olacağım.

Bir kaşını kaldırarak bana gülümsüyor. "Ya da belki de onursuz bir hizmetçi olmalı."

Gülmemi mi bekliyor? Her şeyden sonra mı?

"Gel hadi." Birden hareketlendi. "Soğuktan kurtulmak istiyorum. Fazla zamanımız yok."

O bunları söylerken havanın daha da soğuduğunu fark ediyorum, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Fırtına dindiğine göre, yerini alacak bir şey yok ve hava, denizin geniş alanlarına açık ve taze duruyor. Poppy bana sırtını dönüyor ve yeşil kulübeye doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, giderken yerden kanlı bıçağı alıyorum, onu bıçaklayıp bu işi şimdi bitirip bitirmemeyi tartışıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, eğlenerek dönüyor. "Beni sırtımdan bıçaklamayı mı düşünüyorsun, Annabel? Bu ilk kez olmazdı." Elbisesini kaldırıyor ve sahile uygun olmayan kalın Doc Martens ayakkabılar giydiğini fark ediyorum. O

Eğilip botlardan birinden bir şey çıkarıyor ve sabahın erken saatlerinde gökyüzünde parladığında onun da bir bıçağı olduğunu görebiliyorum.

Tabii ki hazırlıklı. Neden olmasın ki?

"Aptalca hamleler yapma," diyor, sanki bir satranç oyununu tartışıyormuşuz gibi. "Beni takip et ve içeri gir."

Kendi bıçağımı indiriyorum. Şimdi zamanı değil. Poppy benden daha uzun ve fit. Bu işten sıyrılmak istiyorsam sürpriz yapmalıyım.

Ancak arkamızdan kapıyı kapatıp dış dünyayı kapattığında gerçekmiş gibi hissetmeye başlıyoruz. Oda aslında bir jeneratör değil, daha çok bir balıkçı kulübesine benziyor, belki de Poppy başından beri bu konuda yalan söylüyordu. Burada bir kamp yatağı var, sanırım böyle gecelerde adanın öbür ucundaki ana konaklama yerine yürümenin tehlikeli olabileceği durumlar için. Alanın neredeyse tamamı ekipmanlarla dolu. Beklendiği gibi olta takımları var ama aynı zamanda paletleri ve dalış kıyafetleriyle birlikte dalış takımları da var. Odanın bir köşesinde, kilerdeki yiyeceklerin bir kısmının bulunduğu bir taşıma çantası var.

Poppy kamp yatağında oturuyor. Yüzünü incelediğimde fırtına yüzünden sırlıklam mı yoksa ağlıyor mu emin olamıyorum. Baktığımı fark etti ve yüzünü sildi.

yüzünü aceleyle buruşturuyor, bu da beni gözyaşı olduğuna inandırıyor. Çöpçü avındaki korkunç resim de burada, yatağın üzerinde, onun yanında duruyor. Beni ona bakarken yakalıyor ve gülümsüyor.

İkimiz de gerginiz. Kapıya yaslanarak duruyorum, bir nevi güvenlik için, gerekirse kapıyı açıp kaçabilirim diye. Bıçak elimde kayganlaşıyor ve bu kandan mı yoksa terden mi kaynaklanıyor bilmiyorum.

Nasıl burada oturabiliyor? Odası bir katliamdı. Bütün o kan. "Açıkla kendini," diyorum, her şeyden uyuşmuş bir halde. "Ne haltlar dönüyor Nasılsın? Nasıl yaşıyorsun?"

Poppy başını sallıyor. İfadesinde artık hiç zevk yok.

"Sahte ölüm düzenledim," diyor. "Hepinizden intikamımı aldıktan, evinizdeki hayatlarınızı mahvettikten sonra, hepinizin çıldıracağını biliyordum. Hatta kendinizden intikam alacak kadar kızgın. Ben de işin eğlenceli kısmına, yani sonrasına geçeyim dedim. Odayı kanla kapladım, hatta gerçekçi görünmesi için bedenimi yataktan yere sürükledim.

Tanya'nın penceresi, ön sundurma, kapı çerçevesi de dahil olmak üzere çeşitli yerlere serpiştirdim. Üzerimdeki tişörtü denize, o kayanın üzerine koydum ki yıkanmış gibi görüneyim. Burada yiyecek ve yatakla dolu küçük bir yer hazırlamıştım. Ve tabii ki canlı yayın."

İşaret ediyor ve küçük bir ekran dörde bölünüyor. Alanın etrafına yerleştirilmiş çeşitli kameralar, ana görüntüleme malzemesi.

"Tabii ki fırtına yayını bozdu," diyor. "Bu yüzden Chloe'yi kapımda elektriği tekrar açmanın bir yolunu ararken bulduğumda şok oldum."

Düşüncelerim her yerde uçuşuyor. Bir yanımda hâlâ Poppy'nin burada olmasının etkisinde. Onun ölümünü kabullenmişim. Ve şimdi o burada,

ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Yani onu sen mi öldürdün?" Dedim. "Chloe'yi sen mi öldürdün?"

"Evet." Bunu duygusuzca söylüyor. "Aslında bu tarafa gelmesi tamamen kötü şanstı. Fırtına sizi teker teker avlama planımı mahvetmişti ama o bana bir iyilik yaptı."

"Onu nasıl öldürdün?" Kanla kaplı taşın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor, Esther'in üzerinde kullandığım taşın aynısı.

"Tanya kadar kolay olmadı. Koşmaya başladı. Hava karanlıktı. Elime bir taş aldım ve kafasına vurdum. Onu bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Esther ve senin bulmanız için orada."

"Eğer ölmediysen odanda nasıl bu kadar çok kan vardı?" Hâlâ koyu kan lekeleri olan grotesk yatağı ve yerdeki izleri hayal ederek soruyorum. "Korkunçtu."

"Domuz kanı." Poppy kollarını kavuşturur. "Anakaradan. Siz gelmeden önce Robin'le yaptığımız tekne yolculuğunda yanımda getirmiştım, birkaç büyük termos bardakta. Sanırım kasap benim bir tür tarikatçı olduğumu düşündü. Çok fazla soru sormadı."

"Bunu sadece kafamızı karıştırmak için yaptın."

"Oh evet. Hepinizi diğerlerinden birinin katil olduğuna inandırmak en iyi kısmıydı."

Panik halimle olayların sırasını hatırlamaya çalışıyorum. "Yani fişeklerden kurtulan sen misin?"

"Elbette. Birini uyarmanı ve eğlenceyi erken bitirmeni istemezdim."

"Üstüm mü?" Şimdi düşünüyorum da, o korkunç payetli üst çok çabuk kayboldu.

Kollarını kavuşturuyor. "Bu ve Chloe'nin makyaj malzemelerini parçalamak. Sadece küçük şeyler, seni biraz tökezletmek için tasarlanmış. Bu arada o bluzu denize attım. Çoktan gitti."

"Ve bıçağı Tanya'nın odasına sen mi yerleştirdin?"

"En azından bir süreliğine suçun onda olmasını istedim," diyor Poppy. "Onu öldürmeden önce."

Bunu söylerkenki umursamaz tonu sonunda beni kırıyor.

"Bütün bunlar senin için sadece bir şaka." İçimden kopup gelen sözcüklerin gücü karşısında şaşırıyorum. "Bütün bu tatil, bu tavuk partisi. İnsanlar *öldü*, Poppy. Onları sen öldürdün. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözleri öfkeyle parlıyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli.

"Sakın bana bunu söylemeye cüret etme," diyor. "Hiçbir fikrin yok. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."

"O zaman *söyle bana!*" Bağıryorum. "Bilmecelerle konuşup duruyorsun ve ben bunlardan bıktım. Eğer beni öldürmek istiyorsan, durma ve öldür. Sana göre bunu hak ettiğime eminim."

"Çok uzun süre büyük insan olmaya çalıştım," diyor. "Yıllarımı bunu atlatmaya, hayatıma devam etmeye çalışarak geçirdim. Cambridge Üniversitesi'ne gittim.

lanet bir doktor oldum. Mutlu bir hayat yaşamalıydım, tatmin olmuş bir hayat. Ama yaşamıyorum. Ne kadar uzağa kaçmaya çalışırsam çalışayım, hep size geri döndüm.

Hayatımı mahvettin."

"Hayatını mahvetmedik," diyorum. "Harika bir hayatın varmış gibi konuşuyorsun! Dediğin gibi, kendine bir bak. Bizimkinden daha iyi. Tanrı aşkına, evleniyorsunuz."

"Güzel nişanlın mı?" Poppy iç geçirir. "Korkarım bir yalan. Her ne kadar doğru olmasını dilesem de."

Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum ama şaşırtıyor. "Evlenme konusunda yalan mı söylüyordun?"

"Hepinizi bu adaya getirmek için bir şeyler yapmalıydım ve bir bekârlığa veda partisi mükemmel bir bahane gibi göründü. Bunların hepsi sizin içindi ve siz de bunu başardınız."

"Ama senin Instagram'ın!" Benim kulağıma bile acınası geliyor.

"Hikayeye inanmanız için yaratıldı. Komik olan tek şey birkaç Gelinlik resimleri ve güzel bir pırlanta yüzük ve bir anda sorgusuz sualsiz gelin adayı oluyorsunuz."

"Yüce İsa. . ." Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. "Ama diğer her şey, hayatındaki diğer her şey kulağa harika geliyor. Yine de bunu yapmana gerek yoktu ..."

"Hayır." Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Tüm bunları dış dünyaya başa çıkabildiğimi kanıtlamak için yaptım. Anneme ve babama mutlu olduğumu göstermek için. Çünkü onlar her ne kadar mutluymuş gibi davransalar da mutlu değiller."

Güneş ışığı kapının altından süzölmeye başlar. Nihayet, bu korkunç gece sona erdi.

Ama gün daha yeni başlıyor.

Poppy'nin gözlerinde şimdi yaşlar var. "Sonunda, dördünüzü araştırmak zorunda kaldım."

"Bu ne zaman oldu?" Ben soruyorum.



"Bir yıl önce," diyor Poppy. "Uzun zamandır hepinizi izliyordum. Hayatlarınızı araştırıyorum. Sizi takip etmek çok kolaydı."

"Chloe'nin soygunu," diye fısıldıyorum. "Sonuçta o sendin, öyle mi?"

"Artık asla öğrenemeyecek," diyor Poppy. "Çok yazık. Ben olduğumu bilseydi yüzünü görmek isterdim. Ama bunu yapmak bana hepinizle ilgili her şeye erişim sağladı."

Ama Chloe biliyordu. Anlamıştı. Ve şimdi onayım var.

Bu Poppy'nin gerçekten videoyu aldığı anlamına mı geliyor?

Burada, penceresiz kulübede, klostrofobik his artıyor gibi görünüyor, her şey üzerime kapanıyor. "Bizi bu kadar uzun süre takip ettin. Neden?"

"Sana bir şans vermek için," diyor Poppy. "Bu kadar basit. Eğer senin insanlara yardım ettiğini, iyi işler yaptığını, iyi bir hayat yaşadığını görseydim, sanırım bu benim için yeterli olurdu. İhtiyacım olanı alır ve sizi yalnız bırakabilirdim. Ama biriniz bile bunu başaramadınız. Hepiniz her zamanki gibi bencildiniz. Başka gerçek arkadaş bile edinmediniz. Bu, insan olarak kim olduğunuz hakkında çok şey söylüyor."

İhtiyacı olanı aldı mı?

"Hepiniz davetimi kabul ettiniz," diyor Poppy, "ve hiçbiriniz özür dilemediniz. Daha çok nasıl görüldüğümle ilgilendiniz."

Bir başka korkunç gerçek.

"Ama ölü numarası yapmak?" Ben de diyorum ki.

"Şiirsel bir adaletti," diyor Poppy. "Bu ne anlama geliyor?"

Poppy iç geçirir. "Hepiniz geçmişî zar zor hatırlıyordunuz. Ya da en azından hatırlamıyormuş gibi yaptınız. Sadece Tanya en azından bu konuyu açmaya istekliydi. Geri kalanınız unuttu mu?"

"Unutmadık," diyorum sessizce.

"Hayır." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bu hareket kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor. "On yıl önceydi!" Ona gerçeği söyleyemiyorum: şimdi bile, hala gerçekten o kadar kötü olduğuna inanamıyorum.

Poppy ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "İlk zorbalığı belki affedebilirim. Çocuklar diğer çocuklara zorbalık yapar. Bu hayatın talihsiz bir gerçeği. Çocuklar kötü olabiliyor. Ama sonra siz kendinizi aşmak zorunda kaldınız."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bunu hatırlaman gerek," diyor Poppy. "On yıl önce ne yaptığını hatırla."

Başımı salladım. "Şimdi zamanı değil. Herkes öldü, Poppy."

"Şimdi tam zamanı." Sesi boğuk geliyor. Bunun onu ne kadar incittiğini duyabiliyorum. "Aslında tam on yıl önce bugün. Yirmi ikinci Mayıs, 2013."

Sanat sınavı.

"En kötü günümdü," diyor Poppy. "Neden seni geri götürmüyorum?"

Hayır demek istiyorum.

"Tanya ve Chloe'yi neden öldürdüğüm ve hepinize bunu neden yaptığım konusunda bir açıklama mı istiyorsunuz?" diyor. "O zaman dinlemelisin."

# Otuz İki Poppy

22 Mayıs 2013

Sevgili günlük,

Yazım titrek görünüyorsa özür dilerim. Ellerim hala titriyor. Bu defteri defalarca açıp tekrar kapattım. Olanları nasıl sindirebilirim ki?

Buna inanamıyorum. Eğer yazmazsam, aslında hiçbir şey olmamış ve hepsi iğrenç bir kabusmuş gibi davranabilirim.

Bir şey yapmazsam dağılacığımı düşünmem dışında.

Tamam. Eğer en baştan başlarsam ve başka birinin başına gelen bir hikaye gibi davranırsam bu konuda yazabilirim. Anlamlandırabilmemin tek yolu bu. Her şeyi kaydedersen, belki bununla başa çıkabilirim. Belki ağlamadan her şeyi düşünebilirim.

Bu, resim sınavında başarısız olan bir kız hakkında bir hikaye.

Sanat A Seviyesi için final çalışmamız Bayan Wersham'ın sanat odasında neredeyse iki gün süren bir sınavdı. Yeteneğimizi en iyi şekilde sergileyen bir proje üretmek için sadece ve sadece bu zamanımız vardı. Herkes aylardır bu proje hakkında konuşuyordu, hatta artık tamamlanmış ve sınav kuruluna gönderilmeyi bekleyen portfolyolarımızdan bile daha fazla.

Başlamadan önce kendi çalışma alanlarımızı seçmemize izin verildi. Ben kendimi hemen odanın arka tarafına, kimsenin ne yaptığını göremeyeceği bir köşeye attım. Son dakikada beni taklit etmelerini istemedim! A Seviyem boyunca tamam izolasyon ve insan vücudu oldu ve tarzımda Frida Kahlo, Remedios Varo ve Gertrude Abercrombie gibi sanatçılardan çok ilham aldım, bu da çalışmalarımın çok daha sürrealist hale geldiği anlamına geliyor.

Hepimiz yerlerimizi seçip hazırlandıktan sonra Sally, "Başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi. Buradan şövaletini ve tuvalini görebiliyordum ve onun çalışmalarının benimkiler kadar iyi olmayacağını biliyordum. O sadece eğlenmek için sanat yapıyordu. "Bütün resimlerden bir kolaj yapacağım.

topladığım bu gazetelerden bir kuş imgesi yaratarak maneviyat tamamı gerçekten iyi bir şekilde ortaya koydum."

Ne kadar orijinal. Ama hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım.

"Heykel içinde heykel yapıyorum," diye açıkladı Jayla. Sonra gergin bir şekilde güldü. "Umarım işe yarar. Evde alıştırma yapıyorum."

"Ne yapıyorsun, Poppy?" Bana en yakın oturan diğer kız Ebbie sordu. "Tuvalin çok büyük!"

Hiçbir şey göremeyeceğinden emin olmak için şövalemi daha da arkaya doğru eğmeye özen gösterdim. "Tamamen beklenmedik bir şey," dedim gururla. "Hiçbiriniz daha önce böyle bir şey görmediniz."

"Bayan Wersham bunu söylediğini duymasın," dedi Jayla. "Kuralları yine çiğneyeceğini düşünerek çılgına döner."

"Bayan Wersham'ın buraya girmesine izin verilmiyor," dedim. Bu doğrudu. Öğretmenimiz olarak önyargılı olduğu düşünülüyordu ve bu nedenle biz sınavımızı yaparken odada bulunamazdı. Bunun yerine dışarıdan bir gözetmenin gelip bizi izlemesi gerekiyordu. "Her neyse, bir şey sinirli ve tartışmalı olabilir ve yine de kurallar dahilinde olabilir, biliyorsun."

"Doğru." Jayla ikna olmamıştı. "Neyin peşindesin bu arada?" Daha fazla bir şey söylemeyeceğimi göstermek için parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Sessiz kalan tek kişi ben değildim. Ollie diğer köşeye yerleşmişti ve hiç konuşmaya girmiyor, ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını takıntılı bir şekilde kontrol etmeye devam ediyordu.

Bu noktada, gözetmen, gri saçlı ve çok dar bir kot pantolon giymiş oldukça donuk görünümlü bir kadın ayağa kalktı ve sessizlik çağrısında bulundu. Sınav kurallarını açıkladı (birbirimizle konuşmamız yasaktı, birbirimizin çalışmasına bakamazdık, yani duh) ve sonra bir zamanlayıcı başlattı.

Sınav için iki gün boyunca dörder saatlik dilimlere bölünmüş toplam sekiz saatimiz vardı. Biz Ayrıca arada bir mola verilmesine de izin verildi, yani zamanlayıcı her seferinde sadece iki saat içindi. Ama yine de çok büyük bir görev gibi geldi ve performans göstermem ve çok beğeneceğim bir şey üretmem için üzerimde büyük bir baskı vardı. bu kadar kısa sürede mutlu oldum.

Neredeyse projem hakkında yazmak istemiyorum. Çok acı veriyor. Ama biz hala Şu anda bu bir hikayeymiş gibi davranıyorsun, değil mi? Bu uydurma bir kızın başına geldi. Gerçekten benim başıma gelmedi.

Ebbie şaka yapmıyormuş. Tuvalim çok büyükmüş. Neredeyse benim kadar büyüktü. Planım kendi portremi yapmaktı, ama sürrealist bir portre. Arka plan olumlu görünen ama yakından bakıldığında rahatsız edici olan nesnelerle dolu olacaktı. Solmuş ve gökyüzünden baş aşağı büyüyen parlak, renkli çiçekler. Bulut olarak kafatasları. İçleri çürümüş, ısırlıklarla dolu elmalar. Kana benzeyen suyu dökülen narlar. Ağaçların arasında sürünen, onlar kadar uzun ve binlerce bacağı olan böcekler. Sıradan ağaçlar değil.

Kabuklar için aynalar, parlak ve umutsuzca uzanıp kaçmaya çalışan hüznü masal figürlerini yansıtıyor. Sonunda, ortada ben, kocaman ve ağlayan, çığlık atmak için ağzı açık, saçları

Elektrik çarpmış gibi yanlara doğru büyüyorum. İleriye uzandığımda kollarımda ve ellerimde gümüş çizgiler var. Bedenim yok; yüzüyorum.

Korkutucu. Sinir bozucu. Tartışmalı. Gerçeküstü. Olmasını istediğim her şey.

Herkes şaşkına dönecekti. Ve daha da iyisi, portföylerinin temasını ve tarzını bu kadar mükemmel bir şekilde özetleyen bir şey bulamadıkları için kıskanacaklardı. Bunu Slade'e yanımda götürecektim. Herkese neyden yapıldığımı gösterecektim.

Çıkış biletim. Charlie ve Çikolata Fabrikası'ndaki Charlie gibi ben de Altın Biletimi alacak ve daha iyi bir yere kaçacaktım.

İlk gün sahneyi çizdim ve zamanlanmış koşullarda mümkün olduğunca mükemmel olduğundan emin oldum. Gözetmen kalktı ve sınavın başında ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmak için herkesin etrafında bir tur attı ve ardından sınavın geri kalanını Bayan Wersham'ın masasında oturup Vogue ve Harper's Bazaar okuyarak geçirdi. Gerçek bir profesyonel sayılmazdı. Ama herkes en az benim kadar kendini işine kaptırmıştı, odada sessizlik hakimdi, tek ses kalemlerin, boya fırçalarının, kağıt hışırtılarının ve birleştirilen heykellerin sesiydi.

İkinci gün daha aceleyle geldi, çünkü her şeyi boyamak zorundaydım. Doğrusunu söylemek gerekirse, yağlı boya yapmak istedim ama kurummasının çok uzun süreceğini biliyordum. Akrilik olması gerekiyordu. Sonuç hala istediğim kalın, geniş renk dalgalanmalarıydı, bazı yerlerde parlak ve korkunç bir şekilde diğerlerinde karanlık.

"Yarım saatiniz kaldı," dedi gözetmen, sabahki aramızdan sonra bizi tekrar başlattığından beri ilk kez konuşuyordu.

Panikledim, elimde kalanlara baktım. Arka planımı özenle boyamıştım. Dikkatlice, her parçanın istediğim gibi görüldüğünden emin olarak, ama merkezdeki kendimle ancak yarısını bitirebildim. Bu, amaçladığımdan daha hızlı boyamak anlamına geliyordu, ancak çılgınca vuruşlar ve çizgilerin hafifçe üst üste binmesi, sanki merkezdeki figürümün arka plana ve kendi içine dağınık bir şekilde karışmasını istiyormuşum gibi kasıtlı görünüyordu.

Neredeyse bir saniye kala bitirdim.

"Bittiğine inanabiliyor musunuz!" Bitirdikten sonra hepimiz sanat odasından çıkarken Sally ağladı. "Hiç bitmeyecekmiş gibi hissettim."

Son çıkan ben oldum ve dönüp gözetmene baktım. Etrafta dolaşıp çalışmalarımızı kontrol etmesi gerekiyordu ama çantasındaki bir şeyle uğraşmakla meşguldü ve hemen arkamızdan çıktı, belli ki uzaklaşmaya hevesliydi. Kapı bir vızıltıyla arkasından kapandı ve kilitlendi. otomatik olarak.

"Nasıl yaptım bilmiyorum," diye mırıldandı Jayla. "Dürüst olmak gerekirse sanırım her şeyi berbat ettim."

"En azından sen benim oturduğum yerde oturmuyordun," dedi Ebbie. "Kesinlikle berbattı. Onlar hakkında bir şeyler yapacaklarını söyleyip duruyorlar ama yapmıyorlar. Erkekler iğrenç."

Sanat odaları, erkek tuvaletleri ile aynı duvarı paylaşıyor ve bu tuvaletler özellikle yaz aylarında hiç de hoş olmuyor. Herkes o duvara yakın oturmaktan kaçınmaya çalışırdı. olabilir. Harika değildi ama en fazla mahremiyete sahipti, bu yüzden buna katlandım, sırtlamak ve katlanmak zorunda kalacağımı bilerek köşemi seçtim.

"Bu sanat dostları değil mi!"

Hepimiz onlara doğru gelirken Annabel, Chloe, Esther ve Tanya koridorda birlikte duruyorlardı. Çoğu insanın gözü korkmuştu onlardan. Onlar süper modellere, biz de aptal okul çocuklarına benze y i n c e korkmamak elde değildi. Ama balo ve sonrasındaki partiden beri kendimi iyi hissediyordum. Onlardan biri değilim. O kadar da deli değilim. Ama çok eğlenmiştik.

birlikte. Sanki arkadaş olabilirmişiz gibiydi. Bu yüzden daha önce yaptığım gibi kaçmadım.

"Resim sınavın nasıldı, Poppy?" Chloe sordu.

Hepsi dikkatlerini bana odaklamışken, diğer herkes yanlarından geçip gitmeye devam etti. Chloe yanından geçerken Ollie'ye göz kırptı, bu da onun öfkeyle kızarmasına neden oldu ve sonra köşede durup telefonunda bir şeyler yapmaya başladı. Chloe'nin onunla tekrar konuşmasını mı bekliyordu? O kadar kuruntulu olamazdı.

Orada sadece ben kalmıştım. Diğerleriyle birlikte yürümeli, onları duymamış gibi davranmalıydım. Ama ben de en az Ollie kadar hayalperesttim. Hâlâ benimle gerçekten arkadaş olmak isteyebileceklerini, halimi hatırlımı sorabileceklerini düşünüyordum.

Belli ki cezalandırılmayı çok seviyorum.

"Merhaba? İçeride kimse var mı?" Chloe hemen cevap vermediğimde sırtarak "Kimse yok mu?" dedi. "Sana bir soru sordum."

"Her şey yolunda gitti." Uzun süre kullanılmadığım için sesim kısık çıkıyordu.

"Ha?" Esther elini kulağının arkasına götürdü ve öne doğru eğildi. "Bunu tam olarak anlayamadım. Ya siz?"

"Hayır," dedi Tanya.

Chloe başını sallayarak, "Dürüst olmak gerekirse, Poppy," dedi.

Şaka mı yaptıklarından yoksa yine kötü mü davrandıklarından emin olamadan sinirli bir şekilde güldüm. "Çocuklar, kapayın çenenizi." Annabel gözlerini devirdi, sonra bana gülümsedi. "İyi geçmesine sevindim,

*Poppy. Son zamanlarda çok iyi gidiyorsun, değil mi?"*

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Geçen Cuma balonun en güzeli. Şimdi de sınavda ezip geçiyorsun. Mütevazı olma! Eminim harikalar yaratmışsındır."

Yanaklarım gururla kızardı. "Teşekkür ederim."

"Tamamen sıra dışı bir şey, değil mi?" Esther söyledi. "Hepimiz senin sanatını koridorlarda gördük. Eminim tamamen deneysel olmuştur."

Sanki aklımı okumuş gibiydi ama Tanya Chloe'ye dirsek atıp ikisi de kıkırdayınca kafam karıştı.

"Aynen öyle," dedim. "Şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi alıp bu tek parçaya yerleştirmeye ve gerçeküstü bir şey sergilemeye çalıştım."

"Eminim gerçeküstüdür," dedi Tanya. "Aferin, Poppy."

Bunu ondan duymak iyi hissettirdi. Samimi görünüyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve beni cesaretlendirmek için başını sallıyordu.

Tanya'nın oyunculukta ne kadar iyi olduğunu hatırlamalıyım.

"Görmek için sabırsızlanıyoruz," dedi Annabel. "Görebileceğiz, değil mi? Eserlerini insanlara gösterecekler mi?"

"Sanırım öyle," dedim. "Sizin de görmeniz için sabırsızlanıyorum. Geçen hafta gösterdiğiniz soğukkanlılık için teşekkürler. Harikaydı."

"Partide kendini çok rahat hissettiğin kesin," dedi Chloe. "Gerçekten kabuğundan çıktın ve biz de senin gerçekte kim olduğunu gördük."

Kaşlarımı çattım. Chloe'nin ne demek istediğinden pek emin değildim.

Annabel onun sözünü yumuşak bir şekilde kesti. "Her neyse, gerçekten gitmelisin. Bay Edwards sizinle sınavınız hakkında konuşmak istiyor. Biz de sana bunu söylemeye geldik. Sanatını yakında görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçeküstü olacağı kesin."

Aceleyle çıktım, neredeyse koridorda gizlenen Ollie'ye çarpıyordum, arkamdan gülmelerini görmezden geldim. Her şeye gülüyorlardı. Bana gülüyor olamazlardı, artık neredeyse arkadaştık. Bay Edwards'ı bulduğumda kafasının karışmış olması ve Annabel'e bunu hiç söylemediğini söylemesi önemli değildi.

O zamanlar ne olduğunu anlamamıştım. Ama daha sonra çok açık hale geldi.

O öğleden sonra Matematik için bir deneme sınavındaydık. Gerçek sınav koşullarındaki son deneme sınavımızdı. Matematik'in yanı sıra Sanat dersini de alan tek kişi bendim, bu yüzden bana Aynı gün gerçek bir sınavımın olması benim için talihsiz bir zamanlamaydı, ama sırf benim için değiştiremezlerdi ve yine de yapmak zorundaydım. Bu yüzden Bayan Wersham salona girip Bay Holmes'a bir şeyler mırıldandıktan sonra yanıma gelip eşyalarımı toplayıp onunla gelmemi söylediğinde çok şaşırdım.

"Şimdi mi?" Fısıldadım. Herkesin sınav kâğıtlarından başını kaldırıp merakla baktığını fark ettim. Annabel ve Esther kendilerinden memnun bir şekilde sırtlıyorlardı ve ben midemde korkunç bir his hissetmeye başladım.

Bayan Wersham başını salladı, yüzü ciddiydi. "Şimdi, lütfen, Poppy."

Herkesin gözü önünde onu takip etmek zorunda kaldım. O kadar sessizdi ki tek ses ayakkabılarımızı giydik. Salonun kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz neler olup bittiğini anlamaya çalıştım.

"Evde bir şey mi oldu?" Dehşete kapılarak sordum. "Annem ve babam iyi mi? Wendy mi?"

"Bunun evle bir ilgisi yok," diye açıkladı Bayan Wersham, ama yine de ciddi görünüyordu. Hatta kızgın. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Poppy."

"Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" Gıcırdayarak yankılandım. "Ne yaptım ben? Başım belada mı?" "Göreceksin. Şimdiye kadar daha iyi bildiğini sanıyordum."

Birlikte yürürken başka bir şey söylemedi ve çok geçmeden beni nereye götürdüğünü anladım. Sanat odalarına.

*Sınavımda bir şey mi oldu?*

*Annabel, Chloe, Esther ve Tanya hemen zihnimde belirdi. Onların şifreli yorumları. Neşeleri. Muayene odamıza olan yakınlıkları.*

*Bir şey yapmış olabilirler mi?*

*Sanat odalarına vardığımızda sadece daha önceki gözetmenle değil, baş öğretmen Bayan Hargreaves ve takım elbiseli, ciddi görünümlü bir adamla daha karşılaştık. ziyaretçi kordonu boynunda.*

*Yüzüm soldu. Bu çok ciddiye.*

*"Neler oluyor?" Dedim, sesimdeki titreme ne kadar korktuğumu açıkça ortaya koyuyordu.*

*Bayan Hargreaves kollarını kavuşturarak içini çekti. "Bayan Wersham bu öğleden sonra sınav parçalarına not vermek için geldiğinde, sizinkini uygunsuz bir durumda buldu. Elinde hiç*

*beni bilgilendirmekten başka çarem yoktu ve ben de sınav kurulunu aradım. Neyse ki, nispeten hızlı bir şekilde bir moderatör gönderebildiler." Başıyla, ağzı ince bir çizgi halinde olan takım elbiseli adamı işaret etti. "Bayan Wersham'ın şüphelendiği şeyi doğruladı. Final sınavınız Proje sadece uygunsuz ve düşüncesiz değil, aynı zamanda düpedüz saldırgan, sadece yaratılışında değil, aynı zamanda tüm bu yıllar boyunca sizinle çok sıkı çalışan zavallı Bayan Wersham için de. Moderatörün bu projeyi A Seviyesi için değerlendirmeye almamaktan başka çaresi kalmamıştır."*

*Zihnim yarıştı. "Ne demek istiyorsun?" Ne dediğini zar zor anladım. "B u n u n neresi saldırgan? Bayan Wersham'la konuştum-"*

*Bayan Wersham, "Bunu bana kesinlikle söylemedin, Poppy," diye sertçe araya girdi. Yüzü hayal kırıklığıyla doluydu. "Bunu yapmana çok şaşırdım. GCSE'de yaşadığın onca şeyden sonra. Bundan ders aldığını sanıyordum. Resmine o iğrenç parçaları eklemene izin vermediğimi çok iyi biliyorsun. Keşke olduğu gibi bıraksaydın, inanılmaz olurdu."*

*Şimdi kafam daha da karışmıştı. "Hangi iğrenç parçalar? Kanlı resim mi? Çürüyen meyve mi? Bunun iyi olduğunu söylemiştin!"*

*"Tabii ki, gözetmen her şeyi daha iyi takip etmeliydi," dedi Mrs.*

*Hargreaves, en azından utanmış görünme nezaketini göstererek başını eğen ve kimseyle göz teması kurmaktan kaçınan gözetmene ters ters bakarak şöyle dedi "Ama sonuçta bu sizin*

*kurallara uygun bir şey üretme sorumluluğu."*

*"Lütfen." Ağlamaya başladım, kalın gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. "Neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum."*

*"Tanrı aşkına, genç bayan." Bayan Hargreaves sanat odasının kapısını açtı ve içeri girdi. "Gelin ve kendiniz görün ve bize bunun neden kabul edilebilir olduğunu düşündüğünüzü söyleyin."*

*Hepimiz içeri girdik. Tuvalim odanın ön tarafına bakacak şekilde çevrilmişti.*

*Herkes arkamda bir sıra halinde durmuş, ben de verilen zararı gözden geçiriyordum.*

*O benim resmimdi.*

*Üstteki katliamın altında.*

*Patlamış balonlar asılı, sarkık ve rengarenk, iğnelerle kaplı ve Capri yapışkanlı Güneş, tuvalin her köşesinde. Sıçramaları kurumuş ve yanlardan aşağı damlayan patlamış lekeli çiçekler gibi görünüyordu.*

*Tuvalin farklı yerlerine ayna parçaları yapıştırılmıştı ve bunlar ışığı yakalayıp vahşi parıltılar gibi titreyordu. Onların içinde kendimi görebiliyordum, solgun ve dehşete düşmüş bir halde. Bazıları da tuvali delmiş ve tehlikeli bir şekilde dışarı çıkmıştı, keskin kenarları tırtıklı ve tehditkârdı, tıpkı derimi yırtmak için kullandığım gibi.*

*En kötüsü de minyatür bir kasap dükkânı gibi iğnelerden sarkan tavuk derisi parçaları ve kasıtlı olarak yapılmış gibi görünen kahverengi lekeler halindeki köpek pisliğiydi. gölgelerin yaratılması. Korkunçtu. Bulaşma şekli beni*



*Ağzımın etrafına sürdüğüm kırmızı ruj aklıma geldi ve her şeyi geri getirdi.*

*Hepsi buradaydı. İlk günümünden kalma Capri-Sun. Yalnız geçirdiğim tüm doğum günlerimi gösteren harap doğum günü balonları. Ve ayna parçaları... Bilemezlerdi ama en çok onlar bana ne kadar mahvolduğumu hatırlatıyordu. Sadece iğrenç yansımasını görebildiğim için değil, vücudumu yok etmek için bir parça kullandığım için ve işte buradaydılar*

*sanki bundan gurur duyuyormuşum gibi gösterdim.*

*Midem bulandı. Bu çok acımasızcaydı. Daha önce bana yapılan her şeyin ötesindeydi. Bu benim sanatımdı. Güvenli olması gerekiyordu. Ve şimdi her şey gibi o da çarpıtılmış ve kontrolümden çıkarılmıştı.*

*"Anlamıyorum," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek. "Bunu ben yapmadım."*

*Bayan Wersham üzüntüyle, "Rol yapmanın bir yararı yok, Poppy," dedi. "Bu senin ilk kez kutunun dışına çıkışın olmayacak. Bu konuda daha önce de pek çok kez konuştuk."*

*Yüzüm çok solmuş ve bacaklarım titremeye başlamış olmalı ki, beni sabitlemek için aceleyle öne atıldı. Bayan Hargreaves bana bir sandalye getirdi.*

*Bayan Hargreaves, "Bana amatörce dramatizm yapmaya kalkma," diye tersledi. "Sonuçlarıyla yüzleşemeyecekseniz bir şey yapmayın."*

*Sınav moderatörü boğazını temizledi. "Ne yazık ki, final projesinden diskalifiye edilmeniz, A Seviyenizde başarısız olduğunuz anlamına geliyor."*

*"Bekle." Başımı kaldırıp ona baktım ve ağzım bir karış açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Sahip olamam."*

*"Ne olmasını bekliyordunuz?" Bayan Hargreaves dedi ki. "Tabii ki başarısız oldunuz."*

*"Ama sahip olamam." Mide bulantısı boğazımda düğümlenmeye başladı. "Eğer başarısız olursam, bu Slade'e gidemeyeceğim anlamına gelir."*

*"Bütün bunları yapmadan önce bunu düşünmeliydin." Bayan Hargreaves sanki hepsi bu kadarmış gibi omuz silkti. "Böyle küstahça bir davranışta bulunduğun için bir hafta okuldan uzaklaştırılacaksın. Şimdi ailene haber vermek için telefon edeceğim. Sadece sınavın varsa geleceksin."*

*Bu noktada onu zar zor dinliyordum. Tüm dünyam paramparça oluyordu. Bitmişti. Sanat A Seviyemde başarısız olmuştum. Bu Slade yok demekti. Buradan çıkamayacağım ve hayallerime ulaşamayacağım anlamına geliyordu.*

*Bunu ben yapmadım. Ama o anda kimin yaptığını biliyordum. Annabel, Chloe, Esther ve Tanya.*

*Dördünün asla arkadaşım olamayacağını bilmeliydim. Ama kimse bana inanmazdı.*

*Sanki her şey hallolmuş gibi hepsi tekrar dışarı çıkmaya başlamıştı. Titreyerek ayağa kalktım. "Bunu ben yapmadım!" diye bağırdım. "Ben yapmadım!"*

*"Bu odalar kilitliydi," dedi Bayan Wersham. "Başka kimse içeri giremezdi.*

*Siz de dahil olmak üzere herkes sınavın başında aldığı kart anahtarını ögle arasında iade etti. Sınav bittiğinde."*

*Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama o dördünün bir şekilde içeri girdiğini biliyordum. İliklerime kadar biliyordum.*

*"Herkes beklenmedik bir şey yaptığınızı söylemişsiniz," diye devam etti Bayan Wersham. "Ve yanınızda oturan Ebbie ile konuştuk. Kötü bir koku almış ama tuvaletten geldiğini düşünmüş."*

*"Tuvaletlerdi!" İtiraz ettim. "Lütfen, beni dinlemek zorundasınız. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ve aksini kanıtlayamam ama ben yapmadım. Söz veriyorum."*

*"Ne yazık ki bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şimdi gitmeniz gerekiyor. Bayan Hargreaves'in de söylediği gibi ailene haber vereceğiz. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Poppy."*

"Bayan Wersham-"

Ama o sadece başını salladı. Neredeyse kucaklanarak odadan çıkarıldım ve dört yetişkin daha fazla yorum yapmadan benimle birlikte yürüyerek okul binasından çıktığımdan emin oldular.

Hâlâ ağlıyordum, az önce olanlar karşısında tam bir şok içindeydim. Okul kapısından çıkıp köşeyi döndüğümde, yüzlerinde saf bir mutlulukla beni bekleyen dördünü gördüğümde her şey doğrulanmıştı.

"Ah canım, Poppy, neden bu kadar üzgünsün?" Esther sordu. Sesinde hiç sempati yoktu.

"Kıpkırmızı olduğunu ve maskaranın yanaklarından aşağı aktığını biliyorsun, değil mi?" Chloe ekledi. "Gözlerinin etrafındaki panda gibi büyük siyah lekeleri görene kadar makyaj yaptığını bile anlayamadım. Ucuz bir değnekten bahsediyoruz."

"Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum," diye fısıldadım. "Benden hoşlanmaya başladığını sanıyordum."

"Arkadaş mı?" Annabel sanki bu kelime onu tiksindirmiş gibi tekrarladı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü ... balo ..." Birdenbire kendi hafızamdan şüphe etmeye başladım. İyi davranmışlardı, değil mi? Beni balo sonrası partilerine davet etmişlerdi. İnsanlarla dans etmiştim. İçmiştim. Eğlenmiştim.

"Seni Esther'in evine davet ettiğimizde erkek arkadaşlarımızla birlikte olmaya çalıştığın zamanı mı kastediyorsun?" Chloe öyle dedi. "Evet, gerçekten arkadaşça davranıyordunuz ama bizimle değil."

Diskalifiye olmanın şokuyla zaten gümbür gümbür atan kalbim daha da çarpmaya başladı. Daha sert. Bir yanımda o anda yere yığılacağımdan korkuyordu. "Ben yapmadım! Aidan ve Elliott -İyi davranıyorlardı. Benimle ilgilendiklerini düşünmemiştim."

Annabel kaşlarını çatı. "Tabii ki seninle gerçekten ilgilenmiyorlardı. Bu bir şakaydı. Chloe ve ben onlara öyle yapmalarını söyledik. Ve sen de buna kandın. Onlarla birlikte bize gerçekten ihanet edecektin. Ne arkadaş olurdun ama!"

Her şeyi çarpıtıyorlardı. Yalan söylüyor olmalıydı. Ama o panik halimle ne diyeceğimi ya da durumu nasıl düzeltereğimi bilemiyordum. Zaten ellerinden geleni yapmışlardı.

"Neden Matematik yarışmasından çıkarıldın?" Tanya sordu. "Sonrasında herkes bunun hakkında konuşuyordu."

Sorusu yeterince masumdu ama diğer herkesin gözlerindeki parıltı zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi d o ğ r u l a d ı .

"Siz dördünüzdünüz, değil mi?" Mırıldandım. "Resim sınavımı mahvettiniz."

"Biz!" Annabel kalbini tutarak ve dramatik bir şekilde geriye doğru sallanarak konuştu.

"Belki de resim sınavın berbat geçtiyse bu sadece hak ettiğin şeydir."

"Zaten boktan olduğunu duymuştum," dedi Chloe kıkırdayarak. "Görünüşe göre bok senin teman." Biliyorlardı. Köpek kakası bulaşmış olduğunu biliyorlardı.

"Bunu kanıtlayamazsınız," dedi Tanya.

"Diskalifiye edildim," dedim. "A Seviyemde başarısız oldum. Artık üniversiteye gidemeyeceğim."

"Oh boo-hoo." Annabel gözlerini devirdi. "Bunun senin için yeni bir başlangıç olacağını mı sanıyordun, öyle mi? Zavallı küçük Poppy'yi kimsenin bilmeyeceği bir yer. Açgözlü mü?"

Sesim hıçkırıklarla boğulmuştu. "Evet."

Annabel sırıttı. "Sana iyi haberlerim var. Zaten fark etmezdi. Oraya gitmiş olacaktın ve sana da bizim gibi davranacaklardı. Çünkü sen çaresizlik saçıyorsun, Poppy. Acınacak haldesin."

Sonunda içimde bir şeyler koptu. Bakmaya korktuğum için yere bakmakta olan başımı kaldırdım ve hepsine bağırdım.

"Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum! Ben hiçbir şey yapmadım! Tek istediğim sanatımı icra etmek ve birkaç arkadaş edinmektir. Bu çok mu kötü? Bu çok mu kötü?"

Annabel'e tokat atmak için ileri atıldım ama ayağım takıldı, yere düştüm ve dizlerim sert çakıl taşlarına çarptı. Acı dalgası sadece içimdeki kargaşayla eşleşti.

"Sana vurmaya çalıştım!" Chloe çığlık attı. "Aman Tanrım! O bir deli!"

"Bunun için onu geri almalısın," dedi Tanya.

Annabel üzerimde durdu, sonra eğildi ve çenemi hiç de nazik olmayan bir şekilde yakaladı. "Bana bir daha asla dokunma, seni ucube. Bu çöplükte bir yıl daha geçirmenin tadını çıkar." Diğerlerine döndü. "Hadi gidelim."

"Hoşça kal Poppy," diye seslendi Esther onlar uzaklaşmaya başlarken. "Sanat işi yürümediği için üzgünüm."

Ne kadar acıdığını umursamadan dizlerimin üzerinde durdum ve onlar gözden kaybolurken kahkahalarının ve alaylarının giderek daha da sessizleşmesini dinledim. Yağlı gözyaşlarım

Gözlerimi yere diktim, o kadar büyüklerdi ki yerde kısa ıslak izler bıraktıklarını görebiliyordum. Bir an için top gibi kıvrılıp olduğum yerde kalmayı düşündüm, soğuk bir gecenin beni öldüreceğini ve tüm bunların sona ereceğini umuyordum.

Ama titreyerek kendimi yukarı kaldırdım. Dizlerim yanıyordu ve taytım yırtılmış, her iki bacağım da merdivenler oluşturmuştu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Eve yavaşça yürüdüm, hem acıdan hem de ailemin olanlardan haberdar olarak beni bekleyeceğini bildiğimden acele etmedim.

Detayları anlatmayacağım. Ama annem ve babam ilk başta iyiydi. Onlara Tabii ki telefonla aradılar ama eve geldiğimde halimi görünce geri çekildiler. Annem beni yine altı yaşındaymışım gibi bol köpüklü bir banyoya soktu, saçımı ve yüzümü yıkadı ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Babam lazanya pişirdi ve Yemek masasında oturup olanlar dışında her şeyi konuştuk. Wendy Şaşırtıcı derecede sessiz ve ushuydu, bu da neler olduğunu biliyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Akşam yemeğinden sonra nihayet beni oturtular, Wendy'ye bir saat boyunca odasında bir şeyler yapmasını söylediler ve açıklamamı istediler.

Onlara ben olmadığımı söyledim. Başka birinin gelip resmimle kasten oynamış olması gerektiğini söyledim. Dinlediler ve doğru sesleri çıkardılar ama bana gerçekten inanmadıklarını söyleyebilirim. Eğer inansalardı, okulla temasa geçer ve bir şeyler ayarlamaya çalışırlardı.

Onlara gerçeği söylemekten çok korkuyordum. Suçu herhangi birine attığımı düşüneceklerdi ve elimde hiçbir kanıt yoktu.

Wendy söylemek istediğim tek kişiydi. Ben de bunu yapmaya çok yaklaştım. Gece için odalarımıza gittiğimizde, tam buraya yazacakken, kapımı çaldı. ve içeri girdi. İlk başta hiçbir şey söylemedi bile, sadece yatağıma oturdu ve bana sıkıca sarıldı.

Uzun süre öyle kaldık.

Wendy sonunda beni serbest bırakarak, "Seni seviyorum, Poppy," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Wendy bunu neredeyse hiç söylemezdi. Sadece mecbur kaldığında söylerdi. Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyordu.

Bu sadece yeterince iyi olmadığım için resim sınavında başarısız olmamla ilgili bir durum değildi. Bu benim kasıtlı olarak kuralları çiğnemem ve kendimi aptal durumuna düşürmemdi.

Not. Slade artık yüzüme bile bakmayacak, bir yıl daha okumak zorunda kalmamın nedenini duyduklarında bile. Burada sıkışıp kalacağım. Tek başıma. Yine yalnız.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

"Her şey daha iyi olacak," dedi. "Sen olmadığımı söylediğinde sana inanıyorum." Ama inandığını sanmıyorum. Sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Kimse nasıl hissettiğimi gerçekten anlamıyor. Nasıl anlayabilirler ki?

*Bir dahaki sefere hepsi dışarıdayken aşağı inip bir mutfak bıçağı çalacağım. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Küçük, keskin, sadece nadiren kullanılan ve çatal bıçak takımının arkasına*

*İki spatulanın altındaki tepsi. Kimse bunu özlemeyecek.*

*Kullanması, asla atmamam gereken ayna parçasından daha kolay olacak. Ne düşünüyordum ki? Elbette işler benim için yolunda gitmeyecekti. Zaten şimdi onu kullanmak istemezdim, benzer parçaların resmimi yok etmek için kullanılmasından sonra değil.*

*Eski yaralarım odaklanabilirdim. Onları tekrar açabilirim. Ama sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeyi. Mümkün olduğunca çok.*

*Slade'e gitmeyeceğim. Yaz aylarında başvurum güncellenecek ve bana teklif koşullarımın karşılanmadığı ve yerimin geri çekildiği söylenecek. Tüm planlarım, tüm hayalleri bir anda yok oldu ve hepsi onların suçu.*

*Şu dördü.*

*Sürtükler.*

*Onlardan nefret ediyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum.*

# Otuz Üç Annabel

22 Mayıs 2023

"Sanat sınavı," diyor Poppy. "Sanat sınavı yüzünden bunu yapmak zorundaydım."

Poppy'nin o gün olanları anlatmasının ardından kulübede mutlak bir sessizlik içinde duruyorum.

"Sadece nedenini anlamıyorum," diye devam ediyor başını sallayarak. "Bunu bana neden yaptınız? Hiçbiriniz sanatı önemsemiyordunuz. Sizi hiç etkilemedi."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum.

Poppy'ye kızgındım. Dürüst olacağım. O gece her şeye rağmen çok çekici görünüyordu ve herkes onunla çok ilgileniyordu. Bu adil değildi. Yıllarımı popüler olmaya, belli bir imajı korumaya çalışarak geçirmiştım ama hiç böyle karşılanmamıştım. Altıncı sınıf balosu için yüzlerce dolar harcayacak param yoktu, bu yüzden kimse saçıma ve kıyafetime iltifat etmedi. Onun hakkındaki son izlenimin benimkinden daha iyi olmasını istemiyordum.

Kendi erkek arkadaşım Aidan bile o gece Poppy'yi bana tercih ediyor gibiydi, diğer erkeklerden bahsetmiyorum bile. Chloe'nin erkek arkadaşı, Elliott. Ama Aidan en kötüsüydü. Ona nasıl eğildiğini, kulağına nasıl fısıldadığını, ona nasıl iltifat ettiğini ve daha sonra Esther'in evindeki partiye giderken onun hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadığını hâlâ hatırlıyorum. Geçmişte ona karşı neden bu kadar kötü davranmıştım? Çok seksiydi. Gerçekten daha fazla partiye gelmesi gerekiyordu.

Belki de kendimi kaybettim. Tanrı aşkına, ben bir ergendim. Erkek arkadaşımınla flört ediyordu. Onunla! Onca insan arasından. Erkek arkadaşımı onun gibi birine kaptıracak değildim. Okuldaki son etkinliklerimizden birinde beni sahneye çıkarıp paçayı kurtaramazdı.

Kulağa önemsiz geldiğini biliyorum. Ve öyleydi de. Ama bunca yıldan sonra bu onun için neden bu kadar önemli? Neden bu kadar üzgün?

O gün gözümün önüne o kadar net geliyor ki. Sanat odasına gizlice girerken (bunu nasıl başardığımızla, oraya girebildiğimizle hala gurur duyduğum için kötü mü hissetmeliyim?

mümkün olduğunca eşya. Ben elimde balonlar ve bir kutu iğneyle geldim, Chloe KFC'den aldığımız tavuk derilerini ve hatta Poppy'yle ilk tanıştığımız zamanları hatırlatmak için birkaç Capri-Sun poşetini tutuyordu, Esther bir aynayı kırmış ve kırık parçalarını bir kutuda taşıyordu ve Tanya köpeğinin bokunu bir torbada toplama zahmetine bile katlanmıştı. Kesinlikle leş gibi kokuyordu. Şu anda bile aklıma ilk gelen şey her şeyin kokusu.

Chloe telefonunu çıkardı, o zamanlar sahip olunabilecek en havalı telefon olan bir Motorola Moto X. Video kamerayı açarak hepimize doğru salladı ve sırtarak kendisi de açtı, ardından Poppy'nin projesinin yanındaki masalardan birine yerleştirdi.

Tüm oda sınav parçalarıyla doluydu ama hangisinin Poppy'ye ait olduğunu hemen anladık. Bu kesinlikle büyük bir tuvaldi, boyalı İnanılmaz bir detay. Bir otoportre. Sadece on yedi yaşında olan biri için, biz bile sergilenen gerçek yeteneği görebiliyorduk, ancak bu bizi şımartmaya daha da kararlı hale getirdi.

Resimde çok güzel görünüyordu, neredeyse balodaki gibi. Kabul edilemez.

"Balonlarla başlayalım!" Ben de dedim ki. "Poppy hüzünlü bir kutlama görüntüsü vermeye çalışıyordu sanırım. Her birimiz bir tane şişirelim ve tepesine iğneleyelim, sonra da bu iğnelerle patlatalım."

Esther güldü. "Bekle, daha iyi bir fikrim var. Önce içlerini Capri-Sun ile dolduralım, *sonra da* patlatalım. Her yerde patlar."

"Evet, bu da kasıtlı görünüyor," dedi Chloe. "Şu balonla boya patlatma resimleri, Mia'nın annesinin *Prenses Günlükleri'nde* yaptığı gibi."

İçlerini doldurduk ve tablonun dört köşesine dikkatlice tutturduktan sonra birer iğne fırlattık. Chloe ve Tanya birkaç kez denedi ama Esther ve ben ilk denememizde iğneleri tutturduk.

Balonları delerek Capri-Sun'ı her tarafa sıçrattı, yapışkan turuncu kalıntısı planlanmış gibi görünen bir sıçrama deseni oluşturdu, sanki Poppy kendi boyamış. Üst köşelerdekiler tuvalden aşağı damlıyor ve resmin ağılıyormuş gibi görünmesine neden olan uzun izler oluşturunuyordu.

"Bu çok komik," dedi Chloe. "Şimdi balonların üzerine bir sürü iğne koyalım, dışarı çıksınlar."

"Ve tavuk derilerini üzerlerine asın!" Tanya önerdi.

"Bu harika!" Dedim. "Ters giden korkunç bir avangart deney gibi görünmeye başladı."

Ayna parçalarını çıkardım, birini aldım ve aşağıya doğru sürükledim. Tuvali yırttı, sonra iğnelerden çok daha büyük keskin bir kenarı tehlikeli bir şekilde çıkıntı yapacak şekilde sıkıştırdı.

Chloe, Esther ve Tanya resme kendi ayna parçalarını eklediler, bazılarını yapıştırıcı ile yapıştırarak düz bir şekilde yerleştirdiler, böylece çabalarımıza sırtan yansımalarımızın parçacıklarını görebildik.

Köpek boku torbasını alarak, "Sonunda, en önemli şey," dedim. "Her tarafa bulaştırılalım mı? Tanrım, çok iğrenç! Leş gibi kokuyor."

"Her tarafa değil," dedi Esther. "Bak, gölgeler çizdiği yere - oraya ekleyebiliriz."

"Oh, bu harika!" Chloe sırttı. "Tanrıya şükür bu odada bir lavabo var da sonra ellerimizi yıkayabiliyoruz. Bu çok iğrenç."

İşe koyulduk, boku tuvale uygularken öğürme sesleri çıkarıyorduk, sanki parmak boyası yapan küçük çocuklar gibiydik. İğrençti ama işimiz bittiğinde buna değmişti. Ve ellerimizi yıkadıktan sonra, şaheserimize hayran olmak için geri çekildik.

"Bitti!" Chloe çığlık atarak telefonunu eline aldı ve tamamlanan projeyi daha yakın bir açıdan filme aldı. "Poppy'nin sanatsal yeteneği!"

Her şey bir sanat projesinin çarpık bir isyanı gibi görünüyordu. Orijinal resim yıkımımızın altında hala görülebiliyordu, ancak şimdi bizim eklemelerimizle ciddi bir eserin hicvi, alay konusu gibi görünüyordu.

Mükemmeldi. Groteskti.

O zaman bunun çok komik olduğunu düşünmüştük. Bu kadar ciddiye almaması gerekiyordu.

Tamam. Belki de bu adil değil. Bunu ciddiye almasını ve üzülmesini istemiştik. Ama on yıl boyunca bu konuda kin besleyeceğini bilmiyorduk. O kadar kötü olduğunu düşünmemiştik.

Evet. Ne kadar da yanılmışız.

"Poppy." Sesim vahşı bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuşum gibi fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Bunca yıl yaptıklarını düşünmek zorunda kaldın ve davranışlarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadın," diyor Poppy. "Ortaokul boyunca bana işkence ettin, bir an bile huzur bulmama izin vermedin. Sanatım dışında. Ve sonra onu da aldın. Hayatımda bana neşe veren tek şeyi, sanat eserimi yok ettin. Sonra da tüm masrafları karşılanan bu neşeli küçük bekârlığa veda partisini kabul ettin ve bu konuda *hiçbir şey* söylemedin."

"Olanları değiştiremeyeceğimi biliyorum ama çok üzgünüm," diyorum. "Eğer bir şey olursa, herhangi bir şey, sana söz veriyorum, yapacağım. Lütfen yapma..." Korkunun sesimi nasıl kıldığını görünce utandım.

"Artık çok geç," diyor Poppy.

"Asla çok geç değildir," diyorum. "Burada karşımdasın, konuşuyorsun. Bunu düzeltebiliriz. Yapmamı istediğin her neyse."

Ona sessizce yalvarıyorum: Lütfen beni öldürme. Ölmek istemiyorum. Parmaklarım bıçağın sapına daha da sarılırken titriyor.

"Tanya kulübesine girdiğim anda onu öldüreceğimi biliyordu," diye mırıldandı. "Kapıyı çaldım -kibarca, şüphelenmeden. İçeri girdim ve arkamdan kilitledim. İyi bir mücadele verdi. Eminim görmüşsünüzdür, neredeyse her şey devrilmişti. Ama çok komik, orada ölürken bana ne dedi biliyor musunuz?"

Bedenim dehşetle o kadar meşgul ki, bir yanıt istediğini anlamam bir saniye sürüyor. Başımı salladım.

"Üzgün olduğunu söyledi. Bunu hak ettiğini. Yıllardır suçluluk duygusuyla mücadele ettiğini söyledi. Ama bana ulaşmaya hiç çalışmadı. Asla telafi etmeye çalışmadı. Sanırım suçluluk duygusunu başına gelen her şey için bir bahane olarak kullanıyordu."

"Bunu telafi etmek istedi," diye fısıldadım. "O kadar çok söyledi ki davetiyeleri aldık. O hepimizden daha kötü hissetti. Sanırım sen küçükken senin arkadaşın olduğu için."

"Sonunda ona gerçeği söyledim. Ve o ne dedi biliyor musun?" "Ne dedi?" Gerçeği mi?

"O zaman bunu gerçekten hak ediyorum" dedi. Tanya yaptığı şey yüzünden ölmeyi hak etmişti. Chloe ve Esther, ve sen de."

"Hayattasın," diyorum, ayağa kalktığının farkında olarak, bir sonraki adımda ne yapabileceğinden korkarak. "Buradasın. Özür dilerim. Bunu bir şekilde düzeltebiliriz. Söyleyeceğiz



Robin Chloe kafasını çarptıktan sonra öldü ve Esther de Tanya'yı öldürdü ve benim yaptığım nefsi müdafaaydı. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Poppy başını bana doğru sallıyor. "Artık çok geç." "Geç değil!"

"Öyle."

"Bunu düzeltebiliriz," diye umutsuzca devam ediyorum.

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ben Poppy değilim. Anlamıyor musun?"

Poppy çoktan öldü."

"Ne?"

"Neredeyse on yıl önce öldü," diyor. "Poppy kendini öldürdü."

# Otuz Dört Poppy

21 Ağustos 2013

Sevgili günlük,

*Bugün A Seviyesi Sonuç Günü ve ben ölmek istiyorum.*

*Ölüm nasıl bir şey? Neredeyse on yıl önce büyükbabamın cenazesine gitmiştim. Yaşlı ve hastaydı ve neredeyse yüz yaşındaydı, bu yüzden insanlar üzgün olsalar da ne kadar uzun bir hayat yaşadığını söyleyip durdular. Onu gerçekten hatırlamıyorum. Tek düşündüğüm en sevdiği kitapların tabutta olup olmadığı ve havanın soğuk olup olmadığıydı. Şimdi Bunun saçma olduğunu biliyorum, belli ki üşümüyor, o ölü. Ama belki de öldüğünde üşüyorsundur.*

*Sanırım yakında öğreneceğim. Eğer işler planlandığı gibi gitmezse.*

*Sınavlarımın hiçbirine gitmedim ama bu sürpriz olmamalıydı. Aylarca özenle hazırladığım sanat portfolyom, final projemde başarısız olduktan sonra artık değersizdi. Onu bahçede yaktım ve eriyip yok oluşunu izledim. Slade portfolyosunu da yaktım, en başta mülakata girmemi sağlayan portfolyoyu. Ne de olsa artık değersizdi. Annem ve babam diğer sınavlarıma girmem için bana yalvardılar. Wendy bile yalvardı.*

*Geleceğimi çöpe attığımı söylediler. Sanatta başarısız olmanın tüm hayatımı etkilemesine izin vermemeliymişim.*

*Bugün okulun web sitesine baktım ve herkesin sınav başarılarını kutladığını gördüm. Annabel ile Oscar ve Lucas adında iki zeki çocuğun sınav sonuçlarını açarken ve yüzlerinde gülümsemeyle havaya zıplarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Başlıkta şöyle yazıyordu: "En İyi En İyi Öğrencilere Notlar!" Sınavlarımı planladığım gibi yapsaydım onlarla birlikte olacağımı bilmeme rağmen elbette benden bahsedilmedi.*

*Altında, sanat bölümüyle ilgili bir bölüm ve Ollie'nin son eser projesiyle birlikte bir resmi vardı.*

*Benim resmim daha iyiydi. Öyleydi. Onlar yok etmeden önce.*

*Ollie'nin Slade'de bir yer bulmayı başardığı yazıyordu. Orası benim yerim miydi? Benim atılmam onun girmesini sağladı mı? Yedek listede olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ben girip o giremediğinde çok üzülmüştü. Bakın şimdi kim gülüyor.*

Facebook akşama kadar devam eden kutlamaları, planlanan partileri gösteriyordu. Annabel tüm A notlarını almıştı. Esther de çok başarılı olmuş, Tanya ise makul bir şekilde geçmişti. Chloe A seviyelerinde başarısız olmuş, tüm D'leri almıştı ama umursamıyor gibi görünüyordu. Chloe dışında, o da bir çeşit kuaförlük stajı, üniversiteye ve yepyeni ufuklara doğru yola çıkacaklardı, tıpkı benim olmam gerektiği gibi.

Olanların hiçbiri onları hiç etkilememişti.

Yani, tabii ki olmadı. Ben onlar için sadece büyük bir şakaydım.

Olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğramış olsalar da, annem ve babam büyüdü. Benim için giderek daha fazla endişeleniyorlardı. Benimle konuşmayı denediler ve bu işe yaramayınca beni doktora gitmeye zorladılar, şimdi haftalık bir terapistim var. Ve antidepresanlar. Ama ben onları almıyorum. Almış gibi yapıyorum, sonra da mutfaktan çaldığım bıçakla birlikte bir mücevher kutusunun içinde başucumdaki çekmecede saklıyorum. O bıçak benim daimi yoldaşım oldu.

İkisi de hazır olmamı bekliyor. Ama önce bir planım var.

Tamamen işe yaramaz değildim. Facebook'ta insanların bana ve resim sınavıma ne olduğu hakkında yorum yaptıklarını gördüm. Görünüşe göre bir video olabilir. Chloe hepsini resim odasında çekmiş. Bazıları öyle diyor. Kimse yüklememiş, o yüzden doğru olmayabilir. Ama düşünsenize, beni temize çıkaran bir video. Eğer gerçekten birine gösterirlerse, yerimi geri alabilirim.

O sırada çok üzgündüm, ancak bulmacanın odaklanmadığım önemli bir eksik parçası olduğunu fark ettim.

O dördü, içeri girmelerine izin verecek biri olmadan bunu yapamazdı. Her birimiz Sınavda odaya girebilmek için bir kart anahtarı verildi. Art yapmayan biri kapıdan geçemezdi. Yani birileri onlara yardım etmiş olmalı. Hatta belki de katılmıştır. Bunun kim olduğunu bulabilirsem, belki bir şeyleri değiştirebilirim. Slade her şeye rağmen bana yerimi teklif edecekti.

Ama bunu yapmak için onlardan biriyle konuşmam gerekiyor. Ve o son gün bana nasıl davrandığından sonra bile konuşabileceğim tek bir kişi var.

Ya işe yaramazsa?

Sanırım zamanı gelecek. Çünkü burada benim için hiçbir şey kalmadı.

## 25 Ağustos 2013

Sevgili

günlük, ben

hazırım.

Burada olanları yazabilirim. Bu bana biraz daha uzun bir süre verir-

Kendimi toparlamam lazım. Yazamamam hazır olmadığım anlamına gelmez. Düne dönelim.

Annem ve babam dışarı çıkacağımı bilemezdi, her şey olduğundan beri dışarı çıkmamışken olmazdı. Çok fazla soruları olurdu. Onlar işe gidene kadar bekledim.

O ikisini düşünmek çok zor. Onlara ne yapacağımı. Eğer bunu okurlarsa, özür dilerim. Yeterince güçlü olamadığım için çok üzgünüm. Hiçbir şey yapamazdın, söz veriyorum. Bunların hiçbiri senin hatan değildi.

Onlarındı.

Son engelim Wendy'ydi.

Ona da sarıldığımda, her zaman olduğu gibi uslu bir şekilde kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyordu. Elleri hala sabunluymuşken döndü ve bana sarıldı.

"Bu ne içindi?" diye sordu, gözleri hemen şüpheyle kısıldı. Wendy, her zaman çok zekiydi.

Büyüdüğünde çok harika biri olacak. "Bugün

dışarı çıkıyorum," dedim.

"Dışarı mı?" diye tekrarladı. "Sen mi?"

Haftalardır duş almamıştım. Saçlarım omuzlarımdan sarkıyor ve yağlanıyordu, yüzüm terden parlıyordu. Artık en fazla, koku dayanılmaz hale geldiğinde lavaboda yıkanıyordum.

Dört gündür aynı pijamayı giyiyordum; herhangi bir

Bundan daha fazlasını yaptığımda annem sessizce yatağımın ayak ucuna yeni bir çift koyardı.

"Duş alacağım," dedim, sanki bu belli değilmiş gibi. "Bugün dışarı çıkıyorum." "Ne yapıyorsun?"

"Annemle babama söylemeyin," dedim hemen. "Bu sadece yapmam gereken bir şey.

Lütfen." "Yani şu anda tüm ilgiyi üzerine çeken sensin ve ben hala iyilik yapıyorum. Senin için?"

Evet, bu acıttı, kabul ediyorum. Çünkü doğrudu. Wendy neredeyse unutuldu, annem ve babam benim için çok endişeleniyor. Ve bu beni çok kötü hissettiriyor. Ama artık çok uzun sürmeyecek ve o zaman tüm ilgileri onun üzerinde olacak.

"Lütfen, Wendy."

Bunun üzerine zayıfladı. "Peki, her neyse. Git hadi. Ama geri döndüğünden emin olmalısın. Annem ve babam eve gelmeden önce. O zaman senin yerine bakamam. Senin evden çıktığını düşündüklerinde çıldırırlar."

"Oh, teşekkür ederim!"

"Poppy ..." Dudağını çiğnedi. "İyi olacaksın, değil mi? Sonsuza dek böyle olmayacaksın, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ona yalan

söyleyemedim. "Lütfen bana neler olduğunu anlat,"

dedi.

Üzgünüm, Wendy. Benim gibi bir kız kardeşten daha iyisini hak ediyorsun.

Evden dışarı adımımı attığımda sinirlerim iyice gerilmişti. Oraya vardığımda ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama nereye gittiğimi biliyordum.

Tanya'nın evi her zamanki gibi görünüyordu, aşırı büyümüş bir ön bahçesi olan sıradan bir Viktorya dönemi terası. Yürüdüğümde ışıklar kapalıydı ve korkunç bir an için dışarıda olabileceğini ve tüm yolculuğun boşa gideceğini düşündüm, ama kapıyı çaldığımda içeriden bir hareket duydum.

Kapıyı kendisi açtı, beni orada görünce ağzı bir karış açık kaldı.

Yıkanmış ve giyinmiş olsam da, bunun aylardır kendime verdiğim zararı gizleyemeyeceğini biliyordum. Üzerimdeki her şey sarktığı için kot pantolonumu kemerle en küçük ilmeğine kadar sıkmak zorunda kalmıştım. Çok fazla kilo vermiştim ve yorgun da görünüyordum. Yenilmiştim.

Oh, Tanya.

Özür dilerim. Biraz ara verip kendimi sakinleştirmem gerekti. Göremeyecek kadar ağlarken günlük yazmak zor oluyor.

Bu korkunç anlara dair hatıralarımın bu kadar net olması çok komik. Şey, komik değil ha-ha, daha çok komik trajik. Ama tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp bir saniye düşünmek ve her şey su gibi geri geliyor. Her bir bıçak gibi söz, her bir korkunç jest ya da eylem.

"Tanrım. Poppy?" dedi beni orada dikilirken gördüğünde. "Ne yapıyorsun burada? Hasta mısın?"

"Daha iyiydim," diye cevap verdim.  
Hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Buna inanamıyorum." "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.  
Bunu yapmamı istediğini sanmıyorum ama başını sallayarak bana kapıyı açtı.  
Diğerlerinin etkisi olmadan tek başına çok farklıydı. Oturma odasına geçtik.  
"Evde başka kimse var mı?"  
"Annemle babam işte." Tanya mutlu görünmüyordu. "Neden buradasın?"  
"Seninle konuşmam gerek."  
"Ne hakkında?"  
"Sınav hakkında."  
Sorum karşısında gözlerini kapattı. Sonra, tam cevap vermesini beklemekten vazgeçtiğimde, "Bu sadece bir Sanat A Seviyesi. Kimse ölmedi."  
"Sadece Sanat A Seviyesi ..." Ben de yineledim. "Biliyorsun, sanatçı olmak küçüklüğümden beri hayalimdi. Birlikte bunun hakkında konuşurduk. Sen oyuncu olurdun, ben sanatçı. Slade'e girdiğimi hepimiz biliyordunuz. Hayallerimi gerçekleştirecektim."  
"Önemli bir şey değil. Başka bir yere girersin."  
"Hayır, yapmayacağım. Kuralları çiğnediğimi düşünüyorlar. Hiçbir yere girme şansım yok. Ve o da Slade'di." Sesim kesildi, gözyaşlarım tehdit ediyordu.  
Bunun üzerine gözlerini devirdi. "Her neyse. Bir noktada gerçek dünyaya katılman gerekirdi. Sanki gerçekten ünlü bir sanatçı olacaktıydın gibi."  
Saldırısı karşısında nefesim kesildi. "Bunu bilmiyorsun. Başarabilirdim. Ama şimdi hiçbir şeyim yok. Hiç A seviyem yok."  
"Bu senin kendi hatan."  
"Sanırım Chloe kaydetti. Dördünüzün yaptığı şeyi. İnternette bir video olduğunu söyleyen insanlar gördüm."  
"Öyle mi yaptı?" Tanya sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu Chloe'nin yapacağı bir şey. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."  
Hissettiğim umudun ses tonuma yansımaya izin vermemeye çalıştım. "Ama bir video olsaydı, benim yapmadığımı kanıtlardı. Belki yerimi geri alabilirim."  
Bunu inkar etmedi. "Benden ne istiyorsun, Poppy?"  
İçimden bir ses patladı. "Senden sorumluluk almanı istiyorum. Chloe'den videoyu almama ve öğretmenlere götürmeme yardım et. Belki yerimi geri alabilirim ve bu olanları unutabiliriz. Londra'ya gitmeye devam edebilirim ve bir daha asla birbirimizi görmek zorunda kalmayız."  
"Chloe muhtemelen silmiştir," dedi umursamaz bir tavırla. "O kadar da ilginç değildi." "Ama kontrol edebiliriz."  
"O zaman da başımız belaya girer," diyor Tanya. "Hiç şansın yok. Bunu yapmanıza yardım etmeyeceğim."  
Farklı bir yol denedim. "Biri sizi sanat odasına sokmuş olmalı. Hiçbiriniz resim dersi almıyorsunuz, giremezsiniz. Suçu onlara atabilir, onların fikri olduğunu söyleyebilirsiniz. Kim?"  
değil miydi?"  
Kendini beğenmiş görünüyordu. "Sana söylesem bile bana inanmazsın. Bu onların fikriydi, sen biliyorum. Bizi kartlı anahtarlarıyla içeri aldılar, biz daha odadayken anahtarı Bayan Wersham'a geri verdiler ve biz bunu yaparken nöbet tuttular."  
Söylediklerini duyduğumda nefes almakta zorlandım. Onayımı almıştım.  
"Kimdi o?" Zar zor konuşarak fısıldadım.  
"Bunu benden asla duyamayacaksın."  
"Tanya, ben ..." Herkesin içinde en sonunda her şeyi söylediğim kişi o oldu. Ve bunu buraya yazmam gerekiyor. "Sanırım kendimi öldüreceğim. Bunu daha fazla yapamayacağım. Bana yardım etmen gerek, yoksa bundan başka çıkış yolu yok."

"Kendini öldürmek mi?" Şokunu gizlemeye çalıştı ama oradaydı, bundan eminim.

"Sen bunu yapmazsın."

"Bana bir bak. Zar zor çalışabiliyorum. Hasta olduğumu düşünmüştün. Hastayım."

"Kafadan hasta," dedi. "Kendini öldürmekten bahsetme, bu aptalca."

"Ciddiyim," dedim. Gözlerimden yaşlar kolayca döküldü ve çok geçmeden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Lütfen bana sanat odasına girmene kimin yardım ettiğini söyle. Kim olduklarını bilseydim, belki bir şeyler yapabilirdim. Tamam, videoyu göstermek zorunda değilsin. Bunu anlıyorum. Ama bana kim olduklarını söylersen, okul araştırabilir. Bir şeyler kanıtlayabilirler. Lütfen."

Bana döndü, öfkesi bir anda ortaya çıktı. "Şaka yapıyor olmalısın. Bize kimin yardım ettiğini sana söylemeyeceğim. Kendi başınasın."

"Tanya . . ."

"Çık dışarı, Poppy. Defol ve bir daha geri gelme. Ve eğer kendini öldürecekse, bunu yap ve tüm dünyaya bir iyilik yap."

Cevabımı almıştım.

"On bir yaşımızdan beri arkadaş değiliz," dedi acı acı. "Gerçek bir arkadaşlığa benzeyen bir şeyimiz varmış gibi davranmayı bırak. Biz çocuktuk. Dramatizminiz beni kandıramaz."

Tanya. Dünyadaki tek arkadaşım.

Neden bu kadar acıdığını, neden hala şaşırdığımı bilmiyorum.

Peki tüm bunlar beni nereye götürüyor? Burada, sana yazıyorum, günlüğüne. Sana hiç isim vermedim. Muhtemelen en iyisi buydu, yoksa terk ettiğim için kendimi suçlu hissedeceğim başka birine dönüşecektin.

Ah, anne. Baba. Wendy. Seni özleyeceğim.

Antidepresanlar yatağımın yanında. Onlardan çok var. Bıçak da orada.

Emin olmalıyım.

On yıl sonra, bu dördü beni hatırlayacak mı? Annabel, Chloe, Esther, Tanya.

On ay sonra beni hatırlayacaklarını sanmıyorum.

Ve o gizemli kişi her kimse. Sanat odasına girmelerine izin veren kişi. Kimdi o? Sally mi? Jayla mı? Ollie? Herhangi biri olabilirdi. Art'ı yapanların beni sevdiğini sanıyordum. Arkadaş değildik ama en azından beni iyi bir insan olarak gördüklerini sanıyordum. Onlara karşı öyle olduğumu biliyorum. Yine de içlerinden biri bana ihanet etmiş olmalı. Belki de yıllardır o dördüyle arkamdan güliyorlardı. Ne kadar aptalmışım. Sonunda sanat bile beni hayal kırıklığına uğrattı.

Korkuyorum.

Ölmek

istemiyorum.

Evet, biliyorum.

Bunu yapmak

zorundayım.

Ve gerçekten

üzgünüm.

## Otuz Beş Annabel

22 Mayıs 2023

Her şey etrafımda yüzüyor. "Ne diyorsun sen?"

"Neden bu kadar şaşırmış gibi davrandığınızı anlamıyorum," diyor.

"Sen Poppy'sin! Tam önümde duruyorsun! Az önce ölü numarası yaptın."

"Keşke Poppy ölü numarası yapsaydı," diye mırıldanıyor. "Çok aptalsın. Ben Poppy falan değilim."

"Sen ... değilsin."

Görüşüm netleşti ve hepimizin Poppy Greer olduğunu düşündüğümüz kadına baktım. Görünüşünde ciddi bir değişim vardı ama her şeyin altında hâlâ Poppy vardı. Anlamıyorum. Ona çok benziyor.

"Kendini öldürdü," diyor basitçe, "sınavlardan sonraki yaz.

Bundan sonra asla iyileşemedi. Yaptığın her şeyden sonra."

Onu gözümde canlandırabiliyorum, ergenlik çağındaki halini. Diş telleri. Mousy saçları. Hırçın olduğumuzda bile gülümsemesi.

"Haberimiz olurdu," diyorum, bunu kabul etmemeye kararlıyım. "İntihar ettiğini öğrenirdik. Biri bize söylerdi."

Poppy'nin taklitçisi, "Sessiz kalındı," diyor. "Poppy'nin ailesi insanların öğrenmesini istemedi. Çok küçük bir cenaze töreniydi. Sadece ailesi. Ne de olsa hiç arkadaşı yoktu."

"Ama yine de ortaya çıkacaktı. İnsanlar bilirdi."

"Tabii ki. Eğer biri zahmet edip Poppy'yi gerçekten sorsaydı, ona ne olduğunu öğrenseydi. Ama hiçbiriniz bunu yapmadınız. Bilmek *umurunuzda bile* değildi." Sözleri daha da hançer gibi.

Bir an durur, kendini toparlar.

"Chloe'yi bu yüzden soydun," diyorum. "Onun sınavını mahvettiğimiz videoyu arıyordun."

Kadın başını sallıyor, gözlerini kapatıyor. Cesaret edemiyorum; gözlerimi kapatmak beni her şeye geri götürecektir.

"Ve onu buldum," diyor. "Kendimi tüm filmi izlemeye zorladım. Beni en çok etkileyen şey, hepinizin bundan aldığı katıksız keyif oldu."

"Büyük bir olay olacağını düşünmemiştik," diyorum. "Sadece biraz eğlenceliydi."

Poppy'nin taklitçisi içi boş bir sesle gülüyor. "Biraz eğlence! Hiçbiriniz Poppy'nin Slade'in evine ne kadar umut bağladığını bilmiyordunuz. Dışarı çıkmak ve hepinizden kaçmak için."

"Özür dileriz," diyorum. "Ben özür dilerim."

Bana dönüyor, kahkahası dudaklarında sönüyor. "Sana zaten söyledim, özür dilemek için çok geç."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Bunu anlamadın mı?" diye tersliyor. "Akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Ben . . . . I . . . ."

Kollarını kavuşturarak, "Bana isimlerini söylemen gerekiyor," diyor. "Kimin adını?"

"O odaya girmene yardım eden kişi," diye sertçe çıkıştı. "Onun sanat eserlerini yok etmeni sağlayan kişi. Senin suç ortağın."

Tam ağzımdan kaçırmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu. "Eğer sana onun adını söylersem, bana ne yapacaksın?"

"Adı," diye tekrarlıyor ve ben hatama lanet etmek istiyorum. "Bir erkekti. Sen gerçekten bir şeysin Annabel, bunu biliyor musun?"

Buradan çıkmam gerek. Onun adı hâlâ bendeysen, bana hiçbir şey yapamaz.

Ama henüz benimle işi bitmedi.

"Sana bunun neden senin için iyi bitmeyeceğini söyleyeyim, hangi numarayı yaparsan yap," diyor. "Onu sen öldürdün. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok. Önce Tanya'yı öldürdüm çünkü Poppy ona yardım etmesi için yalvardı."



kendini öldürmeden bir gün önce. Ona intihar edeceğini söylemiş, Tanya da ona dikkat çekmeye çalıştığını ve buna devam etmesini söylemiş."

Tanya benden çok şey öğrenmişti.

"Poppy her şeyi açıklayan bir günlük bıraktı. Her küçük, korkunç detayı."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Poppy'nin günlüğünü nasıl okudun?" diye sordum. "Kimsin sen?"

Poppy - Poppy olduğunu sandığım kişi - bana başını sallıyor. "İyi bak, Annabel. Ben kim olabilirim ki?"

Onu bir aşağı bir yukarı bakarak değerlendirdim. Poppy'nin günlüğüne erişebilmiş. Orada olmayan birinin rol yapamayacağı kişisel detayları biliyor.

Üzgün ve kızgın gözlerine bakıyorum ve sonunda son ayrıntı da yerine oturuyor. "Sen Wendy'sin," diyorum. "Sen Poppy'nin kız kardeşisin."

# Otuz Altı Annabel

22 Mayıs 2023

**Wendy.** Tabii ki.

Zihnim Poppy'nin kız kardeşini hatırlamak için zorlanıyor ve elbette görüntüler bana geri dönüyor: siyah saçlar, siyah gözler, şimdi önümüzde duran kadından tamamen farklı. Yüz ifadesinde zafer ve öfke karışımı bir ifade var. Söylediklerinin hiçbirine inanmak istemiyorum. Onun Poppy olmasını her şeyden çok istiyorum.

"Ona hiç benzemiyorsun," diyorum. "Wendy'yi hatırlıyorum. Sen tamamen farklısın. Sen ..." Poppy gibi, demek istiyorum. Onun yeni ve gelişmiş bir versiyonu.

Kafam karmakarışık.

"Poppy, Tanya ona ölmeyi hak ettiğini söyledikten bir gün sonra kendini öldürdü." Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Wendy parmağını kaldırarak beni susturuyor ve devam ediyor. "Kullandığı antidepresanları bir yere saklamıştı ve biz yattıktan sonra hepsini aldı. İşe yarayacaklarından şüphe mi ediyordu bilmiyorum ama bir de bıçağı vardı." Sesi gerginleşirken devam etmekte zorlanıyor. "Onu bulduğumda saatlerdir ölüydü. Her yerde kan vardı. Cenaze haftalar sonra, otopsiden sonra yapıldı."

Nefes alıyor, kendini dengeliyor. Bekliyorum.

"Odası çok uzun süre olduğu gibi kaldı. Hiçbirimiz oraya girmeye dayanamıyorduk. Annemle babamın odayı değiştirmemiz gerektiğine karar vermeleri tam bir yıl sürdü.

Taşınmak. Sanki evimizin ortasında onun mezarı varmış gibiydi. Her şeyi toplarken onun günlüğünü buldum. Ama uzun süre okumadım. Ailemize yaptıkları için ona çok kızgındım."

Ne yapacağım ben?

"O öldükten neredeyse iki yıl sonra, kendi A Level Sonuç Günü'ne kadar bakmaya karar vermemiştim. Ve her şeyi öğrendim. Ama bunu unutmaya, kendi hayatıma odaklanmaya çalıştım. Annemle babamı gururlandırmak için, çünkü onlar çok kırılmışlardı. Hala öylediler, gerçekten, her ne kadar onlar iyi. Üniversiteye gittim, doktor oldum."

"Bekârlığa veda partisi mi?" Fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hüsnükuruntu. Poppy'nin kendi düğününü yapamaması, kendi hayatını yaşayamaması adil değildi."

"Haklısın, bu adil değildi." Güneş doğmaya devam ederken zaman kazanmaya çalışıyorum. Robin ne zaman geliyor? Sabah dedi ama bu ne anlama geliyor?

"Hiçbiriniz onun bakış açısından bunun nasıl bir şey olabileceğini düşünmediniz bile.

Bu yüzden görmeni sağlamak zorundaydım."

"Kulübelerdeki sanat eserleri," diye fısıldıyorum, tedirgin edici görüntülerini hatırlayarak. "Onları Poppy'nin çizdiğini sanıyorduk."

"Birini işe aldım," diye açıklıyor Wendy. "Yetenekli bir sanatçı. Poppy'nin çalışmaları kadar duygusal değil. Ama ona Poppy'nin sanatından geriye kalanları gösterdim ve klasik parçaları onun tarzında, mümkün olduğunca yakın bir şekilde yeniden üretmesini istedim. Tam olarak aynı değildi, biraz fazla cilalıydı. Ama istediğim etkiyi yarattı." Sesi hüzünlü bir hal alıyor. "Keşke Poppy'nin resimlerinin nasıl geliştiğini görebilseydim. Çok harika olacaktı. Ama sen bunu kısa kestin. Tıpkı onun hayatı gibi."

"O odaya girmemize kimin yardım ettiğini bilmek istiyorsun," diyorum.

"Oh, Annabel, her zamanki gibi zekisin," der. Ama yüzü ciddileşir. "Evet. Bana suç ortağının adını söylemeni istiyorum."

Elimdeki tek şey bu. Tek pazarlık

kozum. "Peki ya yaparsam?"

Wendy, "Daha iyi bir soru, ya yapmazsan," diyor. "Beni gerçekten denemek istiyor musun? Gerçekten mi?"

Sesindeki soğuk güç ağzımın kurummasına ve ellerimin titremesine neden oluyor. Ona tamamen inanıyorum.

"Tamam," dedim. "Adı Ollie Turner'dı." Ollie Turner.

Mezuniyet balosundan sonraki Pazartesi günüydü, güneşli bir öğleden sonra dördümüz müzik odalarının arkasındaki alanda güneşleniyorduk. Ollie ile bundan önce pek fazla etkileşimimiz olmamıştı; biyoloji sınıfımdaydı ve birlikte bir proje üzerinde çalışmıştık, bu da benim bir ay kadar haftada birkaç kez onun evine gitmemi gerektirmişti, ama hepsi bu kadardı. Diğerleri onu neredeyse hiç tanımıyordu. Gawky sanatçı tarzında oldukça yakışıklıydı ve Chloe yıllardır gizliden gizliye ondan hoşlanıyordu, ama o zaman nabızı atan ve çarpık bir gülümsemesi olan herkesten hoşlanıyordu.

"Poppy'nin Aidan'a nasıl baktığını gördün mü?" Dedim. Hâlâ öfkeliydim. Herkes gittiğinde ve biz eve yürürken Aidan'la bu konuda tartışmıştık. Hatta Poppy ile yürümeyi bile teklif etmişti! Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden elbiseme biraz su sıçrattım ve Esther'in banyolarından birinde hastaymışım gibi davrandım, böylece kalmak zorunda kaldı.

Poppy'yi partiye davet etmem şaka amaçlıydı. Kendini aptal yerine koyacağı umuduyla içkisine bir ecstasy hapi bile atmıştım ama bu onun çekingenliğini kaybetmesine ve onu rahat bıraksaydık olabileceği gibi arkadaş canlısı, kendine güvenen biri olmasına neden oldu. Partideki her erkek ona büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Peki ya Elliott?" dedi Chloe. "Esther, onları yakaladığın için çok şanslıydın. Ucuz sürtük."

Esther başıyla onayladı. "Oraya gittiğimde ikisini de gördüğümde inanamadım, neredeyse birbirlerine asılmışlardı. Onlar inkar etti ama ben biliyordum."

"Hepsi onun suçu." Chloe kaşlarını çatı. "Elliott bir kız kendini ona atıyorsa ne yapmalıydı? Kız kesinlikle onu aldatmaya çalışıyordu."

"Benimle oyunculuğum hakkında konuşmaya çalıştı," diye araya girdi Tanya, sinirli bir ifadeyle. "Belli ki aptal sanat okulu hakkında hava atıyor ve beni kötü hissettirmek istiyordu."

Esther, "Başına ne gelecekse gelsin," diye mırıldandı. "Erkek arkadaşlarınla böyle deniyorsun. Birdenbire önemli biriymiş gibi davranıyor."

"Poppy Greer'den mi bahsediyorsun?"

İrkilerek döndük ve Ollie'nin biz farkına varmadan arkamızdan yaklaştığını gördük.

Biz otururken orada garip bir şekilde durduğu için biraz rahatsız görünüyordu ama hiçbirimiz ona bize katılmasını teklif etmedik.

"Öyleyse ne olmuş yani?" Chloe yüzüstü dönüp çenesini avuçlarına dayayarak oturdu. Dirseklerini göğüslerini itmek için kullandı.

Böylece Ollie onun düğmeleri açık gömleğini iyice görebildi. göğüs dekoltesi ve altında neon pembe bir sutyen. "Sanatçı arkadaşlar gibi değil misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır. Slade'e nasıl girdiğini anlatıp durmaktan başka bir şey yapmadı. Londra'da havalı bir sanat üniversitesi. Kendini gerçekten öyle sanıyor."

Tanya gözlerini devirdi. "Evet, bu konuda bize bile çenesini kapatmıyor."

"Poppy Greer birkaç ay içinde Londra'ya gidiyor," dedim. "Öyle görünüyor ki çok adaletsiz."

"Açgözlü Poppy her zaman istediğini alır," diye mırıldandı Chloe. "Bunu onun için bozabilirsek çok komik olur."

"Peki ya yapabilseydin?" Ollie mırıldandı.

"Tam olarak nasıl?" Kaşlarımı çattım.

"Slade'in yanına gidecek ve bizi unutacak," dedi Tanya.

"Sanat A Seviyesine bir şey olursa olmaz," dedi Ollie. "Eğer başarısız olursa, kurstan çıkarılır."

Bunu bir an için düşündük.

"Her ne kadar komik olsa da," dedim, "bunu nasıl yapabiliriz ki? Hiçbirimiz Sanat A Seviyesinde değiliz ve onun bunu nasıl yapabileceğini bile bilmiyoruz. başarısız olur."

"Biliyorum. Sınavımız yarın başlıyor." Ollie bu fikir karşısında garip bir şekilde heyecanlanmış görünüyordu. "İkinci gün herkes gittikten sonra siz dördünüzü içeri alabilirim. Sanatımızla ilgili bazı şeyleri yapmamıza izin verilmiyor. O şeyleri getirip onun resminin üzerine koyabilirsiniz ve o zaman sınıfta kalır."

"Bu biraz fazla değil mi?" Tanya yüzünde endişeli bir ifadeyle sordu. "Sanatını çok seviyor. Onun için her şeydir."

"Tekrar alabilir," dedi Esther. "O kadar da büyük bir mesele değil." "Komik *olurdu*," dedim, bu fikre ısınarak.

"Yakalanmadığımızdan nasıl emin olacağız?" Tanya hâlâ kararsız bir şekilde merak ediyordu.

"Ben nöbet tutacağım," dedi Ollie. "Koridordan biri gelirse sana haber veririm ve kaçman için sana bir şans veririm. Ama kimse olmamalı, öğleden sonraya kadar bakılmayacaklar."

"Kulağa mükemmel geliyor o zaman," dedim. "Hadi yapalım şu işi."

Suratını asma Tanya.

Bu sadece biraz eğlence. Tiyatro okuluna girememeni telafi eder, değil mi!"

"İyi, iyi," dedi Tanya. Yine Londra'da kibirli bir tiyatro okulunun seçmelerine katılmış ve mülakata bile girememişti. "Sanırım sen

Doğru. Sanatının söylediği kadar harika olmadığını görmesi onun için iyi olur." "Harika," dedi Ollie. "O zaman bu bir plan."

"Neden bu kadar heveslisin?" Kaşımı kaldırarak sordum.

Kızardı ama sesi daha önce hiç duymadığım kadar güçlü çıktı. "Slade'e gitmek istiyorum. Evimi çaldı. Ben de geri alıyorum."

Verdiği cevap beni gülümsetti ve Chloe zevkle kıkırdadı.

"Bu çok komik olacak," dedi. "Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Şimdi, Ollie'nin adını söylediğimde Wendy ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Ollie Turner mı?" diye yankılandı, şaşkın görünüyordu. "Poppy'nin yeri elinden alındığında Slade'e giren kişi mi?"

"Evet, o."

"Eğer onun hakkında yalan söylüyorsanız, bu çok aptalca bir şey olur." "Söylemiyorum. O Ollie'ydi."

"Ollie Turner," diye fısıldıyor, benden çok kendi kendine.

İşimiz bittiğinde Ollie'nin yaşadığı belirsizlik aklıma geliyor. Ne kadar ileri gittiğimize şaşırmıştı. İşimiz bittiği an pişman olmuştu.

Bunu Wendy'ye söylemem.

"Onun arkadaşı değildi," diyorum.

"Bunu biliyorum," diye tıslayarak karşılık verir. "Sadece Poppy'nin o olduğunu bilmemesine sevindim. Şimdi dışarı çıkın. Burada işimizi bitirmenin zamanı geldi."

Kapıyı açıp sahile çıkıyorum, Wendy'nin arkamda olduğunun farkındayım, beni bıçaklamak üzere olup olmadığını kontrol etmek için sürekli dönüyorum. Şimdi sabah, gökyüzü masmavi, etrafımızda hafif bir esinti fısıltısı var. Sahildeki enkaz dışında dün geceki fırtınadan eser yok. Chloe ve Esther kalıyor elbette ve ben onlara sırtımı dönüp ufka bakıyorum.

Wendy yanıma geliyor ama o da dışarı bakıyor.

"Neden beni en sona bıraktın?" Cevabı bildiğimi düşünmeme rağmen soruyorum.

Wendy şüphelerimi doğruladı. "Annabel, ayakta kalan son kişi hep sen olacaktın. Her zaman kontrol sendeydi, çetenin lideri sendin. Kaybetmeyecektin."

Wendy'nin tüm bunları konuşurken dikkatinin dağıldığının farkındayım, bıçağı hala elinde ama kalçasına doğru indirmiş durumda. Hâlâ Esther'i öldüren bıçağı tutuyorum, kanı bıçağın üzerinde çoktan kurumuş.

Ama düşüncelerimi ele verecek bir şey yapmış olmalıyım. Wendy başını bıçağıma doğru çevirdi. "Şu anda bile, her şeyden sonra, Ben seni öldürmeden önce sen beni nasıl öldüreceğini düşünüyorsun. Öyle değil mi?"

"Ben-"

"Yaptığın şey hatırlatıldıktan sonra bile. Hala öldürmeye hazırsın Ben." Sanki bu onu hayal kırıklığına uğratmış gibi iç geçiriyor. "Kesinlikle bir hayatta kalma özelliği. Sen hariç herkeste takdire şayan olurdu, çünkü yaşamayı hak etmiyorsun. Yine de sana izin vereceğim."

"Ne?" Hazırlıksız yakalandım.

"Yaşamana izin vereceğimi söyledim." "Neden?"

"Çünkü birinin bu cinayetlerden dolayı hapse girmesi gerekiyor. Ve bunun ben olmasını planlamıyorum."

"Sen delisin." Bıçağı kaldırıp ona doğrultuyorum. "Bundan öylece kurtulamazsın."

"Ben zaten yaptım," diyor. "Ne de olsa *ben* hiç burada *olmadım*."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Robin'in karışıklığını duymak için can attığımı itiraf etmeliyim," diyor.

"Ama

Hiçbiriniz bu konuyu açmadınız. Belki de Robin başından beri senin aslında bizim gelinimiz olduğunu ağzından kaçırmamıştır, Annabel? Bu senin bekârlığa veda partindi, benim değil."

Hatıralarım çok net bir şekilde gözümün önünden geçiyor. Robin benim gelin olduğumu düşünüyordu. Esther onu düzelterek ve ben ona gülüp geçecektim. Hatanın tadını çıkarıyordum. Her şeyin harika bir şaka olduğunu düşünüyordum.

Yüzümde bir şey kendini göstermiş olmalı, çünkü Wendy sırtıyor.

"Demek sana gelin olduğunu söyledi. Belli ki onu düzeltmeye zahmet etmemişsin. Neden uğraşasın ki? İlgi odağı olmak için herhangi bir bahane." "Ne olmuş yani?" Bundan duyduğu zevk beni şaşırtıyor. "Yani Robin benim

Gelin. Ne fark eder ki?"

Wendy arkamızdaki adaya bakmak için dönüyor. Fırtına dinmiş ve ortalığı yumuşak bir sabah ışıltısı kaplamış olsa da hâlâ tehlikeli görünüyor. Burada olan her şeyi biliyor. Tanya'nın cesedini saklıyor ve Chloe ile Esther'in cesetlerini ayaklarımızın altına seriyor.

"Bu tatili sen ayarladın," diyor Wendy. "Ben değil. Eğer biri, diyelim ki Polis bu seyahatin kayıtlarına bakacak olsa, Annabel Dixon adına rezervasyon yapıldığını görecektir."



"Sen neden bahsediyorsun ki? Bunu ben ayarlamadım!"

"Para konusunda pek mantıklı değilsin, değil mi Annabel?" Wendy diyor ki. "O kadar çok kredi kartın var ki, bir tanesi birkaç günlüğüne kaybolduğunda fark etmedin bile - tatil rezervasyonu yapmak için yeterli bir süre."

"Kredi kartımı nasıl çaldın?"

"Özel dedektiflerin yapabildikleri inanılmaz. Çok fazla bilgi veriyorlar. Bir sürü ilginç sır."

Bir an kendimi onun üzerine atıp onu öldürmeyi düşündüm.

"Bana iyi öğrettin," diyor Wendy. "Poppy'nin günlüğünü okuduktan sonra en iyilerden öğrendim. Bütün o iğrenç küçük planlarını. Her şey sana bağlıydı, Annabel. Hayır, ölme lüksüne sahip değilsin. Hayatının geri kalanında hapiste acı çekmeni, aldatan kocanı, süslü evini ve sahte arkadaşlarını kaybetmeni istiyorum."

"Bunu yanına bırakacağımı düşünemezsin," diyorum başımı sallayarak. "Delirmişsin sen. Polise tüm bunların senin yüzünden olduğunu ve nefsi müdafaa yaptığımı söyleyeceğim. Bunun için hapse giren sen olacaksın, ben değil."

"Onlara tam olarak ne söyleyeceksin?" Wendy diyor ki. "Tüm bu geziyi düzenleyen senin para sorunun olmadığını mı? Biri bu tatili satın alan bir düzine kredi kartı? Bütün bir

Çalınan eşyaların evdeki gardıropları, hatta bazıları muhtemelen güvenlik Etiketler hala üzerlerinde mi? Bu yolculukta arkadaşlarınızla büyük bir anlaşmazlık yaşamadığınızı? Belki de bu anlaşmazlık şiddete dönüştü. Her şey ortaya çıkmaya başlamıştı ve sen de kendini kaybettin."

Ağzım açık kaldı.

"Zavallı Esther, seni öldürmekten vazgeçirmeye çalışırken bıçaklanarak öldürüldü.

Chloe," diye devam ediyor. "Peki ya zavallı Poppy? Dördüncü nedime?"

Bunları daha fazla dinleyemem. Parmaklarım silahın sapını sıkıca kavırıyor ve kendimi ona doğru koşmaya hazırlıyorum.

Ama o benden daha hızlı. Koluma vurarak bıçağı elimden kaçırmama neden oldu. Bıçak kuma düşüyor ve bir çırpıda yerden alıyor, sonra daha da yaklaşıp bıçağı boğazıma dayıyor, kendi bıçağı ise hala sol elinde.

"Kim bilir zavallı Poppy'ye ne oldu?" diye fısıldıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Nefesi o kadar yakın ki boynumu gıdıklıyor ve içimi korkudan başka bir şey doldurmuyor. "Poppy Hall, yani. Poppy'nin adını kullanmak iyi olmaz.

rezervasyon formundaki gerçek ismi. Sanırım onu boğmuş olmalısınız. Cesedi asla bulunamayacak."

Geri çekildi ve yedek bıçağı ağaçların arasına fırlattı. Bir saniye içinde kayboluyor, benim ona ulaşmaya alışamayacağım kadar uzakta.

"Polis o bıçağı bulacak. Seni kanlar içinde bulacaklar." Omuz silkiyor. "Bu roket bilimi sayılmaz."

Bu kaltak. Bu *kaltak*.

Hepsi onun suı. Hepsi onun suı. Onun ve zavallı kız kardeşinin. Hapse girmeme izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olamaz.

Wendy motorlu tekneyi işaret ediyor. "Bununla anakaraya geri döneceğim. Sonra da bir uçağı atlayıp eve döneceğim ve Ollie Turner'ı bulacağım.

Güle güle, Annabel. Hapishanedeki hayatının tadını çıkar. Bunu gerçekten hak ediyorsun."

Bir yanıt beklemiyor, ben de ona bir yanıt vermiyorum; balıkçı teknesine doğru yürüyor. Bir kez olsun benimle göz temasını kesmedi, bir kez olsun bıçağını indirmede, hatta tekneyi denize itmek için sapını dişlerinin arasına yerleştirdi. Tekneye binip uzaklaşır uzaklaşmaz motoru çalıştırıyor, ancak o zaman bıçağı indiriyor, bana son bir kez kendini beğenmiş bir gülümseme ve hatta küçük bir el sallıyor.

Onun gidişini izliyorum, tekne daha geniş okyanusa doğru ilerlemeye başlıyor.

Onu durdurmanın bir yolu yok. Buradan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim.

# Otuz Yedi Annabel

*22 Mayıs 2023*

Tekneler karaya çıkmaya başladı. Acil servisler bana doğru koşuyor, ellerinde burada hiçbir işe yaramayacak tıbbi kitler.

Polisi selamlamaya hazır bir şekilde öne çıktım ve birkaç damla daha gözyaşı döktüm.

Düzgün bir plan yapmak için yeterince zamanım olmadı. Robin birkaç dakika içinde geldi ve polisi çağırdı. Ama savaşımadan teslim olmayacağım.

Erkek polis memurlarından biri bana doğru geliyor. Oldukça uzun boylu ve lezzetli ve alyans takmıyor. Eğer bu durumda olmasaydım muhtemelen onu kendi avantajıma kullanabilirdim, ama bunun yerine tehlikedeki genç kız kartını oynamak zorunda kalacağım.

"Ne oldu?" diyor, korkutucu görünmeye çalışıyor ama beceremiyor.

Sanki kendi ağırlığımı taşıyamıyormuşum gibi, yalpalayarak, ellerimi genişçe açarak ona yaklaşıyorum, böylece ellerimdeki yarıkları görebilecek, böylece bunun basit bir delirmiş kadın vakası olmadığını anlayacak. Bu en kötü ihtimalle nefsi müdafaaydı. En iyi ihtimalle her şey yanıma kâr kalacaktı.

Elini uzatıyor ve ben sanki ona yaklaşamayacak kadar korkmuşum gibi geriye doğru sarsılıyorum. Gözlerindeki endişe beni son derece memnun ediyor; bu işi oldukça iyi yapıyor olmalıyım.

"Sizinle birlikte bu adaya gelen diğerleri nerede?" diye sorar.

Ah, işte gidiyoruz. Diğer polis memurları yanımdan hızla geçip adanın geri kalanına doğru ilerliyorlar. En azından Tanya'yı bulmaları uzun sürmez. Chloe ve Esther biraz daha uzun sürebilir.

Ne yapabilirim ki?

Tabii ki DNA olacak. Parmak izleri. Wendy'nin burada olduğunun ve Chloe ile Tanya'yı öldürdüğünün kanıtı. Ama benim DNA'm ve parmak izlerim de her yerde olacak. Chloe'ye dokundum. Tanya'ya dokundum. Ve sadece bu da değil, burada daha önce kalmış düzinelerce, yüzlerce insanın kanıtı. Chloe'nin cesedine kesinlikle müdahale etmiş olan fırtınadan bahsetmiyorum bile. Esther'inki de öylece sahile bırakılmış. Ve Wendy gitmedi.

ona yakın bir yerde.

Kredi kartında benim adım yazıyor. Güya burayı ben tutmuşum.

Sakin ol. Bunu çözebilirsin.

Robin Wendy'yi gördü. Benden başka en az bir kişi daha var. bu adada beşinci bir kadın olduğunu biliyor. Tüm bunların içinde başka bir şüpheli daha var.

...

Ani bir soğuk hava vücuduma çarpıyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Kendimi bir kambur haline getirip sarılıyorum.

Wendy'nin dediği gibi. Robin *Poppy'i* gördü. Robin de beni gelin sandı. Bu benim bekarlığa veda partimdi. Ve ayakta kalan tek kişi bendim.

"Çavuş!"

Diğer polis memurlarından biri aceleyle patikadan geri geliyor. "Bir ceset bulduk," diyor. "Kulübelerden birinde."

Çavuş bana döndü. Kelepçelerini çıkarıyor. Meslektaşına "Destek çağır" diyor ve sonra beni kolumdan kabaca tutup çeviriyor. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Annabel Dixon," diyorum, çünkü başka türlü davranmanın bir faydası yok. "Annabel Dixon, seni cinayet şüphesiyle tutukluyorum," diyor, ellerimi arkamdaki kelepçelere kilitledi. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin..."

Poppy Greer'in çilli yüzü zihnimde dans ediyor.

Gidip kendini öldürmek zorundaydı, değil mi? Hiçbir şey için. Hiç yoktan daha azı için.

Çok geçmeden Poppy'nin yüzü Wendy'ninkine dönüşür, tekneyle uzaklaşırken kazandığını düşünerek yüzünde beliren o kendini beğenmiş gülümseme.

Ama yapmadı.

Ben aptal deęilim. Őimdilik sessiz kalacaęım. Kendime iyi bir avukat bulacaęım. Bir plan dűőüneceęim.

"İki ceset daha!" Beni sűrat teknesine zorla bindirirken avuşun telsizinden duyuyorum. Ambulanstaki sağlık görevlilerinden biri beni kontrol etmeye başıyor, yaralarımı temizliyor ve ellerime bandaj sarıyor.

Oyun devam ediyor, Wendy. Dűőündűęűnden daha erken gűrűőeceęiz.

# Otuz Sekiz Wendy

22 Mayıs 2023

*Vay, vay. Oldukça başarılı geçti, değil mi?*

*Almak için geldiğim şeyi ve daha fazlasını almaktan bahsediyorum.*

*Havaalanı bekleme salonunda oturmuş, uzun eve dönüş uçuşunda uyumadan önce sıcak kahvemi yudumlarken, sonunda yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Havaalanı gürültülü, yüzlerce insan dünyanın dört bir yanından gelen uçuşları bekliyor. Sabahın erken saatlerinde bile ışık yapay olarak parlak, şüphesiz rüzgârda savrulan saçlarımı ve yorgun gözlerimi ortaya çıkarıyor. Ama önemli değil. Yakında o adanın pis kokusunu üzerimden tamamen atabilecek ve o sürtükleri geride bırakabileceğim.*

*Etrafımdaki insanlar sohbet ederken, merak etmeden duramıyorum. İyi, dürüst insanlarla birlikte oturup günlerini geçiriyor, keyifli bir tatilden mutlu bir şekilde ayrılıyor muyum? Yoksa korkunç sırlar saklayan insanlarla mı?*

*Doğal olarak, her ikisi de olduğuna eminim. Ve belki de bu korkunç sırlara sahip olmaya değer.*

*Her şeyi düşünerek kahvemden bir yudum alıyorum.*

*Nasıl hissediyorum? Aklıma gelen ilk kelime "bitkin".*

*Tükenmiş. Bir parçam Poppy'nin bundan önce nasıl biri olduğunu unuttu. Şimdi zar zor hatırladığım Poppy'yi bulmak için çocukluğumuzdaki fotoğraflara bakmak gerekiyor.*

*Hayır, daha çok bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissederek uyandığım o korkunç geceyi hatırlıyorum. Poppy'nin odasına girdim.*

*Pencere, ayın onun ölü bedenini tüm çıplaklığıyla bana göstermesine izin veriyor.*

*vahşet. Her yerde kan vardı. Bileklerini bir bıçakla kesmişti. Sadece bu da değil, kolları da eski yara izleriyle kaplıydı. Belirgin bir şekilde Aylar, hatta yıllar önce kendine zarar vermişti. O bıçağı titreyen ellerimle aldım ve tek düşünebildiğim onu hayal kırıklığına uğrattığımdı. Beni. Onu. kız kardeşi, en eski arkadaşı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bıçağı ona kendim saplamış da olabilirdim. Diğerleri suçluydu ama benim de bir parçam onu öldürdü çünkü neler olduğunu fark etmemiştim. O kızların ona sataştığını biliyordum, bazen gerçekten korkunç şeyler olduğunu da biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Onu orada çaresiz ve cansız görünce, onu saklamak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedim. Ama sonunda, tek yapabildiğim çığlıktı.*

*Annem ve babam asla eskisi gibi olmayacaklar. Annem çok çabalıyor. İlk birkaç haftadan beri onu ağlarken gördüğümü sanmıyorum ama özel hayatında ağladığını biliyorum. Bir yığın derginin altında bir yığın mendil buldum.*

*Bir keresinde banyo dolabını rimeliyle kaplamıştı. İyiymiş gibi davranmanın zorluğu ona zarar vermiştir: altmış yaşında bile değildir ama yirmi yaş büyük bir kadın gibi kırışmış ve küçülmüştür. Kendine bile getiremiyor Poppy'nin adını söyle. Bu şekilde geçiniyor: Poppy sadece doğum günlerinde, Noel'de ve öldüğü gün varmış gibi davranıyor. Babam daha açık bir şekilde mahvoldu. Ağlamadığı tek bir gün bile geçtiğini sanmıyorum. Akşamları televizyon izlerken ya da gün içinde bahçe işleriyle uğraşırken oluyor. Aniden nefesi kesilir.*

*Ölen kızının anısı onu vuracak ve o da gidecek.*

*Sonraki yıllar boyunca Poppy'den nefret ettim. Kabul ediyorum. Bunu kendine yapan oydu ve parçalanmış parçaları toplamam için beni de terk etti.*

*Bir daha bütün olamayacak kadar kırılmışım. Gençlik yıllarım, eğlence ve isyan dolu olmaktan ziyade, mükemmel bir evlat olmak, ailemi asla endişelendirmemek için bilinçli bir çabaydı ve asla yeterli olmadı.*

*Onun günlüğünü okuyana kadar bir şeyler yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ama her şey hayal edebileceğimden çok daha iyi gitti.*

*Bileğimdeki dövme dokunuyorum, Poppy derime kalıcı olarak işlenmiş. Sonunda aradığım bulmacanın son parçasını da bulmuştum. Not defterim kucağımda dengede duruyor. Kalemimi alıp her kadının üzerine bir çizgi çekmek ne kadar da tatmin edici. Sonra en yeni sayfaya*



*dönüyorum.*

*Bir isim daha.*

*Bir hedef daha.*

*Hâlâ Poppy'yi, onun hayatına sahip olması gereken kızı düşünüyor mu? O Eylül'de Slade'e gitti ve onun iyi olup olmadığını düşündü mü? Yoksa geride bıraktığı karmaşayı hiç düşünmeden ya da umursamadan oraya varıp hayatına yeniden mi başladı?*

*Pekala. Yakında biri ona hatırlatmaya gelecek.*

*Baş üstü hoparlörü çalışıyor.*

*"BA 2256 sefer sayılı Londra Gatwick uçağı kalkışa hazırdır. Lütfen 6 numaralı kapıya ilerleyin."*

*Not defterini bir çırpıda kapatıyorum ve çantamın kenarına sıkıştırıyorum. Kimse benim için gelmiyor.*

*Annabel her ne kadar bu işten sıyrılmak için manipülasyon yapmaya çalışsa da bu işin altında kalacak. Bu sefer boyundan büyük işlere kalkışıyor.*

*Kapıya doğru yöneldiğimde, karşımda duran bir kamyonu görünce nefesim kesiliyor.*

*aile önümde. Anne ve babanın dikkati dağılmış, etraftaki mağazalara bakıyorlar, baba iki büyük tekerlekli valizi taşımakla uğraşıyor.*

*Arkalarında, birbirlerini çimdikleyen ve dürten iki kız kardeş, birbirinin aynısı, çilli bir çift kız. Küçük olan somurtuyor, ablasının üstünlüğünden mutsuz. Tam gözyaşlarına boğulacağını düşündüğüm anda, abla tekrar uzanıyor, ama bu sefer kolunu ona doluyor ve sarılıyor.*

*Elimle gözlerimi sildim. Bir havaalanında rastgele ağlamaya başlamak iyi görünmeyecektir.*

*Sonuçta, kız kardeşler ne içindir?*

*O sürtükler başlatmış olabilir ama ben bitirdiğime eminim.*

# Teşekkür

Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oldukları için teşekkür etmek istediğim pek çok insan var.

Öncelikle Helen Heller'a, sadece dünyanın en iyi edebiyat ajanı değil, aynı zamanda hayatımı tamamen değiştiren kişi. Bu kitaba ve bana inandınız ve çok değerli geri bildirimler sundunuz. Her şey için teşekkür ederim.

Saliann St-Clair, Katie James, Sarah McFadden ve Marsh Ajans'taki herkese. Gersh Ajans'tan Joe Veltre'ye.

Editörüm Rachel Kahan'a *She Started It*'i sevdiği ve bugünkü haline gelmesine yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Sen bir dahisin! William Morrow'daki Ariana Sinclair, Kim Lewis, Olivia Lo Sardo ve Ali Hinchcliffe gibi muhteşem ekibe, redaksiyondan kapak tasarımına ve pazarlamaya kadar her şey için - hepiniz olağanüstüsünüz.

E. A. Aymar, asla unutamayacağım bir deneyim olan Pitch Wars aracılığıyla benim akıl hocam oldu. Ailem ve arkadaşlarım dışında çalışmamı okuyan ilk kişiydiniz ve sadece bu da değil, yarı yarıya iyi olduğunu düşündünüz! Senin yönlendirici desteğin ve geribildirimlerin sayesinde o taslak kendimden emin bir şekilde menajerlere sorabileceğim bir şey haline geldi. Ama bununla da kalmadın.

Bir soru ya da endişeyle kaç kez aradım ya da mesaj attım, bana yardım etmek için oradaydınız. Daha önce hiç bu kadar özverili ve kendini diğer insanların başarılı olduğunu görmeye adanmış biriyle tanışmamıştım. Ve tavsiyenizin yeterli olmadığını hissettiğinizde (ki her zaman öyleydi!) bana yardımcı olan ve benim de teşekkür etmek istediğim bazı cömert ve nazik yazarlarla tanıştırdınız: Susi Holliday, Jennifer Hillier, Bruce Holsinger, Hannah McKinnon ve Alex Segura.

Pitch Wars mentisi arkadaşlarım - bu kadar destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim!

İhtiyacım olduğunda benimle birlikte ağlayıp gülen Kelly Mancaruso'ya özel bir alkış!

Freddie Valdosta, bunun çok erken bir taslağını okudun ve bana harika bir geri bildirim. Sadece bu da değil, sen dünyadaki en iyi arkadaşsın ve bu kitabın yayınlanacağından bir an bile şüphe etmedin.

Benim bir numaralı şampiyonlarım olan annem ve babama. Küçüklüğümde beri yazar olma hayalimi desteklediniz. Yüzlerce (muhtemelen binlerce!) roman almaktan, ilk yazı masamı muhteşem bir pembeye boyamaya ve bana sayısız defter ve kalem almaya kadar, bana inanmaktan asla vazgeçmediniz ve siz olmasaydınız bugün olduğum yerde olamazdım. Başardım! Kardeşim Lewis, bir insanın isteyebileceği en iyi ağabey. Normalde bir kitap insanı değılsin ama bu yolculukta benimle birlikte her adımda heyecanlı ve destekleyici oldun ve bunun anlamı çok büyük! (Yayın gününde şampanyayı patlatıyor olacağım!) Yıllar boyunca yazarken birçok kez kucağımda olan harika yaşlı kedim Toby'ye.

Onlara bu kitaptan bahsettiğimden beri tüm geniş ailem çok dikkat çekici davrandı ve umarım hepiniz bu kadar ilgilendiğiniz için sizi ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi biliyorsunuzdur.

Ortağım Joe, daha inanılmaz olamazdı. Okumaktan Sonsuz taslaklar ve fikirlerinizi sunmaktan karakterler konusunda bana yardım etmeye ve uzun bir günün ardından bana köpük banyosu yaptırmaya kadar, harikasınız. Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kitap da olmazdı.

Eğer bu kitabı okuduysanız, teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitap büyükannem Marie Blackmore'un anısına ithaf edilmiştir. William Morrow'un *She Started It*'i satın aldığını öğrendikten birkaç gün sonra vefat etti ve ölmeden önce bunu öğrenebilmiş olması benim için her şey demektir. O ve ben kitaplar ve kitaplarımız üzerine çok fazla bağ kurduk.

Okuma sevgisi ve her zaman bir yazar olabileceğime inandı. Umarım onu gururlandırmışımdır. Teşekkürler büyükanne. Seni seviyorum.

## Yazar Hakkında

**SIAN GILBERT** İngiltere'nin Bristol kentinde doğdu. Warwick Üniversitesi'nde tarih eğitimi aldıktan sonra Birmingham'da kapsamlı bir okulda yaklaşık beş yıl öğretmenlik yaptı. Şimdi eşiyle birlikte Cambridge'de yaşıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://www.hc.com)'da keşfedin.

# Bookperk

[Bookperk'e kaydolun ve](#) doğrudan  
gelen kutunuza gönderilen e-kitap  
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler  
ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

# Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

O BAŞLATTI. Telif Hakkı © 2023 Sian Gilbert tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz v e y a b u sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

*Başlık sayfası resmi © Chansom Pantip/Shutterstock,*

*Inc. Kapak tasarımı Olivia Lo Sardo*

*Kapak fotoğrafı © kittisun kittayacharoenpong/Getty Images*

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Gilbert, Sian, yazar.

Başlık: O başlattı: bir roman / Sian Gilbert.

Açıklama: İlk baskı. | New York: William Morrow, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022039282 | ISBN 9780063286290 (ciltli) | ISBN 9780063286320 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Gerilim (Kurgu) | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6107.I417 S54 2023 | DDC 823/.92-dc23/eng/20220830 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2022039282> adresinde mevcuttur

Dijital Baskı HAZİRAN 2023 ISBN: 978-0-06-328632-0

Baskı ISBN: 978-0-06-328629-0

# Yayıncı Hakkında

## **Avustralya**

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.  
Level 13, 201 Elizabeth Street  
Sydney, NSW 2000, Avustralya  
[www.harpercollins.com.au](http://www.harpercollins.com.au)

## **Kanada**

HarperCollins Publishers Ltd  
Bay Adelaide Centre, East Tower  
22 Adelaide Street West, 41. Kat  
Toronto, Ontario, M5H 4E3  
[www.harpercollins.ca](http://www.harpercollins.ca)

## **Hindistan**

HarperCollins India  
A 75, Sektör 57  
Noida  
Uttar Pradesh 201 301  
[www.harpercollins.co.in](http://www.harpercollins.co.in)

## **Yeni Zelanda**

HarperCollins Publishers New Zealand  
Unit D1, 63 Apollo Drive  
Rosedale 0632  
Auckland, Yeni Zelanda  
[www.harpercollins.co.nz](http://www.harpercollins.co.nz)

## **Birleşik Krallık**

HarperCollins Publishers Ltd.  
1 Londra Köprüsü Caddesi



Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık  
[www.harpercollins.co.uk](http://www.harpercollins.co.uk)

**Birleşik Devletler**  
HarperCollins Publishers Inc.  
195 Broadway  
New York, NY 10007  
[www.harpercollins.com](http://www.harpercollins.com)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin  
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

